

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dark
DELIGHTS

What he wants, he gets...until her.

A DARK HOCKEY BULLY ROMANCE

MILA KANE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Karanlık Zevkler

KARANLIK HOKEY ZORBA ROMANSI HADE

HARBOR'UN Cehennem Çocukları

MILA KANE

Telif hakkı © 2024 Mila Kane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Contents

[Hade Limanı'nın Şeytanları CW](#)

[Eve](#)

[Beckett](#)

[Eve](#)

[Beckett](#)

1. [Eve](#)
2. [Beckett](#)
3. [Eve](#)
4. [Beckett](#)
5. [Eve](#)
6. [Beckett](#)
7. [Eve](#)
8. [Eve](#)
9. [Eve](#)
10. [Beckett](#)
11. [Eve](#)
12. [Eve](#)
13. [Beckett](#)
14. [Eve](#)
15. [Eve](#)
16. [Beckett](#)
17. [Eve](#)
18. [Eve](#)
19. [Beckett](#)
20. [Eve](#)
21. [Eve](#)
22. [Beckett](#)
23. [Eve](#)
24. [Beckett](#)
25. [Eve](#)
26. [Eve](#)
27. [Beckett](#)
28. [Eve](#)
29. [Beckett](#)
30. [Eve](#)

31. [Eve](#)
32. [Beckett](#)
33. [Eve](#)
34. [Beckett](#)
35. [Eve](#)

[Epilog](#)

[Twisted Deeds Sneak Peek](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Mila](#)

[Kane'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

Hade Limanı'nın Şeytanları CW

Mila Kane evrenindeki diğer kitaplar gibi, bu da karanlık bir romantizm romanıdır ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek unsurlar içermektedir. Tüm TW'ler [web](#) sitemde listelenmiştir.

Bad Intentions, zorbalık içeren bir romantizm romanıdır.

TW'ler şunları
içerir: Zorbalık

Ebeveyn figürü tarafından bir çocuğun önceki SA'sından
bahsedilmesi İntihar düşünceleri
Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımı

Bunlardan herhangi biri ilginizi çekmiyorsa lütfen atlayın - aksi takdirde,
keyfini çıkarın

Mila xxx

Eve

ON ÜÇ YAŞINDA

Annemle birlikte uçurumun kenarındaki eve çalışmaya gittiğim gün,
dünyadaki insanlar arasındaki en büyük farklardan birini anlamaya başladım.

Para.

Bazıları vardı, bazıları yoktu.

Herkes istiyordu.

On üç yaşındaki zihnime bu kadar basit geliyordu.

Kapının dışındaki tabelada "*Cliff Point*" yazıyordu. O kadar pahalı bir evdi ki,
numarası yoktu, sadece adı vardı.

Cliff Point'e doğru yürürken, bu özel, dolambaçlı tepenin en büyük evine
doğru yürürken, ailemle bu malikanede yaşayanlar arasındaki farklar yüzüme
çarptı.

Onlar her şeye sahipti.

Annem, kardeşim ve ben hiçbir şeyimiz yoktu. Kontrast hiç bu kadar net
olmamıştı.

Konağın beyaz rengi, kuleleri ve geniş pencereleriyle bir şaheserdi. Annemin
yaklaşmaya cesaret edemediği devasa bir metal kapının arkasında duruyordu.
Geniş arazinin arka tarafına çıkan yan kapıdan içeri girdik.

sonsuzluk havuzu arka bahçeyi domine ediyordu, ufukta Maine sahili uzanıyordu.

Annem, çakıl taşlarının çıtırtısı beni duvarın arkasından evin ön tarafına bakmaya ittiği sırada, göze çarpmayan bir yan kapının zilini çaldı. Bir araba durdu. Ev gibi beyaz ve büyüktü. Sürücü tarafından bir adam indi ve arka kapıyı açmak için koştu. Şık bir sarışın indi, saçlarını omzunun üzerinden attı ve sürücüye teşekkür etmeden uzaklaştı.

Diğer arka kapı kendiliğinden açıldı ve bir çocuk çıktı. Boyu uzun olmasına rağmen benim yaşlarımda görünüyordu. Ortaokulda sınıfımın en uzun çocuğu olduğum için, tanıdığım çoğu erkek benim boyuma ancak yetişiyordu. Ama bu çocuk benden daha uzundu. Arabanın kapısını sertçe çarparak kapattı, ben de irkildim.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Colette!" diye bağırdı, yüksek topuklu ayakkabılarla korkutucu bir hızla arabayı dolaşan kadına.

"Eve, *mi vida*, gidelim." Annem kolumu tuttu ve beni nazikçe açık yan kapıya doğru yönlendirdi.

Çocuğu bir saniye daha izledim. Sıska, çok uzun, dağınık siyah saçları ve koyu renkli kaşları vardı. Dirsekleri sivri ve keskindi, hokey forması bile köprücük kemiklerini gizleyemiyordu. Ayakları kocaman görünüyordu, kulakları da öyle, sanki henüz büyümeleri gerekiyormuş gibi. Yine de, bir şekilde çekiciydi. Gözleri yüzünden olmalıydı. Koyu ve duygu doluydular. Sanki yanıyorlardı.

Kadın ona ulaştı ve kolunu sertçe tuttu. Annemin nazikçe çekişi ile kadının pençeli eli çocuğun uzun, zayıf koluna gömüldüğü an arasındaki keskin kontrastı hissettim.

Gözleri benimkilerle çarpıştı, tam da bakışlarım kaybolmadan

önce. O gözler etrafındaki her şeyi yakıyordu.

Beni de yaktılar.

Ev, dışı kadar içi de güzeldi. Buraya yaşayan aile beyaz rengi çok seviyordu, çünkü renk yokluğu göz kamaştırıcıydı.

Beyaz mermer zeminler ve duvarlar. Beyaz çarşaflar ve perdeler. Büyük kristal vazolardan dökülen beyaz çiçekler.

Annemin peşinden odadan odaya dolaştım. Hizmetçi Bayan Linton, benim temizlik yapmamı istemiyordu. Ona göre, on üç yaşındaki bir çocuk onun titiz standartlarına ulaşamazdı. Bir süre sonra, sırt çantamdan en sevdiğim mangayı çıkardım ve kimseye engel olmayacak sessiz bir yer aradım. Yaz tatiliydi ve kardeşim Asher, annemin zar zor karşılayabildiği bir hokey kampındaydı. Annem onu gönderebilmek için bu yıl fazla mesai yapıyordu.

Genelde Asher evde olduğu sürece yazın evde kalmama izin verirdi. Ama bu yıl sadece ben vardım, bu yüzden annemle birlikte işe gitmek zorundaydım. Bu, annemin peşinden ev ev dolaşarak geçirdiğim uzun ve sıcak günler anlamına geliyordu. Ama umurumda değildi. Asher, yüz mil çapındaki en iyi devlet okulu olan Hade Harbor Lisesi'nde takıma girmek için hokey becerilerini geliştirmeye devam etmeliydi. Bu okul, oyuncularını NHL'ye gönderen Hade Harbor Üniversitesi'ne doğrudan geçiş imkanı sunuyordu. Bir hayali vardı ve bunu gerçekleştirecek yeteneği de vardı. Onun hayallerini gerçekleştirmesi için her şeyi yapardım. Asher benim ikiz kardeşimdi ve onun hayalleri benim hayallerimdi.

Yakında yazın çalışıp kendi paramı kazanabilecektim ve sabırsızlanıyordum.

Para, böyle bir evde yaşamak ve endişesiz bir hayat sürmek anlamına geliyordu. Ne kadar çabuk para kazanırsam o kadar iyi. O zaman annemin emekli olmasına ve onu yaşlı gösteren ağır işleri bırakmasına yardım edebilirdim.

Kütüphane ya da çalışma odası gibi görünen bir odanın yakınında sakin bir yer buldum. Koridordaki bir bankta oturup sahil şeridinin ve Hade Limanı'na giden engebeli, dolambaçlı yolun manzarasını seyrettim. Buradan, beyazla çevrili bu yerden, burada yaşayan çocuk, aşağıda kasabada sıradan hayatlarını yaşayan ölümlüleri seyrederek kendini bir tanrı gibi hissetmiş miydi acaba diye düşündüm. Burada yaşasaydım, bir daha hiçbir şey için endişelenmezdim. Burada yaşasaydım, bir daha hiçbir şeye ihtiyacım olmazdı.

Sayfamı ararken, yakınlarda bir kapının çarpmasıyla ayağı fırladım. Sadece bir kapının çarpması değildi; öfkeli bir sesdi. Koridorda yankılanan ayak sesleri duyuldu. Biri geliyordu.

Nedenini tam olarak bilmiyordum, ama saklanma ihtiyacı hissettim. Belki de o ayak seslerinin ardındaki öfkeydi. İçimden bir ses, bu ailenin özel alanında gizlenmemem gerektiğini fısıldıyordu. Annemin yanında kalmadığım için anında pişman oldum.

Düşünecek zamanım yoktu. Boş bir köşede ustaca yerleştirilmiş bir koltuk gördüm. Çocuk görüldüğü anda koltuğun arkasına atladım.

Daha önce olduğundan daha da öfkeliydi. Bronzlaşmış yanakları kızarmış, koyu renkli gözleri hala baktığı her şeyi yakıyordu. Topuklarının mermer zemine çarpma sesi onu takip ediyordu.

"Benden uzaklaşma, Beck."

"Bana Beck deme, Colette! Senin için Beckett," diye bağırdı çocuk. *Beckett*.

Kız, kırmızı uçlu parmaklarını pençe gibi sıkarak omzunu kavradı ve o, sanki yanıyormuş gibi onun dokunuşunu silkeledi.

"Sana ne istersem onu söylerim, seni küçük pislik. Ben seninle konuşurken sakın benden uzaklaşma ve bana Colette deme. Bundan sonra bana anne de."

"Sen benim annem değilsin ve asla olmayacaksın. Sen sadece babamın fahişesisin..."

Beckett sözünü bitirmeden kadının eli havada uçtu. Tokat o kadar gürültülüydü ki nefesim kesildi. Beckett'in yanağı Colette'in kırmızı ojesinden daha kırmızıydı.

Çocuk sakın kalmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu, kare çenesindeki kaslar seğiriyordu. Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Sana anne demek için ölmeyi tercih ederim."

"Öyleyse neden annenin örneğini takip edip bunu yapmıyorsun? Böylece sana bakma derdinden kurtulurum." Colette, dudaklarında zafer dolu bir gülümsemeyle ona saldırdı; vuruşu hedefi bulmuştu.

Onun acımasız sözlerine hayretle nefesimi
tuttum. Beckett sadece bakıyordu, gözlerinde
ölüm vardı.

"Beckett! Burada neler oluyor?" Yüksek bir ses gergin ortamı bozdu.

Bir adam, üstümüzde kıvrılan merdivenlerden koşarak iniyordu. Koltuğun arkasındaki soğuk, sert zeminde dizlerim kramp girmişti, ama şu anda hareket etmem imkânsızdı. Az önce bu kadar özel bir şeye tanık olmuşken olmazdı.

"Hiçbir şey..." Colette sözünü bitiremeden Beckett araya girdi. "Bana annesini aramamı söyledi."

Adam göründü. Takım elbise giymişti ve zenginlik kokuyordu. Çocuğunla aynı koyu renk saçları ve gözleri vardı. *Babası. Soren Anderson.* Hade Harbor'daki herkes onu tanırdı. Onaylanmış bir milyarder ve kasabanın en güçlü adamlarından biriydi.

Sandalyenin önünde durdu. "Bu iyi bir fikir olabilir." "Baba!"

"Yeter, Beckett. Sızlanmanı duymak istemiyorum. Geçmişte yaşamayı bırakıp hayatına devam etmelisin. Annen öldü..."

"Dur!" Beckett ağlayarak ellerini kulaklarına kapattı. "O öldü ve ikimizin de hayatına devam etme zamanı geldi."

"Neden *onunla* hayatına devam etmek zorundasın?" Beckett son kelimeyi tükürürcesine söyledi ve Colette'e öfke dolu gözlerle baktı.

"Çünkü Colette beni ve yaşadığım her şeyi anlıyor. Bu konuşmadan bıktım. Üvey annenle yine tartışırsan hokeyi bırakırsın. Kalan ailenle geçinemiyorsan Hellions'a denemeyi unut."

Colette kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, güzel yüzünde memnun bir ifade vardı. Gerçekten çok güzeldi ve Soren'den çok daha genç görünüyordu.

Beckett babasına bakıyordu. Nefret ve kin, öfke ve saf, katıksız acısı hissedilebiliyordu ve koridordaki havayı ağırlaştırıyordu. Bu kadar çok şey hissedip nasıl dayanabildiğini merak ettim.

Sonunda sessizliği bozdu. "Onu unutmayacağım. Ne istediğin umurumda değil. Onu asla unutmayacağım ya da senin evlendiğin bu kadınla onun yerini doldurmayacağım."

Babası bir an sessiz kaldı, sonra ipeksi bir hassasiyetle konuştu. "Hayatımı bir hayaleti severek geçirmeyeceğim, Beckett. O öldü. Hayat yaşayanlar içindir. Şimdi uslu ol. Yeni annenle kavga ettiğini bir daha duymak istemiyorum. Bunu, değerli hokey kariyerini riske atarak yap."

Soren yeni karısına döndü, gülümsedi ve yanağını okşadı. "İyi misin, tatlım?"

"Sen buradasın, ben iyiyim. Eminim Beck de bana çabucak alışır." Soren'e kazançlı bir gülümsemeyle baktı.

Beckett'in, karısının kullandığı takma ad üzerine ellerini beyaz yumruklar haline getirdiğini fark etmediler. Soren ve Colette, Beckett'e ikinci bir bakış bile atmadan uzaklaştılar ve onu salonun ortasında, etrafında duyguların oluşturduğu bir girdap içinde yalnız bıraktılar. Elini kaldırıp öfkeyle gözlerini silerken, beni kaçmamı engellemek için orada ne kadar durup kalacağını merak ettim.

Ağlıyordu. Hıçkırıklar kemikli omuzlarını sarsıyordu. Yalnız kaldığı anda, önceki tüm cesareti ve gücü toza dönüşmüştü. Çok özel bir anına izinsiz girdiğimi bilerek gözlerimi başka yere çevirdim. Ne yazık ki, arkasına saklandığım koltuk başka bir fikre sahipti. Uyuşmuş bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ve lanet koltuk yerde gıcırdadı. Çok küçük bir sesdi, ama o durumda kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü.

Daha iyi saklanmalı mıydım? Nereye gidebilirdim? Karar veremedim, ayakkaabılarım önümde belirdi.

Beckett tam karşımda duruyordu. "Sen kimsin?"

diye öfkeyle sordu.

Yavaşça başımı kaldırdım. Yüzü öfkeden kızarmış, yanakları kızıl lekelerle kaplıydı. Gözleri alev alev yanıyordu; o bakışlara karşı koymak zordu.

daha önce fark etmemiştim. Yüzü birbirine uymayan parçalardan oluşuyordu, ama bir gün uyum sağlayacaklardı. Adam elması ince boynunda belirgindi ve son gözyaşlarını yutarken yukarı aşağı hareket ediyordu. Tuz izleri yanaklarının kızarıklığına izler bırakmıştı, ağladığının kanıtıydı.

"Ben... ben annemle birlikteyim," dedim.

"Peki neden gizlice dolaşıyorsun? Görmemen gereken bir şey mi var? Andersonlar hakkında dedikodu mu yapıyorsun? Yoksa bir şey mi çalmaya çalışıyorsun?"

"Ne?! Hayır, tabii ki hayır!"

"Yoksa annen Soren'in fahişelerinden biri mi? Soren'in haftanın sevgilisine yüzük taktığını duymadın mı? Muhtemelen birkaç ay kadar başka kadınlarla yatmayacaktır. O zaman annen geri gelebilir. Neyse, babam gerçekten dibe vurmuş olmalı ki çocuklu fahişeleri eve getiriyor."

Kendimi durduramadan ayağa kalktım. "Hey, anneme öyle deme, seni aptal!"

Göğsüne ittiğimde elimi tuttu. "Bana ne dedin?" Gözleri gözlerime dikildi.

"Aptal. Annem temizlikçi, babanın kız arkadaşlarından biri değil."

Sanki tokat atmışım gibi sıçradı. "Temizlikçi mi?"

Başımı salladım. Aramızda sessizlik oldu ve bakışlarım onun yanağına kaydı. Uzun süre konuşmayınca merakım galip geldi.

"O adam baban mıydı?" diye fısıldadım. "Tabii

ki."

"Annene ne oldu?" diye sorduğumu duydum. Neden bunu sordum? Neyim vardı? Düşüncelerimle ağzım arasında hiç filtre yoktu ve odadaki fil, onun biyolojik annesinin gizemi idi.

Beckett'in şaşkın ifadesi sertleşti ve bana kaşlarını çattı. "Neden?" Omuz silktim. "Sadece merak ettim. İyi misin?" diye ekledim.

Bu bir hataydı, hemen anladım. Çocuk gerildi ve benden uzaklaştı. Bir an için onun üzüntüsünü ve acısını gördüm. Annesine korkunç ve üzücü bir şey olmuştu. Öfkesinin kaynağı buydu; yüzündeki bir anlık kırılganlıktan bunu anlayabiliyordum. Sonra öfkeli bir maske taktı.

Beni baştan aşağı süzdü, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bana iyi misin diye mi soruyorsun? Temizlikçinin kızı?"

Soğuk kahkahası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Babamın fahişelerinden birinin kızı olsaydın daha az acınası olurdun. En azından iyi para kazanırdın." Yerdeki çizgi romanımı yerden aldı. "Oysa sen sadece çöp değil, zavallı bir çöpün tekisin."

Onu durduramadan, resimli sayfaların ortasından bir çizgi çekerek yırttı. Manga'mı almak için mücadele ettim, ama onun güçlü elinden kapana kadar, manga parçalara ayrılmıştı. Yırtık parçaları yere attı.

"Temizle, *Sindirella*, ya da annene yapmasını söyle. Umurumda değil," dedi, sesi sıkıcı bir kötülükle doluydu, sonra topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Öfke boğazıma kadar yükseldi, bir an için dilim tutuldu. Aklım son birkaç saniyeyi hızla gözden geçirdi. Bu zorba beni böyle aşağılık bir şekilde ezebileceğini mi sanıyordu? Ona gününü gösterecektim.

"Babanın senden bu kadar nefret etmesine üzüldüm... Dayan, sert çocuk. Bir gün her şey düzelecek!" diye seslendim, sesim sahte bir endişeyle doluydu. Asla yenilgiyi kabul edemezdim.

Mermer salonun ortasında donakaldı, elleri yine yumruk haline geldi. *Tam isabet*. Sinirine dokunmuştum ve mangamı yırttığı için bunu hak etmişti. Çenemi kaldırıp onun acımasızlığına karşı koymaya hazırlanırken, salonun sonunda bir ses duyuldu.

"Beckett Bey? Okuldan eve mi geldiniz? Özür dilerim, bilmiyordum." Bayan Linton yanımdan telaşla geçip öfkeli çocuğa yaklaştı.

Bana deli gibi bakıyordu, dalkavukluğa yapan hizmetçiye bile bakmıyordu.

Arkamı döndüm, yırtık kitabımı aldım ve parçalarını sırt çantama tıktırdım.

"Anneme yardım edeceğim," diye mırıldandım, öfkeli çocuğun bakışlarından ve Bayan Linton'un onaylamayan bakışlarından kaçınarak.

Ona ne demişti? *Efendi Beckett*. Öldür beni, ne zengin bir pislik.

"Adın ne?" diye sordu Beckett ve yanımdan geçmeye çalıştığımda beni yakalamak için elini uzattı.

Durup, onun mengene gibi sıkı tutuşundan bileğimi çekmeye çalıştım. "Neden?"

"Nedenini sorma, kızım. Annen bu davranışına ne derdi?" Bayan Linton azarladı. "Adını söyle, yoksa ikiniz de hemen eve gidebilirsiniz."

Reddetmeyi yuttum. Adımı bilmesi ne önemi vardı ki? Zaten annemin işini kaybetmesine neden olmuş gibiydim. Suçluluk duygusu dilimi kapladı ve gözlerimi zorbanın gözlerine kaldırdım.

"Eve. Eve Martino."

"Eve," diye tekrarladı. "*Eve Martino*." Sanki ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

Gözlerindeki hesapçı bakış hiç hoşuma gitmedi. Bana doğru eğildi ve beni yerinde tutarken alçak sesle fısıldadı. "Sen öldün, Eve Martino."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, onun elinden kurtulup annemi en son gördüğüm odaya doğru koştum.

Bu sefer beni bırakmıştı.

Beckett

ON BEŞ YAŞINDA

ON BEŞİNCİ DOĞUM GÜNÜM, Cliff Point'teki ilk büyük partimdi. Babam neredeyse hiç evde olmazdı, bu yüzden pek umursamıyordu. Annem öldüğünden beri, Hade Harbor'daki evimize nadiren uğrardı ve beni üvey annemle baş başa bırakırdı.

Colette.

Annem öldükten sonra, Cliff Point'in tekrar evim gibi hissetmem uzun zaman almıştı. O günün anıları ve pişmanlıklarla kendime işkence ediyordum. Onun koridorlarda kaybolup odalara girip çıktığını hayal ediyordum. Yine de, onun hayaleti varken orası evim gibi geliyordu.

Colette geldiğinde her şey değişti. Babam, ben onu daha tanımadan onunla evlendi. Eve Martino'nun beni ağlarken gördüğü gün, Colette'i sadece iki haftadır tanıyordum. O zamanlar onu hayatımdaki can sıkıcı, taklitçi bir ebeveyn figürü olarak görüyordum.

Onun bundan çok daha kötü olduğunu bilmiyordum. Çok, çok daha kötü.

On beşinci doğum günü partim, aptalca bir nedenden dolayı Hawaii temalıydı. Havuz temalı şamandırılarla doluydu, çocuklara meyveli alkolsüz kokteyller

(ve ebeveynlere çok sert olanlar) servis ediliyordu ve herkes en güzel Hawaii tarzı kıyafetlerini giymişti.

Ben Hawaii'de giyeceğim gibi bir tişört ve şort giymiştim.

Colette'in arkadaşları da oradaydı. Neyse ki, okuldan birkaç arkadaşımı davet etmeme izin vermişti. Sadece Marcus Bailey ve Asher Martino'ya ihtiyacım vardı, en iyi iki arkadaşım ve hokey takım arkadaşlarım.

Ne yazık ki Asher ikiz kardeşi Eve'i de getirmişti.

Eve, en kötü zamanda benim parçalanmış ailemi gözetleyen kız. Eve, ilk günden beri beni sinir eden cesur küçük Sindirella, ama ağabeyi sayesinde benim öfkeden kurtulmuştu.

"Beck!" Colette, annemin kullandığı isimle bana seslenmekte ısrarcıydı. Her söylediğinde ondan biraz daha nefret ediyordum. Annem öldüğünde kalbimin büyük bir kısmı donmuş ve benimle yaşayan kadına olan nefretle kararmış ve çürümüş olduğu düşünülürse, bu büyük bir başarıydı. Yine de başardım.

"Gel, havuz evinde bir şeye yardım et," dedi, beyaz mayosu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçerek. Kadın kendini seksi sanıyordu, ama aslında ne giyerse giysin içindeki cadalozluk ortaya çıkıyordu.

Onu itaatkar bir şekilde havuz evine kadar takip ettim. Son zamanlarda Colette bana karşı farklı davranıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu. Yüzürken bakışları üzerimde kalıyordu ve bazen elleri koluma dokunuyor ya da uyluğumu okşuyordu. Muhtemelen aramızda bir yakınlık olduğunu, gerçek bir aile bağı kurduğumuzu düşünüyordu. Onun için en ufak bir ilgim olmadığını bilmiyordu.

Ağustos sıcaklığında havuz evinin içi çok havasızdı. "Ne oldu?" diye hemen sordum.

"Güneş kremi sürmeme yardım et. Çok bronzlaşmak istemiyorum," diye endişelenerek Colette, raftan SPF 100'lük bir şişe alıp bana uzattı. Colette beyaz tenine takıntılıydı ve bu takıntısı en ufak güneş ışınlarından bile cildini korumaya kadar uzanıyordu. O tam bir deliydi.

"Biraz güneşlenmelisin," diye mırıldandım. "Sana iyi gelir, değil mi?"

Balmumu heykeline benzemeye başlamıştı.

Colette bana sırtıttı. "Sağlığım için mi endişeleniyorsun, Beck?"

"Bana öyle deme," diye dişlerimi gıcırdattım. Asla vazgeçmezdi, bunun beni çok sinirlendirdiğini biliyordu, ama itirazımı dile getirmeliydim. İtiraz ettiğim sürece, annemin lakabını Colette'in dudaklarından duymaya dayanabilirdim.

"Neyse, hadi gel de sırtıma krem sür." Oturdu ve uzun, beyaz sarıya boyanmış saçlarını yana çekti, mayosunun düşük kesimini ortaya çıkardı.

İçimde bir tiksinti uyandı. Bana dokunmamı mı istiyordu? Ölmeyi tercih ederdim. "Başka birine yapmasını söyle." Güneş kremi şişesini yere düşürdüm.

"Baban burada değil ve ben başkasına güvenmiyorum. Acele et, önemli bir şey değil." Bana hesaplayıcı bir bakış attı. "Sakın bana daha önce bir kadının sırtına dokunmadığını söyleme, Beck. Ya da okulda bir kızın? Senin gibi olgun bir çocuğun çoktan ponpon kızlarla ya da buz tavşanlarıyla ya da takımın peşinden koşan o kolay kızlara ne diyorlarsa onlarla takıldığını sanırdım."

"Kimseyle çıkmıyorum. Soren izin vermiyor," diye hatırlattım.

Babamın flört konusunda çok katı kuralları vardı. Bizim statümüz ve servetimiz göz önüne alındığında, ciddi olmayan flörtlerin söz konusu olamayacağına inanıyordu. Etrafımızda, bizimle ilişki kurarak merdivenleri tırmanmak isteyen çok fazla altın avcısı vardı. Bunu, tam bir altın avcısı olan Colette'in takmış olduğu alyansla parmağında dururken, ciddi bir yüzle söylemeyi başardı.

Havuz evi o kadar sıcaktı ki boğulmak üzereydim. Colette'i yeterince tanıyordum, istediğini elde edene kadar pes etmeyeceğini biliyordum. Pes edip kendimi onun iğrenç, çıplak sırtına dokunmaya zorlayarak, elime bir miktar güneş kremi sıkıp sürdüm.

"Yani... kızlarla oynastın, değil mi Beck? Senin yaşındaki erkekler için bu çok normal."

Keşke çenesini kapatsa ve bu meraklı sorularıyla midemi bulandırmasa.

"Yani, son zamanlarda sabahları heyecanlı rüyalar gördüğünde çarşafı görmüşüm."

Durdum, her sinirimde korku vardı. Losyonun yarısı sürülmüştü ve işi bitirmek umrumda değildi.

Oradan çıkmak istedim.

O da döndü. Ilık mavi gözleri benimkilere baktı. Gülümsemesinde yırtıcı bir şey vardı. Aniden, beni buraya getirip bu iyiliği istemesinin, bu konuşmayı başlatmak için olduğunu anladım. Bu düşünce beni endişeye boğdu.

Elbette rüyalarımda ıslanıyordum. On beş yaşındaki hangi erkek ıslanmaz ki? Babamın paranoyası sayesinde, tüm arkadaşlarım arasında en az seks yapan bendim. Okulda kızlar arasında popülerdim, ama bunu hiç kullanmadım. Babam, kasabada Anderson ailesinin itibarını zedelersem beni İsviçre'deki bir erkek yatılı okuluna göndereceğini söylemişti.

Hade Harbor'dan ayrılmak istemiyordum. Asher ve Marcus sadece arkadaşlarım değildi; artık benim ailem olmuştu. Kendi seçtiğim ailem. Onları asla terk etmek istemiyordum. Ayrıca, Hade Harbor ve Cliff Point annemle ilgili anılarımın olduğu tek yerlerdi. Ne pahasına olursa olsun kalmak istiyordum.

Üvey annemin, sanki bizim için normal bir konuşma konusuymuş gibi seks konusunu açacak kadar iğrenç olduğunu inanamıyordum.

"Önemli değil. Seni suçlamıyorum," dedi, tiksintimi keserek. "Dediğim gibi, bu doğal bir şey. Senin yaşındaki erkekler her türlü dürtü ve istek duyarlar. Bunları keşfetmek istemek normaldir. Buraya biraz krem getirebilir misin?" Parmaklarını omzumda gezdirdi. "Tırnaklarım çok uzun."

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Beck, bunu yapmadan buradan gidemezsin."

Elime biraz daha güneş kremi sıktım ve omuzlarına sürdüm. Colette'in uygunsuz kuş ve

ya da her neyse, o konuşması yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

Hızla kremayı köprücük kemiklerine sürdüm. "Bitti. Gidebilir miyim?"

Gülümsedi, ama gülümsemesinde hiç hoş ya da rahatlatıcı bir şey yoktu. Manikürlü tırnakları mayosunun askılarının altına kayd ve omuzlarından çıkardı. Mayo belinde toplandı. Gözlerimi kaçırdım, dehşet beni olduğum yere yapıştırdı.

"Sadece bir yer kaldı, sonra bitirmiş olursun."

Midem isyan etmeden önce mülkün arkasındaki gül çalılıklarına ulaştım. Çıplak dizlerimin üzerine toprağa düştüm ve kusmaya başladım, tekrar tekrar, ağzımdan sadece safra gelene kadar. Nefret damarlarımdan akıyordu. Nefret ve ruhumun derinliklerine işleyen tiksinti. Ellerimi kesmek istedim. Onları bileklerinden kesmek, dehşetimi dindirebilecek tek yoldu.

"Aman Tanrım, Beckett, iyi misin?" arkamdan endişeli bir ses duyuldu.

Bir el sırtıma kondu ve ben titredim. Ses bir kadına aitti ve havuz evinde olanlardan sonra bir kızın bana dokunması düşüncesi bile beni ürperti.

Eve Martino, güzel yüzünde endişeyle üzerime eğilmişti. Neden bu kız tarafından her zaman onursuz ve savunmasız halde görülmek kaderimdi?

"Colette'i çağırayım mı?" diye sordu.

Ondan uzaklaşmak için geriye doğru sıçradım, ellerimi gül çalılarının dikenlerine yırttım, umursamadan. Elini ağzına kapattı ve bana bakakaldı. Kan damlaları ellerimden ve dizlerimden toprağa damladı.

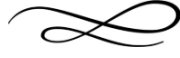
Eve'in gözleri acıma ve şaşkınlıkla

doldu. O bakışa dayanamadım.

"Hayır. Lanet olası Colette'i çağırma, kimseyi çağırma. Siktir git ve beni yalnız bırak," diye bağırdım ona.

Ben ayağa kalkarken o geri çekildi. "Beckett, gerçekten üvey anneni çağırmam gerektiğini düşünüyorum." "Beni rahat bırak!" diye bağırdım ve koşarak uzaklaştım.

Eve

ON ALTI YAŞINDA

HALLOWEEN GÜNÜYDÜ ve kardeşim arkadaşlarıyla dışarı çıkarken, ben de Lily'nin evine gidip çok fazla şeker yiyip korku filmi izleyecektim. Kardeşim ve arkadaşlarının gideceği kasabanın en havalı partisine davet edilmemiş olmama rağmen, giyinip süsleniyordum. Halloween gecesinde kostüm giymekte bir sakınca yoktu, sadece film gecesi için olsa bile.

Giyinirken mırıldanıyordum. Ölü bir ponpon kız olacaktım. O anda, ikinci el mağazasında bulduğum ucuz kostüm, gerçek bir ponpon kıza en yakın şeydi. Her yıl denememe rağmen, hiç seçilememiştim. Bu kostümü gerçek bir partiye asla giymezdin. Ponpon kızların lideri Selena'nın alaycı bakışlarına dayanamazdım.

Zavallı küçük Eve Martino, uyum sağlamak için bu kadar çaresiz — zavallı kısmını vurgulayarak, diye alay ederdi. Bu ilk kez olmayacaktı. En çok canımı yakan şey, onun ne kadar haklı olduğuydu. Elbette, onun hakaretlerine gülüp geçebilir, dikkatlice hedeflediği iğneleyici sözlerinin isabetli olmadığını varsayabilirdim. Ama Selena, zayıflıkları koklayıp üzerine atlamakta ustaydı. Uyum sağlamak istiyordum, ama Hade Harbor'a ait olmak için paraya ihtiyacın vardı.

Yine de gururum vardı. Bazen sahip olduğum tek şey oydu. Beni çok fakir olduğum için takımdan reddetmek istiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun beni denemekten alıkoymasına izin vermeyecektim. Onun kazanmasına izin vermeyecektim.

Gerçek bir ponpon kız olmaktan çok uzak olsam da, Lily'nin evine ponpon kız üniformamı giyerek gidebilirdim ve en iyi arkadaşım bana gülmez ya da alay etmezdi.

Asher'ın müziği koridorda yankılanırken ben hazırlanıyordum. Yüz boyasıyla cildimi biraz daha solgun hale getirdim, sonra gözlerimi koyu ve ölü gibi yaptım. Son olarak, ağzıma ve boynuma sanki oradan kan akıyormuş gibi sahte kan sıçratarak görünüşümü tamamladım.

Asher'ın müziği gerçekten çok gürültülüydü. Dikkatli olmazsak komşular şikayet ederdi. İç çekerek saçlarımı neşeli bir at kuyruğu yapıp mutfağa gittim.

"Ash! Sanchez hanımı yine müzik yüzünden bize gönderme," diye azarladım odaya varır varmaz.

Kapıdan içeri girdim ve durdum. Mutfak masasında uzanmış, küçük ama güçlü bir kablosuz hoparlörün üzerine telefonu koymuş olan kişi kardeşim değildi.

Beckett'ti.

Arka kapıyı açmış, bir şey içiyordu ve dumanı dışarıya üflemeden önce derin nefesler alıyordu. Lisede boyu uzamış ve genişlemişti, herhangi bir gencin olması gerekenden daha iri görünüyordu.

Annem sigara kokusundan nefret ederdi, esrar kokusundan ise daha da çok nefret ederdi. Beckett'in ne içtiğini kolayca anlayabiliyordum.

"Burada sigara içemezsin, Anderson," diye bağırdım ve üç kısa adımla mutfağın karşısına geçtim.

Elimi uzatıp sigarayı almaya çalıştım ama o kolunu uzatarak sigarayı benden uzak tuttu.

"Ver şunu bana."

"Vermeyeceğim," diye cevapladı, her zamanki gibi kibirli bir tavırla.

Ona öfkeyle baktım ve yanan esrarı almak için atıldım. Beckett ayağa kalktı, kolunu kaldırdı ve elini benim ulaşamayacağım bir yere koydu. Ona düştüm, ellerim karnına değdi. Sanki onu yakmışım gibi geri çekildi.

Yanaklarım utançtan kızardı. Beckett'in benden hoşlanmadığını biliyordum, ama içgüdüsel olarak geri çekilmesi kendimi hastalıklı gibi hissettirdi. Ellerimi ondan çekip aldım.

"Esrarı bana ver ya da kendin at."

Bir an gözlerime baktı, esrarı dudaklarına götürüp uzun ve keyifli bir nefes çekti, sonra açık kapıdan dışarı fırlattı.

Sonra pislik gibi dumanı yüzüme üfledi. "Biraz rahatla, ufaklık. Çok gerginsin."

"Sen ise sadece bir aptalsın," diye mırıldandım ve parlayan turuncu izmariti söndürmek için dışarı çıktım. O lakabı hiç sevmezdim. Ben minik falan değildim. Sınıfımızın en uzun kızlarından biriydim, ama Beckett'e göre herkes minikti.

"Aynı tip insan birbirini tanır," diye güldü Beckett.

"Harika, şimdi sen de on yaşındasın," diye şikayet ettim ve içeri girdim.

Beckett masaya geri oturmuştu. Durduğum yerden kocaman göz bebeklerini görebiliyordum. Gri rengin içinden siyah parlıyordu.

"Keşke olsaydım. On yaşında olmak harikaydı," diye iç geçirdi ve ellerini başının arkasına koydu, bu hareket omuzlarını ve etkileyici pazılarını şişirdi. Yine rahatlamış görünüyordu, ruh hali gözleri kadar değişkendi.

"Öyle mi? On yaşında olmanın nesi harikaydı?" diye merak ettim ve kendime bir bardak su doldurup tezgaha yaslanarak onu izlemeye başladım.

Purge tarzı bir karakter gibi giyinmişti, masanın üzerinde ürkütücü bir maske bile vardı.

"Her şey," dedi uzun bir nefes vererek.

Beckett'in on yaşındayken nasıl olduğunu düşündüm. Geç de olsa, biyolojik annesinin hala hayatta olması gerektiği aklıma geldi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve Beckett de bir cevap beklemiyordu. Dönüp bardağımı yeniden doldurdum.

Arkamı döndüğümde, önümdeki manzarayı görünce bir çığlık attım. Karşımda, yüzü kırmızı X işaretli korkunç bir maskenin ve geniş, sivri dişli bir ağzın altında gizlenmiş, korkunç bir adam duruyordu.

Kostümü içindeki Beckett.

"Çok komik. Buna gerek yoktu."

Maskenin altından sesi garip geliyordu. Ses değıştirici takılmış olmalıydı.

"Ama eğlenceli. Sen kimsin? Selena mı? Çok iyi olmuş."

Okuldaki baş cheerleader'ın yanığı beni güldürdü. "Ben sadece bir zombi cheerleader'ım."

Beckett yavaşça başını salladı ve sonra eğilerek beni lavaboya sıkıştırdı.

"Mantıklı... muhtemelen takıma girmeden önce öleceksin."

Beklenmedik hakaret beni öfkелendirdi. O kendi saçma şakasına gülerken göğsüne ittim. "Çok komik. Cadılar Bayramı'nda kendin gibi gitmeliydin, kostüme gerek yoktu. Şımarık, bencil bir zorba olabilirdin. Tek bir aksesuara bile ihtiyacın olmazdı."

Beckett bir an durakladı ve ben maskesinden ve uzun boyundan korkmamaya çalıştım. "O zaman sen de cahil bir bakire gibi giyinmelisin, kostüme gerek yok."

Gölüyormuş gibi yaptım, ama o benim zayıf noktamı vurmuştu. Kardeşimin aşırı korumacılığı, aramızdaki tek tartışma konusu haline gelmişti.

"Komik olan ne biliyor musun, hiç kimseyle çıkmamamın ya da kimseyle takılmamamın bir mazeretim var... Asher büyük bir engel. Senin mazeretin ne, Beckett? Benden daha az çıkan tek kişi sensin. On altı yaşında performans sorunları mı yaşıyorsun? Geleceğın pek parlak değil, Bay Büyük Savunma Oyuncusu."

Becket bana baktı, maskesindeki kırmızı X'ler neredeyse öfkeli görünüyordu. Ben de ona sertçe baktım. Hiç anlaşılamazdık, ama yaşlandıkça düşmanlığımız daha da artmış ve birbirimizi görmezden gelmek zorlaşmıştı. Tek ortak noktamız Asher'dı. O aramızda olmadan, kediyle köpek gibi kavgı ederdik. Kimse beni Beckett kadar sinirlendiremezdi.

"Çocuklar?" Asher'ın sesi kapıdan geldi ve sert gerçeklik üzerimize çöktü.

İkimiz de suçlulukla ona döndük. Kaşlarını çatmış, ikimizin arasında bakıyordu.

"Bir sorun yok, değil mi?" diye endişelenerek sordu bir süre sonra. "Hayır, sorun yok," dedim Beckett ile aynı anda.

"Hallolmayacak bir şey yok."

Asher bize tuhaf bir bakış attı ve odanın içine doğru ilerledi. "Ben hazırım," dedi Beckett'e, kafasına mor neon X işaretli bir maske takarak.

Beckett başını salladı ve etrafımdan dolaşarak kapıya doğru yürüdü.

"Lily ve benim de sizinle partiye gelmemizi istemediğinizden emin misiniz? Sizi eve bırakabiliriz." İsteğim kulak arasına girdi, ki bunu zaten biliyordum. Bütün hafta Asher'a Lily'yi de alıp bizi de götürmesi için uğraşmıştım.

"Gerek yok, Evie. İyi geceler," dedi Asher ve mutfaktan çıktı.

Beckett geride kalarak, okunması imkansız, ürkütücü maskesiyle bana bakıyordu. "İyi eğlenceler, Sindirella. Bu gece balo yok senin için... belki bir dahaki sefere." Kıkırdadı ve dışarı çıktı.

Adi herif.

Beckett

ON YEDİ YAŞINDA

Colette'in bana verdiği turuncu şişeden küçük beyaz bir hap çıkardım ve yuttum. Hapların verdiği sentetik sakinliğe ihtiyacım vardı. İlaç almayı sevmezdim. Elbette, esrar içmek ve içki içmek herhangi bir lise öğrencisi için oldukça sıradan şeylerdi, ama daha fazlası zihnimin berraklığını etkilerdi.

Colette'in bana bunları vermeye başlamasının sebebi de tam olarak buydu. Genç bir zihni, utanç ve suçluluk duygusu aşılacak için tasarlanmış, sinsî bir uygunsuzlukla mahvetmek, sonunda işe yaradı. Colette'in beni tuzağa düşürdüğü ve güçsüz hissettirdiği, gerçeği söylemeye korkmamı sağladığı sofistike yöntemleri ustacaydı. Ancak yaşlandıkça onun zihin oyunlarına karşı savaşmaya başladım. Karşı koymaya karar vermeden önce, uzun süre babamın kalbini kırmakla tehdit etti.

Ona hayır dediğimden beri. Misilleme olarak, genellikle sarhoş ve elle taciz eden arkadaşlarının önünde beni sergiliyordu.

Elbette, bazı erkekler spor salonunda şekillendirilmiş vücutları olan olgun ev kadınları tarafından elle taciz edilip şikayet ettiğimi merak edebilirdi, ama başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Bu kadınlar sahte bronz tenleri ve keskin manikürlü tırnaklarıyla midemi bulandırıyor. Yapışkan parfümlerinin kokusundan ve duygusuz Botoxlu yüzlerinden nefret ediyordum.

Fırsatım olsaydı hepsini öldürürdüm, ama o zaman yaşam nedenimi kaybederdim.

Buz üzerinde tüm bunlar yok oluyordu ve ben özgürdüm. Maçlarda çılgınca oynuyordum, rakiplerimi duvarlara çarpıyor, yere vuruyordum ve bu beni daha da iyi yapıyordu. Bu oyun, dünyaya olan öfkemi dışa vurmak için tasarlanmıştı ve ben onu sonsuza kadar oynamak istiyordum.

Yani, beni öldürmek için yalvarıyor olsalar bile onları öldürmedim. Hade Harbor'un çaresiz ev kadınlarının boğulmayı ve morarmayı sevmesi ne büyük sürprizdi. Şiddetimi onlardan çıkardım ve onlar buna bayıldılar. Bu sadece kendimden nefretimi daha da derinleştirdi. Onları incittim ve daha fazlasını istediler. Ahlaki değerlerim ve dünyayı anlama biçimim, üvey annemin ve onun yırtıcı çevresinin yozlaşmış, ahlaksız ahlak anlayışı tarafından şekillendirilmişti. Bunun farkındaydım ve sonunda bunu durdurmak için kafamı toparlayabildim.

Bu gece, her şey sona erdi.

Babamın arabasının geldiğini ve kapının çarpıldığını duydum. Açık pencerenin önünde oturmuş, soğuk kış havasının vücudumu sarmasına izin veriyordum. Uyuşuyordu ve bu hissi seviyordum. Ayağa kalktım ve çok uzun süre düşünerek bulduğum parlak küçük hafıza çubuğunu aldım. Colette konusunda, onu hiç tahmin etmediğim kadar kurnazdı ve ergen zihnim şimdiye kadar ona ayak uyduramamıştı.

Aşağı indim.

Soren ofisine yeni girmişti. Kapıyı çaldım ve içeri girdim.

"Beckett, bu sürpriz oldu. Bu akşam antrenmanın yok mu?"

"Çarşamba günleri," diye hatırlattım. Onun bilmesini bekleyemezdim. Hiç eve gelmezdi.

Annem öldükten sonra, babamla ilişkilerim yavaş yavaş bir iş arkadaşı ya da tanıdık ilişkisine dönüştü. Cliff Point'te olmak ya da bir zamanlar sevdiği kadını hatırlatan çocuğu görmek istemiyordu. Bunu anlıyordum. Ama çekip gittiğinde, beni Colette'in insafına terk etmişti. Bu acı gerçek, içimde öfke ve kin uyandırdı. Babam tüm bunların olmasına izin vermişti. Şimdi, bu gece, onu sonsuza dek hayatımdan çıkarmadan önce, durumu düzeltmesi için ona bir şans verecektim.

"Sana bir şey göstermem gerek."

Dikkatini telefonuna vermiş, dalgın dalgın bakıyordu. Elini bana doğru salladı. "Devam et."

Dizüstü bilgisayarı zaten açıktı, ben de hafıza kartını taktım, videoyu oynattım ve masanın diğer tarafına çekildim. Görmek istemiyordum. Dayanamazdım. İşte bu kadar. En kötü, en utanç verici sırrım babamın gözleri önüne serilecekti. Aldığım sakinleştiriciye rağmen endişeliydim.

Soren ekrana bir göz attı ve kaşlarını çatı. Öne eğilip izlemeye başladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bu kim?" diye sordu bir süre sonra.

Muhtemelen eklemeli görüntünün başındaydı, ben de tahminde bulundum.

"Colette'in arkadaşı, Rachel Evanston. Bu geçen yıl çekildi."

Babam uzun süre sessiz kaldı. O anda görüntü başka bir failin görüntüsüne geçti. Babam dikleşti ve dizüstü bilgisayarı kapattı.

"Yeterince gördüm." Bana okunaksız bir ifadeyle baktı. "Görünüşe göre bu çatı altında epey eğleniyormuşsun, genç adam."

"Ne?"

"PR sorunları çıkabileceği için yaşıtları çıkmamanı söylemişim. Bu, ikilemi çözmek için yaratıcı bir çözüm, ama kocaları öğrenirse durum daha da kötü olabilir."

"Ben... ben öyle bir şey yapmak istemedim," dedim yavaşça.

Soren güldü. "Kesinlikle duruma yakışır bir şekilde davrandın," dedi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu, dayanılmaz bir utanç duygusu beni kapladı ve dışı vurdu. "Elimde değil. Unuttun galiba, ben daha on altı yaşındaydım. On altı yaşındaydım ve hepsi Colette'in yaşındaydı."

"Senin yaşında birçok erkek, kendilerini tecrübeye götürecek ateşli bir kadın istemez mi? Kendini şanslı say ve artık kes şunu. Country kulübünden arkadaşların gelip, karılarının benim oğlum tarafından sikildiğini

kocalarının neden benim oğlum tarafından sikildiğini bilmek istemesini istemiyorum, sen onlardan daha büyük ve güçlü olsan bile." Babamın sesinde iğrenç bir gurur vardı. Sanki benim bu kadar iri ve fiziksel olarak korkutucu hale gelmemden etkilenmiş gibiydi. Oğlunun on altı yaşında zaten güçlü bir adam olması hoşuna gidiyordu.

Kendimi hasta, utanmış ve çok hayal kırıklığına uğramış hissettim. Sonuncusu göğsümde, kalbime saplanan canlı ve keskin bir mücevher gibiydi.

"Colette ilkiydi, biliyorsun. Hep onun suçu."

Bu söz Soren'i susturdu. Dikkatli ifadesi kızgınlığa dönüştü. "Karım hakkında konuşurken dikkatli ol," diye uyardı.

"Hayır. Dediklerime dikkat etmeyeceğim. Karının seni aldattığını umursamalısın... Bana yaptıklarını umursamalısın."

Babam ve ben birbirimize baktık. Aramızda yılların mesafesi vardı ve birbirimize yüklediğimiz tüm kin ve suçlamalar birikmişti. Ama bana inanmak zorundaydı, değil mi? İnanmak zorundaydı.

"Sana öyle diyeceğini söylemiştim, değil mi?" Arkamdan çok tanıdık, soğuk ve acımasız bir ses geldi.

Colette odaya gizlice girmişti ve ben babama o kadar odaklanmışım ki fark etmemiştim.

Soren başını salladı. "Evet, haklıydın."

Yanımdan geçti, topukları yere çarptı. Bu ses beni dehşete düşürdü. O sesi nefret etmeye, korkmaya şartlandırılmışım.

Babamın yanına geldi ve elini onun elinin üzerine koydu. "Evli kadınlarla oynadığın için yakalanmanın normal bir tepkisi."

"Sanırım öyle." Soren içini çekip burnunun köprüsünü çimdikledi, sanki tüm bu konuşma çok yorucu ve gereksizmiş gibi.

Kararını vermişti ve onu ikna edemezdim. Colette'in aptal arkadaşlarının videosu vardı, ama onun yoktu. O kadar akıllıydı ki. Her zaman odamdan uzak durmuştu ve son bir yıldır bana ilgi göstermiyordu. Artık onun için çok yaşlıydım.

Bana alaycı bir gülümseme attı. Kalbim kırıldı. Her şey bitmişti.

Colette kazanmıştı. "Sana ne söyledi?" diye merak ettim.

"Gerçeği. Onun arkadaşlarıyla oynasırken yakalandın ve savunmaya geçtin. Anlıyorum, Beckett. Senin yerinde olsam ve etrafım güzel, yaşlı kadınlarla çevrili olsaydım, ben de aynısını yapardım. Ama artık buna bir son vermelisin, evlat. Dediğim gibi, bu durum, sınıfından biriyle oynayıp, bu ortaya çıkmasından çok da farklı değil. Bir süre sakın ol."

"Bir süre sakın ol mu?" diye tekrarladım uyuşmuş bir şekilde. Kalbim parçalanırken başımı salladığımı fark ettim. "Bir süre sakın ol," diye bir kez daha tekrarladım ve arka döndüm. Colette'in alaycı ifadesine ve babamın gözlerindeki korkunç, küçümseyen, umursamaz bakışına dayanamıyordum.

Koridora çıktım, normalde bastırdığım duygular beni boğmak üzereydi. Yıllar önce Eve'in saklandığı koltuğa sendeleyerek oturdum. O zamanlar bu duvarlar içinde hayatımın ne kadar kötüye gideceğini bilmiyordum.

"Gerçekten bunun işe yarayacağını mı sandın? Soren benim kocam, Beck. O her zaman benim tarafımda olacaktır." Colette peşimden gelmişti.

Ona donuk bir nefretle baktım.

Bana doğru yürüdü ve bir an için içimi saf şiddet kapladı. "Sakın bana yaklaşma."

Durdu ve küçümseyerek gülümsedi, yerine duvara yaslandı. Onun huzurunda korkudan felç olup güçsüz kaldığımdan bu yana uzun zaman geçmişti. Yaşlandıkça ve güçlendikçe hayatımı yeniden kontrol altına alabilmişim. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Geçmişin suçluluk ve utanç duygularının zihnimi ele geçirmeye çalıştığı gecelerde beni ayakta tutan tek şey buydu.

"Ona gideceğimi nereden bildin?"

"Çünkü seni tanıyorum, Beck. Zaten çeneni kapalı tutmalısın... Sanırım henüz kimse gerçeği bilse sana aynı şekilde davranmayacağını anlayacak kadar akıllı değilsin. Sen mahvoldun, Beck. Kurtulamazsın.

Kimse seni istemeyecektir." Bu son acı sözlerle üvey annem arkasını dönüp babamın odasına geri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Sen mahvoldun, Beck. Kurtarılmayacak haldesin. Kimse seni istemeyecektir.

Cebimden hap şişesini çıkardım ve bir tane daha çıkardım. Fazla almak tehlikeliydi. Onlara fazla alışabilir ve uyuşukluğu arzulayabilirdim.

Babamın ofisinde Colette gülüyordu, tiz sesi sinirlerimi tırmalıyordu.

Hapı aldım ve dişlerimin arasında ezerek, yakıcı acısını tadarak çiğnedim.

Uyuşturun beni. Başka hiçbir şeye dayanamazdım.

Eve

ŞİMD

Chickadee Diner'ın pencerelerinden sıcaktan kavruluyordu ve birkaç vantilatör tembelce dönüyordu. Maine'de birkaç ay dışında klima gerekmediğinden, mekanda merkezi klima yoktu. Bu yüzden üniformamın içinde terliyordum ve mezuniyet sınıfımın geri kalanının bulunduğu plajda olduğumu hayal ediyordum. Cliff Point'teki gibi güzel bir havuzda bile razıydım. Sadece bir ay önce, lise hokey takımı eyalet şampiyonasını kazanmış ve Anderson malikanesinde kutlama yapmıştık. Beckett varlığına tahammül ediyordu, ama yıllar önceki ilk karşılaşmamızdan beri ilişkimiz hiç iyileşmemişti. Birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi saklamakta ustaydık.

"Bilmiyorum... Ekonomiye Giriş, İşletmelerde Nicel Araştırma Yöntemleri'nden çok daha ilginç geliyor." En iyi arkadaşımın oturduğu parlak vinil koltuğun arkasına eğildim.

Lily, önünde HHU ders kataloğunu açmış, ilgisini çeken dersleri işaretliyordu. Tabii ki, tanıdığım en düzenli kişi olduğu için derslerini çoktan belirlemişti. Şimdi benim ders programımı planlamaya geçmişti.

Lily, vurgulayıcıyla sayfaya vurdu. "Hmm, katılıyorum, ama o zaman Pazartesi günkü Pazarlama 101 dersini Cuma gününe almamız gerekir, o gün dersler çok yoğun oluyor." Bir an düşündü ve sonra bana baktı. "Peki ya ders dışı etkinliklerin? Cheerleading ne olacak? Tekrar deneyecek misin?"

Patronum bana doğru baktığında meşgul görünmek için kabinin arkasını sildim. "Cheerleading seçmelerine katılıp feci şekilde başarısız olmasam yeni okul yılı olur mu? Bu artık bir gelenek."

Lily alaycı bir şekilde güldü. "Sen onlardan hepsinden daha iyi dans edersin..." "Önyargılısın, ama teşekkür ederim." Ona gülümsedim.

"Sen onlardan daha iyi dans *ediyorsun*. Selena sadece seni sevmiyordu."

Eh, haksız sayılmazdı. Son denediğimde, Selena, ponpon kız olmanın maddi yükünü kaldıramayacağımı ima etmişti. Üstelik okuldan sonra ne kadar çok çalıştığımı düşünürsek, maçlara gitmekte de zorlanacağımı söylemişti.

"*Ama senin yüzlerce part-time işin yok mu?*" O aşağılayıcı soruyu sorduğunda burnundaki sinir bozucu kırıksıklığı hala hatırlıyorum. Sanki sayısız part-time iş yapmak zaman alıcı bir hobiymiş, bir zorunluluk değilmiş gibi.

"Hey, o da seni sevmiyordu," diye hatırlattım Lily'ye, o da sadece güldü.

"Üniversitede yeni bir sayfa açacaksın. Selena orada kimse değil. Her zamanki gibi dans et, sonunda takıma girersin."

Cheerleader olmak, çok fazla gençlik filmi ve okul sonrası TV dizisi izleyerek küçük yaşta aşılana uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi. Yoksulluk sınırında yaşayan göçmen bir annenin çocuğu olarak, Hade Harbor Lisesi gibi orta sınıf bir okulda cheerleader olmak, benim için hiç gerçekleşmemiş bir şekilde kabul görmek anlamına gelirdi. Selena'nın defalarca acımasızca işaret ettiği gibi, lisedeki takımın taleplerini karşılayamayacak kadar fakirdim. Hade Harbor'da, ponpon kız takımının bile oyuncularını şımartmak için ciddi paralar harcaması bekleniyordu. Üniversitede de durumun aynı olup olmayacağını bilmiyordum, ama yine de denemeye kararlıyım. Bazı hayaller kolay kolay ölmez ve takımdan resmi olarak reddedilene kadar mutlu olamazdım. Böylelikle pişmanlık duymazdım.

"Eve, dördüncü masaya içecekler!" diye seslendi müdürüm Gary.

Görevimi yerine getirmek için dört numaralı masaya döndüm. Lise son sınıfın yaz tatili başlıyordu ve neredeyse her günümü Chickadee Diner'da çalışarak geçirecektim. Bundan çok sıkılmışım. Üniversitenin başlaması ve sonbaharın gelmesi için sabırsızlanıyordum. Berbat bahşişler için sonsuz kahve servisi yapıp eve kızarmış soğan kokusuyla dönmediğim bir gün geçirmem gerekiyordu. Diğer çocuklar plajda ya da yurtdışına seyahat için valizlerini toplarken, ben tam zamanlı çalışıyor ve kazandığım parayı biriktiriyordum. Yine de iş iştir ve az da olsa birikimimin artmasını görmek hoşuma gidiyordu. Üniversite için ihtiyacım olacaktı, çünkü ne ben ne de kardeşim annemin zor kazandığı parayı almayacaktık.

Masaya yaklaştım, içimde korku birikiyordu. Bu adamları tanıyordum. Düzenli müşterilerdi ve bana isimle hitap ediyorlardı. Bunun beni kız arkadaşları ya da en azından flört edebilecekleri, hatta daha kötüsü, kışına tokat atabilecekleri biri yaptığını düşünüyorlardı. Masadan oldukça uzak bir mesafede durdum.

"Yenileri?"

"Sonunda. Doldur şunu, tatlım." Grubun en genci olan Ray bana gülümsedi. O, potansiyel bir kış avcısıydı. Gerçek bir Romeo.

Lokantada servis edilen siyah roket yakıtını doldururken ellerini gözümün önünden ayırmadım.

"*Gracias*," dedi Ray, uzaklaşırken bana sırtarak.

"*De nada*," diye mırıldandım ve bir an için beni etkilemeye mi çalışıyor yoksa sadece pislik mi davranıyor diye düşündüm. Bunu anlamak her zaman zordu.

Ben Maine'de doğup büyümüşüm, ama annem Kolombiyalıydı. Hade Harbor'daki diğer sakinlere benzemiyordum, orası kesindi. Asher ve ben annemin bronz tenini, kalın siyah saçlarını ve Kolombiya özelliklerini miras almıştık. Lily'ye göre bu bizi kasabanın en çekici insanları yapıyordu ve Ray'in geri çekilen saç çizgisini, yağlı tişörtünü ve kırmızı, lekeli cildini düşünerek onu Ash ile karşılaştırdığımda, ona katılmaya meyillendim.

Kalan bardakları doldurup arka döndüm. Bir adım atmıştım ki Ray'in eli sertçe popoma indi. Gary, müdür ve sahibi, yirmi yıldır standart olan aynı eski garson üniformasını giyilmesinde ısrarcıydı.

. Kısa düğmeli elbisenin modernize edilmesiyle hiç ilgilenmiyordu. Retro tarzı sevdiğini iddia ediyordu ve kadın çalışanlara altına giymeleri için tayt veya şort almaya yönelik tüm girişimlere direniyordu. Sanki #MeToo hareketi Chickadee Diner'ın arka odasına hiç ulaşmamış gibiydi.

Durup, elimdeki kahve fincanını sıkıca tuttum ve derin bir nefes aldım. Bu, sinirlerim kopmak üzereyken kullanmayı öğrendiğim bir teknikti. Hiç de uysal bir insan değildim, ama aynı zamanda öfkeli de değildim. Bir pisliğin kafasına bir fincan sıcak kahve dökerek kaybedecek çok şeyim vardı. Bunun cezasını ben çekerdim, Ray değil. Bundan hiç şüphem yoktu. Gürültü çıkarmamayı öğrenmiştim.

"Bahşışın burada tatlım, daha fazlası da var, gel de al," dedi Ray arkamdan kendini beğenmiş bir şekilde. Arkadaşları kıkırdadı.

Gözüm, lokantanın karşısında oturan Lily'yi buldu. Kafasını ders kataloğuna gömmüş, benim için ideal programı bulmaya çalışıyordu.

Bir adım öne çıktım. Bütün bunlardan uzaklaşıyordum. Bir adım daha attım. Üniversiteye başlayacak ve büyüdüğümde garsonluk yapmamamı sağlayacak bir diploma alacaktım. Öfkem azaldı ve adımlarım hafifledi. Hayatımı değiştirecektim. Zaten yoluma girmiştim.

Diğer köşede, HHU öğrencileri oturuyordu. Hepsi kızdı. Kıyafetlerinden ve aksesuarlarından, Hade Harbor bölgesinde yaşayan çocukların doğal olarak sahip olduğu türden varlıklı ailelerin çocukları olduklarını anlayabiliyordum. Üzerimdeki uymayan üniformam ve yıpranmış spor ayakkabılarımın farkındaydım. Aslında spor ayakkabılarım sadece yıpranmış değildi, çok eskimiş ve tabanlarında birkaç delik vardı. Yaz tatilinde biriktirdiğim paranın küçük bir kısmıyla almak istediğim şeylerin bir listesi vardı ve HHU'da giymek için yeni spor ayakkabılar listenin en başında yer alıyordu.

Eski kıyafetleri giyen ya da kolları her zaman 7,5 cm kısa olan kız olmak istemiyordum. Ben her zaman Goodwill kıyafetleri giyen kızdım. Tüm çocukluğumu, Hade Harbor'daki zengin çocuklara, ebeveynlerinin maddi güvencesi olan çocuklara uyum sağlamaya çalışarak geçirdim. Hayatımdaki tek garanti, ailemin parası olsun ya da olmasın, kira günü geleceğiydi.

HHU öğrencilerinin masasında servis yaptım, tüm zaman boyunca kendimi bilinçli hissettim. Sanki kafamın üzerinde banka hesabımın bakiyesini gösteren yanıp sönen bir neon tabela varmış gibi hissettim. Sanki herkes bir bakışta benim onlar gibi olmadığımı anlayabiliyordu. Muhtemelen anlayabiliyorlardı.

Sonuçta, yıllar önce Anderson'ların evinde öğrendiğim gibi, para dünyayı zenginler ve fakirler olarak ayıran en büyük ayrımcıydı.

Hayatımda sadece bir tarafta olmuştum ve bir gün bunu değiştirmeye karar verdim. Bu yüzden çok çalıştım. Köpek gibi çalıştım ve üniversite boyunca da aynı şekilde devam etmeyi planladım. Fazla bir şeyim yoktu ama sahip olduğum her şeyi kendi emeğimle kazanmıştım. Bu bilincin içinde mütevazı bir onur vardı.

"Hey, kardeşin aradı," diye uyardı Lily, ona doğru dönerken. İş yerinde resmi olarak telefon taşımama izin verilmediği için telefonumu masasında bırakmıştım.

Telefonumu aldım ve Gary'ye beş dakikalık mola vereceğimi söyledim. Dışarı çıktım ve hemen Asher'ı aradım. İkinci çalınıştta açtı.

"Selam Evie. Nasıl gidiyor?"

Kardeşimin sesini duymak harika bir duyguydu. Sadece bir hafta önce gitmişti ama onu o kadar çok özlemiştim ki bazen nefes almakta zorlanıyordum. Asher, hokey bursuyla iki okula kabul edilmişti. Biri Denver'da, diğeri HHU'da. HHU'ya gitmeye meyilliyken, Denver'daki okul daha iyi bir burs teklifi yapmıştı. Ailemin maddi olarak ne kadar zor durumda olduğunu düşünerek, arkadaşlarından uzak kalacak olmasına rağmen teklifi kabul etmişti.

Ancak, evden uzakta olan Ash'e onu ne kadar özlediğimi söylemek bir seçenek değildi. Zorla gülümsedim ve lokantanın arkasındaki güneşli otoparka baktım.

"Her şey harika, sen nasılsın? Denver'dan bahset bana."

Artık büyüdüğüm için yaz aylarında anneme ev temizliğinde yardım edebiliyordum. Cliff Point hariç her eve. Uzun zaman önce Anderson'ların evinde yardım etmemeyi kendime kural olarak koymuştum. Ama Cliff Point annemin zamanının çoğunu alıyordu ve bugün, erken vardiyadan eve topallayarak geldiğimde, annemi üniformasını giyerken ağrı kesici içtiğini gördüm. Cliff Point'te giydiği tamamen beyaz üniformaydı. Colette Anderson beyaz her şeyi severdi.

Son zamanlarda annem işinin yüküyle boğuşuyordu. Ne yazık ki ne ben ne de Asher henüz ona emekli olması için yardım edebilecek durumda değildik. Annem fiziksel olarak zorlu bir işte çalışmak için çok yaşlanmıştı, ama hızını kesmiyordu. İki çocuğu üniversiteye başlamak üzereyken, hiç olmadığı kadar uzun saatler çalışıyordu. Bize yardım etmek istiyordu ve bunu bildiği tek yolla yapıyordu: çok şey feda etmiş ve bunu nazik bir gülümsemeyle yapmış bir kadının kanı, teri ve gözyaşlarıyla.

Şu anda annem hala temizlik işinden aldığı maaşa büyük ölçüde bağımlıydı. Her zaman, kötü bir mahallede bulunan küçük evimizi kaybetmekten bir maaş çekinin uzaklığındaydı. Siyatik ağrısı bu kadar şiddetliyen, bugün onu yalnız başına işe gitmesine izin veremezdim. Tıbbi olarak tavsiye edilenden çok daha fazla ilaç alıyordu ve bu, vardiyası başlamadan önceydi.

İş yerinde ilk kez bayıldığı zaman neredeyse bir yıl önceydi. Hastane, tansiyonu konusunda onu uyarmış ve eve göndermişti. Annemin sigortası yoktu. Benim de yoktu. Denver'daki üniversite, Asher'ın kendileri için çok değerli bir öğrenci olduğunu görünce onun için bir şeyler ayarlamıştı. Annem, daha az şanslı olanlara sigorta hakkı veren eşiğin yaklaşık elli dolar üzerinde kazanıyordu. Bu da bizi, yardım almaya hak kazanamayan ama yine de çok fakir olan kiskanılacak bir duruma soktu.

Martino kadınları, yaralanmamak veya tıbbi bakıma ihtiyaç duymamak için sadece şanslarına güvenmek zorundaydı. Annem için bu durumun devam etmesi mümkün değildi. İşte bu yüzden, kardeşimin en iyi arkadaşının evini temizliyordum. Düşmanım.

Bir saat sonra, Cliff Point'teki uzun ve dolambaçlı merdivenlerden Beckett'in odasına çıkarken buldum kendimi.

Uçurumdaki evin çocuğu. Ailesinden nefret eden ve annesini düşününce ağlayan çocuk. Yıllar önce *gördüğüm* çocuk.

Beckett, kardeşimle en iyi arkadaş olmasaydı, aramızda ne olacağını hiç bilmiyordum. Beckett ve Asher, ikisi de hokeyde yetenekliydi ve Hade Harbor Lisesi'nde sıkı arkadaş olmuştu. HHU'nun en seçkin hokey oyuncularından oluşan ve Ice Gods (Buz Tanrılar) lakaplı grubun üyeleriydiler ve okulu yönetiyorlardı.

Diğer tüm erkeklerin olmak istediği, tüm kızların birlikte olmak istediği kişilerdi. Ama Buz Tanrılar kapalı bir gruptu. Cayden West, Marcus Bailey, Beckett Anderson ve kardeşim. Hepsi bu kadardı. Hepsi birlikte HHU'ya gidip şampiyonluk kazanan üniversite hokey takımı Hellions'ı yönetmeleri gerekiyordu, ama Asher'ın ayrılması bu planı bozdu.

Yine de, lise hayatımı sorunsuz geçirebildiğim için kardeşim ve Beckett'in ilişkisine minnettardım. Son derece zengin ve ayrıcalıklı yerel milyarderin oğlu, tanıştığımız günden beri benden nefret ettiği için okulda bana zorbalık yapmayı hayal ediyordu, ama bunu yapamıyordu.

Bu, beni fark etmediği anlamına gelmezdi ve ben onu kesinlikle fark etmiştim. Onu fark etmemek imkansızdı. Büyüdükçe boyu uzamış ve irileşmişti. Garip tavırları kaybolmuş ve şüphesiz HHH'nin en yakışıklı erkeği olmuştu. En azından benim için. En yakışıklı ve en kötü. Beckett ve ben asla anlaşılamazdık. Onu görmezden gelmenin en iyi strateji olduğunu keşfettim, ama bu kolay değildi, çünkü o benim kardeşimin en iyi arkadaşıydı ve lisede en iyi partileri o düzenlerdi. Neyse ki lise sonunda bitti ve üniversitede ondan gerçekten uzak durabildim.

Beckett'in odasını temizlemekten nefret ediyordum.

Öncelikle, onun kokusu vardı. Ergen erkekler berbat kokar ve Beckett üstüne üstlük sporcuydu. Evdeki kardeşimin odası çoğu zaman terli spor çorapları gibi kokardı, o halde neden Beckett'in odası hiç kötü kokmuyordu? Zenginlerin sihirli gücü müydü?

Karanlık mobilyalarla döşenmiş odada dolaştım. Tanıdığım en ayrıcalıklı kişi için, oldukça düzenliydi. Çamaşır sepetinin dışında giysi yoktu, çöp kutusunda şüpheli mendiller yoktu. Sadece bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyordu.

Ama Beckett gibi erkekler muhtemelen geceleri tek başlarına mendillere mastürbasyon yapmıyorlardı. Hiç kız arkadaşı olmamasına rağmen, onun için seve seve dizlerinin üzerine çöken hayran kulübü vardı. En azından kamuoyunda. Anderson adı çok biliniyordu ve eğer biriyle çıkarsa, bu çok dikkat çekici bir ilişki olurdu. Hiçbir kızla ilişkisi olmadığı düşünülürse, bunun onu caydırmış olabileceğini düşündüm. Ancak bunun, istediği kişiyle yatmasını engellemediğinden emindim. Beckett, hayranları ve hokey hayranlarından istediğini seçebilirdi.

Bu düşünce beni sıcak bir tiksinti ile doldurdu. Öte yandan, kardeşimdeki aşırı kontrolcü yapısı sayesinde ben hiç öpülmemiştim. Asher bir erkeğe bakması yeterdi, o erkek hayatının geri kalanında benden uzak dururdu. Kimse Buz Tanrısının kötü tarafına geçmek istemezdi.

Son sınıfta, grubun en yeni üyesi Lily'ye takıntılı hale gelince işler biraz değişmeye başladı. Ama okul yılı, benim biriyle çıkmam için çok çabuk bitti ve şimdi hepimiz HHU'ya üniversiteye gidiyoruz.

Ash hariç hepsi.

Kardeşim olmadan üniversiteye gitmenin tek iyi yanı, bana daha fazla özgürlük verecek olmasıydı. Hayatımda ilk kez, içki içip, parti yapıp, istediğim kadar randevuya çıkabilecektim. Artık yetişkin ve refakatçisizdim. Bunun için daha mutlu olmam gerekirdi. Ama onu özlemek, heyecanımı yok etmişti.

Beckett'in masasının altındaki çöpü boşaltırken mektubu gördüm. Başlığı dikkatimi çekti. Üniversitenin armasıydı.

Yırtık kağıdı yavaşça aldım, içimden bir sesle kendimle mücadele ediyordum. Bakmamalıydım. Onun mahremiyetine girmeye hakkım yoktu.

Yine de, farkına varmadan mektup elimdeydi. *Oops.*

Mektubu gözden geçirdim, okudukça boğazım düğümleniyordu.

Sayın Bay Anderson,

HHU spor merkezine yaptığınız cömert bağış için şahsen teşekkür etmek isterim. Bağışınızın büyüklüğünü takdir ederek, özel izleme odalarından birini Anderson ailesine tahsis etmek ve babanızın özel kullanımı için ayırmak istiyoruz. Odaya Anderson odası adını vereceğiz ve eminim babanız oradan sizin birçok golünüzü izlemekten büyük keyif alacaktır.

Seçtiğiniz bölümün akademik gereklilikleri konusunda endişelenmenize gerek yok. Bu konuyu sizinle ilgilenen rehberlik danışmanına da ilettim. HHU'ya girişinizde herhangi bir sorun yok. Son sınıfın herkes için zor bir dönem olabileceğini anlıyoruz.

Sonbaharda HHU'da sizi ağırlamayı dört gözle bekliyoruz ve akademik dönem başladığında antrenmana uğrayıp takımla tanışacağım.

Haydi Hellions!

John Eastwood

Hade Harbor Üniversitesi Dekanı

Boğazıma takılan kıskançlık düğümünü yuttum. İşte bu yüzden insanlar başkalarının işine burnunu sokmamalıydı. Neredeyse her zaman pişman olursun. Ben burslar, krediler ve part-time işlerle üniversiteyi zar zor bitirirken, Beckett'in babası oğluna üniversiteyi satın almıştı. Dünyadaki tüm ayrıcalıklara sahip olan Beckett, liseyi kendi başına bitirip üniversiteye girmek için yeterince çalışmaya bile tenezzül etmemişti. Onu hiç o kadar nefret etmemiştim.

Mektubu masanın kenarına koydum, böylece ağrıyan dişimi oynatır gibi ara ara bakabilirdim. O ve benim aramdaki farkları hatırlatıyordu. Hayatım boyunca her şey için çok çalışmışım. O ise bir şey için çok çalışmanın anlamını bilmiyordu.

Oda acı verecek kadar düzenliydi. Beckett, kendi alanına kimsenin girmesini sevmezdi, ama üvey annesi odanın temizlenmesinde ısrarcıydı. Yüzeyleri tozladım, birkaç defter yığını ve eski bir kalem kutusu önünden geçtim. Toz bezinin kenarı metal köşeye takıldı ve kutu gürültüyle yere düştü.

Ugh. Kim hala metal kalem kutusu kullanıyor ki? İlkokulu hatırlattı bana. Eğilip onu aldım. Düşerken açılmıştı ve onu aldığımında içindekiler yere düştü.

Bırak öyle kalsın.

Her zaman bana yardımcı olan içgüdülerim kafamın içinde tısladı. İçimi endişe dolu bir his kapladı. Ama bu çok saçmaydı. Ben düşürdüm ve temizlik için buradaydım. Onu alıp her şeyi yerine koymam gerekiyordu.

Dağınık eşyaları topladım ve bir an inceledim.

Blister ambalajlı haplar. Mavi, mor ve kırmızı. Çok, çok fazla hap. Kalbim aniden hızla çarpmaya başladı ve donakaldım. Beckett'in neden bu kadar çok hapi vardı?

Sonuncu eşya, blister ambalajların ve daha da fazla hapla dolu ince turuncu bir şişenin altında gizliydi: küçük bir paket beyaz toz. Elimde tuttuğum ilaçlara şok içinde baktım. Beckett Anderson, kendi eczanesini açacak kadar çok hapla ne yapıyordu? Hapların bazılarının isimlerini, annemin arkadaşının sırt ağrısı için verdiği ağrı kesicilerden hatırladım. Güçlü afyonlu ilaçlardı. Beckett ağrı kesici mi alıyordu? Partilerde esrar içtiğini ve her zaman oldukça içine kapanık olduğunu biliyordum. Ama bunu onun korkunç kişiliğine bağlamıştım, kimyasal bir şeye değil.

Sadece buz üzerinde canlanıyor ve hayat buluyor gibi görünüyordu. Buz üzerinde hızlı, kendinden emin ve çok sert biriydi. Gülümsüyor ve gülüyordu. *Yaşıyordu.* Diğer her yerde ise sadece oradaydı. Bir şey mi kullanıyordu? Bu durum başa bela olacağının işaretiydi. Bilmek istemiyordum. Bu benim sorunum değildi ve Beckett kesinlikle benim tavsiyemi veya ilgimi istemezdi. Tenekeyi sıkıca kapattım ve bu istenmeyen bilgiyi beynimden silebilmeyi diledim.

"Ne yapıyorsun?"

Derin bir ses şokumu bozdu. *Kahretsin.* Gözetlerken yakalandığım için suçluluk duydum. Beckett'in hapları gördüğümü bilmemeliydi. İçgüdülerim, ona söylemenin çok, çok kötü bir fikir olacağını haykırıyordu. Bunun yerine, yavaşça arkanı döndüm, kalem kutusunu arka cebime soktum ve masadaki mektuba toz beziyle işaret ettim.

"Temizlik, başka ne olabilir ki?"

Beckett banyodan çıkmış ve kapıyı arkasında kapatmıştı. Bu evin odaları o kadar ses geçirmezdi ki, onun orada olduğunu fark etmemiştim bile. Banyo kapısına yaslanmış, üzerinde sadece bir havlu vardı. Göğsünü incelerken beynim bir an durdu, su damlacıkları resim gibi mükemmel görüntünün üzerine elmaslar gibi dağılmıştı. Koyu renkli dövmeleri omzundan koluna kadar uzanıyordu ve onu daha da seksi gösteriyordu. Bu kadar kötü biri nasıl bu kadar dikkat çekici olabilirdi? Beckett Anderson'ın bir başka adaletsizliği daha. Kötü insanlar bu kadar yakışıklı olmamalı. Bu yanlış reklam.

Onu incelerken, o da beni izliyordu, bakışları başımdan başlayıp tüm vücudumu taradıktan sonra kapıdan itip bana doğru yavaşça yürüdü.

Göğsü benimkine degecek kadar yaklaştığında geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim. Kalem kutusu arkamdaki masaya çarptı ve ben gerildim.

"Kişisel alan diye bir şey duydun mu hiç?" diye mırıldandım, şimdi masayla onun sert, sıcak vücudu arasında sıkışmış halde.

O kadar uzundu ki, tüm Hellions'ların en uzununu, boynunu sert bir açıyla eğip gözlerimin içine baktı. Aylardır savunma oyuncusuyla yalnız kalmamıştım. Kardeşimin en iyi arkadaşıyla pek sık karşılaşmazdım. Benden kaçmak için özel olarak yolunu değiştiriyor muydun, yoksa bu doğal bir şey miydi, sanki birbirimizi iten iki mıknatıs gibi miydik, emin değildim.

Gözleri bugün zengin bir erimiş gümüş rengindeydi. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim, Sindirella."

"Senin kişisel alanına girip temizlemek benim işim. Ayrıca bana öyle deme," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ne? Cinderella'yı sevmiyor musun? Sen öyle değil misin?"

Başımı çevirmeden önce, sarkan bir saç telimi tutup parmağına doladı. Çok acıtmadı, ama içinde belirsiz bir tehdit vardı. Sanki elini at kuyruğuma sokup beni yere bastırmak istiyormuş gibi. Bu düşünceyle nefesim kesildi.

"Ama o kendi ailesinin ardından hizmetçi gibi temizlik yapmak zorundaydı, sen ise benim ailem değilsin," diye işaret ettim.

Yavaşça başını salladı. Alnından bir damla su süzülerek keskin elmacık kemiğinin üzerinden aşağıya doğru aktı.

"Biliyorum, inan bana." Sesi gizemliydi.

Onu anlayamıyordum. Gözleri omzumun üzerinden mektuba sabitlenmişti. Daha önce çöpe attığım mektup şimdi düzgünce açılmış ve masasının üzerinde duruyordu, onu okuduğum belliydi.

Beckett tısladı. "Ben de temizlik yapıyorsun sanmıştım. Beni gözetliyor muydun, Tiny? Umarım hizmetçiye çalışanlarının uygunsuz davranışlarını bildirmek zorunda kalmam. Bayan Linton zaten senden nefret ediyor. Annen için de kötü olur, sanırım."

Bunu çok iyi biliyordum. Bu, tanıştığımız ilk günü de hatırlattı, çünkü hizmetçi o günden beri benden hoşlanmamıştı. *Tıpkı Beckett gibi*. Bu pisliğin annemin geçim kaynağını sanki hiçbir şey değilmiş gibi tehdit etmesinden nefret ederek sinirlendim. Sonuçta bu onun için hiçbir şeydi. Annemin onun evini temizleyerek kazandığı para, Beckett'in bir haftada organik protein shake'lerine harcadığı paradan bile azdı. Her zamanki gibi, şımarık, zengin çocuk ayrıcalıkları beni sinirlendiriyordu.

"Kötü notlar aldığını ve üniversiteye babasının parasıyla girdiğini birinin bilmesinden utanıyor musun?" Her zamanki dinamiklere kolayca kapıldım.

"Ve sen mezuniyet konuşmacısı mısın?" Beckett alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Yüzüm kızardı. Lily sınıfımızın en zeki kızıydı, ama ben de kendimi savunabilirdim. Çok çalışmak ders çalışma zamanımı ciddi şekilde kısıtlıyordu, ama başarmıştım.

"Tabii, hadi karşılaştıralım. Tek bir özel öğretmenim, güncel ders kitabım ya da SAT hazırlık kursum olmamasına rağmen kendi başıma üniversiteye girdim. Bunların hepsi bende olsaydı ve yine de başarısız olsaydım ben de utanırdım. Hokeyde iyi olman iyi bir şey. Ortalama beyaz erkeklerin çoğu aptal sporcular olarak gayet iyi hayatlar sürüyor."

Beckett'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Ben onun ayrıcalıklarını yüzüne vurup aptal bir sporcu olarak nitelendirdiğimde, yorgun maskesini bir kenara atmıştı. O tekrar öne doğru adım atıp bana sertçe bastırmadan önce, içimi bir haklılık duygusu kapladı. Masanın arkası kıcıma batıyordu ve önüm onun vücuduna yapışmıştı. Vücudu kaya gibi sağlamdı. Hiçbir yerinde bir milim bile esneme yoktu. Sıkılmış, zengin pislik tavırlarından neredeyse hiç vazgeçmezdi. Bu yönünü hiç kimseye göstermezdi, sadece bu evin koridorlarında, genellikle çalışanların burada olduğunu unuttuğu zamanlarda.

"Dikkatli ol, Sindirella. Kıskanç gibi konuşuyorsun ve bu hiç hoş değil. Gerçek şu ki, benim param bu hayatta seni senin değerli gururun götüreceğinden çok daha uzağa götürecektir. Ben asla kimseye diz çökmeyeceğim, buna hiç gerek yok... sen ise ellerin ve dizlerin üzerinde, banyo yerlerini ovuştururken."

Acı veren öfke ve incinmişlik gözlerimi kapladı. Elimi durduramadan yüzüne doğru uçtu. Asla ona ulaşamadı. Elime dokunamadan bileğimi yakaladı ve havada, cildinden birkaç santim uzakta tuttu.

"Birinin tuvaletini ellerimin ve dizlerimin üzerinde temizlemek, senin yapabileceğin en dürüst iş olurdu. Senin gibi olmak yerine, hayatımın geri kalanında bunu yapmayı tercih ederim."

"Peki o neymiş?"

Söyleme. "Sadece kendini düşünen ve babasını etkilemeye çalışan kibirli bir pislik. Anderson Baba sonunda sana hiç ilgi gösterdi mi? Çok zengin olabilirsin, ama önemli olan her şeyde meteliksizsin."

Beckett'in gri gözleri büyüleyiciydi, her saniye daha da koyulaşıyordu. Öfkesi ikimizin etrafında dönüyordu. O kadar yoğun ki boğulacak gibiydim. Bugün duygularında pasif ya da kayıtsız bir yan yoktu.

"Ne kadar cesursun, Tiny. Bir şeyi unutmadın mı? Artık seni koruyacak bir ağabeyin yok, o yüzden ağzını dikkatli kullan."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Neden? Ne yapacaksın ki? Şu anda burada olmasa bile, o hala en iyi arkadaşın. Onu üzecek hiçbir şey yapmazsın."

bir gün eve dönecek. Sen sadece laf çenen, Anderson, bunu ikimiz de biliyoruz. Hayatımı zorlaştırmak için can atıyor olabilirsin, ama o küçük planlarını gerçekleştirmen kesinlikle yasak... seni aciz herif."

Beckett'in çenesindeki bir kas çılgınca seğırdi. Aramızda hep böyleydi. Düşmanca. Hava, patlamak için yalvaran aşırı şişmiş bir balon gibi saf gerilimle doldu.

Sonra hayatım boyunca unutamayacağım bir şey yaptı. Elimi yüzüne doğru çekti. Sonra avucumun içinden, nabzımın attığı yerden orta parmağımın ucuna kadar uzun ve sıcak bir çizgi halinde yaladı, sonra parmağımın ucunu ısırdı. Nefesimi tuttum ve elimi çekip uzaklaştırdım. Onun güçlü, sıcak dilinin masum tenime değdiği yer sanki zonkluyordu.

Yanaklarım kanla doldu. Gözlerim Beckett'in gözlerine kilitlenmişti. Başım dönüyordu. Her şey çok fazlaydı. Beckett'in temiz sabun kokusu ve misk kokusu, tasarımcı parfümlerinden bile daha güzeldi. O kadar yakındı ki, gözümde sadece o vardı. Duyularımı alt üst etti ve aklımı başımdan aldı. Vücudum bana ihanet ediyordu. Göğüs uçlarım sertleşmiş, sütyenimin içinde gerilmişti. Cildim sanki çok küçükmüş gibi gergin hissediyordu.

Kimse bana öyle dokunmamıştı. Kardeşim buna izin vermezdi. Özellikle Beckett. Tanıştığımız günden beri, kardeşimle arkadaş olmadan önce bile, birbirimizin düşmanıydık. Yıllar geçtikçe, düşmanlığımız daha da arttı. Bu beni işkence etmek için yeni bir taktik miydi? Bekar zihnimi çılgın sözleriyle karıştırmak mı? Öyle olmalıydı, çünkü kesin olarak bildiğim bir şey vardı... Beckett Anderson, hayatına ve kardeşimle olan ilişkisine değer veriyorsa, benim için yasak bölgeydi.

"Beni kışkırtma, Eve. Asher gitti. Bazıları seni av olarak görebilir. Hedef olmak istemiyorsan, uslu bir kız ol ve uslu dur."

Konuşabilmek için dudaklarımı iki kez ıslatmam gerekti. Bu adam için çıldırmış olan hormonlarımı lanetledim.

"Uslu bir kız mı olayım? Siktir git, Anderson. Sana söylediğin hiçbir şeyi asla yapmayacağım." Bu, uzun zamandır sahip olduğum eski bir inançtı ve bunu yüksek sesle söylemek bile bana rahatlık veriyordu.

Beckett gözlerini kırttı ve bir an için onu şaşırttığımı sandım.

Sonra dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Hoş bir gülümseme değildi. Tamamen korkutucuydu. Uzun bir nefes verdi ve bir saniye sonra vücudunun sertliği kayboldu ve vücuduma eriyen esnek bir kas duvarı haline geldi.

"Öyle mi? Göreceğiz," diye mırıldandı.

O kocaman elleriyle kalçalarımı tutup bana bastırınca nefesim kesildi. Ellerim kollarının üzerine düştü, onu kendine çekiyor muydum, yoksa itiyor muydum, bilmiyordum.

O eğildi, burnunu saçlarımın arasında gezdirip şakağıma kadar indirdi. Sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı ve boynumdan tüylerim diken diken oldu.

"Eve?" diye mırıldandı, sesi derin ve günahkar, her zamanki alaycı tonundan yoksundu.

"Hmm?"

Dudaklarını kulağıma sürtüp, dişleriyle kulak memesini okşadı ve ben titredim. "Odama girme."

Ben de öyle yaptım.

Kendimi ondan kopararak kapıya koştum, ancak koridora çıktığımda arka cebimde lanet olası kalem kutusu olduğunu hatırladım. Onu çıkardım ve kapıdan uzaklaştım. Kot pantolonumdan dışarı çıktığını görmüş müydü?

"Eve?"

Annemin sesiyle irkildim ve suçlulukla dönüp kalem kutusunu sıkıca tuttum.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı salladım. Annemin gözleri kalem kutusuna takıldı ve ben aklımı toplayamadan onu elimden aldı. Kutuyu açtı ve içine bakınca nefesini tuttu.

"Anne, ona dokunma. Ben geri koyarım, o kaybolduğunu asla anlamaz."

Annem içindekileri uzun bir süre baktı, sonra kapağı dikkatlice kapattı. Başını salladı. "Hayır, *mija*, bu senin endişelenecek bir şey değil. Ben hallederim ve geri koyarım."

Yüzündeki ifade beni tedirgin etti. Bizi, kendi iyiliğimiz için istemediğimiz bir şey yapmaya zorladığında takındığı ifadeydi. *Sebzelerini ye, dişlerini fırçala, ödevini yap*. İşte o ifadeydi.

"Şimdi, Bayan Linton kiler düzenlemede yardıma ihtiyacı var. Neden gidip ona bir bakmıyorsun? Sana iyi bir ipucu verir. Ben neredeyse bitirdim," dedi annem hızlıca ve beni koridordan merdivenlere doğru itti.

Başımı salladım ve Beckett ile ilgili endişelerimi ve onun başına gelenleri aklımdan çıkardım. O benim arkadaşım değildi, daha çok düşmanımdı. Neden onun için endişelenerek zamanımı boşa harcayayım ki? Kendimi düşünmem gerekiyordu. Beckett gibi bir milyarder bile kendi başının çaresine bakamıyorsa, geri kalanımız gerçekten bittik demektir.

Merdivenlere döndüm ve kalem kutusunu annemin yerine koymasına izin vermeye karar verdim. O nasıl halledeceğini bilir. Bu benim sorunum değildi.

Beckett

"Hadi Beck. Suya gir. Aşil'in annesi, oğlunu yenilmez yapmak için Styx nehrinde yıkamıştı."

Rüyamda o öğleden sonrayı hep bulanık bir mercekten görürdüm. Annemin beyaz elbisesi, göle girerken etekleri sıırılsıklam olmuştu. Soluk parmakları yosunların arasında dolaşıyordu. Çıplak ayaklarımın altında çakıl taşlarının hissi.

Soğuk terler içinde birden uyandım. Hala Miller's Pond'un ilkbahardaki nemli kokusunu alabiliyordum – her yerde yeni hayat filizleniyordu ve altında çürümenin gizli akıntısı vardı.

Her şey canlanırken, ölüm.

Oturup kolsuz tişörtümü başımdan geçirdim ve çamaşır sepetinin üzerine attım. Yatak odam sessizdi. Fazla sessiz.

Sessizliği nefret ediyordum. Bana, artık onun yüzünü görebileceğim tek yerin rüyalar olduğunu hatırlatıyordu. Yunan mitolojisini seven ve bana Achilles'i dediği annem. Hayata tutunmak için çok uzun süre mücadele eden ama savaşı çok erken kaybeden annem.

O akşam, sessiz boşlukta başka bir şey vardı, farklı bir şey. Güçlü, markasız bir çamaşır tozu ve

temiz kadın teni kokusu vardı. Pahalı bir koku değildi, hatta kasıtlı olarak kullanılmış bir koku da değildi. Basit, sade bir kokuydu. Bana egzotik, çekici bir koku gibi geldi.

Eve. Bu koku asla şişelenip saklanamazdı ve tarif edilemez bir şeyin izini taşıyordu. *O.* Pahalı parfümler midemi bulandırırdu. Eve Martino'nun doğal kokusu ise bulandırmazdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Kendimi yataktan zorla kaldırdım, ellerimle yüzümü ovuşturdum, sonra üstüme bir şeyler giydim. O rüyadan sonra bir daha uyuyamadım. İmkansızdı. Sakladığım yere uzandım ve birkaç hap attım. Bu benim rutinim olmuştu. Benzodiazepinler ve Oxy'yi sırayla kullanıyordum, antrenmandan önce enerjiye ihtiyacım olduğunda kokain'e geçiyordum. Kimyasal bir sakinlikle her şey çok daha kolaydı. Üstüne biraz esrar ekleyince hayat tek kişilik bir partiye dönüşüyordu. Ben ve satıcımdan başka kimsenin bilmediği bir parti.

Birkaç dakika sonra, soğuk kaslarıma sıcaklık yayıldı ve kalbimin atması gereken göğsümdeki donmuş mağarayı eritti.

Rahat bir uyuşukluk benim tercih ettiğim durumdu ve giderek daha sık bu duruma kaçıyordum. Sadece hokey için zihnim açık ve net olmalıydı. Diğer her şey sersemlemiş halde yapılabilirdi.

Yüksek sesli, gergin kahkahalar duyunca iç çekerek aşağı indim. Colette aylık kitap kulübünü düzenliyordu. Onun imrenilen yakın çevresinin üyeleri, liderlerinden korkuyorlardı ama yine de mazoşistler gibi toplantılarına akın ediyorlardı. Üvey annem ve onun dalkavuklarından oluşan sürüsüne zaman ayıracak vaktim yoktu. Colette Anderson'ın kim olduğunu çok iyi biliyordum ve arkadaşları da ondan farklı değildi. Onların yanında durmaya dayanamıyordum.

Üst koridordan geçtim, en küçük salonumuzun kapısından geçmekten başka seçeneğim yoktu.

"Beck! Geldin!" Colette'in sesi yüksek ve kötü niyet doluydu.

Onun ve arkadaşlarından nefret ettiğimi biliyordu ve bu yüzden her fırsatta beni ortaya çıkarmak için can atıyordu. Babamın kurallarından biri, açıkça saygısızlık göstermemektir ve ben de ona karşı gelmedim. Beni dekana mektup yazarak HHU Hellions'dan attırmakla tehdit ediyordu ve ben onunla bu konuda uğraşmak istemiyordum.

Artık benim için önemli olan tek şey hokeydi.

"Oh! Sen Beckett misin? Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, genç adam. Birkaç ay önce seni oynarken gördüm ve senin yaşında birinin bu kadar... gelişmiş... bir oyuncu olduğuna hayran kaldım."

Colette, sarhoş cougar arkadaşına hoşgörölü bir gülümsemeyle baktı. Beni izleyen kadınların yaşları Colette'in otuzlu yaşlarının ortalarından, babamın ellili yaşlarının ortalarına kadar değişiyordu.

On yedi yaşında, boyumun dramatik bir şekilde uzamasıyla birlikte vücudum da gelişince, Colette'in beni sürtük arkadaşlarına eğlence için pazarlama fikrini tamamen ortadan kaldırmıştım. Yine de, şimdi bile, sıkıcı kocaları veya onlara iltifat etmek için para ödediği çalışanlar dışında bir erkekle biraz olsun etkileşim kurmak için bana bakışlarını dikmişlerdi.

Onların kaba bakışları tüylerimi diken diken ediyordu. Daha da kötüsü, müstehcen niyetleri hayatımın her alanına bulaşmış gibiydi.

Onların yüzünden, hayatımın acısını haplarla dindirmeye başlamıştım ve seks arzusu neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı. Beklenmedik ama hoş bir yan etki. Babamın sürekli itibarımı korumam için başımın etini yediği, üvey annem ve onun sapkın eğilimlerinden bahsetmiyorum bile, böylesi daha iyiydi.

Artık kimseyle çıkmam gerekmiyordu. İlgilenmiyordum. Vücudumu uysal tutan hap alışkanlığım sayesinde kadınlar radarımda bile değildi. Sınıfımdaki veya partilerdeki kızları fark etmiyordum. Tahrik olmuyordum. Son zamanlarda cinsel dürtülerimi tatmin etmek için en fazla tembel bir mastürbasyon seansı yeterliydi.

"Hayatımı zorlaştırmak için sertleşiyor olabilirsin, ama küçük planlarını gerçekleştirmen kesinlikle yasak... iktidarsız."

Eve'in daha önceki sözleri kafamda yankılanıyordu. Hayatını zorlaştırmak umurumda değildi, ama onun ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Son zamanlarda hiçbir şey umurumda değildi.

"Dışarı çıkıyorum," dedim Colette'e.

Sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi saatine bakarak gösteriş yaptı. "Gerçekten mi? Geç oluyor."

"Sana sormadım." Arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

"Vay canına, Colette, çok kızgın, değil mi? Gerçi, o öfkeyi yakından hissetmek hoşuma giderdi."

Arkamda tiz bir kahkaha yankılandı ve midem bulandı. Eğer sikim sertleşmek gibi bir niyeti olsaydı, bu tür bir yorum onu öldürüp bitirirdi. Üvey annem gibi, dikkatlice hesaplanmış sözleri ve cerrahi mükemmellikteki güzelliği olan bir kadına sikimi sokmaktansa ölmeyi tercih ederdim. O yarı silikon ve dolgu maddesi, yarı kurnaz bir cadıydı ve onun gibilere sikimi sokmaktansa kendi sikimi çiğnerdim.

Keşke bir hap daha alabilseydim, ama dikkatli olmak zorundaydım. Fazla alırsam, araba kullanırken yorgun düşerdim. Yorgunluk ya da aşırı uyuşukluk, katılmak üzere olduğum yasadışı sokak yarışında ateşli bir son anlamına gelirdi.

Kendimi arabalarımından birine attım – siyah bir Mustang, drag yarışları için en sevdiklerimden biri – ve yine de bir hap daha attım.

Zamanın geldiğinde, zamanın gelmiştir. Bu düşünce son günlerde beni pek endişelendirmiyordu.

Yarışın yeri her gece değişiyordu. Bu gece, şehrin kötü mahallelerinin sağ tarafında, limanın yakınındaydı. Martino'ların evi pistin başlangıcına çok uzak değildi. Oraya sık sık gittiğimden değil. Asher'ı çoğu zaman benim evime gelip takılmaya ikna ediyordum, çünkü orada kısa şort ve diz çoraplarıyla dolaşan ikiz kız kardeşler gibi dikkatimi dağıtan şeyler yoktu.

Her zamanki grup toplanmış, arabaların üstüne oturmuş, daha fazla kişinin gelmesini bekliyordu.

"Beckett, uzun zaman oldu," diye seslendi Sammy. O, bu ortamın vazgeçilmezlerinden biriydi, yarışlarda bahisler düzenliyor ve çoğunu organize ediyordu.

Arabamdan indim ve oraya doğru yürüdüm. Zihnim artık bulanıklaşmaya başlamıştı. Rüyadan bu yana ilk kez tamamen rahatlamıştım.

"Bana bir sıra var mı?" diye sordum, konuşmamdaki peltekliliği fark etmeden.

Sammy dudaklarını bzd ve bir saniye düşündükten sonra başını salladı. "Varsa, hemen gidebilirsen."

"Hazırım."

Arabama geri döndüğümde, denizden sis gibi yavaşça gelen ve düşüncelerimi uyuşturan sis kalınlaşmıştı. Sürücü koltuğuna oturdum ve kendimi boşluğaa bırakmış gibi hissettim. Bu yerde, en iyi arkadaşlarımdan birinin ülkenin diğerk ucuna, muhtemelen sonsuza kadar taşınmış olması önemli değildi. Ice Gods grubunun dağılması da önemli değildi. Eve Martino'nun HHU dekanının o lanet mektubunu okuyup benim hakkımda en kötüsünü düşünmesi de önemli değildi. *Aptal sporcu*. Babamın benden nefret etmesi ya da üvey annemin arkadaşlarının benimle yatmak istemesi ve bazılarının bunu zaten yapmış olması (benim isteğimle değil) da önemli değildi. Beni inciten hiçbir şey artık önemli değildi.

En azından bir süreliğine zgrdm.

Yarış başladı, arabayı vitese taktım ve yola çıktım. Alkolün etkisiyle yarışmanın verdiğik özel bir heyecan vardı. Kırık zihnime hitap eden bir tür pervasız kayıtsızlık. Reflekslerim körelmiş, tepkilerim yavaşlamıştı. Bu gece, burada ölebilir dim.

"Aşil'in annesi, oğlunu yenilmez yapmak işin Styx nehrinde yıkadı. Senin yenilmez olmanı istiyorum... benim gibi değil."

Annemin hayalet gibi sesi duyularımı okşadı ve beni suçlu hissettirdi. O hayata bu kadar sıkı tutunmuştu, ben ise ondan nefret ediyor ve ölümü göze alıyordum. Bana çok kızardı.

İssız yolda hızla ilerledim, son anda duvara çarpmamak işin yn değıştirdim. Rakibim peşimdeydi, daha hızlı tepki veriyordu ama aynı zamanda daha dikkatliydi. Ölüm korkusu onu yavaşlatıyordu. Benim böyle bir engelim yoktu. Evrene, yıllar önce yaptığık yanlışı nihayet düzeltmesi işin meydan okudum. Annemin öldüğü gün... içimde bir şey de lmştı. Onunla birlikte ölseydim daha iyi olurdu. O zaman ikimiz de bir daha asla yalnız kalmazdık.

Kader beni yakalamak işin bekliyordu ve ona mümkün olduğnca çok şans vermek doğruydu.

Sessiz sokağın son bölümünde yarışıyoruz. Sammy bitiş çizgisinde bekliyordu. Bu sefer kime bahis oynadığını merak ettim. Tam öne geçmek üzereyken, lastiğim yolda bir yağ lekesine çarptı. Bu boktan semtte bu tür şeyler sık olurdu. Tekerlek bir saniye boyunca patinaj yaptı. Gaz pedalına daha sert bastım. Kaybetmeyecektim. Bu gece olmazdı. Araba son saniyede toparlandı, ileri atıldı ve milisaniyelerle farkla bitiş çizgisini ilk geçen oldu.

Yanmış yağ kokusu havayı doldurdu. Sammy'nin arkasında durdum ve çalan cep telefonuma uzandım. Babamın zil sesiydi ve cevap vermem gerekiyordu.

"Neredesin?" Soren'in sesinde tehlikeli bir sakinlik vardı.

"Dışarıda. Neden?"

"Eve gel. Hemen." Telefonu kapattı.

Telefonuma baktım, kazananın coşkusu yerini tedirginliğe bıraktı. Ağrı kesiciler, babamla olası bir tartışmayı fazla umursamamamı sağladı, ama yine de, bulanık zihnimde endişe uyandıran bir his vardı. O ses tonunu tanıyordum. Hiçbir zaman iyiye işaret etmezdi.

Sammy'den kazandıklarımı almaktansa, Mustang'i çalıştırıp eve doğru yola çıktım.

Babam çalışma odasında beni bekliyordu. Kitap kulübü bitmişti ve Colette ortalarda yoktu. Soren görür görmez donakaldım. Masasının arkasında oturuyordu ve hokey sopam koyu renkli masanın üzerinde duruyordu. *Ne oluyor lan?* Yüzümü ifadesiz hale getirdim. Beni attığını anlamasına izin veremezdim.

Yavaşça içeri girip masasının kenarına

durdum. "Ne oldu?"

Babam sandalyesine yaslandı, bir eliyle sopanın bıçağını okşuyordu. Bu sopa benim oyun stilime göre özel olarak tasarlanmıştı. Bıçak deseni ve eğim ayarları oyunumu geliştirmişti ve bu lanet şeyin

aylarca sürmüştü. Bu evde bir şeye bağlandığım varsa, o da o sopaydı ve Soren bunu çok iyi biliyordu.

"Hokey senin için ne ifade ediyor?"

Dilimi tuttum. Babama daha fazla malzeme vermemek gerektiğini çok iyi biliyordum. Elbette, hokeyin benim için her şey olduğu aramızda söylenmemiş bir gerçektir. O benim yaşam nedenimdi. O olmadan hiçbir şeyim yoktu. Ben bir hiçtim. *Sen mahvoldun, Beck. Kurtarılmayacak haldesin.*

"Çünkü senin bunu sevdiğini ve HHU Hellions için oynamak istediğini sanıyordum... ama şimdi, o kadar emin değilim."

"Neden?" diye zorla sordum.

"Çünkü, bu boşa geçen hayatında bir şeye değer verseydin, onu böyle tehlikeye atmazdın." Babam çekmecedan bir şey aldı ve masanın üzerine sessiz bir sesle bıraktı.

Tüm dünyam yıkıldı.

Ortaokuldan kalma metal kalem kutum, tüm sırlarımı döküyordu.

Soren içine uzandı, ağrı kesici hapların blister ambalajlarını karıştırdı ve küçük kokain poşetini aldı. Kokaini nadiren kullanırdım, ama nedense bunun bana puan kazandıracağını düşünmüyordum.

"Ee? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Dilim tutulmuştu. Gerçeklik ortaya çıkınca, önceki zevk ve rahatlama hızla yok oldu.

Kafamı salladım. Babam bu konuşmanın nasıl gideceğini çoktan karar vermişti. Söylediğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Tamam, peki, buna ne dersin?"

Soren ayağa kalktı ve masadan sopayı aldı. İki eliyle sıkıca tuttu ve başının üstüne hızlıca kaldırdı, sonra masanın kenarına vurdu. Bıçağın sert masaya çarpma sesi odada yankılandı.

"Uyuşturucu bağımlısı bir oğlum olmayacak. Ben Soren Anderson'ım. Senin yerinde olmak için kaç çocuk canını vermez biliyor musun? Milyarder bir

milyarderin tek çocuğu olmak için?"

Sopayı tekrar indirdi ve çıkan ses midemi bulandırdı. Artık yaşlanmıştı ama hala güçlüydü. Gençliğinde sporcuymuş ve sopayı kırmaktan daha fazlasını yapabileceğini biliyordum.

Üçüncü kez indirdi ve sopa elinde parçalandı. Kalbim de onunla birlikte parçalandı. Sopianın kalıntılarını bir kenara attı ve sakinleşerek saçlarını düzeltti ve manşetlerini düzeltti. Sonra oturdu ve bana sert bir bakış attı.

"Tüm derslerini işletme odaklı derslerle değiştir, ben de Hellions'a girmeni izin vereceğim."

"Hayır," diye reddettim.

Lisedeyken sadece beden eğitimi dersleri ve oyunumu geliştirecek şeylerle ilgilenirdim. Babam beni hiç ilgimi çekmeyen işletme ve ekonomi derslerini almaya zorlamıştı. Final haftasında sınavlara adım yazmaya bile zahmet etmemiştim. Hepsinden feci şekilde kalmıştım. Belki babam, benim onun benim için hayal ettiği hayatı istemediğimi ya da bu göreve layık olmadığımı anlar diye düşünmüştüm. Lise işletme sınavlarından geçemeyen bir aptala şirketini neden bırakmak istesin ki?

Ama Soren umursamamıştı. Sonuçta önemli olan sadece mirası ve itibarıydı. Eve'in bulduğu mektup, babamın ulaşamayacağı hiçbir yerin olmadığını kanıtlıyordu. Beni HHU'ya sokmak için torpil kullanmıştı ve şimdi de okuyacağım dersleri belirlemenin bir yolunu arıyordu.

"Evet." Soren bana sabit bir şekilde baktı. "Yoksa senin küçük hobini polise ihbar ederim ve onlar halleder."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii, tek oğlunu uyuşturucu yüzünden mahvedersin... Halkla ilişkiler kabusu olur."

"Ekibim halleder. Tek bir haberin basına çıkacağını sanmıyorum. Beni deneme, Beckett. Beni utandırırsan, seninle ilişkimi keserim. Beni kurtaramadığım bir felaket evlat olursun. Bu, senin şu anki halinden daha az utanç verici olur."

"İlk suçunu işleyen birine ne kadar ceza verilir? Polisler pek tehdit oluşturmuyor ve ikimiz de beni kesemeyeceğini biliyoruz. Blöf yapıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve babamın buz gibi bakışlarına karşılık verdim.

Babamın beni tamamen kontrol edememesi onu çok rahatsız ediyordu. Büyükbabam bana yüz milyonlarca dolarlık bir vakıf fonu bırakmıştı ve ben bu paraya zaten erişebiliyordum. Babamın parasına ihtiyacım yoktu ve bu onu rahatsız ediyordu. Para, hayatındaki herkesi kontrol etmesinin yoluydu. Belki bu sefer onu alt etmiştim ve bir çıkmaza girmiştik.

Sonra Soren sırtıttı. "O zaman Hellions koçuna anlatayım mı? Ve NHL yetenek avcılarına. Büyük liglerde uyuşturucu sabıkası kabul edilmez, değil mi?"

Bir el kalbimi kavradı ve sertçe sıktı. *Kahretsin.*

"Opoidler vücutta sadece birkaç saat kalır. Testte bile çıkmaz. Oynamadan önce hiç kullanmadım."

"Araştırdın, değil mi? Ne vicdanlı bir beceriksizsin. Önemli değil. Bu hayatta anlaman gereken bir şey var Beckett, iyi bir itibar paha biçilemez. Bir kez kaybedersen geri alamazsın. Koğun kafasına bu tohum ekilir ekilmez sana güvenmez."

Haklıydı. *Kahretsin.* Hayatımın kulaklarımın etrafında parçalanıp dağıldığını izliyormuşum gibi hissettim ve parçaların nereye düşeceğini beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beni uzun bir süre izledi ve duygularımı iyi saklayamadığımı biliyordum. Bu konuda hiç iyi olmamıştım. Çok fazla hissediyordum. Duygularım karmaşık ve çok yoğun. Onları içime atmak ancak yeterince hap aldığımında mümkün oluyordu, haplar olmadan asla.

"Görünüşe göre birbirimizi anlıyoruz. Bundan sonra, benim istediğim gibi davranacaksın, yoksa bu küçük zulayı Eric Williams'a veririm. HHU Hellions'ın yeni koçu, yeteneğine bakmaksızın seni takımda isteyeceğini sanmıyorum. Sen kırılmışsın, Beckett, ve herkes bunu gördüğünde, seninle hiçbir şey yapmak istemeyecek."

Sözleri yeni değildi. Colette'in bu sıfatı babamın kafasına soktuğunu mu, yoksa tam tersi mi olduğunu merak ettim.

Göğsüm sıkışmış, kalbim ağrıyordu. Bir şey almam gerekiyordu, ama babamın yüzünden bunun mümkün olmadığını anladım.

"Bu pis, zayıf alışkanlığından bir an önce kurtulmalısın. HHU kampüsünde yaşayabileceğine güvenene kadar her gün uyuşturucu testi yapacağım."

Yutkundum. Bu konuda ona karşı çıkamazdım. Kesileceğim düşüncesi ile terler döktüm. Testi atlatmanın bir yolunu bulabilirdim ama babamın bu konuda ciddi olduğunu biliyordum. Peşimden ayrılmayacak, temiz olduğumdan emin olacaktı ve eğer değilsem, muhtemelen beni hokey takımından attırmaktan zevk alacaktı.

"Görünüşe göre bir anda bırakacaksın, evlat. İyi şanslar. Bu gece ya da önümüzdeki birkaç gün dışarı çıkmayı düşünme. Testi ayarlamak için zamana ihtiyacım var ve dışarıda olmanı istemiyorum." Soren elini kapıya doğru sallayarak beni gönderdi.

Bir an daha orada durdum, inanamayıp olduğum yerde donakaldım. Bir saat önce her şey yolundaydı, şimdi ise hayatım mahvolmuştu. Bu nasıl olmuştu?

"Ne?" Soren, çalışma odasından çıkmadığım için sordu. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Boğazımı temizledim. "Sadece bir soru... Nasıl öğrendin?" Soren beni inceledi. "Neden?"

Ellerim öfkeyle yumruk haline geldi, her şeyin altüst olmasına duyduğum tüm öfkem tek bir noktaya odaklandı, suçluya fırlatılmaya hazır bir ok gibi.

"Sadece merak ettim."

Babam omuz silkti, öfkemi hiç umursamadan. "Temizlikçi bulmuş."

Eve.

Eve

Uzun ve zor bir günün ardından gece yarısı 24 saat açık bir eczaneye gitmek gibisi yoktu. Annemin tansiyon ilaçları hazırды ve ben daha önce uğrayıp almayı unutmuştum, yani aslında benim hatamdı. Beckett'in odasında onunla kavga edeli neredeyse bir hafta olmuştu. Neyse ki, beni Bayan Linton'a şikayet etmemiş ya da annemin işini kaybetmesine neden olmamıştı, şükürler olsun. Annemin işe ihtiyacı vardı.

Eczacıya sıra bekledim. Gece yarısı buraya bu kadar insan nasıl gelmişti?

Telefonumda gezinmeye başladım. Gözlerim ağırlaşmıştı, uzun bir gün ve üstümdeki aşırı parlak floresan ışıklar yüzünden yorgun düşmüştüm. Mağaza, ekstra parlak ışıklar ve iki güvenlik görevlisi olmasıyla, gece geç saatlerde açık kalmanın güvenli olacağını düşünüyor gibiydi. Koridorlarda dolaşan bazı insanların yüz ifadelerine bakılırsa, bu pek işe yaramıyordu. Yorgun görünen birkaç kadın ve erkek vardı, muhtemelen vardiyadan eve dönüyorlardı. Yeni anne olmuş bir kadın, göğsüne bağladığı bebek taşıyıcıda uyuyan bebeğiyle, koyu halkalı gözleri kapalı, kuyrukta bekliyordu.

Mağazanın diğer tarafında, dört genç adam güvenlik görevlilerinin dikkatini çekerek oyalanıyordu. Sorun çıkaracak tiplere benziyorlardı, bunu itiraf etmeliyim. Etrafta dolaşp, grip ilacı ve öksürük şurubu kutularını birbirlerine fırlatıyorlardı.

Biriyle göz göze geldim. Çok zayıftı ve hayalet gibi solgundu. Gündüzleri pek dışarı çıkan biri gibi görünmüyordu. Bana geniş bir gülümseme attı, dişlerinin birçoğu eksikti. Başımı çevirip telefonuma bakmaya devam ettim. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Buraya gelmeden önce kıyafetime biraz daha özen göstermiş olmayı diledim. Bol bir tişört, şort ve parmak arası terlik giymiştim. Sütyen giymeye zahmet etmemiştim. Dantelli bir kafeste geçirdiğim bir günün ardından, o lanet şeyi çıkarmam gerekmişti. Şimdi ise çok dikkat çekiyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi biraz daha güvende hissettim ve sıranın ilerisine doğru ilerledim.

Eczacı, tezgaha geldiğimde "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Reçete almaya geldim." Annemin adını verdim ve bekledim.

Bir süre sonra kadın, ağır bir poşetle geri geldi. "Buyurun." İlaçları kasaya geçirdi. "534 dolar tutuyor."

"Bir dakika, ne? Normalde 329 dolar" dedim, birden terlemeye başladım.

"Evet, ACE inhibitörlerinin fiyatı arttı, beta blokerlerin de öyle."

İtirazımı yuttum. *Kahretsin.* 534 dolar mı? Bu hafta kazandığım tüm bahşış parasıydı. Yine de yapabileceğim bir şey yoktu. Annemin o ilaçlara ihtiyacı vardı. Parayı verdim. *Hoşça kal, yeni spor ayakkabılar.*

Çantayı kadından alıp arkanı döndüğümde, kapı birden açıldı.

"Eve!"

Beckett kapıda durmuş, bana öyle sert bakıyordu ki, etrafımdaki insanlar yerlerinden kıpırdayıp fısıldaşmaya başladılar. Sanki beni öldürmeye gelmiş gibiydi.

Bana doğru fırtına gibi geldi. Uzun bacakları koyu renk kot pantolonun içine girmiş, üstünde siyah deri ceketle tüm bakışları üzerine çekiyordu. Çok yakışıklıydı ve bunu herkes biliyordu. Belki de insanların dikkatini çeken sadece kıyafetleri değildi, vücudu ve yüzü de vardı. Kasabanın en ayrıcalıklı, şımarık zengin çocuklarından birinin aynı zamanda en yakışıklı olanı olması da mantıklıydı. *En yakışıklı.* Neyse,

artık beni görmezden gelen, kardeşimin kötü arkadaşının seksi olduğunu düşünmeyi bırakmışım. En azından çoğunlukla.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Beckett, önümde durarak.

Sırada bekleyen herkes bizi izliyordu. Sıranın ilerlemesini izlemekten daha eğlenceliydik.

Yanaklarım kızardı. Böyle dikkat çekmekten nefret ediyordum. Onu iterek geçtim. "Şimdi olmaz, geç oldu."

"Evet, şimdi." Yolumun önünü kesti ve göğsünü tampon olarak kullanarak beni mağazanın arkasına doğru itti. Lanet olası defans oyuncusu, kendi istediğini elde etmek için insanları itip kakmaya alışık.

"Senin sorunun ne?" diye sordum ve geri itmeye çalıştım, ama bir sonuç alamadım. Beni bebek ürünlerinin ve "Personel Girişi" yazılı bir kapının yanındaki köşeye sıkıştırmıştı, meraklı gözlerden uzak bir yerdi.

"Gerçekten bilmiyor musun? Geçen haftayı bir düşün, belki hatırlarsın," diye dizeledi Beckett.

Geç de olsa, onun gerçekten çok kızgın olduğunu fark ettim. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Genelde soğuk, herkesten üstün, uzak duran biriydi. Ama bu gece öfkeliydi. Bu, tanıştığımız günü ve bana adımı sorduğunda beni olduğum yere çivileyen o yanan gözlerini hatırlattı. Bir titreme geçti içimden.

"Senin küçük kayırmacılık mektubunu okudum diye mi? Kimin umurunda? HHU'da kimsenin senin orada hak ettiğin için olduğunu düşüneceğini mi sanıyorsun? Sen bir Anderson'sın. İnsanlar senin hayatta istediğini seçip aldığını ve her şeyi babanın ödediğini varsayıyorlar."

Sözlerim Beckett'in öfkesinden sekti, onu hiç etkilemedi. "Tekrar dene."

Tekrar mı? Aynen öyle, içinde uyuşturucu olan lanet olası kalem kutusu aklıma geldi. Gözlerim suçlulukla ona kaydı.

O başını salladı. "İşte bu."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ağzım açıldı ve kapandı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Annem Beckett'e uyuşturucudan bahsetmiş miydi? Yoksa Soren mi?

“Ne yaptığının farkında mısın? Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokup, küçük bir kaltak gibi ispiyonladın. Bana neye mal oldun...”

"Uyuşturucu kullandığın benim suçum değil," diye karşılık verdim ve karşılık verdim.

Bana çok yakındı, o kadar yakındı ki gri gözlerindeki yeşil tonları görebiliyordum.

"Hayır, ama babamın öğrenmesi senin suçun. Hokey kariyerimi tehdit etmesi ve beni saçma sapan derslerine zorlaması senin suçun."

"Hayır, benim suçum değil!"

"Yani babama sen söylemedin mi? O zaman annen mi söyledi?" Beckett sözlerimi yakaladı.

Korku içimi kapladı. Beckett'in öfkesinin bana değil anneme yönelmesi çok daha tehlikeli geliyordu.

"Hayır. Ben söylemedim."

"Demek sen *söyledin*... Gerçeği söyle, Cinderella, çünkü nasıl olsa öğreneceğim." Sesi alçak ve tehditkardı.

Beni arkamdaki dondurucuya doğru itti. O kadar iri ve iri yarıydı ki, varlığı beni ezdi. Annem neden Soren'e söylemişti? Beckett tehlikeliydi. Çok fazla gücü vardı. Annemi işinden yaptırabilirdi. O zaman annemin ilaçlarını asla ödeyemezdik.

"Benim." Yalanım sadece bir fısıltıydı, ama o duydu.

Beni iki eliyle buzdolabına sıkıştırdı. Yukarı baktığımda, onun karanlık, öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Evie?"

Kardeşimin bana taktığı lakabı kullanmasından hiç hoşlanmadım.

"Bir süreliğine, her şey yatışana kadar babanın emirlerine uymak zorunda kalacağın anlamına geliyor mu?" diye mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde önerdim.

Beckett yavaşça başını salladı. "Bu, senin öldün demek, anlamı bu. Sen bittin. Tanıştığımız günden beri seni ezmek istedim ve

kardeşin yüzünden yapamadım. Şimdi o burada değil ve sen... sen, sana yaşatacağım cehennemin her saniyesini hak ediyorsun," diye mırıldandı.

Alçak sesi bir şekilde samimi geliyordu, korku beni sararken bile sinirlerimi okşuyordu.

Boğazımdaki itiraz kelimelerini yuttum. "Dramatik olma, Beckett. Asher burada olsun ya da olmasın, bana hiçbir şey yapamazsın. Her şey geçip gidecek."

Onun cevabını duyamadım.

Mağazanın önünden bağırışmalar duyuldu. Kasada birisi kargaşa çıkarıyordu. İkimiz de aynı anda o tarafa baktık. Dikkatim, mağazanın önünde dolaşan dört adama takıldı ve tam o anda içlerinden biri, genel mağaza ile eczane arasındaki bariyeri atladı. Alarm çalmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Beckett, durumu hızla değerlendirip geri adım attı. Kolumu sertçe tuttu. "Buradan gitmeliyiz."

Ancak zaman yoktu. Alarm çalmaya devam ediyordu ve bana sırttan adamlardan biri belinden silahını çekip yanında sürünerek yürüyen yaşlı bir adamı yakaladı.

"Şu lanet alarmı hemen kapatın, yoksa bu adam ilk kurban olacak!"

Güvenlik görevlileri, silahlarını kılıflarından çıkarmak üzereyken hareketlerini durdurdu. Silahlı adamın başını sallamasıyla, adamları güvenlik görevlilerine gidip silahlarını aldı.

"Alarmı kapatın, hemen," diye tekrarladı silahlı adam.

"Eve," diye fısıldadı Beckett. "Buradan çıkmalıyız. Bu işin sonu iyi olmayacak."

Diğerlerinin arkasında, silahlı adamların görüş alanının büyük bir kısmının dışında kalmıştık. Beckett yavaşça kolumu çekti ve çömelerek yere çıktık.

"Ne yapmalıyız?" diye fısıldadım, panik içinde. Gerçek hayatta silah görmek, özellikle de filmlerdeki gibi birinin şakağına doğrultulmuş silahlar, çok korkutucuydu.

Arkamızda, "Sadece Personel" yazan kapı açıldı. Biri içeri giriyordu.

İçeri giren adam, çalışan yelege giymiş ve kulaklarında kulaklık vardı. Neye girdiğinin farkında olmadan telefonuna bakıyordu.

Beckett, adam sesini çıkaramadan üzerine atladı. Adamın kolunu yakaladı ve onu açık kapıya doğru itti. Elini adamın ağzına kapattı, kulaklıklarını çıkardı ve kulağına fısıldadı. Çalışanın gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı.

Beckett ve çalışan, kapıdan geri çekilerek çalışanlara özel bölüme girdi. Ben de onları takip ettim ve eşikte durdum. Beckett bana dönüp baktı ve bir an için kapıyı kapatıp beni silahlı adamlarla birlikte mağazada kilitleyeceğini sandım. Bu, uyuşturucu meselesinin intikamı olurdu. Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi. Kararsızlığını gördüm.

Bir an hareketsiz kaldı, sonra kapı kapanmadan önce kolunu uzatıp kapıyı yakaladı ve benim geçebilmem için yeterince açtı.

Kapı arkamda neredeyse hiç ses çıkarmadan kapandı ve ikimiz de diğer tarafta kığımızın üstüne çöktük, birbirimize bakakaldık.

"Polisi aramalıyım. Alarm devreye girdi, tüm dış kapılar kilitlendi, kimse dışarı çıkamaz." Çalışanın yaka kartında Eli yazıyordu. Terliyor ve solgun görünüyordu.

"Tamam, sen öyle yap Eli. Biz saklanalım. Polisi ara ve biz burada bir yerde bekleyelim," dedi Beckett ve koridora doğru dönüp baktı. Koridorda birkaç kapı vardı.

Tam o sırada, başımın üstündeki kapı kolu sallandı.

"Kahretsın. Diğer çalışanları arıyorlar. Saklan!" Eli sertçe fısıldadı ve ayağa kalkarak koridora koştu.

Korkudan uzun bir süre hareketsiz kaldım, sonra Beckett elimi tuttu. "Hadi!"

Beni ayağa kaldırdı ve koşmaya başladık. Silahlı adamlar buraya girmek isterse, birinden personel kartını alıp kapıyı açmaları yeterliydi. Bu onları fazla geciktirmezdi.

Koridordan koştuk ve rastgele bir odaya girdik. Etrafı dolaplarla çevrili bir soyunma odasıydı ve tuvalet kabinleri ile bir sıra duş kabininin bulunduğu başka bir oda da buradan ayrılıyordu. Oda garip bir şekilde kıvrılıyordu ve odanın tamamını geçene kadar başka bir alan olduğunu fark etmedim. Ana girişten görünmeyen, engelliler için bir tuvalet yan tarafa gizlenmişti.

"Buraya!" diye fısıldadım.

Oraya doğru yöneldik. Son anda Beckett, kırık bir lavabonun üzerinde duran sarı bir tabelayı alıp engelli tuvaletinin kapı koluna astı.

Kullanım dışı.

Tuvalere girdik ve kapıyı kapatıp kilidi kararlı bir şekilde yüksek sesle çevirdik. Yukarıda tek bir pencere vardı. Çok dardı. Beckett'in omuzları oradan geçemezdi. Benim geçme şansım azdı ama bunun bir önemi yoktu çünkü pencereyi fazla açmamak için bir tür güvenlik kilidi vardı.

Banyo sessizdi. Sessizliğı bozan bir damla su sesi bile yoktu. Sadece düzensiz nefeslerimiz odayı dolduruyordu. Banyo temizdi ve çiçek kokulu sabun kokuyordu. Belli ki pek kullanılmıyordu. İkimiz de olduğumuz yerde donakaldık, uzaktan gelen bir sesi dinledik. Biri bağıırıyordu ve ayak sesleri yankılanıyordu. Silahlı adamlar personel alanında başka insanları arıyorlardı.

Korku kalbimi sıkıştırdı, nefes almamı zorlaştırdı. Çok korkmuştum. Hiç bu kadar korkmamıştım. Yüksek bir gıcırta sesi duyuldu.

"Kendine gel Martino. Kes sesini," diye mırıldandı Beckett.

Ses bendim. Farkında bile değildim.

Kapıdan geri çekildim, başım dönüyordu ve dizlerim titriyordu.

"Bizi bulacaklar." Nefes nefeseydim, gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Bundan hiç şüphem yoktu. Sonumuz gelmişti. Buraya baskın yapıp bizi silah zoruyla dışarı sürükleyeceklerdi.

"Sessizce altına işeyin. Eğer bizi bulurlarsa, sizi insan kalkanı olarak kullanacağım," diye bağırdı Beckett.

Tabii. Hâlâ bana çok kızgındı. Beni her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Beni buraya kadar takip etmesinin sebebi hâlâ geçerliydi. Biz arkadaş değildik. Sadece öldürülmemek için isteksiz müttefiklerdik.

"Senden başka bir şey beklemiyordum." Sesim istemeden yükseldi, çok yüksek.

Dışarıda, kabinlerin açılma sesi duyuldu. Tuvalet ulaşmışlardı. Korku, her şeyi silip süpürdü.

Kontrol edemediğim nefesim kulaklarımda yüksek sesle çınılıyordu, neredeyse hırıltıya benziyordu. Çok gürültü yapıyordum ama kendime engel olamıyordum. Kontrol edemiyordum. Başım dönüyordu, bayılmak üzereydim.

"Kapa lanet olası çeneni, yoksa ağzını tıkarım," diye uyardı Beckett, benden tiz bir kahkaha kopararak.

Tutunacak hiçbir şeyim yoktu, başım

dönüyordu. "Tamam, uyarmadım deme."

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda, kocaman bir avuç içi dudaklarımı kapattı ve sözlerimi içimde hapsetti. Sırtım duvara çarptı ve Beckett'in kocaman, sert vücudu beni fayanslara bastırdı. Tamamen kapana kısılmıştım. Kaslarımı kıpırdatamıyordum. Ses bile çıkaramıyordum.

Kalçaları beni sabitlemişti ve göğsü benimkine yapışmıştı. Karanlıkta ona öfkeyle baktım. O da bana öfkeyle bakıyordu.

"Sana çeneni kapat dedim, ama sen dinlemedin, şimdi benim dediğimi yapacaksın." Piçin dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir kez olsun sessiz kaldığında ne kadar güzel olduğunu gör."

Sertçe itiraz ettim ve ona doğru ittim. Duvara itiyormuşum gibiydim. Gücüm tükenene kadar sadece birkaç saniye direndim. Nefes almakta zorlanıyordum; panik göğsümü sıkıştırıyordu ve

bırakmıyordu. Garip bir şekilde, onun güçlü kolları ve sıkı tutuşuyla çevrili olma hissi, kafamdaki karmaşayı biraz olsun yatıştırdı.

Çok ihtiyacım olan hava ciğerlerime doldu ve başım dönmesi yavaşladı, sonra durdu.

Birkaç derin nefes aldım ve alnımı Beckett'in göğsüne yasladım. Lanet olsun, kaya gibi sertti. Her zamanki gibi güzel kokuyordu. Ona özgü kokuyu ayırt edebiliyordum, odasını dolduran ve orada temizlik yaparken dikkatimi dağıtan kokuyu. Yüzümü ceketine daha sıkı bastırdım ve nefes alıp verdim, giderek sakinleşiyordum.

"Burada kimse sana zarar vermeyecek, Eve. Ödeyecek bir borcumuz var ve bundan kaçış yok." Beckett'in sesi, sadece benim kulaklarım için yumuşak bir fısıltıydı.

Onun sözleriyle başımı kaldırdım. Hâlâ konuşamıyordum ve Beckett'e karşılık veremedim onu dinlemek çok sinir bozucuydu.

"Eğer seni istiyorlarsa, önce beni geçmeleri gerek. Seninle uğraşacak ilk kişi benim."

Sözleri tamamen mantıksızdı, ama yine de bir şekilde korkumu yatıştırdı. Yalnız değildim. Beckett buradaydı ve benden nefret etse bile, yine de yalnız değildim.

Dışarıda, ayak sesleri yaklaşıyordu, hiç olmadığı kadar yakındı. Başımı kaldırıp çenemi Beckett'in göğsüne dayadım. O, kapıya dik dik bakıyordu, keskin çenesi gergin bir şekilde kasılmıştı. Sessizce bizi kapıya sırtını dönerek, beni arkasına sakladı. Keşfedilip keşfedilmeyeceğimizi görmek için beklerken, dinlemeye devam etmek için boynunu uzattı.

Saniyeler geçip dakikalar oldu. Sessizlik hakim oldu.

Adam gitmişti. Gitmiş olmalıydı.

Şimdilik güvendeydik.

Beckett başını çevirip bana baktı. Hâlâ elini ağzımın üzerinde tutuyordu. Vücudu hâlâ benimkine yapışık ve gergindi, ama aramızdaki gerginlikte başka bir ton vardı.

Sertleşmişti.

Bunu fark etmek şok ediciydi. Aşırı koruyucu ağabeyim sayesinde erkeklerle pek deneyimim yoktu, ama ilk beni yakaladığında orada olmayan, karnıma bastıran uzun, sert bir çıkıntı olduğunu ben bile anlayabiliyordum.

Tehlike onu tahrik mi etmişti? Tarih dersinde, erkeklerin hayatta kalma durumlarında adrenalin salgıladıklarında ereksiyon olduklarını okumuştum. Bu, savaşlarda iyi bilinen bir fenomendi. Beckett'e şu anda olan da bu muydu? Yoksa... ben miydim?

Kan soğuk yanaklarıma hücum etti ve karanlık olduğu için kızardığımı göremeyeceğine sevindim. Elini protesto etmek için inledim. Sakinim, artık bebek gibi kundaklanmama gerek yok. Parmaklarını dudaklarımdan yavaşça çekti.

"O gitti. Artık bana sert davranmana gerek yok." Yüzümü onunkinden uzaklaştırdım. Onun karanlık öfkesine daha fazla dayanamıyordum. O yakıcı bakışları. Burada ne olduğu önemli değildi, Beckett hala benden nefret ediyordu.

Sonunda geri çekildi ve uzun bir nefes verdi, kısa, koyu saçlarını eliyle taradı. Bu onun gerginlik alışkanlığıydı, daha önce de fark etmiştim. Kardeşimin en yakın arkadaşı hakkında böyle şeyler fark ettiğimden değil tabii. Hayır. Hiç de değil. Birkaç derin nefes aldım ve onun ezici varlığından uzaklaşmak için sendeleyerek uzaklaştım.

"Ne yapmalıyız?" Pencereden dışarı baktım. "Dışarı çıkmaya çalışmalı mıyım?"

"Seni buradan kaçıp bizi öldürülmeye terk edeceğimi mi sanıyorsun? Bencil olanın ben olduğumu sanıyordum," diye mırıldandı Beckett.

"Hayır, dahi. Ben dışarı çıkıp yardım çağırabilirim."

Beckett alaycı bir şekilde güldü. "Sana bu kadar önem vereceğimi ve zahmet edeceğimi mi sanıyorsun?"

Bir an birbirimize baktık, sonra Beckett kararlı bir şekilde başını salladı.

"Her neyse, camı kırmak gürültü yapabilir ve dışarıda bir arabada, kaçakları bekleyen biri olmadığı garantisizdir. Sen

burada polisleri beklemek zorundasın, bizim gibi. Alarm çaldı ve Eli polisi arıyor."

O haklıydı, bunu kabul etmektense ölmeyi tercih etsem de. Gürültü çıkaracaktı ve dışarıda tek başıma yakalanma düşüncesi, Beckett'le karanlıkta beklemekten daha korkutucuydu.

Pencereden süzülen loş sokak ışığında onu inceledim. Buraya öfkeyle girmiş, benden intikam almaya hazırdı. Beni öldüreceğini, işimin bittiğini ve hayatımı cehenneme çevireceğini söylemişti. Sonra ben panikleyince beni sakinleştirmişti. Çılgın bir silahlı adam bizi ararken kendini benim önüne atmıştı.

Onu nasıl anlamalıydım bilmiyordum. Her zamanki gibi kafa

karıştırıcıydı. Bana baktığını fark etti ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne?"

Boğazımı temizledim. "Hiçbir şey. Sadece, babana söylediğim için benden intikam almak istiyorsan, beni orada tek başıma bırakıp başımın çaresine bakabilirdin." Neden bunu söylediğimi bilmiyordum, sadece onun sıcak ve soğuk davranışları her seferinde kafamı karıştırıyordu.

"Uyuşturucu arayan bir çete üyesi tarafından saldırıya uğramana ya da vurulmana izin vermek uygun bir intikam mı sence?" Sesi kuruydu. Alaycıydı. "Seni mahvedebilecek tek kişi benim."

Ona baktım, hem dehşete kapılmış hem de merakla. Ne yapacaktı? Geri adım attı, tüm nazik tavırları kaybordu.

"Şimdi, benden uzak dur. Uzun bir gece olacak."

Beckett

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu gece hiç de planladığım gibi gitmiyordu. Neredeyse bir hafta boyunca babam tarafından hapsedilip Cliff Point'te zorla alkolden uzak tutulduktan sonra, o iş gezisine çıkmış ve ben de gizlice kaçmıştım. Eve ile hesaplaşmak için Martino'nun evine doğru gidiyordum ki onu eczaneye girerken gördüm. Neden durup onu bekledim ki? Şimdi burada, nefret ettiğim kızla birlikte kapana kısılmıştım. Üstelik uyuşturucu aldığım adam da lanet olası yeri basmıştı.

Adı Jax'ti ve tam bir pislikti. Tehlikeli bir pislik gibi görünüyordu. Ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiştim. O adamların planlarının ne olduğunu bilmiyordum. Pek zeki tipler değillerdi ve görünüşlerine bakılırsa bir şey almışlardı.

Eve bir köşede kıvrılmış, gözlerini siliyordu. Son yarım saattir ağlıyordu.

Ben kapının yanında oturmuş, neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmak için elimden geldiğince dinliyordum.

Eve burnunu çekti. Yerde, kalın, siyah buklelerinden oluşan büyük bir bulutun içinde, acı içinde küçücük görünüyordu. Tam bir savunmasızlık tablosu. O da burada olmasaydı, bu berbat durumda kalmış olmaktan yarısı kadar bile endişelenmezdim.

"Bir saniye durur musun?" diye bağırdım ona.

Bana öfkeyle baktı. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve onu net görebiliyordum. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve gözlerini sivri kirpikler çevreliyordu. Her zaman çizgi filmdeki geyiklerin gözlerine benzeyen gözleri vardı ve görünüşe göre ağlamak bu özelliğini daha da belirginleştiriyordu.

"Burada ölebileceğimiz için endişelendiğim için özür dilerim," diye tısladı.

Hâlâ gergindim. Birkaç gün, hap alışkanlığımı birdenbire bırakmanın cehenneminden çıkmam için yeterli değildi. Birkaç benzodiazepin bu durumun etkisini gerçekten azaltırdı. Rahatlayamıyordum ve endişe beni ele geçiriyordu. Neredeyse bir yıldır hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordum ve bu hafta aniden gerçeğe dönmüştüm.

Vücudum sırayla ısınır ve soğurdu, derim farkındalıkla karıncalanıyordu. Yoksunluk gerçekten çok acı vericiydi. Hayatın keskin kenarlarını köreltmek için hap almaya başladığımda, onları aşırı kullanmayacağıma kararlıyım. Şimdi ise, bir bağımlılık geliştirdiğim oldukça açıktı. Yavaş yavaş bırakmak yerine, birdenbire bırakmıştım ve bunun nedeni, karşımda sefil bir şekilde hıçkırarak kıvrılmış olan kişiydi.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım, bu hareketin damarlarımda dolaşan gerginliği giderir umuduyla. Sanki kanım kaynıyordu. Üstelik Eve'i sıkıştırdığımda ortaya çıkan lanet olası ereksiyon da geçmek bilmiyordu.

Kendime duyduğum nefret, kadınlara karşı boktan tavırlarım ve opioidlerin etkisiyle vücudumun cinsel çekicilik hissetme sıklığı çok azdı, bu yüzden uygunsuz zamanlarda nadiren sertleşirdim. Penisimin efendisiydim, ama bu gece kontrolüm kayboluyor gibiydi. Nefret ettiğim bir kızla burada mahsur kalmışken, her an silahlı adamlar içeri girebilirken, uygunsuz demek yetersiz kalırdı. Eve Martino'nun yasak meyve, asla yenemeyecek olgun ve sulu elma olduğunu da ekleyin, penisimi dolduran kan kabul edilemezdi. Ama bu, penisimin sertleşip kot pantolonuma rahatsız edici bir şekilde baskı yapmasını engellemedi.

Aylardır böyle sertleşmemiştim. Bir yıl mı? Belki daha uzun. Kanımda artık uyuşturucu kalmadığı için miydi? Yoksa onun yüzünden miydi? İlk nedenin ilk neden olmasını umuyordum, ama bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Eve çok güzeldi, kasabanın en güzel kızıydı. Herkes bunu biliyordu. Masum

seksiliği ve sertleşmiş penisleri peşinde bırakmasının tamamen masumiyeti, çekiciliğinin bir parçasıydı.

Tabii ki, o benim için her zaman yasak bölge olmuştu, bu yüzden ona çok uzun ya da çok sık bakmıyordum. Ama şimdi, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Vücudum yavaş yavaş canlanıyordu ve cinsel dürtülerimin geri gelmesi için en uygun zaman değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Eve, ayağa kalkarak.

Odada benim hayal kırıklığım doldu. "Hiçbir şey."

"Söyle bana," diye sordu. "Benden daha fazla bir şey mi biliyorsun?"

"Paranoyak mı oldun? Boş ver," diye emrettim ve yanımda duran onu görmezden geldim.

"Paranoyak değilim, sadece sana güvenmiyorum. Ne var?" Elini uzattı ve koluma dokundu.

Penisim zonkladı. Kalan son soğukkanlılığım da buharlaştı. Omuzlarından tutup onu duvara dayadım. O kadar sertleşmişim ki, vücudum o kadar acı çekiyordu ki, orada, o anda ona saldırıp bir tür rahatlama hissetmek istedim. Kendimi zor tutarak bu dürtüye karşı koymayı başardım, ama direncim ipin ucunda sallanıyordu.

"Bana dokunma, Cinderella. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum." "Neden?" Eve şaşkın gözlerle sordu.

"Seni ilgilendirmez. Gerçekten yapmak istemiyorsan bana dokunma." Bu sözler Eve için olduğu kadar benim için de büyük bir sürprizdi. Uzun zamandır başka biriyle cinsel ilişkiye girmek için bu kadar istekli olmamıştım. Neden şu anda Eve ile birlikte mahsur kalmıştım?

Eve'in nefesi kesildi ve o küçük ses bile penisimden daha fazla ön sıvı akmasına neden oldu. Bu işkence gibiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, sesinde beni daha da tahrik eden boğuk bir ton vardı.

Yüzümü şakağına yasladım ve cildinin kokusu başımı doldurdu. *O koku.* Yeni bir bağımlılık.

"Bu, benim burada olmamın senin suçun olduğu ve lanet olası vücudumun altüst olmasının senin suçun olduğu anlamına geliyor," diye homurdandım ve dudaklarımı onun cildinde gezdirdim. O küçük temas bile sinirlerimde elektrik kıvılcımları yarattı.

"Senin vücuduna hiçbir şey yapmadım," diye ateşli bir şekilde itiraz etti, her zaman tartışmaya hazırdı.

"Kanat mı istiyorsun, tatlım? İşte kanıtın," diye mırıldandım, elini tutup sikime bastırdım. Ona çok kızgındım, dışarıdaki adamlar için endişeleniyordum ve hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum, ve hepsi Eve'in suçuydu.

Donakaldı, şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Elini orada tutarak, sikimin sırtına bastırdım ve kalçalarımı hareket ettirerek küçük eline vurmaya başladım. Harika bir duyguydu.

"Sen yaptın bunu. Anladın mı şimdi?" Kalçalarımı birkaç kez daha onun zorla dokunduğu yere ittim ve sonra elimi bıraktım.

"Acıyor mu?"

Meraklı sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Ona baktım, bedenimin taleplerini bir an için unutup, geri çekilmenin verdiği hazzın içinde boğuldum.

Eli hala sertleşmiş penisimde duruyordu. Kalın bir şehvet düğümünü yuttum.

"Evet, çok acıyor." Asıl soru, neden onun dokunuşu beni, orama dokunan diğer tüm kadınlar gibi tiksindirmedi? Kendimde o tanıdık tiksinti belirtilerini aradım, ama yoktu.

O, sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi kot pantolonumun şişkinliğini inceliyordu. "Acıtabileceğini bilmiyordum."

"Erkeklerin sikleri hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?"

Yanmış gibi sıçradı ve elini indirdi. Temasın kesilmesini hemen hissettim.

"Hayır, biliyorsun ki bilmiyorum."

Hade Harbor Lisesi'nde okulun en güzel kızının yasak bölge olduğu herkes tarafından biliniyordu. Kahretsin, ilgilenen erkekleri defalarca tehdit ettiği sırada onunla birçok kez birlikte olmuşum.

"Tabii, biliyorum. Eminim hiç öpülmedin, değil mi, Sindirella? Üniversiteye gidip hiç öpülmemiş olmayı hayal et." Sesim alaycıydı, ama ona dokunma ihtiyacım beni yönlendiriyordu ve kafamdan her şey uçup gitmişti.

"Adi herif," diye bağırdı ve elini karnıma koyarak beni itti.

Neden yaptığımı bilmiyordum. Belki gerçekten ölebileceğimizi düşünmüştüm, ya da tüylerimi diken diken etmeyen birine dokunma merakım çok güçlüydü.

İki adım atmadan bileğini yakaladım ve geri çektim. Dudaklarım sertçe dudaklarına değdi, o bana tokat atmadan dilim ağzına girdi, ki bunun her an olabileceğinden emindim.

Hareketsiz kaldı, vücudu hafifçe titriyordu. Şaşkınlığı onu o kadar donduracak kadar ki, dilimle ağzını keşfetmeme ve alt dudağını ısırma izni verdi. Tadı tatlıydı, tarçın gibi. Açlığım daha da arttı. Bu kızdan nefret ediyordum, ama şu anda onu da istiyordum.

Onu hep istedin. İçimdeki sesi duymazdan geldim. Önemli değildi. Eve Martino yasak bölgeydi ve kendime onu hayal etmeyi bile yasaklamıştım. Ama şimdi, dışarıda silahlı adamlar varken ve kanımdaki şiddetli yoksunluk beni çaresizce ve mantığımı köreltiyordu, umursamıyordum.

O kendine gelmeden önce bu teması sadece birkaç saniye tadını çıkarabileceğimi biliyordum. Beklemediğim şey ise onun da beni öpmesi oldu.

Dili dilimi okşadı ve elleri uzanıp yüzümü avuçladı. Bu alışılmadık temas sarsıcıydı. Ona söylediğim gibi, dokunulmaktan hoşlanmıyordum. O lanet Hawaii doğum günü partisinden beri, dünyam alt üst olmuştu. Kimse bana yaklaşmaya cesaret edemiyordu, ben de izin vermezdim zaten. Sonra haplar başladı ve birini istemenin ne demek olduğunu unuttum. Penisime ve testislerime kanın dolup boşalmak için çılglık attığını hissetmenin ne demek olduğunu unuttum.

Geri çekildim, dudaklarım Eve'nin dudaklarından ayrıldı. Ona baktım, onu şok ettiğim kadar onun da beni şok ettiğini hissettim. Dokunuşu yanaklarımdan düştü ve tekrar nefes alabildim. Garip bir şekilde, parmaklarının dokunduğu yerlerde cildim soğuktu. Onun sıcaklığını özledim. Birinin bana dokunmasını istediğimi hatırladığım ilk andı ve dünyam başıma yıkıldı.

Gerçek arzu böyle bir şeydi. İşte buydu. O anda, bu duygunun sonsuza kadar tarçın tadı ve Eve Martino ile bağlantılı olacağını biliyordum.

Tereddüt etti, o kocaman gözleriyle bana baktı. "Ya ölürsek?" diye korku dolu bir fısıltıyla sordu. "Bunu düşünmek istemiyorum... Hayatta olduğum sürece yaşamak istiyorum."

Kapının dışında olanların son derece gerçek ve kesinlikle korkutucu olduğu ikimizin de farkındaydı. Bu binadan asla çıkamayabilirdik. Bu senaryoda, son saatlerimizi yaşadığımız birçok sonuç olabilirdi.

Sessizliğim onu duraksattı. "Sana dokunduğum için özür dilerim..." "Önemli değil," diye sözünü kestim.

"Ama sen benden nefret ediyorsun," diye hatırladı, sanki bu, beni öpmesini daha da iğrenç hale getirecekmiş gibi.

Ona yaklaştım. "Önemli değil."

Ona uzandım, o da başını geriye eğdi ve öfkeli öpücüğüme kendi öpücüğüyle karşılık verdi. Dillerimiz ıslak bir şekilde birbirine dolandı ve o inledi. O iniltiyi kendime saklayarak yuttum. Dilimle ağzını yağmaladım, onun dolgun dudaklarının arasında iten şeyin benim sikim olmasını diledim.

Sıkı küçük vücudunu kollarıma bastırdı. Yanaklarım, dokunuşunun içimde ateşlediği sıcaklık için hala yanıyordu. Elini tutup yanağıma geri koydum, öpücüğü hiç kesmedim. Diğer elini de ilkinde ekledi. Daha önce hiç kimsenin beni okşamadığı yerlere dokunması çok iyi geldi. Dokunulmayı düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, onun cesur dokunuşu benim için bir keşifti. Vücudumun ilaç yardımı olmadan bu kadar iyi hissedebileceğini unutmuştum.

Uyuşturucu bağımlılığı beni yavaş yavaş ele geçirmiş, diğerk tüm ihtiyaç ve isteklerimi körelmişti. Zamanla, lise öğrencisi bir gencin isteyeceğı normal şeyleri istemekten vazgeçmiş, sadece bir sonraki dozu aramaya başlamıştım.

"Sen bağımlı mısın, Beckett?" Babamın sert sorusu aklımdan geçti. O sorduğunda saçma gelmişti, ama şimdi artık o kadar emin değildim. Bağımlı olmayan biri bu kadar iyi hissettiren bir şeyi görmezden gelebilir miydi?

Kalçalarımı karnına doğru salladım, sikim kemer tokama deli gibi sürtünüyordu. Acıtıyordu ama durmaya yetmiyordu.

Hayatımın öpücüğünü kesip dudaklarımı çenesinden kulağına doğru kaydırdım. Onun tenini daha fazla tatmak istiyordum. Bana doğru sallanarak vücuduyla benim hareketlerime karşılık verdi, beni teşvik etti.

Bu delilikti. İkimiz de bunu biliyorduk, ama yine de ikimiz de durmadık.

Kulağını ısırdım ve o yüksek sesle inledi. Onu susturmak için elimi ağzına koydum. Hala sessiz kalması gerekiyordu. Parmak uçlarımı yaladı ve sonra birini ağzına aldı. Geri çekildim, inanılmaz derecede tahrik olmuşum, Eve'e sanki daha önce hiç tanışmadığım biriymiş gibi baktım. Bir tarafta şımarık ikiz Eve vardı, sinir bozucu; bir tarafta ahlaki üstünlük taslayan Eve vardı, zengin olduğum için kendimi çöp gibi hissettiriyordu; ve şimdi, listeye eklenecek başka bir Eve daha vardı.

Cinsel merakla dolu

Eve. Bu, öldürücüydü.

Parmaklarımın uçlarını diliyle yaladı ve ben bir küfür mırıldandım, elini tutup ağrıyan sikime geri koydum.

"Beni mahvediyorsun, Cinderella. Ne kadar acı verdiğini hissetmiyor musun?"

Vücudumdaki diğerk tüm yoksunluk acıları kaybolmuş ve sikimde yoğunlaşmıştı. Tek düşünebildiğim kot pantolonumun fermuarını açıp kendimi özgürleştirmekti. Eve'in eli, onu bıraktıktan sonra bile sikimde kaldı. Hızlı nefes alıyordu ve tişörtü meme uçlarının etrafında büzülmüştü. İnce kumaştan gül tomurcukları gibi dışarı çıkmışlardı.

"Sütyen giydiğini söyle," dedim kalın bir sesle, gözlerim sallanan noktalara yapışmış halde.

O yavaşça başını salladı. Ben inleyerek ellerimi kumaşın üzerinden göğüslerine götürdüm. Dolgun ve ağırdı. Her zaman güzel göğüsleri olmuştu. Yasak olsa da olmasa da fark etmemek imkansızdı. Bir avuçtan fazlaydı, avuçladığımda ellerimden taşıyorlardı ve başparmaklarımla meme uçlarını okşuyordum. Doğaldılar ve ne bir cerrahın bıçağı ne de başka bir erkeğin elleri tarafından keşfedilmemişlerdi. Onları okşamaktan kendimi alamıyordum.

"Daha önce kimse sana böyle dokundu mu?" diye sertçe sordum, cevabı bilmeme rağmen tekrar duymak istiyordum. Masumiyeti eşsiz bir afrodisyak gibiydi. Benim vücudum yıpranmış, israf edilmiş, istemeden deneyimlenmiş ve bıkkınken, Eve'inki taze ve yeniydi. Benim asla olamayacağım kadar temizdi. Kendi bedenime karşı bu kadar sağlıklı bir bakış açısına sahip olduğumu, yeterince kişisel gelişim kitabı okumuş olduğum için biliyordum, ama bu, kafamdaki seslerin bunu fısıldamasını engellemiyordu.

"Yapmadıklarını biliyorsun," dedi, dokunuşuma doğru eğilerek. Eli sikimi okşuyor, başını bastırıyor ve başımı döndürüyordu. "Hiç kimseyle hiçbir şey yapmadım."

"Bu geceye kadar," diye düzelttim. Ellerimi gömleğinin eteğinin altına kaydırdım ve karnına doğru ilerledim. Göğüslerinin ağır kıvrımları, hayatımda hissettiğim en güzel şeydi. "Bana kadar. Lanet olsun, mükemmelsin. Ne kadar mükemmel olduğunun farkında mısın?"

Duvara yaslandı ve tişörtünün altını tutup tek bir hareketle başından çıkardı. Ben ona bakakaldım.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye hatırlattı bana belirsiz bir fısıltıyla.

"Nefret ediyorum ve sen de benden nefret ediyorsun, değil mi? Şımarık, zengin çocuk Beckett. Ayrıcalıklı, kibirli sporcu... Öyle değil mi?" diye mırıldandım, başparmaklarımı koyu renkli meme uçlarında gezdirerek.

Onları çekiştirdiğimde yüksek sesle inledi ve ben de sesi bastırmak için onu öpmek zorunda kaldım. "Kapa çeneni, Tiny, yoksa böyle yakalanmak istemiyorsan," diye hatırlattım.

Yutkundu, gözleri bulanık ve göz bebekleri büyümüştü. Loş ışıkta, Eve Martino'nun gardını indirmiş hali kadar güzel birini daha önce hiç görmediğinden emindim.

"*Sen sus, Anderson,*" diye mırıldandı, bana karşı kıvranmasına rağmen öfkesi parıldıyordu.

"Oh, Evie, seni mahvetmekten zevk alacağım... her anını," diye fısıldadım boynuna, aşağı doğru inerek. Göğüs uçlarını tatmak istiyordum. O pürüzlü cildi hissetmek istiyordum. Arzuluyordum.

"Deneyebilirsin," diye nefes nefese söyledi Eve, elleri saçlarıma kondu.

Yüzümü göğsüne yaklaştırdım ve bir meme ucunu ağzıma aldım, dişlerimle ucunu okşadım. O çığlık attı.

Elimi bacaklarının arasına kaydurdım ve amını çimdikledim.

"Şşş, yoksa lanet kemerimi ağzına bağlarım," diyerek geri çekildim. O da saçımı acımasızca çekti. "Tekrar dene," diye nefes nefese söyledi.

Kıyafetinin üzerinden bile amına dokunmak bağımlılık yapıyordu. Elim orada bırakıp şortunun kenarıyla oynadım. Kumaşın içinden sıcaklığını hissediyordum ve ıslak olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Aniden, tek düşünebildiğim şey bu oldu. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlayamıyordum. Her şeyi kafamdan silmiştim. Ama silmekten daha iyisi, yerine yeni birini koymaktı.

Seçtiğim biri. İstedğim tek kişi.

Dışarıda, mağazanın ön tarafının cehenneme döndüğü koridorda, biri çığlık attı. Omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti, sonra kararlılık geldi.

Bacaklarının arasını ovuşturdum, sonra şortunu aşağı çektim. Cildi saten gibi pürüzsüzdü. Onu sikmek istediğime karar verdiğim için, içine girmek için sabırsızlanıyordum. Aramızdaki gerilim yıllardır birikmişti ve şimdi bir çıkış yolu bulmuştu.

"Beckett!"

Onun şok olmuş haykırışıyla durakladım.

"Ne oldu, Sindirella? Bakire ölmek mi istiyorsun?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz, eli yanağıma tokat gibi indi. Karanlık bir kahkaha attım. "Elinden gelen bu mu? Biraz daha güç kullan, tatlım."

"Burada ölmeyeceğim," dedi, çenesini kaldırıp bana yaklaşıp, sanki kavga etmeye hazırlanır gibi.

Elim hala çıplak iç bacağının üzerindeydi, külotu ve şortu ayaklarının etrafında toplanmıştı. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydardım ve amını sertçe okşadım, ıslak yarık boyunca parmaklarımı ileri geri gezdirdim, ta ki bacaklarını bana girişimi sağlayacak kadar açana kadar. İki parmağımı içine soktum, G noktasını ovma ve onu yerinde tutmak için parmaklarımı öne doğru kıvırdım. Dokunuşumla titredi.

"Belki öylesin, belki değilsin. Falcı olduğunu bilmiyordum."

"Kapa çeneni, seni aptal sapık," diye bağırdı bana, farkında olmadan kalçalarını hafif dairesel hareketlerle sallayarak parmaklarımla kendini sikiyordu.

"HHU'da tek bakire olmak mı istiyorsun?"

"Kes. Konuşma," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Bana yap," diye dudaklarına karşı homurdandım.

Gözlerinde ihtiyat ve dürtü arasındaki mücadelenin izlerini gördüm. Mantığı ve korkusu. Ben onu parmaklarımla becerirken, bakışlarında üstünlük için savaşıyorlardı. Dürtü ve merakın galip geldiği anı gördüm. Eve, lise yıllarında herkesin partilerde gizlice üst kata çıkıp ne yaptığını öğrenmek için bekliyordu. Bunu biliyordum. Bundan faydalandım. Artık ona dokunduğum için duramazdım. Hayatımda ilk kez sevişmek istediğim kişiyle sevişecektim ve o kişi bu kızdı.

Dokunması acı vermeyen, iyileştiren kız.

O da eğilip aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni sertçe öptü. Hiç vakit kaybetmeden pantolonumu ve boxerımı indirip tekmeledim. Onu kaldırıp lavabonun kenarına oturttuğumda kollarıma tutundu. Soğuktu ama şikayet etmedi.

Bacaklarını açtı ve ben arasına girdim. Gergin sikim amına kaydı. O kadar ıslak ve davetkardı ki, içine girmek için kalçalarımı neredeyse hiç eğmem gerekmedi. Nefes almak kadar doğal bir şeydi.

İçine girdiğimde ve hayatı boyunca taşıdığı deri perdesine bastırıldığımda nefesini tuttu.

On sekiz yaşına geldiğinde bunun bir efsane olduğunu düşünmüştüm, ama hayır, Eve hala orospuydu.

İçerisi yeniydi. Bozulmamıştı. Mükemmeldi.

"Acırsa omzumu ısır," dedim, sikim onun bariyerine çarparak.

"Dayanabilirim," dedi yumuşak bir nefes vererek ve bana baktı. "Yap."

Siktir, bu çok seksi. Onun sarsılmaz cesareti çok seksi. İleri doğru ittim.

Eve inledi ama beni ısırmadı. Parmakları kollarımı sıktı, şüphesiz küçük morluklar bırakarak. İyi. Onların görünmesini istedim. Bu gece hayatta kalırsak, bunun olduğunu hatırlatmasını istedim.

Onun içine daha derine ittim ve o benim etrafımda kıvranmaya başladı.

"Olmayacak," diye nefes nefese söyledi. "Çok uzun, ya da öyle bir şey. Çok büyük." Geri çekildi ve bana öfkeyle baktı. "Neden bu kadar büyük olmak zorunda? Hiçbir şeyde ortalama olamıyor musun?"

Buna beklenmedik bir kahkaha attım. "Bunu iltifat olarak kabul edeceğim tatlım, ama merak etme, çok büyük değil. Sığacak. Sığdırırım. Kendini bana bırak." Elimi aramıza indirdim ve klitorisini ovuşturdum.

"Bu şeyle kadınların o bölgelerini esnetme konusunda çok deneyimin var mı?"

Kıkırdamam kesildi. "Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum, bu doğru."

O bana bakıyordu ve ben onun karanlık bakışlarından kaçmaya çalıştım, ama sanki bir mıknaş gibi beni kendine çekiyordu.

"Şu anda yeni bir şey yaşayan tek kişi sen değilsin diyelim."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve hayatımın geri kalanında onun gözlerinde kaybolabilirdim. İtirafımı sorgulamadı. Hiçbir şey söylemedi. Kalçalarını kaldırdı ve yumuşak bir nefes verdi. Parmağım amının tepesindeki sert tomurcuğu daireler çizdi. Amı beni tıpkı önceki gibi sıktı ama şimdi sikim daha derine, köküne kadar girdi.

"İşte böyle, tatlım. Beni eve götür," diye mırıldandım ve yavaşça çekildim, sonra tekrar içeri girdim.

O inledi ve ben ağzını kapattım. "Sessiz ol, unuttun mu?"

Onun bakire amına girmek inanılmaz bir duyguydu. Onun içinde olmak yeniden doğmak gibiydi.

Onu sabit bir şekilde sikiyordum, sikimin acımasız ritmi ve klitorisinde parmaklarımın hareketleriyle kollarımda sertçe boşalmasını bekliyordum. Bir bakire ilk seferinde boşalabilir miydi? Boşalmak çok acı verici miydi? Sorumun cevabı, elime karşı yüksek sesle inleyip tüm vücudu kasılınca ve sikimi neredeyse dışarı itince geldi. Beni çok sıkı kavradı ve gözlerindeki vahşi bakış beni doruğa çıkardı. Ben de boşaldığımda hala etrafımda titriyordu.

Etrafımdaki ıslak sıcaklığına karşı koyamayıp derinlemesine daldım. İçine boşaldım, spermim fışkırarak onu doldurdu, ıslaklık penisimin her tarafını kaplayana kadar, hala küçük itmelerle zevkini uzatarak. Alnım alnına değdi ve inlemesi durduğunda parmaklarımı ağzından çıkardım. Gözlerini kırpmadan bana baktı, sonra başka yere çevirdi.

Akıl devreye girdi.

Kahretsin. Az önce beni aldatan Asher'ın kız kardeşiyle sevişmiştim. Coşku geçip, saatlerce acı verici bir şekilde sertleşmiş olan penisim sonunda boşaldıktan sonra, gerçeklik bir anda yüzüme çarptı. Onun içinden nazıkçe çekildim ve geri adım atarak boxerımı ve pantolonumu giydim. Eve eğilip şortunu ve külotunu aldı ve hızla giydi. Onları yukarı çekti ve tek düşünebildiğim, iç bacağından aşağı akan sperm iziydi.

. Korunmamıştık. Bu babamın en kötü kabusuydu. Belki de Soren'in hep korktuğu gibi hamile kalırdı ve ben de yanlış mahalleden bir kadınla evlenmek zorunda kalırdım. Bu fikirden nefret etmiyordum. Bu tam da babamın hak ettiği şeydi.

Duvara yaslandım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Soğuk duş kabusuna başladığımdan beri ilk kez huzur hissettim. Eve şortunu düzeltti ve o da derin bir nefes aldı.

Ona bir şey söylemeliydim. İlk seferler korkutucuydu. Korku, benim tek hatıramdı. Zihnimin bırakamadığı tek şey.

Eve'e babama uyuşturucuyu söylediği için nefret ediyor olabilirdim ve hayatımı mahvettiği için bedelini ödemesini isteyebilirdim, ama öfkem azalmıştı. Onun küçük ispiyonculuğunun bedelini yine de ödetirdim, ama az önce yaşadığımız şaşırtıcı derecede muhteşem sevişmeden sonra, ona cezasını nasıl verebileceğime dair pek çok fikrim vardı.

Eve tedirgindi, dikkatini verecek bir şey arıyordu. Elini uzattı ve ön koluma dokundu, parmağını siyah mürekkeple kaplı kısmın üzerinde gezdirdi.

"Bu ne için?" Eski bir kalkan dövmesine bakıyordu. Bu benim ilk dövmemdi.

"Neden bir anlamı olduğunu düşünüyorsun?" diye merak ettim.

Omuzlarını silkti. Korkusundan başka bir şey düşünmek için çaresizdi.

"Bu, annesi tarafından Styx nehrinde yıkanarak yenilmez kılınan Achilles için."

"Topuğu hariç, değil mi?" diye sordu Eve.

Başımı salladım. "Annem her zaman benim onun gibi değil, yenilmez olmamı isterdi." Ve ben bunu başaramamıştım. Colette ile olan karışıklık ve hap bağımlılığım, zayıflığımın kanıtıydı. Eve annem hakkında her şeyi biliyordu, kanserin onu çok genç yaşta nasıl aldığını da. Annem çok güçlüydü, son ana kadar mücadele etti. Ben ona hiç benzemiyordum. Yalnız başıma çökmüştüm. Annemi düşündüğümde hissettiğim acı ve onsuz hayatımın

hayatımın bir bok çukuruna dönüştüğünü düşündüğümde duyduğum öfke, havayı gerginleştiriyordu. Eve, kaşlarını çatarak bu değışimi hissetti.

Bizi saran yeni gerginliğı bozmadan, odanın dışında yüksek bir patlama sesi duyuldu ve Eve keskin bir çığlık attıktan sonra elini ağzına kapattı. Bana baktı, vücudunun her yerinde korku vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak elini çekti. "Hiçbir şey.

Muhtemelen bir şeyleri deviriyorlardır," diye yalan söyledim.

Bir silah sesiydi. Kesinlikle. Eğer birini vurmaya kadar gelmişlerse, işler çok ciddileşmişti. O anı hayal edebiliyordum. Kendini kurşun geçirmez hissettiğın bir anda bu aptalca işe başlıyorsun, sonra birden fark ediyorsun ki birini vurmuşsun ve polis yolda. Bu, çaresizce hareketlere yol açar ve çaresizlikten daha tehlikeli bir şey yoktur.

"Silah sesi gibi geldi," diye fısıldadı Eve, yalanıma inanmamıştı. Elbette inanmamıştı. Eve çok akıllı bir kızdı. Zahmetsizce akıllı. Sadece kitap bilgisi değil, sokak bilgisi de vardı. Büyüdüğü yerde böyle olmak zorundaydı.

"Önemli değil. Burada güvendeyiz," dedim. "Otur," dedim ve uzaklaşarak kapıya yaklaştım, dışarıda neler olduğunu duyabilmek için. Duvara kayarak oturdum.

Eve duvar boyunca sürünerek bana yaklaştı. "Orada tek başıma oturmak istemiyorum," diye mırıldandı.

O anda titrediğini fark ettim. Şort ve parmak arası terlik giyiyordu. Maine yazın gündüzleri sıcak olsa da, geceleri sıcaklık oldukça düşerdi.

Cevap vermediğimde, kolu benimkine değene kadar bana doğru sürünerek yaklaştı.

"Üşümüşsün. Evden çıkarken ne giydin?" diye merak ederek, attığım deri ceketimi alıp ona uzattım.

"Ceketini istemedim." Sesi ekşiydi. Eleştirilere her zaman çok duyarlıydı. "Zaten üşümüyorum."

"Titriyorsun," dedim.

"Korkuyorum." Bu itiraf, hemen ardından gerginleşmesinden anlaşıldığı üzere, istemeden ağzından çıkmış gibiydi. İçini çekti. "Korkuyorum ve orada yalnız kalmak istemiyorum. Yalnız kalmakta iyi değilim."

"Ne, yalnız kalmaktan mı?"

"Evet, yalnız kalmak. Hayatım boyunca hep başka biriyle birlikteydim. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum."

Asher. İkiz olmak ve her zaman yanında birinin olması nasıl bir şey hayal bile edemiyordum.

"Şanslısın. Yalnız kalmakta iyi olmak daha kötüdür," diye mırıldandım, başımı arkamızdaki fayansa yaslayarak. "Ben bu konuda uzmanım."

Bu itirafın ardından sessizlik çöktü. Neden böyle bir şey söyledim ki? Ona güvensizliğimi açığa vurmak istediğim biri değildi.

"Ama sen asla yalnız değilsin... Okulda, antrenmanda, hafta sonları... Her zaman diğer Buz Tanrılarla birliktesin."

"Büyüdüğünde, Sindirella, anlayacaksın. Her yerde yalnız olabilirsin, etrafın insanlarla dolu olsa bile."

Bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Haklısın. Anlamıyorum. Bu yüzden mi o hapları alıyordun?"

"Bu konuyu konuşmayacağız," dedim sertçe, onun ihanetini hatırlayınca öfke anında beni kapladı.

"Sadece merak ettim. Senin yerinde olup öyle bir şey almayı hayal edemiyorum..."

"Neden olmasın? Neden bu kadar zor?"

"Çünkü senin her şeyin var. Harika bir hayatın var... Neden böyle kaçmak isteyesin ki?"

Boş bir kakhaha attım. "Şanslı mı? Beni tanıımıyorsun Eve. Nasıl bir hayat yaşadığımı bilmiyorsun."

"Detayları bilmiyorum belki, ama günde üç öğün yemek yediğini ve bunların nereden geleceğini hiç dert etmediğini biliyorum. Başını sokacak bir evin, kışın ısınacak bir evin, yazın klima ve elektrik kesilmesinden ya da evden atılmaktan korkmayacağın bir evin olduğunu biliyorum. Bir araban, hatta birkaç araban olduğunu, otobüse binmek ya da gece geç saatlerde yürümek, kendini güvensiz hissetmek ya da eve kadar takip edilmek zorunda olmadığını biliyorum."

"Eve kadar takip mi edildin?" diye sordum, bu düşünceyle öfkem daha da arttı.

Sözlerimi duymazdan geldi. "Hiç incinmedin ve sigortan olmadığı için hastaneye gidemedin, biliyorum. Yurtdışına çıktın ve muhteşem yerler gördün... Benim pasaportum bile yok. Devam edeyim mi?"

Sözleri, cevap verme yeteneğimi elinden almıştı. Evet, o böyle söyleyince, ben oldukça zengin, ayrıcalıklı bir pislik gibi görünüyordum. Bunu zaten biliyordum. Bu, kendimden nefret etmem için bir neden daha olmuştu.

Sonunda, sözler aklıma geldi ve ne kadar sert ve kişisel olduklarını düşünmeden söyledim.

"Sen, seni seven bir ailenin ya da dünyada yaşayıp yaşamadığını umursayan tek bir kişinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Bunu yapan durum olmalıydı. İtiraflar gecesi gibi hissettim. Korkmuş olan tek kişi Eve değildi. Ben de korkuyordum. Ölümü kışkırtmayı, beni alması için onu baştan çıkarmayı ne kadar sevdiysem de, bunun benim seçimim ve benim elimde olduğunu bilmek farklı bir duyguydu. Uyuşturucu bağımlısı bir silahlı adamla göz göze gelmek başka bir şeydi.

"Eminim baban seni seviyordur," dedi Eve düz bir sesle.

"Buna bahse girmezdim. Belki annem hayattayken sevmiştir, ama o öldüğünden beri benden nefret ediyor. Artık onun için sadece bir yalancı, sapık, suçlu... bir uyuşturucu bağımlısıyım."

Eve sessizdi. Yüzünü göremiyordum ve buna sevindim. Bu samimi karanlıkta dürüst olmak garip bir şekilde kolaydı.

"Üzgünüm," dedi sonunda, beni yatıştırmaya ya da yanıldığımı söylemeye tenezzül etmeden.

"Şey, bunların sadece biri senin yüzünden." Diye iç geçirdim.

"Beckett," diye başladı Eve, yüzünü omzuma yaklaştırarak.

"Yapma. Senin acıma ya da teselline ihtiyacım yok. Ben kim olduğumu biliyorum."

Sen kırılmışsın, Beck. Kurtarılamazsın. Kimse seni istemez. Colette'in sözleri kalbime kazınmıştı.

Dışarıda başka bir patlama sesi duyuldu. *Kahretsin.* İnsanları mı öldürüyorlardı? Polise ateş mi ediyorlardı? Hiçbir fikrim yoktu. Eve bana doğru atladı ve bana daha da yakınlaştı, ben de içgüdüsel olarak kolumu kaldırdım. Korkmuş bir tavşan gibi yanıma sokuldu. Kolumu onun etrafına doladım. Sıcak nefesi boynuma çarptı ve vücudumda bir titreme yarattı.

"Sen kendini korkunç bir insan sanıyorsun... Oysa ben anneme daha fazla yardım etmek yerine spor ayakkabı almak için para biriktiriyordum. Seni görmeden önce, annemin ilaçlarını öderken çok sinirlendim, çünkü fiyat artışı bu ayki birikimimi silip süpürdü. Aslında hepimiz pislikleriz," diye mırıldandı Eve.

Kuru ses tonuyla beni neredeyse güldürecekti. "Yeni spor ayakkabı almak istemek seni pislik yapmaz."

Eve omuzlarını silktilti. "Belki herkes her zaman değildir, ama herkes bazen öyledir." Diye iç geçirdi. "Ben içimde, kimsenin göremediği bir yerde pisliğin tekiyim," diye açıkladı, hala göğsüme yaslanmış halde.

Daha önce yalan söylemişti; soğuktu. Onu henüz uzaklaştırmamaya karar verdim.

"Örneğin?" diye sordum. Dürüst olmak gerekirse, Eve'in ahlaki ikilemlerle kendini nasıl işkence ettiği umurumda değildi – gerçekte pisliğin teki olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu – ama sessizce oturup silah seslerini beklemektense konuşmak daha iyi geliyordu.

"Mesela... Diğer insanları sürekli kıskanıyorum. Ponpon kızları, daha güzel evlerde yaşayanları, iki ebeveyni olanları, annelerinin işi

başkalarının evinde temizlik yapmayanlar. Ne kadar korkunç, değil mi? Hayatım boyunca buraya ait olmak istedim, ama nedense bunun gerçekleşeceğini göremiyorum. Ben hep *başkası* olacağım."

"O kadar da korkunç değil. İyi bir çiftiz. Kıskanç kız ve yalnız çocuk. Üzülme, Sindirella. Herkes birinden kıskanır."

"Sen değil. Senin yerinde olsam, bir daha asla kimseyi kıskanmazdım," dedi Eve, rahatlayarak bana bakmak için elini uyluklarımın üzerine koydu.

Yine sikime dokunmaya ne kadar yakın olduğunun farkında olmadığını sanıyordum. O kadar masumdu ki, taşaklarım yine acımaya başladı. *Onu tekrar sikkem istedim. Onu yatağımda tutup her gece sikkem istedim.*

Bu istek aniden ortaya çıktı ve ben onu kafamdan attım. "Beni tanımadığın için böyle düşünüyorsun."

Gözlerini devirdi. "Seni on üç yaşından beri tanıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun. Kimse beni gerçekten tanımıyor." *Kimse tanımak da istemiyor.*

Eve, benimle tartışmak için ağzını açtı, çünkü bu onun en sevdiği iletişim yöntemi, ama ne dediğini duyamadım.

Banyo kapısının kolu çılgınca sallandı.

Dışarıdan bir bağırış duyuldu. "Burada biri var galiba!"

Eve

Kapıyı açmaları sadece birkaç saniye sürdü. Engelli tuvaletinde, yardıma ihtiyacı olan ve kapıya ulaşamayanlar için bir güvenlik kilidi olduğu ortaya çıktı. Bir dakika önce Beckett'in yanında oturmuş, hayatımın en gerçek sohbetini yapıyordum, bir dakika sonra ise silahlı iki adamın karşısında duruyordum.

"Vay vay, bakın burada kim saklanıyor," dedi içlerinden biri. "Hadi, sen de diğerlerinin yanına git."

Daha kısa boylu olan adam silahıyla beni işaret etti. "Belki o biraz kalabilir."

Beckett önüme geçti, geniş göğsünü benimle adamlar arasına koydu. "Unutun gitsin."

"Oh, sert adam kız arkadaşı için kavga mı edecek? Ne tatlı," dedi içlerinden biri gülerek ve silahını kaldırıp Beckett'in göğsüne doğrulttu.

"Ben onun kız arkadaşı değilim ve kendim için konuşabilirim," dedim zorlanarak. Beckett'in beni korumaya çalışırken göğsünden vurulmasını istemiyordum. Ona yeterince zarar vermiştim zaten, hak etmediği halde. Duygusal olarak çok karıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Öyle mi, kızım? Ağzı bozukmuş," dedi ilk adam gülerek.

Küçük arkadaşı silahını bana doğrulttu. "O ağzına sokacak bir şey bulabilirim."

"Hey, gerizekalı, onu bana doğrult, ona değil." Beckett, küçük adamın ateş hattından beni korumak için öne eğildi. Korkunç bir şekilde, şimdi iki silah da ona doğrultulmuştu.

Koridorda yüksek bir bağırış yankılandı.

"Gitmeliyiz. Onları getir," dedi Kötü Adam Bir.

Onların önünde mağazanın geri kalanına doğru yürüdük. Çalışanlar için olan kapı açık bırakılmıştı. Ana mağazaya vardığımızda, katliamı gördüm. Tüm ürünler raflardan sökülmüş, insanlar kasaların yakınında yerde bir grup halinde toplanmıştı.

Güvenlik görevlilerinden biri odanın ortasında kanlar içinde yatıyordu. Beyaz fayansların üzerine bulaşan kan mide bulandırıcıydı. Çok fazla kan vardı ve adam kıpırdamıyordu.

"Vay vay. Bakın kimler gelmiş? Partiye geç kalanlar!" Dişleri eksik, sıska adam bize doğru geliyordu. Bana tekrar gülümsedi ve sonra Beckett'e baktı. Yüksek bir ıslık sesi duyuldu.

"Vay canına, Bay Anderson, bu gece çok saygın misafirlerimiz var, değil mi?"

Bay Anderson mı? Beckett'in kim olduğunu biliyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

"Jax. Neler oluyor burada, dostum? Bu hiç iyi görünmüyor." Beckett'in sesi sert çıkmıştı.

Jax omuz silkti. "Bazen işler ters gider." "Polisler?"

"İçeri girmeyecekler, rehineleri öldüreceğimizi düşünüyorlar." Jax buna güldü ve silahını yere çömelmiş gruba doğru doğrulttu, herkesin nefesini kesen bir ses çıktı. "Bum." Dikkatini bana çevirdi. "Arkadaşın kim?"

"Önemli biri değil. Diğerlerinin yanına oturabilir," dedi Beckett düz bir sesle.

"Öyle mi?" Jax, Beckett'e alaycı bir şekilde baktı. "Nereye oturacağına ben karar versem nasıl olur?" Bana döndü. "Kucağımda oturması iyi olur diye düşünüyorum."

Bir adım geri çekildim ve arkamızdaki adamlardan birine çarptım. Beckett kolumu sıktı. Son derece gergindi, boynundaki damarları atıyordu. Karanlık gözleri Jax'e dikilmişti ve bakışları öldürebilseydi, silahlı adam çoktan ölmüş olurdu.

"Durumu daha da kötüleştirme, dostum. Zaten yeterince belaya bulaştın. Kızı rahat bırak ve bu olayı yatıştır."

"Bunun için çok geç, Beckett. Beni arıyorlardı. Şartlı tahliye ihlali ya da öyle bir şey. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, orospu çocuğu. En azından savaşarak öleyim."

Elini bana doğru uzattı, eli yanağıma doğru ilerliyordu. Dokunacağını düşünerek titredim. Ama dokunmadı. Beckett'in eli birden çekildi ve Jax'in kolunu havada tutarak onu durdurdu.

"Yapma. Ona dokunma. Ben ciddiylim."

Jax inanamayan bir şekilde güldü. "Hade Harbor'un zengin çocuğu kafası karışmış da burada kimsenin onun fikrine değer vereceğini mi sandı? Rahat üst sınıf hap alışkanlığın için istenenden fazlasını ödemiş olabilirsin, ama bunun artık hiçbir önemi yok. Eğer buradaki fahişene dokunmak istersem, dokunurum ve sen beni engelleyemezsin."

Beckett, bu sözleri düşünerek uzun bir süre hareketsiz kaldı. O kadar korkmuştum ki terliyordum. Bana ne yapacaklardı? Kimse onları durduramazdı. Silahları vardı. Tamamen paniğe kapılmadan önce, Beckett birden harekete geçti. Jax'e doğru atıldı ve kafasıyla sertçe vurdu. Jax'in burnundan kan fışkırırken yüksek bir çatlama sesi duyuldu. Beckett, silahı elinden tekmeledi ve silahsız olan diğer uşaklara saldırarak onları kolayca yere serdi.

Geri çekildim ve savunma oyuncusunun en iyi yaptığı şeyi yapmasını hayranlıkla izledim. Rakiplerini kelimenin tam anlamıyla ezip geçmişti.

Sonra ellerim kolumdan yakalandı ve şakağımda soğuk bir his hissettim.

"Hey, zengin çocuk!"

Beckett durdu ve bana baktı, sonra tamamen hareketsiz kaldı. Bakmama gerek yoktu. Bizi tuvalette bulan adamlardan biri silahını kafama dayamıştı.

Ölümle yüzleşmek tuhaf bir duyguydu.

Çok pişmanlık duyuyordum. Gelecek ve para için bu kadar endişelendiğim için pişmandım. Başkalarının ne düşündüğünü bu kadar önemseydiğim ve benden farklı bir dünyada yaşayanlara ayak uydurmaya çalıştığım için pişmandım. Kardeşimin beni bu geceye kadar hiç öpülmemem için korumasına izin verdiğim için pişmandım.

Şu anda etrafındaki adamlara bakarak, karanlık gözleriyle kanlı bir cinayet vaat eden pislikle tuvalette olanlardan pişman değildim. Adil bir kavga olsaydı, her seferinde Beckett'e bahis oynardım. O acımasız bir hokey oyuncusu ve müthiş bir defans oyuncusuydu. Dördünü de alt edebilirdi, bundan emindim.

Ama bu adil bir kavga değildi. O beni korumaya çalışmıştı. Bu düşünceyle kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Jax burnunu sıkıyordu ve şimdi kıkırdamaya başladı. "Seni aptal orospu çocuğu." Arkadaşlarından birine baktı. "Bıçağı ver."

"Ne? Hayır!" İleri atıldım ama şakağıma dayanan silah beni durdurdu.

"Bu işe karışma, Cinderella," diye uyardı Beckett, yaklaşırken gözleri Jax'in üzerindeydi.

Jax, Beckett'ı ilgiyle izliyordu. "Benimle kavga etmek mi istiyorsun, zengin çocuk?"

"Tabii. Silahları bırakın, önce sizinle dövüşürüm, sonra da onunla... Hepinizle başa çıkarım." Beckett, nedense her zamanki gibi kibirli konuşuyordu.

Jax bir an düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra güldü. "Hayır, anlaşma yok."

Bana doğru saldırdı ve Beckett öne eğildi. Çığlık attım ve yüzümü kapattım, ama hiçbir şey bana değmedi. Beckett'in vücudu beni koruyordu,

beni geri itiyordu ve arkamdaki adam küfrediyordu, silahı indirmişti. Ne olup bittiğini göremiyordum.

"Polis! Kimse kıpırdamayın!" diye yüksek bir ses duyuldu ve cam kırılma sesleri havayı doldurdu.

Her şey bir anda oldu. Sonunda polis gelmişti. Rehineler çığlık atıyor ve ağlıyordu, silahlı adamlar kaçıyordu ve Beckett hâlâ tam önümde duruyordu. Kolunu çektim.

"O gitti. Bana silah doğrultmuş olan adam gitti!" Onun etrafından dolaştım, aniden yaralanmış olabileceğini fark ettim. "Bıçakla seni yaraladı mı?"

Karnını okşadım ve göğsüne baktım. Hiçbir şey göremedim. Yüzüne baktım ve donakaldım.

Beckett, binaya akın eden polislere bakıyordu, gözleri şaşkındı. Çenesinden kan damlıyordu. Yüzünün sol tarafında uzun, pürüzlü bir kesik vardı. Bir çığlık attım, kendimi tutamadım.

"Aman Tanrım! Buraya yardım edin! Kesik var!" Polislere bağırdım. "Tıbbi yardım lazım!"

Hâlâ sersemlemiş olan Beckett'e döndüm. "Beni duyuyor musun Beckett? Bana bakabilir misin?"

Yavaşça gözleri bana döndü ve benimkilere kilitlendi. Yüzündeki kanın görüntüsü çok travmatikti ve bunu kabuslarımda göreceğimi biliyordum. Bana doğru sallandı. Yara çok kötü ve çirkindi, koyu kırmızı kan hızla akıyordu.

"Beckett?"

Gözleri benimkileri aradı ve bir an için yine sadece ikimiz vardık.

Kıskanç kız ve yalnız çocuk.

Sonra eller beni geri çekti. "Bayan, lütfen onu tedavi edebilmemiz için geri çekilin."

Sağlık görevlileri aramıza girerek Beckett'ı uzaklaştırdı. Omuzlarıma bir battaniye örtüldü ve kadın sağlık görevlisi yüzümün önünde parmaklarını şıklattı.

"Hanımefendi, beni duyuyor musunuz? Merhaba?"

Ona baktım, yavaşça gerçekliğe dönmeye başladım. "Ben iyiyim.

Yaralanmadım." "zerinde çok kan var."

Aşağı baktım ve kalbim sıkıştı. Ellerim ve kollarım Beckett'ın kanıyla kaplıydı. "Bu benim kanım değil. Hiçbiri benim değil," dedim uyuşmuş bir sesle.

"Ambulansla sizi muayene edelim."

"Hayır, ben gerçekten iyiyim. Diğer adamla gitmeliyim, kesilen adamlar. Onunla hastaneye gidebilir miyim?"

"Ambulans çoktan gitmiştir. Hadi. Oturmalısın. şoka girebilirsin. Benimle gel. Her şey bitti. Her şey bitti."

Annem bir hafta boyunca beni evden çıkarmadı.

Soygunun ertesi günü, annem işe gider gitmez gizlice evden çıkıp Plan B'yi almam gerekti. nceki geceki heyecanlı anlarda korunma düşüncesi aklımdan tamamen çıkmıştı.

Annem beni karakoldan aldığında ağlamış, bana sarılmış ve endişeden neredeyse hasta olmuştu. Fiziksel olarak iyiyken yatakta yatıyordum. Aklım ise bambaşka bir yerdeydi. Lily her gün ziyarete geliyordu ve kardeşim günde beş kez aramayı kendine görev edinmişti. Her şey çok fazlaydı. Boğuluyordum.

Aslında tek istediğim evden çıkıp Beckett'ı görmekti. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Asher'a sormuştum ama kısa bir cevap vermişti. Aramızda olanları anlar diye Asher'dan numarasını istemeye cesaret edemiyordum. Asher, ikizlerin sahip olduğu o özel yetenekle aklımı okuyabiliyordu. Bu riski göze alamazdım.

"İyi. Eyaletin en iyi doktorları onunla ilgileniyor. Kendine bak, Evie."

"Ama ben iyiyim. Anneme sürekli söylüyorum ama beni dinlemiyor."

"Endişeleniyor, anlıyorsun. Ben de endişeleniyorum. Lanet olası param olsaydı, seni ve Beckett'i görmek için eve uçardım."

"Benim için yapma," dedim zorlanarak. İkizimi görmek isterdim, ama henüz sahip olmadığı parayı beni görmek için harcamasına izin veremezdim. Ayrıca, Beckett'le karanlıkta, ikimiz de korkmuş ve gardımız düşmüşken yaptığımız şeyler, zihnimi çok meşgul ediyordu. Asher'ın bana bakar bakmaz anlayacağından emindim. Onca yıl aşırı korumada büyüdüm ve kardeşim arkasını döner dönmez en yakın arkadaşına atladım. Asher benim hakkımda ne düşünecekti?

Belki kendime acımasız davranıyordum, ama elimde değildi. Bu benim her zaman yaptığım şeydi.

"Ben iyiyim. Beckett'ı ara. Antrenman kampı önemli, sonra da okul başlıyor." Asher'ın tüm yükümlülüklerini hatırlatmaya gerek olmadığını biliyordum, ama bunun ülke çapında uçma düşüncesini ortadan kaldıracağını düşünüyordum.

Kardeşim şu anda Colorado'da seçkin bir hokey kampındaydı ve oradan doğrudan onu keşfeden Denver üniversitesine gidecekti.

Asher iç geçirdi ve onu ikna ettiğimi anladım. "Bir telefon yetmez," dedi.

Yatağında oturup, kafamda düşünceler dolaşıyordu. "Ben Beckett'i görmeye gitsem nasıl olur? Ona gelemeyeceğini ama onu düşündüğünü söylerim. Sonra her gün onu arayıp halini sorarsın. Cevap vermezse bile her gün ara." *O çok yalnız.* Son kısmı söylemedim. Bu benim sırrım değildi. Beckett ile karanlıkta yaşadıklarımız orada kalmalıydı.

"Tamam, iyi fikir. Zaten kış tatilinde eve geleceğim."

"Sabırsızlanıyorum."

Hade Harbor'daki hastane eyaletin en iyilerinden biriydi. İçeri girer girmez resepsiyona yöneldim ve Beckett Anderson'ın odasını sordum.

Resepsiyondaki görevli bir dakika bilgisayarında bir Şeyler yazdıktan sonra başını sallayarak bana baktı. "Maalesef o isimde bir hasta hakkında hiçbir bilgimiz yok."

"Yok mu? Eminim buradadır."

"Size yardımcı olamam, canım. Kendiniz arayıp kontrol edin." Bunun zerine resepsiyon görevlisi arkamdaki kişiye yöneldi ve benimle konuşmayı bitirdiğini belli etti.

Ama onun numarası bende yoktu. İtirazım, söylenmeden havada kaldı.

Geri çekildim ve geniş, beyaz alt katı gözden geçirdim. Beckett burada değil miydi? Yoksa bu kadar tanınmış biri olduğu için yeri gizli miydi?

Seçenekleri düşünürken, tanıdık bir sarışın asansörden ıktı.

Colette Anderson. Onu sadece kendine özgü beyaz elbisesi ve muhteşem topuklu ayakkabılarından tanıyabilirdim. Lobiden geçerek koyu renkli güneş gözlüklerini taktı ve inanılmaz derecede çekici ve ürkütücü görünüyordu. Colette'in annemin işvereni ve üstelik huysuz biri olması nedeniyle ona karşı içimde bir korku vardı. Yine de Beckett'in nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

Cesaretimi kaybetmeden ona yaklaşmıştım. "Bayan Anderson?"

Colette durdu ve bana baktı. "Evet?"

"Şey... Beckett'i ziyarete gelmiştim..."

"Sizi tanı mıyormuşum?" Colette sözümü kesti. "Benim için alışmıyor musunuz?" "Annem, Melly Martino, sizin için alışıyor."

"Ah, evet, Martino. Sen onun kızı sın," dedi Colette.

Koyu renk gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum, ama beni baştan aşağı szdğnden emindim.

Başımı salladım ve parmaklarımla bluzumun kenarını çevirerek ellerime bir iş verdim. "Evet, doğru."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu hızlıca, kapıya doğru bir adım atarak, acele edip ne istediğimi sormam gerektiğini, çünkü yardım için fazla zaman ayırmayacağını açıkça belli etti.

"Beckett'i arıyorum. Onu ziyaret edip iyi olup olmadığını görmek istedim. Hade Harbor Lisesi'nde sınıf arkadaşydık," diye ekledim Colette sessiz kalınca.

Beni bir an daha inceledi. "Beckett burada değil."

Oh. Ne?

"Babası, yaralanması için tedavi olması amacıyla onu New York'a naklettirdi. En iyi plastik cerrahlar orada."

"O iyi mi?"

"Kalıcı yara izleri olan bir genç adam için olabildiğince iyi. Onun için endişelenme. Ailesi ona bakıyor."

Kalıcı yara izleri mi? Benim yüzümden.

"Numarasını alabilir miyim?" En azından arayıp konuşmalıyım. En azından bunu yapabilirim.

Colette başını yana eğdi ve dudağına dokundu. "Dinleyin Bayan Martino, açık konuşacağım. Bu işe karışmanız iyi olmaz. Soren, görevinin dışına çıkan insanları sevmez ve Melly'nin kızının oğluyla ilişkisi olmasını istemez. Sadece bu da değil, uyuşturucu meselesi ve oğlumun faillerle önceden olan ilişkisi nedeniyle bu olay çok dikkat çekiyor. Her şey çok karışık. En iyisi bu işten uzak durun."

Söylediklerini anlamaya çalıştım. Beckett, Jax adındaki adamı tanıyordu ve ondan uyuşturucu alıyordu. Bu gerçek soruşturmada ortaya çıkmış mıydı? Bu, Beckett ve hokey kariyeri için hiç iyi olamazdı. Endişe beni sardı.

"Yine de ona teşekkür etmek istiyorum. O benim yüzümden zarar gördü."

Colette ısrarcı ses tonumdan çaresiz olduğumu anlamış olmalıydı, çünkü içini çekip çantasına uzandı. Ajandasından bir sayfa koparıp Montblanc kalemını tıklayarak bir numara yazdı.

"Tamam. Seni uyarıyorum, şu anda konuşmak için iyi bir ruh hali içinde değil. O geceki iyi karakteri ve kahramanlığı o gece tükendi ve şimdi her zamanki kaba halini aldıysa şaşırma."

Kağıdı bana uzattı. Kağıdı aldığımda içimi rahatlık kapladı. Sonunda ona ulaşmanın bir yolunu bulmuştum. Paylaştığımız şeylerden sonra konuşmamak çok yanlış gelirdi.

Colette saatine baktı ve yüzünü buruşturarak bana meşgul bir kadın olduğunu hatırlattı. Bana sıkı ve küçümseyen bir gülümseme attı. "Beck için endişelenme. O iyi. Sadece geleceğe odaklanmak ve o geceyi unutmak istiyor. İnan bana, bunu defalarca söyledi. Her şeyi geride bırakmak istiyor. Şimdi kendine iyi bak, Bayan Martino."

Colette, beni orada öylece bırakıp gitti, ben ise o küçük kağıt parçasını can simidi gibi sıkıca tutuyordum.

Beckett

Parlayan güneşi ve Maine'in yaz gökyüzünü pencereden izledim. Hâlâ içeride, hastane yatağına mahkumdum. Marcus ve Cayden, Ice Gods'tan arkadaşlarım, neredeyse her gün ziyarete geliyorlardı ve Asher de telefonla beni sık sık kontrol ediyordu, ama o iki bin mil uzaktaydı.

Özellikle bir ziyaretçinin yokluğu dikkat çekiciydi. Onu düşünmemeye çalışıyordum. Başımda yeterince sorun vardı.

Her şey berbat bir hal almıştı. Jax, polisin baskını sırasında bir şekilde kaçmayı başarmıştı. Arkadaşları yakalanmıştı. Polis, Jax ve onun bilinen tüm arkadaşlarını soruşturuyordu. Sonuç olarak, ondan uyuşturucu aldığım gerçeği ortaya çıkmıştı. Şu anda çok tehlikeli bir durumdaydım. Skandal haberleri sadece babamın adı bastırıyordu.

Bir yudum su içtim ve yüzümün yanındaki acıyla yüzümü buruşturdum. Lanet olası yara yavaş yavaş iyileşiyordu, babamın New York'tan getirdiği ünlü cerrahın elinden geleni yapmıştı. Yine de iz kalacaktı. Cilt renginde bir farklılık, bir çizgi, doğru ışıktaki belirgin bir parlaklık. Bunun için yapılabilecek hiçbir şey yoktu, daha acı verici ve sonuçsuz ameliyatlarda dışında. Ben vazgeçmiştim. Neyse ne.

En kötüsü, babamın doktorların bana herhangi bir ağrı kesici vermesini engellemesiydi. Görünüşte, bağımlılığımın kurtulmam içinmiş, ama aslında bir cezaydı. Soren muhtemelen bundan zevk alıyordu.

Acı çekerek iyileşirken, rahatsızlığımı hafifletmek için hiçbir yardım almadan kalacağımı düşündüm.

Artık, Colette'in defalarca söylediği gibi, gerçekten kırık bir çocuktum. Dışım da içimi yansıtıyordu. Neden yansıtmazın ki?

Kapının sessizce çalınması beni hayallerimden uyandırdı.

"Merhaba? Hazır mısınız?" Koç Eric kapıdan başını uzattı. "Evet, Koç."

"Bu hoş bir değişiklik." Ödüllü bir üniversite hokey takımı olan Hade Harbor Hellions'ın yeni koçu bana gülümsedi. O, lise boyunca da benim koçum olmuştu.

İçeri girip masanın üzerine bir çanta koydu. "Üzüm ve sporcu içeceği," dedi çantayı göstererek.

Çantayı açmasını izledim.

"Ziyarettime geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Onca yıl birlikte antrenman yaptıktan sonra, en iyi defans oyuncum için endişelenmemem *mümkün değil*." Koç Eric bir tabure çekip yanıma oturdu.

Bakışlarında beni endişelendiren bir şey vardı. "Ancak, bunun tamamen sosyal bir ziyaret olduğunu söyleyemem," dedi.

Kahretsin.

"Babanla konuştum, Beckett. Şimdi senden duymak istiyorum. Doğru mu?"

En kötü kabusum gerçek olmuştu. O biliyordu. Ben daha takıma girmeden beni takımdan atacaktı. Asla HHU Hellion olamayacaktım.

Yutkundum, kelimeler boğazımda takıldı.

Eric yüzümdeki ifadeyi okudu. Oyuncularını her zaman okuyabilirdi. Beni babamdan daha iyi tanıyordu.

"Başın belada değil, evlat. Senin için endişeleniyorum."

"Haftalardır hiçbir şey almadım," dedim ona dürüstçe.

Eric, uyuşturucu kullandığımı doğruladığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde omuzlarını biraz düşürdü. Bu bakışa alışkındım. Beni önemseyen herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Uyuşturucu kullandığın en ufak bir şüphe bile Hellions'da kalmana engel olur, bunu biliyorsun. Baban, seni haftada bir teste sokacağını söyledi. Sonuçları benimle paylaşmaya da hazır. Seni takıma alabilmemin tek yolu bu. Temiz kaldığından emin olmam lazım."

"Evet, efendim." Başka ne diyebilirdim ki?

Eric, beni uzun bir süre izledi, küçükken tanıdığı çocuğu ölçüp biçti. Orada ne gördüğünü merak ettim. Eğer iyi bir şey varsa, sadece o görebiliyordu. Elini uzattı ve omzumu nazikçe sıktı.

"Dayan, Beckett. Zamanla her şey düzelecek."

Ayağa kalktı ve bana hüzünlü bir gülümseme attı. "HHU'da görüşürüz. Kendini hazırla, bu yıl yenilmeyeceğiz."

"Evet, Koç."

Hayallerimin pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilerek beni yalnız bıraktı.

Hepsi onun suçu.

Eve.

Sadece sırrımı lanet olası babama ifşa etmekle kalmamış, eczanede onun için kendimi feda edip yüzümün yaralanmasına da neden olmuştu. Her şey onun suçuydu, ama gelip beni ziyaret etme zahmetine bile girmede. Aramızda olanlardan sonra bile. Beni burada çürümeye terk etti. Bu, onun için şaşırtıcı derecede kalpsizce bir davranıştı.

Demek ki beni gerçekten nefret ediyordu, her zaman söylediği gibi. En azından dürüsttü. Hayatımdaki diğerleri gibi beni umursuyormuş gibi davranmıyordu. Ailemin geri kalanıyla birlikte, benim yaşayıp yaşamadığımı umursamayanların listesine girebilirdi.

Kalbim ağrıyan göğsümde sertleşti.

Eve Martino ile yaşadığım her etkileşim bir yara izi bırakmıştı. Tanıştığımız andan itibaren, benim paylaşmayı asla kabul etmediğim yanlarımı görmüştü. Onunla işim bitmişti. Beni görmezden gelmek mi istiyordu? Sorun değildi. Sorun olmaktan da öteydi.

Eve Martino artık benim için yoktu.

Zil sesi beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Acıyı uyuyarak atlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum, ama pek işe yaramıyordu. Huzursuz, öfkeli ve sıkılmışım. Buradan bir an önce gitmek istiyordum. Babam beni sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu ve Koç Eric ile olanlar yüzünden şu anda aptallık yapmaya ya da sorun çıkarır gibi görünmeye hiç niyetim yoktu.

Asher'ın adı cep telefonumda belirdi. Cevap verip yatağa yaslandım.

"Hâlâ hastanede misin?" Asher'ın sesi tanıdıktı ve morfin iğnesi kadar rahatlatıcıydı.

Neredeyse. Küçük alışkanlığımı özlemediğimden değil. Hiç de değil.

"Evet, ne diyebilirim ki? Hemşireler beni çok seviyor. Günde dört kez sünger banyosu yapıyorlar."

Asher güldü. En iyi arkadaşım, benim ne kadar ondan farklı olduğumu bilmiyordu. O, bizim aynı olduğumuzu sanıyordu. Yakışıklı, popüler ve üstüne üstlük ünlü hokey oyuncularını. Kızların bana atladığını sanıyordu ve haklıydı, her zaman öyle olmuştu. Ama benim onları dokunmadan geri attığımı bilmiyordu.

Ta ki kendi kız kardeşi olana kadar. Bu bilgi, Asher öğrenirse hastanede çok daha uzun süre kalmamı sağlayacak bir bilgiydi.

"Eminim öyledir. Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat, ama en azından öyle görünüyorum." Diye iç geçirdim. "İyiyim. Sıkıcı bir yaz ve ardından üniversiteye doğru yol alıyorum. Yine de, bizi Denver için terk etmek gerçekten çok adice bir hareketti."

"Evet, biliyorum. İnan bana, burada yalnız kalmak çok kötü. HHU'ya geri dönmek istersem, nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

"Geri dönmek istiyorsan, bunu halledebilirim," dedim kesin bir şekilde.

Kendi hokey kariyerimi tehlikeye atmış olabilirdim, ama Asher harika bir oyuncuydu ve Koç Eric onu Hellions'a her zaman geri kabul ederdi. Kısa bir an kıskançlık duydum. Her şeyi mahvetmişim. Koçun gözündeki itibarım, gerçekten saygı duyduğum birkaç kişiden biri, hokey kariyerim, potansiyel olarak ve yüzüm. Artık ne zaman biri bana yara izini sorsa, o geceyi hatırlayacaktım.

"Bunu bilmek iyi oldu. Hey, hazır buradayken, senden bir ricada

bulunabilir miyim?" "Hastane yatağında yatan benim,

biliyorsun, değil mi?" diye şaka yaptım.

Asher, soygun girişiminin olduğu gece Eve'e ne olduğunu bilmiyordu. Kız kardeşini görmeye gittiğimi de bilmiyordu. Eve'i polisle konuşurken olabildiğince olayın dışında tutmuştum. Asher, kız kardeşi ile ilişkimizin bir gecede bu kadar değiştiğinden habersizdi, bu yüzden onun adını duyunca şaşırdım.

"Bekle, ne?" diye sordum, konuşmaya geri döndüm.

"Dediğim gibi, ben orada olmadığım için HHU'da Evie'ye göz kulak

olur musun?" Midemde ağır bir yumru hissettim.

"Göz kulak olmak derken neyi kastediyorsun?"

"Bilirsin, ona dikkat et. Kimsenin ona sarkıntılık yapmadığından ve saygısızlık etmediğinden emin ol. Üniversitenin ilk aylarında kalbinin kırılmasını istemiyorum, çünkü uzak durması gereken erkeklerin ne olduğunu bilmiyor."

Asher, Eve'in uzak durması gereken türden bir adamın tam da ben olduğumu fark etmemişti ve beni onun peşine takıyordu.

"O on sekiz yaşında, yakında on dokuz olacak. Kendi hatalarını yapmasına izin vermenin zamanı gelmedi mi?" Eve ile hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Onun yüzünü görmek ya da adını duymak istemiyordum.

Asher iç geçirdi. "Evet, ama sorun da bu. Çok fazla hata yapacak ve incinecek. Erkeklerin yanında nasıl davranacağını bilmiyor. Bu benim hatam. Sakın kimsenin onu kullanmasına izin verme, tamam mı?"

Asher, ben kabul edene kadar bu konuyu bırakmayacağını biliyordum. Onun sürük kız kardeşini kimin kullandığı umurumda değildi; futbol takımında dolaşırsalar umurumda olmazdı. *Evet, tabii.* Bu düşünceyle göğsümde kabaran ateşli, sahiplenici kıskançlığı bastırdım.

Bu kız kafamdan çıkarmak için son nefesimi verecektim.

Ancak Asher'ın bilmediği şey ona zarar vermezdi. "Tabii, elbette. Ona göz kulak olurum," diye yalan söyledim.

Eve Martino benim için ölmüştü ve ben ölü birini koruyamazdım, ama Asher binlerce kilometre uzaktaydı.

Çok yazık. Bu sefer kendi başına.

Eve

Eve: Merhaba. Benim. Eve. Colette'den numaranı aldım. Seni gönderilmeden önce göremedim. Üzgünüm. Gelmeyi istedim.

Eve: Muhtemelen bana kırgınsındır, biliyorum. Özür dilerim. O gece yaptığın şey için teşekkür etmek istedim. Beni korudun ve şimdi yaralandın. Çok üzgünüm. Benim yüzümden yaralanmanı hiç istemedim.

Eve: Tamam, anlıyorum. Sessiz kalmanı hak ediyorum. Ama yine de minnettarım ve umarım çabuk iyileşirsin. Üniversite birkaç hafta sonra başlıyor ve bu hepimiz için yeni bir başlangıç. Umarım iyisindir ve iyileşıyorsundur.

Eve: Her gün Asher ile konuştuğunu biliyorum, yani telefonun çalışıyor. En azından mesajları aldığını bildirmek için tek bir cevap yazabilirdin... Senin için endişeleniyorum.

Beckett: Eve?

Eve: Sonunda! Evet?

Beckett: Mesajları ya da mesajların yokluğunu yorumlamakta açıkça aptal olduğun için, açıkça söyleyeyim. Hayırseverliği duygularla karıştırma. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırak. Beni koridorda görürsen, başka yöne git. Anladın mı?

Eve: Anladım. Her neyse, iyi olduğuna sevindim ve özür dilerim.

Eve: Beckett?

Eve: Tamam. Bu sefer gerçekten anladım.

Eve

BURADAYDI.

Üniversitenin ilk günü.

Sonunda başarmıştım. Sonsuz gibi gelen çift vardiyalı bir yaz, anneme yardım etmek ve tatilin son derece korkutucu başlangıcından sonra, HHU'ya varmıştım. Her şeyi atlatmıştım.

Hayatta kalmanın en zor kısımlarından biri, Beckett Anderson'ın bütün yaz boyunca kafamın yarısını meşgul etmesi olmuştu. Onu düşünmeden duramıyordum. Mesajlarımı okuyup haftalarca beni görmezden gelmesi de işleri daha da zorlaştırıyordu. Birinin cevap vermemesi kadar sinir bozucu bir şey var mıdır? Hayatım durmuş gibi hissediyordum ve o benim endişemi ve teşekkürlerimi kabul edene kadar ilerleyemiyordum. Sonunda, bunu en acımasız şekilde yaptı. O anı paylaştığımız o samimi an, o günden beri neredeyse her gece rüyamda tekrar tekrar canlanıyordu. O anı sadece benim için değerli olduğunu öğrenmek, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu. *Hayırseverlik*. O buna hayırseverlik demişti. Bakireye acıyarak sevişmek. Gururum kül oldu.

Umursamadı. Benden daha önce olduğundan daha çok nefret ediyordu. Bir daha benimle konuşmak istemiyordu. Aramızda bir şeylerin kalıcı olarak değişebileceğini neden bir an bile düşündüğümü bilmiyordum. O hala oydu ve ben hala bendim. Su ve yağ gibi.

Mesajından sonra onu aklımdan çıkarmaya karar verdim ve Ash veya Lily'ye başarısız ziyaretimden veya mesajlardan hiç bahsetmedim. Onu düşüncelerimden çıkarmak için elimden geleni yaptım ve bir şekilde başardım. İnsanlar ilk seferini asla unutmaz derler; umarım benim için bu doğru değildir. Zaman gösterecekti. Doğum kontrol implantı taktırdım, böylece bir daha acil kontrasepsiyon için acele etmek zorunda kalmayacaktım ve hayatıma devam ettim.

Üniversiteye başlayacağım için heyecanlanmak yardımcı olmuştu. Hatta yeni spor ayakkabılarımı bile giymiştim.

Sonbaharın başlangıcı, havada hafif bir serinlik vardı. Heyecanla damarlarımdan dolaşırken, taş merdivenlerden yurt binasına doğru çıkıyordum. Evet, binam kampüsün tam kenarında, futbol sahası ve buz pateni pistinin yakınında, kimsenin uğramadığı bir yerdeydi, ama bedavaydı ve şimdiden orayı sevmiştim.

Koç Eric, valizim ve iki küçük kutudaki eşyalarımınla birlikte beni yurtun önüne bıraktı ve Lily'yi bırakmak için yoluna devam etti. Onun binası, kampüsün kalabalık yerleşim bölgesinin tam kalbindeydi ve onu sık sık ziyaret etmeyi planlıyordum.

Yurt kapısı aralıkta ve öğrenciler gelip gidiyordu. İçeri girip odamı aradım. Elbette, biraz eski ve bakımsızdı, ama bu da üniversite hayatının bir parçasıydı, değil mi? Bunun canımı sıkmasına izin vermeyecektim.

Odam birinci katın sonundaydı. Kutumu yere koyup kapıyı çaldıktan sonra kafamı içeri soktum.

"Merhaba?"

Oda küçüktü, iki tek kişilik yatak ve aralarında yürüyecek yer zar zor vardı. Bir kız yataklardan birinin üzerine yüzüstü uzanmıştı. İçeri girdiğimde başını kaldırdı.

"Merhaba. Ben Eve. Sanırım senin oda arkadaşınım." Ona el salladım. Kahretsin, en son ne zaman yeni bir arkadaş edinmişim? Bunun ne kadar korkutucu olabileceğini unutmuşum.

Kız oturdu ve el sallayarak karşılık verdi. "Isabelle. Tanıştığımıza memnun oldum. Adının Shelley olacağını sanmıştım."

Kutumu sahipsiz yatağın üzerine bıraktım. "Shelley mi?"

Isabelle, yatağının yanındaki boş masanın üzerinde duran bir kağıdı gösterdi. "Oda dağıtım listesinde Shelley yazıyor."

Kağıdı alıp baktım. Haklıydı. Kağıtta Shelley yazıyordu.

Isabelle kağıdını salladı; üzerinde adı açıkça yazıyordu. "Benim de var."

"Ama seninki doğru," diye iç geçirdim. Harika, her zaman bir sorun çıkardı. "Bunu kime söyleyeceğim acaba?" Aniden endişeye kapıldım ve dudağımı ısırđım.

"Buralarda bir RA görevlisi dolaşıyor. Önce ona sor. Olmazsa, konut ofisine gitmen gerek." Isabelle bana acıyarak baktı. "Ama bugün orası çok kalabalık olabilir."

"Evet, muhtemelen. Neyse, eminim hallederim. Her ihtimale karşı numaralarımızı alalım..."

"Tabii." Isabelle bana gülümsedi. "Buraya gel de ne olduğunu anlat!"

Göğsümdeki endişeyi bir umut ışığı dağıttı.

Gördün mü, her şey yoluna girecek. Arkadaşlar edineceksin ve kalacak bir yerin olacak. Her şey yolunda.

İki saat sonra, pozitifliğim kaybolmaya başlamıştı.

"Anlamıyorum. Sosyal konut için onay belgem burada." Yazdırdığım kağıdı masanın üzerine tekrar ittim.

Konut görevlisi omzunu silkti. "Ama sistemimde yok, tatlım."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" Sesimde panik vardı ve onu bastırmaya çalıştım ama zordu.

Lisa, isim kartından öğrendiğim adıyla, başını salladı ve çaresizce omuz silkti. "Birkaç ay önce bir değişiklik olmuş galiba. Sistem güncellemesi yapılmış ve bir şeyler ters gitmiş olabilir. Ya da kardeşin transfer olduğunda, soyadınız aynı olduğu için sistemde bir hata oluşmuş olabilir," diye mırıldandı ve yüksek sesle klavyeye yazmaya devam etti.

"Yani Hellions'ın yurtlarında hala Martino için yer var mı?" Hokey yurtlarında yaşamak ürkütücü olsa da içimde umut yeşerdi.

"Uh-uh."

"Yanlışlıkla odam iptal edildi, ama kardeşimin odası hala duruyor." "Evet, öyle görünüyor."

"O zaman... odaları değiştiririz ve ben odamı geri alırım, çünkü bu bir hata ve ben hiçbir şeyi iptal etmedim, değil mi?" Lisa'ya umutla gülümsedim.

Yüzü sempatiyle buruştu. "Ah, tatlım." "Ne?"

"Sosyal konut için bekleyen çok sayıda öğrenci var. Senin odan iptal edildiğinde, başka bir öğrenci kabul edildi. Oda artık onların."

"Yani, benim yerim..." Cümlenin geri kalanını söyleyemedim. Çok korkunçtu.

"Gitti," diye cümlemi Lisa tamamladı.

Oda dönmeye başladı. Devlet destekli ev olmadan burada kalmam imkansızdı.

Lisa öne eğildi. "Aramızda kalsın, ben şimdilik hokey takımının yurdundaki Martino'nun yerini alırdım. Senin suçun değil ve sen bir Martino'sun. Önümüzdeki birkaç hafta içinde birisi ayrılırsa veya transfer olursa bir şey çıkabilir."

"Ama Hellions'ın yurdunda kalmama izin verirler mi?" diye fısıldadım, Lisa'nın gizlilikine uyarak. "Ben hokey oyuncusu değilim."

"Teknik olarak hayır, ama o senin soyadın ve senin için tek seçenek bu. Ortalığı karıştırma ve asıl yurdun boşalana kadar dayanmaya çalış. Kardeşinin oda arkadaşlarını tanıyor musun? Marcus Bailey, Cayden West ve..."

"Beckett Anderson. Biliyorum," diye onun yerine cümlesini tamamladım.

Siktir.

Neredeyse oda arkadaşım olacak kişiye haber vermek için benim olması gereken odaya geri döndüm.

Bir süre konuştuk ve olanlara çok şaşırdı. "Yani, Hellions'ın yurdunda kalabilirsin?"

"Kovulana kadar, sanırım."

Isabelle tırnağını ısırды. "Belki çok yakında bir şey çıkar. İnsanlar sürekli okulu bırakıyor."

"İnsanlar bunun cesaret verici olduğunu neden düşünüyorlar bilmiyorum," diye şaka yaptım.

"Haklısın, bu çok iç karartıcı. Kontrol edebileceğin şeylerden konuşalım." Isabelle parmaklarını masanın üzerinde davul gibi çaldı ve tarafsız bir konu aradı. "Okul dışında herhangi bir aktiviteye katılıyor musun?"

"Bilmiyorum... Part-time çalışmam gerekiyor. Lisede hep ponpon kız takımına girmeye çalışırdım ama hiç seçilemedim," itiraf ettim.

"Yani burada deneyeceksin?" diye sordu Isabelle.

"Evet, yani, deneyeyim bari. Ekstra derslere ihtiyacım var ve dans etmeyi seviyorum."

"Buz pateninde iyi misin?" diye merak etti Isabelle.

Asher ve son dakika okul değişikliğinden ona bahsetmiştim. "Fena değil, neden sordun?"

"Cheerleading takımına giremezsen, Ice Girl takımına girebilirsin. HHU'da var." Isabelle kaşlarını kaldırdı. "Aynı okul ruhu gerekiyor, sadece paten üzerinde."

"İyi fikir," diye güldüm. Cheerleader olmak yerine Ice Girl olmayı hiç düşünmemiştim. Her takımda yoktu. Ara ara sahneye çıkıp buzları temizliyor ve seyircileri coşturuyorlardı.

"Peki ya sen?"

"Ben gazetecilik okuyorum. En kısa zamanda *Harbor Herald'a* girmek için elimden geleni

yapacağım," dedi Isabelle. "Yazılarını takip edeceğim."

Bir kapı çalması bizi böldü ve Isabelle gözlerini devirdi. "Bana yaklaşık üç yıl ver de gazetede bir haberim çıksın. Kalkma, sadece kuzenim." Kapıya doğru sürünerek gitti ve dramatik bir şekilde kapıyı açtı. "Ne var?"

"Kuzenine merhaba demek için bu mu uygun bir şekilde?" Derin bir ses odaya yankılandı.

Yeni gelenin kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. Kapıyı dolduran uzun boylu adam, kumral saçları ve yanaklarında çukurlar ile sanki yat kataloğundan çıkmış gibi görünüyordu. Zengin ve kaygısız bir havası vardı.

"Oh, özür dilerim, misafiriniz olduğunu fark etmedim." Bana milyon dolarlık bir gülümsemeyle döndü ve elini uzattı. "Ben Warner. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Memnun oldum." Onun devasa elini sıktım ve büyük kareli gömleğim, yırtık kot pantolonum, uzun saçlarımla topuz yapıp pompon gibi tepesinde durmasıyla kendimi garip hissettim.

O bana biraz tanıdık geliyordu ve kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Sen Warner James'sin, değil mi? Futbolcu." Sesimdeki coşkuya utanarak kızardım.

O, tanınmaktan açıkça hoşlanarak sıırıttı. "Tek ve eşsiz. Futbol hayranlarıyla tanışmak her zaman harikadır." Eli hala benim elimi tutuyordu.

"O futbol hayranı değil, sadece ponpon kız olmak istiyor," dedi Isabelle, kuzeninin elimi tuttuğunu görünce gözlerini devirdi.

"Öyle mi? Ama görünüşün kesinlikle var," dedi Warner.

Ona hızlıca gülümsedim ve elimi çektim. Burada öylece el ele durmak çok rahatsız ediciydi.

"Arkadaşlarıma asılmamanı yeterince söyledim, Warner, o kalın kafana bile girmesi için," diye Isabelle sertçe cevap verdi ve kuzenine öfkeyle baktı.

Ben onun arkadaşı mı oldum? Boş göğsümde, geçirdiğim korkunç günün oyduğu yerde sıcak bir his uyandı.

"Kimseye asılmıyorum, tabii o da istemedikçe, o zaman kesinlikle asılırım," dedi Warner, pürüzsüz bir şekilde.

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve kızardım.

Kapının çalınması beni cevap vermekten kurtardı.

Lily kalabalık odaya başını uzattı. "Oops! Rahatsız etmedim, değil mi?" Bana baktı ve saniyeler içinde yüzümdeki ifadeyi okudu. "O şeye geç kalmadık, değil mi?"

Nefes almaya ihtiyacım vardı ve Warner'ın iri, kaslı varlığı beni terletiyordu. Kardeşim ve onun arkadaşları dışında karşı cinsle neredeyse hiç etkileşimim olmamasının bir yan etkisi, soğukkanlı olamamamdı. Bana iltifat edildiğinde veya bana asıldığında, kendimi soğukkanlı tutamazdım. Yüzüm kızarır ve kaçıp düşünene kadar kekelerdim.

Hevesle başımı salladım. "Evet, evet, öyleydi." Kutularımdan birini aldım ve Warner ile Isabelle'e sıkı bir gülümseme attım. "Gerisini sonra alabilir miyim?"

"Tabii, neye ihtiyacın varsa." Isabelle çok hoş birine benziyordu. Harika bir oda arkadaşı olurdu.

Çoraplı ayaklarımla terliklerimi giyip kapıdan çıktım.

"Bu hafta ilk cheerleader seçmeleri yok mu?" Warner beni durdurdu. "Gelmen gerek. Senin için iyi şeyler söylerim."

"Gerçekten mi? Harika olur."

Warner sadece başını salladı. "Tabii ki, ponpon kız. Umarım yakında görüşürüz."

Eve

"Şunu bir netleştirelim. Asher yerini verdiğiğinde, senin odanı iptal ettiler, onun değil mi?" Lily, konut krizimle ilgili uzun uzadıya anlattığım açıklamayı özetledi.

"Evet. Tanrıya şükür bursumu iptal etmediler," diye mırıldandım, bugün Beckett'ı görmek zorunda olduğum düşüncesiyle suratım asık. Onu bütün yıl görmemek umuduyla yaşamıştım.

"Bence burslar aynı ofisten geçmiyor. Muhtemelen idare, Martino'nun odasının iptal edilmesi gerektiğini konaklama birimine gönderdi ve biri senin odanı Asher'ın odasıyla karıştırdı," diye gevezelik etti Lily. Her şey yoluna girip yeni bir yer bulunana kadar kokan hokey oyuncularıyla yaşamak zorunda kalacağımdan pek rahatsız görünmüyordu.

"Onlar için ne kadar harika olursa olsun, benim Hellions'ın yurdunda kalmam gerektiği gerçeğini değiştirmez! Berbat olacak – ya biri beni yakalar ya da şikayet eder ya da başka bir şey olursa?"

"Birincisi, hiçbir hokey oyuncusu yurttan dışarıda yaşayan seksi bir kızdan şikayet etmez. İkincisi, korkunç olmayacak, çünkü ben de Cayden'i ziyaret etmek için sürekli orada olacağım. Birbirimizi çok göreceğiz. Oda arkadaşım Aisha sessiz ve çok çalışkan bir kız. Cade'i oraya pek götüremeyeceğim." Özlemle iç çekti.

Kız arkadaşıyla daha fazla zaman geçirememekten üzüldüğünü biliyordum. Lily'nin üvey kardeşi olarak başlamış olsalar da, ilişkileri hızla değişmişti.

Cayden, son sınıfta koluna Lily'nin adının yazılı büyük bir dövme yaptırınca, Lily'nin ailesi onun taşınması gerektiğine karar vermişti. Cayden, Beckett'ın havuzlu evine taşınmış ve Lily, onun yanındaki evini özlemişti.

Kampüsü çevreleyen bakımlı küçük yollardan birinde yürüdük. Yemyeşil alanın her yeri bu yollarla doluydu, bakımlı çimlerin ve ağaçların etrafında çapraz çapraz uzanıyorlardı. HHU çok güzel bir okuldu ve evimdeki felakete rağmen, etrafıma bakarken heyecanlanıyordum. Burası önümüzdeki dört yıl boyunca benim evim olacaktı. Hala inanamıyordum.

"Sanırım buradadır," diye mırıldandı Lily, bize verilen küçük kampüs haritasına bakarak.

Önceki yurtumdan farklı olarak, Hellions'ın yurdu kampüsün tam ortasıydı. Ayrıca, önceki yurumdan farklı olarak, bu yurt bir üst seviye lükslükteydi. NHL mezunları ve sponsorlardan, özellikle hokey takımı için okula ne kadar para aktığını düşünürsek, bu mantıklıydı. Yine de, Lily ve ben durup bu güzel binaya bakmaktan kendimizi alamadık. Kampüs çevresindeki diğer tarihi binalarla aynı tarzda inşa edilmişti, ancak açıkça yeni ve çok iyi durumdaydı.

Dört katlıydı ve çatıda jakuzi, bodrumda ise havuz olduğunu biliyordum. Her ikisi de kasların dinlenmesi için yararlı olduğu gerekçesiyle yapılmıştı. Tabii. HHU hokey oyuncularını mutlu etmekten hoşlanıyordu.

"İçeri girelim. Buz Tanrılar'ın dairesi yedi numara," dedi Lily, girişten geçip lüks bir şekilde dekore edilmiş fuayeye adım atarken.

İnsanların arabalarını boşaltmak için ileri geri koşmalarına yardımcı olmak için devasa ön kapılar açık tutulmuştu. Taşınma günü, kampüse araba girmesine izin verilen birkaç günden biriydi. Ondan sonra, arabanızı içeri sokmak için özel bir geçiş kartınız olması gerekiyordu. Çoğu öğrenci arabalarını okulun dışındaki otoparkta veya evlerinde bırakıyordu. Hellions oyuncuları kaldırım kenarına park etmiş, arabalarını boşaltıyorlardı. Ebeveynler etrafta dolaşüyor, yardım ediyor, iri yarı oğullarını kucaklayıp veda öpücüğü veriyorlardı. Oldukça tatlı bir manzaraydı. Lily doğru daireyi ararken ben de onunla birlikte yukarı çıktım. Hellions yurdu, her biri iki yatak odası, banyo, mutfak ve oturma odasından oluşan dairelere ayrılmıştı.

"İşte geldik, yedi numara," diye mırıldandı ve kapıyı çaldı.

Bir süre sonra kapı açıldı. Kollar onu sardı ve içeri taşıdı. En azından Cayden evdeydi.

Onları takip ettim, Cayden kız arkadaşını deli gibi öpüyordu ve onu açık mutfağın tezgahına kaldırdı, üzerine eğilip öpücüğü derinleştirdi.

"Şey, moral bozmak istemem ama burada olduğumu belirtmem gerektiğini hissediyorum," diye hatırlattım onlara.

Lily erkek arkadaşını itti ve başını salladı, solgun yanakları utançtan kızardı. "Üzgünüm," dedi ve tezgahtan atladı.

Cayden kesintiye uğramaktan pek hoşnut görünmüyordu. "Sadece kız arkadaşıma merhaba dedim," diye sırttı. "Uzun zamandır görüşmedik."

"Seni dün gece gördüm," dedi ona gülerek.

"Aynen. Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı ve onu tekrar kollarına çekti.

"Burada başka kimse yok mu, böylece kendimi dünyanın en büyük üçüncü tekerleği gibi hissetmekten kurtulabilir miyim?" Bir süre sonra sordum.

"Ben buradayım, Martino," dedi derin bir ses ve Marcus Bailey, oturma odasından ayrılan odalardan birinin kapısında belirdi. Geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve bana sırtarak baktı. "Merhaba, güzelim. Harika görünüyorsun."

"Merhaba, Marcus." Sırt çantamı kanepeye bıraktım.

"Ash nasıl?"

"İyi. Sizi özlemiş."

"Tabii ki özlüyor. Biz en iyisiyiz," dedi Marcus yine sırtarak ve yanımdaki kanepeye kendini attı. "Çantanda yiyecek bir şey var mı?"

"Az önce kahvaltı yaptık," dedi Cayden.

"Evet, bir saat önce," diye homurdandı Marcus. Yanımda getirdiğim kutuyu gözleriyle takip etti. "O şeyler ne?"

İşte başlıyoruz. "Aslında komik bir hikaye. Görünüşe göre bir süre burada kalmam gerekecek."

Marcus, ev sorunumu anlatırken kaşlarını kaldırdı.

Anlatmam bitince ısıklık çaldı. "Yani, bu iğrenç yurttaki kalacağım ve seksi bir oda arkadaşım olacak mı? Üniversite harika bir yer."

"O senin oda arkadaşın değil," diye Cayden dairenin diğer tarafından seslendi. "Senin oda arkadaşın benim, unuttun mu? Ve benim yanımda o pis ellerini kendine sakla."

Marcus iç geçirdi ama başını salladı. "O haklı. Seninle aynı odayı paylaşma şerefine nail olacak olan Anderson."

"Kardeşim Beckett ile mi kalacaktı?" Daha kötüsü olamazdı. Beni odada kalmama izin verir miydi? Bütün yaz boyunca gerginlik içinde geçirdikten sonra Beckett'i tekrar göreceğim düşüncesi kalbimi çarpıtıyor ve avuçlarımı terletiyordu.

"Tabii ki öyleydi. Şimdi, buraya biraz yiyecek alalım mı? Bu boş dolaplar beni delirtiyor dostum. Buzdolabının dolu olması lazım," Marcus, ben varoluşsal krizimde donakalmış halde dururken Cayden'a konuşuyordu.

Kendine gel, Eve. Gidecek başka yerin yok. Beckett'le yaşamak ya da onu tekrar görmek istediğin de yoktu. Sadece devam et.

Doğru. Bu benim hatam değildi ve şu anda tek seçeneğim buydu. Beckett benden nefret ediyor olabilir, ama onun mutlu olması için tüm üniversite geleceğimi tehlikeye atamazdım. O da benim gibi hayatına devam etmek zorundaydı.

Diğer odaya doğru yöneldim. Yemek odası çok büyüktü ve mutfağa açılıyordu. Bu pansiyona çok para harcandığı belliydi. Öncelikle iki banyo vardı, biri duşlu, diğeri küvetli. Oturma odasından depo olarak kullanılan başka bir oda açılıyordu, duvarlarda spor aletlerini saklamak için raflar asılıydı. Sonra iki yatak odası vardı. Beckett'in odasının önünde durdum. Kapıda bir etiket vardı.

Martino/Anderson.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Oda, daha önce Isabelle ile birlikte girdiğim odanın iki katı büyüklüğündeydi. Isabelle, benim oda arkadaşım olacaktı.

Odanın ortasında, odayı ikiye bölen büyük bir cumbalı pencere vardı. Karşılıklı duvarlarda geniş tek kişilik yataklar ve bol miktarda dolap vardı. Koyu renkli döşeme tahtaları parlak ve çiziksizdi, duvarlar yumuşak fildişi rengindeydi ve eşit aralıklarla yerleştirilmiş aplikler ve masaların üzerinde okuma lambaları bile vardı. Her iki tarafta da bir şifonyer, gardırop, masa, sandalye, komodin ve yatak vardı. Önceki yurt odasından çok daha iyiydi. Hokey oyuncularının böyle ayrıcalıklı muamele görmesine hemen sinirlendim, ama aynı zamanda orada yaşayacağım için heyecanlandım. Bu tamamen haksızlıktı, ama odanın bu kadar güzel olmasına da minnettardım. Kısacası, tam bir ikiyüzlüydüm.

Eşyalarımı içeri taşıdım ve iki taraf arasında bakındım. Beckett hangisini isterdi? Hiçbir fikrim yoktu. Tereddüt ettiğimi fark ettim. Ne halt yiyordum? Ben ona ulaşmaya çalıştığımda bana çok kötü davranmıştı. Onu uyuşturucu kullanmaya zorlayan ya da o şüpheli adamdan uyuşturucu satın almasını isteyen ben değildim. Her şeyin başlangıcı oydu, başka bir şey değildi. Beckett'ın haberi yoktu ama babasına bile söylememiştim. Onun benim yüzümden kendini tehlikeye atmasını istemedim. Ondan bunu beklemiyordum ve kesinlikle talep etmedim.

Onun için üzölmekten bıktım. *Bıktım.*

Odanın sol tarafını seçtim, çünkü ortadaki cumba penceresinden manzara daha güzeldi. Yatağımdan dışarı baktığımda, kütüphaneye giden yolun kenarındaki ağaçların tepeleri görünüyordu. Çok güzeldi ve onu istedim. Ben de aldım. Hayatım boyunca yatak odam komşularımızın bahçesine bakıyordu. Onlar, evlerinin her köşesini dolduran ve değerli çöplerini arka bahçeye taşan birer istifçiydi. Kırık sandalyeler, eski mobilyalar, yağmur yağdığında küflü kokan çamaşır torbaları. Korku filmlerinden çıkmış gibi kirli, yırtık pırtık çocuk oyuncakları. O aile yanımıza taşındığından beri, son on yıldır manzaram buydu. Bir kez olsun lanet olası ağaçları görmek istiyordum.

Kapı çalındı. Lily eşikte duruyordu. "Vay canına, burası harika!"

"Evet, güzel, değil mi?" Yatağın kenarına oturdum.

"Gerçekten çok güzel. Benim evim bunun yanına bile yaklaşamaz, ama neyse ki buraya gelip en sevdiğim iki insanla vakit geçirebiliyorum." Lily bana gülümsedi. "Şehre gidip biraz market alışverişı yapacağız. Yolda senin eşyalarının geri kalanını da alabiliriz."

"Emin misin? Çok iyi olur."

Bir kutu eşya getirmiştım ama diğer kutu ve tek valizim çok ağır olduğu için getirememiştim.

"Tabii, merak etme. Birazdan döneriz, sonra eşyalarını yerleştiririz."

"Senin odan ne olacak? Sen de eşyalarını yerleştirmen gerekmiyor mu?" "Çoktan yerleştirdim."

"Tabii ki. Büyüyünce ben de senin kadar düzenli olabilir miyim, lütfen?"

Lily gözlerini devirdi. "Çok komik. Sonra sana yardım ederim. Görüşürüz."

Odanın dışına çıktı ve ben yatağa geri uzandım. Umut dolu bir mutluluk göğsümü doldurdu. Belki de her şey yoluna girecekti.

Kapı kolu tekrar döndü, ama konuşmak için kalkmaya tenezzül etmedim.

"Ne unuttun?" diye sordum Lily'ye.

Ama bana cevap veren Lily'nin yumuşak sesi değildi. Tam

tersine. "Benim odamda ne halt ediyorsun, Sindirella?"

Beckett

Odamda yatakta uzanan silüete gözlerimi kırptım. Halüsinasyon görüyor olmalıydım, çünkü Eve Martino'nun benim yatağımda uzanmış olması imkansızdı. Yırtık kot pantolonu bacaklarını sarıyordu ve büyük kareli gömleği omzundan kaymıştı. Oturarak, dağınık siyah saçlarıyla bana dev geyik gözleriyle baktı.

Ne oluyor lan?

O kadar şaşkındım ki, başımı kapıdan dışarı çıkardım ve kapının üzerindeki isimleri kontrol ettim.

Martino/Anderson.

Hayır. Doğru yerdı. Odaya girdim ve ağır çantalarımı yere bıraktım. Eve ayakta durmuş, sinirli sinirli ayaklarını yere vuruyordu.

"Ne halt ediyorsun benim odamda?" dedim. Sakin olmaya çalıştım ama hızla kendimi kaybediyordum. Hayatımın en zor yazını geçirmiştim ve Eve'i görmek beni çok sinirlendirmişti. Kimse beni bu kadar sinirlendiremezdi... belki babam hariç.

"Ben... ben burada kalacağım," dedi

sessizce. "Hayatta kalmayacaksın," diye

tartıştım.

"Odam yanlışlıkla iptal edildi, Asher'ınki iptal edilmedi, bu yüzden beni buraya yerleştirdiler."

"Onlar mı? Kim onlar? Konaklama ofisinin bir kızı kasten Hellions'ın yurduna yerleştirdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Dönüp odadan çıktım.

Eve peşimden geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Ofise. Eminim bu konuyu halledebiliriz."

"Ama sübvansiyonlu ev kalmadı," diye itiraz etti.

"Benim sorunum değil. Sen burada kalmayacaksın, bunu biliyorum." Koridorun kapısına ulaştım ve kapıyı sertçe açtım.

Eve son anda kendini önüne attı, bu hareketle göğsüme çarptı. Bana bastırđıđı yerlerde elleri yanıyordu, o geceyi hatırlattı. O gece, onun sessizliğini ve beni onun için kanamaya terk ettiğini, beni hiç düşünmediğini hatırlattı.

"Yapma," diye bağırdım, bileklerinden tutup onu benden uzaklaştırdım. "Bana dokunma lan."

"İsteyerek yapmadım! Yapmak istemedim," diye karşılık verdi. Koyu renkli gözleri şok ve endişeyle doluydu.

İyi. Bir kez olsun terlesin. Hak etmişti.

"O zaman bir daha yapma." Onun cildi kirliymiş gibi bileklerini bıraktım. "Ne?"

"Lütfen, oraya gidip olay çıkarma. Gidecek başka yerim yok."

Acı bir kakhaha attım ve başımı yana eğerek onu dikkatle inceledim. "şu anda benden sana acımamı mı istiyorsun? Sana merhamet göstermemi mi istiyorsun?"

O, bir şampiyon gibi bakışlarımı karşıladı. Tamamen utanmazdı.

"Sen gerçekten de inanılmaz birisin, Evie. Bunca yıldır seni hafife almışım. Sen koyun kılığına girmiş küçük bir şeytansın. İnsan kılığına girmiş bir yılan."

"Neden bahsediyorsun? Asıl pislik sensin," dedi düz bir sesle ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Öfkeden kalbim durmak üzereydi. "Bana ne dedin sen?"

Kafasını kraliçe gibi kibirle salladı. "Sen pisliksin dedim. O gece olanlardan sonra bile medeni davranamıyorsun. Ben sana hiçbir şey yapmadım..."

Onu kapıdan çekip dışarı çıktım. Onun acımasız, inanılmaz sözlerini bir saniye daha dinleseymdim, onu boğazlayıp hapishaneye girmeyi göze alırdım.

"Beckett! Bir saniye bekle ve beni dinle," diye bağırarak koridorda peşimden koştu.

Köşeyi keskin bir şekilde döndüm ve birine çarptım. Eve arkama çarpmıştı.

"Hey! İkinci katta trafik kazası var," tanıdık bir ses şaka yaptı.

Başka bir hokey oyuncusu yanımızda duruyordu. Onu tanımak için bir saniye düşündüm. Tyler – başka bir okulun yıldız oyuncularından biri. Lily ile arkadaştı ve daha sonra Cayden ile yakınlaşmıştı. Son sınıfın sonlarına doğru Cliff Point'teki partilere gelmeye başlamıştı.

Bana gülümsedi. "Selam dostum! Nasıl gidiyor?"

"İyiyim," diye cevap verdim. Tyler'a kötü davranmak istemedim, ama yanımda duran Eve'den öldürücü düşüncelerimi zorlukla uzaklaştırabiliyordum.

O da ona baktı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Eve, değil mi? Seni görmek güzel. Sonunda sizinle aynı takımda olduğuma sevindim."

"Sonra görüşürüz, bir işim var," dedim Tyler'a ve yanından geçerek uzaklaştım.

"Evet, konut ofisine gidip beni buradan attırmak zorunda." Eve'in sesi acıydı.

"Ne?" diye sordu Tyler.

Eve'in sesini bastırmaya çalışarak merdivenlerin başına doğru ilerledim ama tam olarak başaramadım.

"Kısacası, kardeşim transfer olduğunda onun yerine benim evimi iptal ettiler ve gidecek hiçbir yerim yok, burası dışında. Beckett benimle aynı odada kalmak istemiyor, bu yüzden şikayet edip beni kovdurmaya çalışacak. Sonuçta dünya onun etrafında dönüyor."

"Kahretsin, ciddi misin? Bu çok kötü. Benim çift kişilik odam var ama oda arkadaşım son anda fikrini değiştirip Portland'a gitti. İstersen benimle kalabilirsin."

Yürürken birden durup geri döndüm.

Eve, Tyler'a sanki o onun beyaz şövalyesiymiş gibi bakıyordu. "Aman Tanrım, ciddi misin? Ama seni böyle rahatsız edemem. Beni tanımıyorsun bile."

"Önemli değil. Aslında oda arkadaşım olmadığı için biraz üzülmuştüm. Sohbet etmeyi seviyorum ve sen Lil'in en iyi arkadaşısın."

Tyler, Eve'e rahatça gülümsüyordu ve sanki kalbim bir el tarafından sarılmış gibi hissettim. Başkasının kollarına atlayıp tüm sorunlarını çözebileceğini mi sanıyordu? Kötü Beckett'ın onu rahat bırakması için bekleyen bir kahraman mı vardı? Hiç sanmıyordum.

Onlara doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Martino'nun dramasına bulaşma dostum, inan bana, pişman olursun. Ben pişman oldum," diye Tyler'a ters ters baktım.

Eve'in gözlerinin beni yaktığını hissedebiliyordum. Yara izinin diğer tarafında duruyordu ve ben boşuna seviniyordum. Yara izi çok çirkindi ve o geceyi sürekli hatırlatıyordu.

"Sorun değil. Yardım etmek istiyorum," dedi Tyler.

Aniden, mantıksız bir şekilde ona yumruk atma isteği duydum.

Eve'ye kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin, oda arkadaşım? Eşyalarını taşıyalım mı? Büyük adamın yolundan çekilelim mi?" Başını bana doğru salladı, şu anda beni ne kadar sinirlendirdiğinin farkında bile değildi.

"Daha çok istediğim bir şey yok," dedi Eve.

Sesinde dayanamadığım bir memnuniyet ve rahatlama vardı. Benden kurtulduğu için mutluydu. Beni alt ettiği için mutluydu. Şimdi düşününce, onun da benimle aynı odayı paylaşmak istediğini sanmıyordum. Sadece benimle birlikte kalmak zorunda kalmıştı. Onu tamamen kaçınamazsam, ki yan dairede yaşıyorsa bu imkansızdı, o zaman en iyi seçenek onu mutsuz etmektir. Bu düşünce beni beklenmedik bir heyecanla doldurdu. Onu görmezden gelip, bana yaptıklarının cezasını vermemek mi? Bunun tam tersini yapıp onun acı çekmesini izleyecektim.

"Martino odası yedinci dairede. Öylece değiştiremez," dedim Tyler'a soğuk bir sesle.

Başını eğip, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ama onun orada kalmasını istemediğini sanıyordum?"

Sabırım taştı. "Dinle dostum, takım arkadaşı olacağımız için mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum, ama bu benim sorunum ve sen kendi işine bakmanı öneririm."

Tyler güldü, Eve ise bana öfkeyle baktı.

Onun öfkeli bakışlarından kaçındım. Daireme döndüm ve Tyler'ı koridorda bırakarak çıktım.

Eve hemen arkamdaydı. "Ne oluyor, Beckett? Beni burada istemiyorsun, sonra da istiyorsun? Kararını ver."

Dairemin kapısını açtım ve o da peşimden içeri fırladı. İki adım attıktan sonra göğsüme çarptı. Kapıyı arkasında kapatıp onu yavaşça geriye doğru ittim.

Bakışları yüzüme takıldı ve yaz boyunca ilk kez beni doğru düzgün süzdü. Bakışlarının yara izime düştüğü anı hissettim. Gözleri büyüdü ve göğsü kabardı. Bana bakakaldı, ben de ona bakmaya devam ettim.

"Evet, doğru Evie. Bu yaz tek bir ağırlı kesici almadan iyileşmeye çalıştığım şey buydu... sen ise hayatına devam ettin."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Dymak istemiyorum. Artık çok geç."

Gözlerimi ondan ayırmadım. Boynunda nabız atıyordu. Geldiğinde o narin boynunun dudaklarımın altında nasıl hissettiğini hala hatırlıyordum. *Siktir*. Şortumun içinde sikim sertleşti. Hapları bırakıp vücudumdan atmaya başladığından beri, sikim kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Hala dokunulmaktan hoşlanmadığım için, yıllarca inkar ettiğim cinsel arzularımın yarattığı tsunamiyle başa çıkmak için pek fazla seçeneğim yoktu (çünkü Colette ve onun korkunç arkadaşlarıyla zorla kurduğum ilişkiler hiçbir şekilde tatmin edici değildi). Vücudunu görmezden gelmek ya da ihtiyaçlarını kimyasallarla bastırmak tehlikeliydi ve bunu zor yoldan öğreniyordum. Kelimenin tam anlamıyla.

Ayrıca, sikimin önümdeki kadından başka kimseyi istememesi de çok rahatsız edici bir gerçektir. Onun ihanetinden sonra bile, vücudum hala onu istiyordu.

Yarasının kokusu kafamın içinde dolarken onu kapıya sıkıştırdım. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu. Tatlı, bağımlılık yapan bir zehir.

Gözleri yara izine kaydır ve uzaklaştı.

"Hayır, dönme. Görmelisin... Tam olarak bak... Tabii yüzüne bakamayacak kadar çirkin değilse."

"Çirkin değil," diye itiraz etti, gözlerindeki ışıltı nefes almamı zorlaştırıyordu. "Sadece çok acı vericiymiş gibi görünüyor."

"O yazın en acı kısmı o değildi, Cinderella. İnan bana. Sakın ağlama," diye uyardım. Onun timsah gözyaşlarını görmeye dayanamazdım.

Gözlerini bir şekilde kırıp başını salladı. "Birlikte yaşayamayız, Beckett. Birbirimizin yanında olamayız, ikimiz için de iyi olmaz."

"Belki senin için iyi değildir, ama beni rahatsız etmez. Anlamıyor musun, ben seni umursamıyorum, Eve. Sen beni umursamadın, şimdi de ben seni umursamıyorum"

seni umursamıyorum. Sen, ezilecek bir sinek, yakalanacak bir örümcek, küçük bir karınca gibisin. Sen benim için önemsizsin."

Her kelimeyi dişlerimin arasından çıkardım ve Eve'in gözyaşları, yüzündeki sempatiyle birlikte kayboldu. İyi. Onun acınası bakışlarından çok öfkesini tercih ederim. Muhteşem gözlerinde öfke parladı ve yanakları kızardı. Üzüntü ve acıma soğuktu, baharda gölet suyu kadar buz gibiydi, başını kapayıp seni dibe çekiyordu. Öfke sıcaktı, en çorak kemikleri bile ısıtacak bir ateş.

"Seninle burada yaşamayacağım. Tyler'ın teklifini kabul edeceğim ve beni durduramazsın," diye fısıldadı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Az önce söylediğin her şey yanlış. Beni hafife al, riski sana, Eve. Seni uyarıyorum, bu konuda benimle tartışma... acı çeken sen olursun."

Alaycı bir şekilde güldü ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dolgun göğüslerinin kollarına bastırışını fark etmemden nefret ettim. Dilimin üzerinde hissettiğim meme uçlarının pürüzlü, mükemmel dokusunu hala hatırlıyordum.

"Sen kampüsün kralı değilsin, Beckett. Babanın parası seni buraya sokmuş olabilir, ama şimdi sen de bizim gibi bir öğrencisin. Bana karşı hiçbir gücün yok."

Onun yanıldığını kanıtlamak için karanlık ve şiddetli bir ihtiyaç beni sardı ve aklımın sağlığından şüphe etmeden onu kaldırdım. Şüphe etmeme gerek yoktu; Eve'in yanındayken her şey mahvolmuştu. Belimden eğildim ve onu kolayca kaldırdım. Onu omzuma attığımda ve üst kısmı sırtımda sallanırken yüksek sesle itiraz etti.

"Hey! Pislik – ben taşınacak patates çuvalı değilim." Bana karşı çılgınca kıvranıyordu.

"Kapa çenenini," diye homurdandım ve başımın hemen yanındaki çekici kıkına sert bir tokat attım. Kot pantolon giyiyordu, bu yüzden hissetmesi için gerçekten güç kullanmam gerekti.

O, öfkeyle bir saniye bile konuşamayacak kadar çılgılık attı. Belki de anahtar buydu. Öfkeyle kekeleyişini sağlayıp konuşmasını engellemek.

Odama gidip bir bağlama aracı aradım. Çantamın üstünde birkaç kemer vardı. *Mükemmel*. Yatakların başlıklarında tahta çiteler vardı. Bazen her şey tam da istediğın gibi olur.

Onu yatağı attım ve bileğinden tuttum. Tabii ki direndi ama bana karşı gelemeydi. Kemerini bileğine doladım ve kurtulamayacağı kadar sıkı bağladım. Ağzı açık kalmış, dehşetle bana bakıyordu.

"Sen kafayı yedin Anderson. Beni burada bağlayamazsın, buna izin vermeyeceğim," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Diğer eliyle yüzümü tırmaladı. Onu yakalamaya çalıştım ama o, yara izime dokunmaktan korktuğı için geri çekildi. Onun zayıflığı benim avantajımdı ve diğer elini de tutmayı başardım. Eve'i iki eliyle başucuna bağlayıp geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik.

"Sen bir psikopatsın. Kafayı yedin," diye suçladı, çılgın gözlerle bana bakarak.

Ayağı kalktım ve saçlarımı düzelttim. Penisim taş gibi sertleşmişti ve eğer aşağıya bakarsa, spor şortumun altında şişkinliğini görecekti. Umurumda değildi. Eve'den saklayacak hiçbir şeyim yoktu. En kötü halimi görmüştü ve sadece onu görmüştü. Ona hiçbir şeyden esirgemeyecektim.

Sanki düşüncelerim bunu gerçekleştirmiş gibi, karanlık gözleri aşağı kaydı ve bakışları sertleşmiş penise takıldı. Onu görmezden gelerek çantama gidip içinde bir şeyler aradım. Takımın katılmak zorunda kalabileceğı şık sponsorluk yemekleri için getirilmiş nadir bir kravat buldum ve ona döndüm.

"Beni bağlamak seni tahrik mi etti, sapık?" diye alay etti, ben yaklaşıırken.

Sadece omuz silktim. "Tahrik olduysam ne olmuş?" Gözlerimi, altımda zarif bir şekilde uzanan vücudunda gezdirdim. Karo desenli gömleğı mücadelemiz sırasında açılmıştı ve meme uçları, altındaki ince kaşkorse içinden sert küçük tomurcuklar gibi dışarı çıkmıştı. Kendimi, o ihtiyaç duyulan küçük noktayı hafifçe çimdiklemekten alıkoyamadım.

"Ayrıca, tek olan ben değilim galiba."

Dudakları kıvrıldı. "New York'tayken beynine zarar verdiler mi? Sen kafayı yemişsin."

New York mu? "Aklını kaçırmış, intikamcı... neyse ne."

"Beni burada tutamazsın. Bağırırım," diye tehdit etti.

Başımı salladım. "Başka türlüünü beklemezdim. Sakinleştğinde konuşuruz."

Kravatı yakaladım ve o çığlık atamadan kafasına geçirdim.

"Sana çok yakışmış, Evie," dedim, geriye yaslanıp kırmızı ipek kravatımla ağzı tıkanmış halini seyrederek.

Gözleri öfkeden yanıyordu ve ben bu ateşi zevkle izledim. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Eğilip ateşi körükledim.

"Ağzın benim parmaklarımla tıkanmış halin kadar güzel. Sakin ol. Birazdan sana bakacağım."

Eve'i daha da kızdırmak için ısıklık çaldım ve bütün yaz boyunca hiç görmediğim bir adımla kapıya doğru yürüdüm.

Ona birkaç saat zaman verdim. Lily, Cayden ve Marcus ile birlikte Eve'in valizini ve başka bir kutuyu bırakmak için geldi. Onları ondan aldım ve ona vereceğimi söyledim. Yalan söyledim ve kampüsü gezmeye gittiğini söyledim. Lily gitti, ben de Marcus ve Cayden eşyalarını düzenlemek için gidene kadar bekledim, sonra kapımın kilidini açıp içeri girdim.

Onu bıraktığım yerde duruyordu ve yüzündeki ifade neredeyse hiç değişmemişti. Belki şimdi öncekinden daha kızgındı. Ona bir bardak su getirdim.

"Susadın mı?" diye sordum.

Bana öfkeyle baktı ve başını sallamadı ya da sallamadı. "Hayır olarak alacağım."

Ona sakinleşmesi için zaman verirken, Eve'in benimle yaşayacağı düşüncesini kafamda evirip çevirerek koşuya çıkmıştım.

Yatağın kenarına, yanına oturdum. "İşte yapacağımız şey şu."

Koyu renk kaşları çatıldı ve dinlememek istercesine başını çevirdi. Ben tısladım ve çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim.

"Kaba olma, Cinderella. Bu yataktan bir an önce kalkmak istiyorsan, beni dinle."

Ağızındaki bezin altından bir şeyler mırıldandı ve bunun hiç de hoş bir şey olmadığını anlayabildim. Umurumda da değildi. Kimse beni kendim kadar nefret edemezdi.

"Senden hoşlanmıyorum. Seni gerçekten tahammül edemiyorum. Sen de benden nefret ediyorsun, o yüzden bu duyguyu anlayabilirsin. Aramızdaki nefret karşılıklı... Bu iyi. Böylece aynı noktadayız. Ama şöyle bir şey var. Kardeşin sana göz kulak olmamı istedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Asher'ın binlerce kilometre uzaktan bile onu korumaya çalıştığına açıkça şaşırmıştı.

"Evet, sana göz kulak olmak, kimsenin seni kullanmasına izin vermemek, telafisi imkansız hatalar yapmamana dikkat etmek. Ben zahmet etmezdi. Dürüst olmak gerekirse, başına gelenlerin hepsini hak ettiğini düşünüyordum... Ama şimdi buradasın ve şunu söylemeliyim ki, yaptıkların için seni bir yıl boyunca görmezden gelmek çok kolay bir ceza olurdu. Şimdi anlıyorum. Seni görmezden gelmek, bana pislik gibi davranıp beni çürümeye terk etmene izin vermektir."

Kaşları karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. Ben aldırmadım.

"Ve seni başka hokey oyuncularıyla birlikte yaşamana izin vermek istemediğim için, burada kalacaksın, gözümün önünde. Çünkü şimdi anlıyorum, Eve. Senin için en iyi ceza, her gün orada kalıp eğlenceni mahvetmek. Asher burada olmadığı için parti yapıp, ponpon kızlık yapıp, erkek arkadaşın olabileceğini mi sanıyorsun?"

Saçlarını okşadım, ama o benden uzaklaşarak öfkesini bana yöneltti.

"Yanılıyorsun. Bunların hiçbirini yapamazsın, çünkü ben buradayım. Senin yargıcın, jürin ve celladın olacağım... en kötü kabuslarının hapishane müdürü. Benim kontrolüm ve disiplinim, kardeşini aziz gibi gösterecek."

Tıkalı ağzıyla mırıldandı, şüphesiz benim adımı lanetliyordu.

"Çişin var mı?" diye sordum.

O, sorulduğu için utanarak öfkeyle itiraz etti ve başını salladı.

"Tamam, peki. Sormadım deme," diye mırıldandım ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Biraz zaman al ve söylediklerimi düşün," dedim, ışığı kapatıp kapıyı kapatmadan önce.

Eve

O LANET OLASI PISLIK. Kurtulduğumda onu öldürecektim. ÖLDÜRECEKTİM. Beckett'e karşı hissettiğim son sempati ya da onu incitilebilecek bir duruma soktuğum için duyduğum suçluluk, pencerenin dışında güneş batarken bir saat boyunca kendimi pişirip kavururken buharlaştı. Mutfaktan gelen yemek kokusu midemi guruldattı. Beckett, Marcus ve Cayden'in konuşmalarını duyabiliyordum.

Henüz geri gelmemişti. *Aptal herif.* Onu lanetlemek kendimi biraz daha iyi hissettirdi, ama aslında o beni çözene kadar yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çözdüğü anda onu öldürecektim.

Gözlerimi kapattım. Bağlarım çözülür çözülmez saldırmaya hazır olmalıyım. Gücümü toplamalıyım. Hazırlanmalıyım. Derin, sakinleştirici nefesler alıp bekledim.

Ne yazık ki, derin sakinleştirici nefesler, uykuya dalmak için kullandığım yönteme çok benziyordu. Birden uyanınca, pencereden içeri dolan soluk güneş ışığına inanamadan gözlerimi kırdım. *Bütün gece uyumuş muydum?*

Başımı odanın karşısındaki yatağa çevirdim. Beckett hâlâ uyuyordu. Acil tuvalet ihtiyacı dikkatimi çekiyordu.

Ağzımdaki tıkaçtan bağırdım. Kıpırdamadı. Gömleksiz, sadece boxer şortuyla uyuyordu ve gece boyunca battaniyesini tekmelemiş. Sabahın zayıf ışığında vücudunun büyük bir kısmını görebiliyordum. Hem de çok.

Tüm gücümle bağırdım ve bacaklarımı yatağa vurmaya başladım.

Beckett hareket etti, gerindi, ama gözleri hala kapalıydı. Aniden yanında bir alarm çalmaya başladı ve kolunu uzatıp alışık bir hareketle alarmı kapattı. Hokey oyuncuları antrenman için erken kalkarlardı. Bunu kardeşimin lise programından biliyordum.

Beckett oturdu, gözlerini ovuşturdu ve kollarını başının üzerine uzattı, bu hareketiyle sıkı karın kasları çekici bir şekilde hareket etti. Ama sabahları ne kadar seksi görüldüğü umurunda değildi; o bir psikopattı.

Ayağa kalktı ve yanlara doğru esnedi, boxerının kumaşını gerginleştiren sabah ereksiyonunu tamamen görmezden geldi. Adamın ön kısmı daha geniş özel tasarım iç çamaşırlara ihtiyacı olabilirdi, çünkü Beckett'in vücudu her yerinden mükemmeldi. Kendine bu kadar güvenmesinin sebebi belliydi. Beni içimi bu kadar doldurmasının sebebi belliydi. *Hayır. Bu konuyu açmayacağım.*

"Günaydın, Tiny. İyi uyudun mu?" Sabah sesi derin ve kaba bir gürültüydü.

Ona sert bir bakış attım. Bana doğru yavaşça yürüdü ve komodinin üzerinde duran su bardağını aldı. "Dün gece seni çözmeye geldiğimde, çoktan uykuya dalmıştın. Biraz yorgun muydun?"

Tabii ki yorgundum. Bütün yaz köpek gibi çalışmışım. Ağzımdaki tıkaçları çıkarmasını bekledim. Sonunda çıkardı, büyük parmakları şaşırtıcı derecede nazikti.

Uzaklaşan parmaklarını ısırdım ama tam zamanında çekmeyi başardı.

"Al." Bardağı dudaklarıma yaklaştırdı.

Birkaç uzun yudum su içtim ve sonra bir yudum daha ağzımda tuttum.

Bardağı yere koydu ve bana baktı. "Dün söylediklerimi düşündün mü? Bundan sonra nasıl olacağı konusunda anlaşmamız lazım. Her gece seni bağlayıp Tyler'ın odasına kaçmadığından emin olmak için vaktim yok."

Suyu uzun bir fişkırmayla yüzüne tükürdüm ve tam gözüne isabet etti.

Küfrederek başını çevirdi ve suyu silmeye çalıştı.

"Siktir git, Beckett! Sen resmen delisin ve bunu koa, babana, arkadaşlarına, herkese söyleyeceğim."

"Hayır, bence değilsin." Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar kendinden emindi. Gözlerini sildi ve bana döndü. "Annen... Melly, değil mi? İlaçları pahalı. Temizlik işini kaybederse nasıl ödeyecek?"

Kalbim bir an durdu. "Onu tehdit etmezsin."

"Tehdit etmem mi?" Beckett'ın sesi tembel ve ilgisizdi, sanki hasta bir kadının geçim kaynağını tehdit etmek sıradan bir şey gibi ve bunun için kırılmamak gerekmiş gibi.

"Sen canavar değilsin, Beckett. Öyle olduğunu düşünebilirsin... ama öyle olmak zorunda değilsin."

Bana uzun bir süre baktı, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı, sonra umursamaz maskesi yerine oturdu. "Sana daha önce de söyledim, Evie. Ben ne olduğumu biliyorum. Beni kurtarmaya çalışma. Zaman kaybı. Kurallarıma uy, hayatında bir kez olsun benim için iyi bir kız ol, annen hiçbir şeyin ters gittiğini anlamaz. Sonuçta onunla bir sorunum yok. Sorunum olan sensin."

Onun sinir bozucu sözlerini düşündüm. Onu öldürmek, kavga etmek, itaatsizlik etmek ve ona bağırarak istedim, ama haklıydı. Annemin işini mahvedebilirdi. Aramızdaki tüm güç ondaydı, bende ise yoktu, çünkü para yoktu. Günün sonunda her zaman bu noktaya geliniyordu.

"Ne kuralları?" Var olmayan seçeneklerimi düşündükten sonra dişlerimi sıkarak sordum.

"Oh, çok zorlayıcı şeyler değil. Parti yok, erkek yok, içki yok, flört yok, seks yok – tabii ki bana karşılık vermek ya da beni kızdırmak da yok. Aslında, ben evdeyken burada yokmuş gibi davran. Oh, ve akşam 10'da evde ol."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil, ve ne kadar nefret etsen de, bunu yapacaksın, çünkü başka seçeneğin yok." Bana sırtacak cesareti bile vardı. Elini uzattı ve çenemi kavradı. "Anladın mı?"

Başımı yukarı aşağı salladı, sanki başını sallıyormuş gibi.

"Oh, ve tabii ki, kuralları veya aramızdaki anlaşmayı kardeşin ve Lily dahil kimseye söylemeyeceksin. Bu seninle benim aramda, kimse karışamaz."

Dudaklarımı ısırdım, zihnim deli gibi çalışıyordu. Diğer yurttaki yer açılır açılmaz buradan gidecektim. Beckett'in birkaç hafta boyunca güç gösterisi yapmasına katlanabilirdim, değil mi? Ondan korkmuyordum. Aramızda olanlardan sonra, onun zengin çocuk maskesinin altında yatan yalnız ruhunu çok iyi görmüştüm, onu gerçekten korkacak kadar. En fazla beni kızdırabilirdi, ve bu yeni bir şey değildi.

"Tamam. Çöz beni," dedim kararlı bir şekilde. Yaşayacak bir yere ihtiyacım vardı ve Beckett'in sadece lafla kalacağından emindim, ama tamamen değil. Kalan belirsizlik beni itaat etmeye zorladı.

Beckett tısladı. "Sen kabul edene kadar bu iş bitmiş sayılmaz." "Kurallarını kabul ediyorum, Majesteleri," diye tersledim.

Kendi kendine sırtıttı ve kollarımı çözmek için uzandı. Neyse ki, kollarım doğal bir açıyla, alçak bir şekilde bağlanmıştı, bu yüzden kan dolaşımım normaldi, ama işeme dürtüsü beynimdeki her şeyi ele geçirmişti.

Beni çözdü ve geri çekildi. Dönerek, boxer şortunun içindeki sertleşmiş penisini düzeltti ve içime sıvı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Hâlâ kızları bağlayarak tahrik mi oluyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sadece senden, Sindirella. Şimdi, bana yardım edecek misin?" Kumaşın içindeki kalın şişkinliği kavradı. "Yoksa çeneni kapatıp buradan defolacak mısın?"

Gözlerimi devirdim ve bakışlarından kaçarak banyoya doğru yürüdüm.

Bu raundu sen kazandın Anderson, ama skoru eşitlemenin bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum.

O sabah spor salonuna giderken Lily ile karşılaştığımda hala kafam karışık durumdaydı. Boynuna "Eve kazanacak" yazan kocaman bir kağıt yapıştırmıştı.

"Ver şunu." Utanarak kağıdı ondan aldım ve yürürken küçük bir kareye katladım.

Lily güldü, sesi gerginliğimi yatıştırdı. Cheerleader seçmelerine katılmak ve reddedilmek benim için o kadar sıradan bir olaydı ki, bu noktada gergin olmamam gerekirdi.

"Gelmezdin. Bu tamamen zaman kaybı. HHH'de takıma giremediysem, burada neden gireyim ki? Burada rekabet çok daha fazla."

Seçmelerin yapıldığı binaya yaklaşıyorduk ve gerginlik beni kemiriyordu.

"Ama sen harikasin ve bunu biliyorsun. Selena o zaman sana karşı bir şey hissetmişti. Muhtemelen kıskançlıktır," dedi Lily.

"Neden kıskansın ki?"

"Senin güzelliğine. Komikliğine, yeteneğine... Her gece Asher'la aynı evde uyumana... Liste uzayıp gidiyor."

"İğrenç. Ama muhtemelen haklısın. Selena Buz Tanrılar'ını seviyordu."

"Onlar da onu sevmediler, ne yazık," dedi Lily, beklenmedik bir şekilde acımasızca. Bu muhteşem bir manzaraydı.

Buz Tanrılar'ından bahsedilmesi, zihnimi bir anda yaşam durumuma geri götürdü. Beckett güç sarhoşluğundaydı. Beni her zamankinden daha çok nefret ediyor gibiydi, ama yaz boyunca gönderdiği mesajları düşünürsek, bunu beklemeliydim. Yine de, hiç hak etmediğim halde canım yanıyordu. Beckett bir pislikti; bunu hep biliyordum. Ama o gece eczanede, belki de işler değişmiştir diye düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım.

Zihnimi yaklaşan ponpon kız seçmelerine zorladım.

Lily, ponpon kız takımına girmek için yaptığım tüm başarısız denemelerde yanımda olmuştu, bu yüzden en azından gelenek bizim tarafımızdaydı. Benim tarafımda olan tek şey buydu.

Binaya girip semelerin yapılacağı devasa spor salonuna yöneldik. Futbol takımının renkleri olan kırmızı ve siyah renklerde bir masa kurulmuştu. Masada birkaç cheerleader oturmuş, önlerinde toplanan adayları görmezden gelerek sohbet ediyorlardı. Lily, cheerleaderlar adaylara giymeleri için numaralar dağıtırken tribünde beklemeye gitti.

"Vay be, hala ponpon kız olmak istiyorsun, değil mi Eve?"

İçimden bir iç çekişı yuttum. Bu benim hatamdı. Dışarıda onun adını söyleyerek onu çağırmiştık. Selena'ya dönüp hoş, sönük bir gülümseme takındım. "Selena, seni görmek ne güzel. HHU'da nasıl gidiyor?"

"İyi, yani, on randevuya çıktım, demek ki bir şeyleri doğru yapıyorum." Selena kıkırdadı, tiz kahkahası kulaklarıma testere sesi gibi geldi.

"Vay canına, iki günde on randevu, biri çok çalışıyor."

Selena gözlerini bana dikip, hakaret arıyordu. "Evet, eğer varsa, göster. Sen bilmezsin tabii. Yemin ederim, kardeşine nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Çok korumacıydı. Ailenin... durumu yüzünden olmalı," diye ekledi, aniden çok kaba davrandığını fark etmiş gibi. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemiştı, bu yüzden bu bir tür ilerleme sayılabilirdi.

"Ne durumu?" diye sordum masumca.

"Bilirsin... baban yok ya," diye bitirdi Selena ve omuz silkti. "Neyse. Isınmam lazım. İyi şanslar Martino, ihtiyacın olacak."

Beni başından savarak arkasını döndü. Hala arkasına gidip saç uzantılarını çekip çekmemeyi düşünüyordum. Ailemin durumunu çok iyi biliyordum, onun bana hatırlatmasına gerek yoktu. Evet, babamız biz çok küçükken bizi terk etmişti ve annem bizi tek başına büyütmek zorunda kalmıştı. İkizleri büyütmek ucuz değildi ve annem her kuruşu için çok çalışmıştı. Selena'nın iğneleyici sözleri, tüm güvensiz yerlerime küçük pençeler gibi saplanıyordu.

Jüri üyelerinin yanında bir düdük çaldı ve talimatlar verildi.

Deneme zamanı gelmişti. Bu sefer, içimden gelen bir sesle, son deneme olacağına karar verdim. Eğer yine başaramazsam, başka bir ders dışı aktivite bulacaktım. Cheerleading'i bırakacaktım.

Yerime geçtim ve rutin hareketleri kolaylıkla ezberleyerek tekrar etmeye başladım.

Birinden intikam almanın en iyi yolu, onun yanıldığını kanıtlamaktır. Annem bana bunu hep söylerdi ve haklıydı.

Grup ikiye ayrıldı ve Selena'nın denemesini izledim. Gergin olduğu belliydi ama iyi yapıyordu, bunu kabul etmeliyim.

Ben grubumda denemeye hazırlanırken birkaç futbolcu daha jüriye katıldı. Biri bana el salladı. Isabelle'in kuzeni. Adı neydi? Warner. Evet, oydu.

Ona gülümsedim ve gerginliğimin beni etkilememesine çalıştım. Selena'dan kaybedecek daha az şeyim vardı. Ben bir ponpon kız geleneğinin parçası değildim. Kanıtlayacak bir şeyim ya da korumam gereken bir itibarım yoktu.

Deneme başladı ve kendimi tamamen vererek dans ettim. Gerginliğim bir yana, takım olarak birlikte dans etmek ve tezahürat yapmak çok eğlenceliydi. Lily'nin beni izlediğini ve bana tezahürat ettiğini biliyordum, bu da bana gerçekten başarabileceğime dair güven verdi.

Sonra Warner yüksek sesle ıslık çaldı ve bir sonraki gruba yol açtığımda benimle konuşmak için geldi. "Harikaydın. Kesinlikle seçileceksin, eminim."

"Gerçekten mi? Bu harika olur."

Warner topukları üzerinde geriye doğru sallandı, elleri cebinde, bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyi gösterdi.

"Harikaydın!" Lily arkamdan yaklaşıp belime sarıldı.

"Teşekkürler! Bugün o kadar çok iltifat aldım ki ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bir fikrim var," dedi Warner. "Bu hafta sonu Omega Psi Zeta partisine gel. Bu hafta en iyi parti olacak."

"Oh, sen Omega Psi Zeta'dan mısın?"

"Tabii ki. Omega Psi Zeta'ya ömür boyu bağlıyım. Cidden, harika bir grup ve nasıl parti yapılacağını çok iyi biliyoruz. Arkadaşını da getir." Lily'ye başıyla işaret etti, ama Lily pek hevesli görünmüyordu. Yazın bana, üniversite  ğrencilerinin geçiş ritüeli olduğunu görünce en az bir kez bir erkek  ğrenci partisine katılacağına söz vermişti, bu yüzden çok yazık oldu.

"Aslında bana bir kardeşlik partisine gideceğine söz verdi, yani belki orada görüşürüz."

"Oh, hatırladın mı?" diye alay etti Lily.

Trib ne doğru yürüdük. Orada kalırsak, ilk elemeyi kimin geçtiğini duyabilirdik.

"Bu tehlikeyi atlattık sanmıştım," diye devam etti.

"Hadi ama, eğlenceli olacak. En azından bir kez kardeşlik partisine gitmemek suç sayılır."

Lily i  geçirdi. "Sanırım haklısın. Gitmek istiyorsan ben de gelirim."

Selena tribünlere tırmandı ve arkamıza oturdu. "Omega Psi Zeta partisi mi? Davet edildiğinden emin misin?"

"Evet, o  ocuk bizi davet etti," dedim tatlı bir sesle ve futbolcu arkadaşlarıyla konuşan Warner'a başımı salladım.

Selena kaşlarını kaldırdı. " yle mi? Warner James'le arkadaş olduğunu bilmiyordum."

"Değiliz."

Omuz silkti. "Neyse."

Sessizlik   kt . Lily ve ben birbirimize baktık. Beklerken Selena'nın gözlerinin ensemdede olduğunu hissedebiliyordum.

Sonunda masadaki ponpon kızlardan biri ayağa kalktı. "Denemeleriniz çok iyiydi,  ocuklar. Numaranızı  ağırırsam ikinci aşamaya geçebilirsiniz. Diğerleri, lütfen gelecek yıl tekrar deneyin!"

Takıma seçildiğinde gerekli miktarda moral veriliyor mu, yoksa kendi moralini kendin mi sağlamaman gerekiyordu acaba diye merak ettim, çünkü hiçbir şeye bu kadar hevesli olduğumu hatırlamıyordum.

Numaralar okundu. Selena'nın numarası da benimki de aralarındaaydı.

"Evet!" diye bağırdı Lily, ardından ayağa fırlayarak. "Kabul edileceğini biliyordum."

"Bu ikinci aşama, Bug," dedi Selena. "Akıllı olan sen sanıyordum. Bu, onun kabul edildiği anlamına gelmez."

"Giriş yapmayacağı anlamına da gelmez," diye Selena'ya karşılık verdi Lily ve kolunu koluma taktı. "Hadi gidip kutlayalım. Yemek benden."

Eve

O AKŞAM, Hellions'ın sezonun ilk maç öncesi günüydü. Lokantada birinin yerine çalıştıktan sonra kampüse döndüm. Yaz bitmiş olsa da, Chickadee'deki işim hâlâ çok önemliydi.

Maçın başlamasına sadece birkaç dakika kala buz pistine vardım. Hokey sezonunun açılış maçı için o gece kalabalık çok fazlaydı ve gözlerim yeşil ve siyah bir duvarla karşılaştı. Hellions taraftarları, şampiyon takımlarını evlerinde desteklemek için heyecanlanmıştı.

Lily, salonun en iyi koltuklarından birinden çılgınca el sallıyordu. Koçun kızı olması sayesinde ön sıradan koltukları almıştı.

Ona doğru ilerledim ve koltuğuma oturdum. Bütün yol boyunca acele etmişim ve çok terlemişim. Ceketimi çıkarıp koltuğun altına sıkıştırdım ve formamı düzelttim. Asher'ın lise formasıydı, numarası on sekizdi ve arkasında benim adım, Martino yazıyordu.

"Az kalsın kaçırıyordun!" Lily'nin gözleri kocaman olmuştu, yüzü kızarmıştı. Erkek arkadaşının oynamasını ve babasının taktiklerini izleyeceği için çok heyecanlıydı.

Anlıyordum. O hokey dünyasına çok bağlıydı, ben de bir dereceye kadar öyleydim. Eskiden kardeşimin hayalleri Hellions'ın performansına bağlıydı, bu yüzden benim için de önemliydi. Sonuçta onun hayalleri her zaman benim hayallerim olmuştu.

Oyuncular buzun üzerinde dönüyorlardı. Marcus, kalenin yakınında ısınırken, itme hareketlerinden çok keyif alıyordu, tıpkı seyircilerin çoğu kadın gibi. Cayden başını eğmiş, konsantre olmuştu. Lily, onunla aynı forma giymiş, ellerini kavuşturmuş oturuyordu. Forma numarası on, West. Siyah giysili iri bir figür hızla geçti ve ismi gözüme çarptı.

Anderson, dört numara.

Büyük ve iri savunma oyuncusu o kadar kendinden emin hareket ediyordu ki, diğer oyuncular yolundan çekilmeye özen gösteriyordu. Bakışlarım her zamanki gibi beni çılgına çeviren tek Buz Tanrısı'na takıldı. Dün gece ateşli bir rüya gibiydi. Beckett ve ben, ben taşınmadan önce gerçekten birbirimizi öldürebiliriz.

"Ne tesadüf! Bu kader gibi hissetmeye başlıyor," kalabalığın arasından bile kolayca duyulabilecek kadar yüksek bir sesle bana seslendi.

Yanımda duran uzun boylu silüete gözlerimi kırptım. Beynim, yeni tanıdık gelen yüze bir isim takmak için bir an durakladı. "Warner?" Isabelle'in kuzeni, futbolcu.

Sıra boyunca ilerleyip yanımdaki koltuğa oturdu. Arkasında bir arkadaşı da vardı, bana ve Lily'ye el salladı.

"Merhaba, ben Justin," dedi, Warner'ın yanından uzanarak elimi sıkmak için. "Sen kimsin?"

"Yeni kız arkadaşım," dedi Warner, kolunu omzuma atarak.

Ben kaskatı kesildim, o da aşağı bakıp benim ifademi görünce güldü. "Üzgünüm, haddimi aştım, değil mi?"

"Tamam. Son gördüğümde de yakışıklıymış," diye fısıldadı Lily kulağıma.

Ona sessiz olması için dirsek attım ve Warner'ın ipucunu alıp kolunu çekmesi için yana döndüm. O bunu yapamadan, hemen önümüzde sert bir çarpma sesi duyuldu, o kadar yüksek ve ani ki irkildim. Puck, tam karşımızdaki tahtaya çarpmıştı, çarpma o kadar şiddetliydi ki plastik güvenlik bölmesinde iz bırakmıştı.

Bir oyuncu camın önüne kayarak geldi ve bizim yönümüze doğru baktı. Eldivenli eliyle izi tokatladı ve son anda kayarak pistin diğer tarafına doğru fırladı.

"O da kimdi öyle? Bu gece birisi kan dökmek istiyor," dedi Warner gülerek.

"Beckett," diye mırıldandı Lily ve gözlerini devirdi.

Dördüncü numara, buz üzerinde şiddetli davranışlarıyla tanınıyordu.

"Anderson mu? Babası tüm spor bölümüne para yatırdığı için takıma girmiş diye duydum," Justin öne eğilerek söyledi.

"Ama çok iyi bir oyuncu. Onu gördün mü? Kimse onu geçemez," dedi Warner heyecanla ve sonra bana döndü. "Eve, ikinci tur seçimler için heyecanlı mısın? Eminim erkek arkadaşın senin ponpon kız olacağından emin değildir."

"Erkek arkadaşım yok," diye otomatik olarak düzelttim ve o daha da geniş gülümsediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Varsa sorabilirdin."

"O zaman eğlencesi kalmaz ki," diye güldü Warner. "Neyse, takıma gelelim. Bu yıl oynayacağımız maçlara seni mutlaka götürmek istiyorum. Yeni formalarıyla muhteşem olacağına eminim."

Beklenmedik ve pek de hoş olmayan iltifat, dikkatimi maçtan uzaklaştırdı. Benimle flört mü ediyordu? Bu çok ağır ve iğrenç bir hareketti. Beckett ve o felaketle kafam çok doluydu, bir yabancıyla flört etmeyi düşünecek durumda değildim. "Pardon, ne dedin?"

Warner, dikkatimi çektiği için memnunmuş gibi sırıttı. Cevap veremedim, karşıımızdaki tahtadan başka bir gürültü duyuldu. Beckett, rakip takımdan bir oyuncuyu sert zemine çarpmıştı. Kan, yüzümüzden sadece birkaç santim uzaklıkta plastiklerin üzerine sıçradı.

"Vay canına! Dördüncü, işte bunu kastetmiştim!" diye bağırdı Warner.

Kalabalık alkışladı.

Beckett bizim yönümüze bakıyordu, ama kafesinin altından gözlerini göremiyordum.

Maça kendimizi kaptırdığımız için ponpon kızlar hakkında konuşmak unutuldu.

Asher'ı özleyen tek kişi ben değildim. Hellions kazanmıştı, ama herkesin beklediği kolay bir zafer değildi. Yeni takım arkadaşları birbirlerine alışamamıştı ve Ice Gods formunda değildi. Asher'ın yokluğu tüm sahayı etkisi altına almıştı.

Yine de Hellions kazanmıştı ve kazandıktan sonra parti yaptılar.

Hellions'ın yurduna, *benim yurduma* gittik. Müzik çok yüksek sesle çalıyordu ve içerideki insanların yarısı sarhoştu. Binada kaç kişi olduğunu hiç bilmiyordum. Partinin ana bölümü, takımın kıdemli üyelerine ait olan birinci dairede yapılıyor gibiydi. Bu üyelerden bazıları NHL'ye seçilmişti.

İçeride daire ağzına kadar doluydu. "Bir içki alalım," diye Lily'nin kulağına bağırdım.

Mutfağa doğru ilerledik. "Eve?"

Adımın sesiyle hızla döndüm. "Isabelle!" Yeni arkadaşımı kucakladım.

"Demek kaldığın yurt burası?" Mutfakta takılan bazı son sınıf öğrencilerine başıyla selam verdi ve kaşlarını oynattı. "Dekorasyonu güzelmiş, söylemeliyim."

"Fena değil, ama ben başka bir dairede kalıyorum." Onun coşkusuna gülümsedim.

"Biliyor musun!" Isabelle, sanki bir şey hatırlamış gibi heyecanla ayağa fırladı. "HHU'nun en zengin adamının burada yaşadığını duydum. O ve arkadaşları hepsi takımda," içkisini yudumlarırken konuşmaya devam etti.

Masada içmek için yeterince güvenli görünen bir şey aradım. Lisede pek içki imediğim için alkolle aram pek yoktu. Sonunda bir bira seçtim. Lily bir tanesinin kapağını açtı ve bana uzattı, sonra şişesini benimkine çarptı.

"Şerefe!"

"Şerefe." Uzun bir yudum aldım.

"Aman Tanrım, o da onlardan biri mi? Neden ponpon kız olmak istiyorsun ki Eve? Hokey oyuncularını çok daha yakışıklı," dedi Isabelle ve elimi sıktı. "Buraya geliyorlar. Soğukkanlı davran."

Cayden bize önce ulaştığında, Isabelle'in tıslaması beni güldürdü. Hellion'un forvetinin, düşük bel pantolonu ve sıkı tişörtüyle, kız arkadaşının gözleri ile aynı renkteki tişörtüyle yakışıklı olduğunu ben bile kabul edebilirdim.

Isabelle ölüyormuş gibi bir ses çıkardı. Cayden, Lily'nin omuzlarına arkadan sarıldı ve onu kendine çekti.

Kimse Lily'nin üzerine eğilen seksi hokey oyuncusunu fark etmediğinde, Isabelle boğazını temizledi, gözleri Cayden'a kilitlenmişti.

"Ne?" diye sordu Lily ve omzuna dokundu. "Orada bir şey mi var?"

Onun habersiz sesi beni güldürdü ve Isabelle de bana katıldı. Cayden, Lily'nin çenesini nazıkçe kavradı ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Hayır, Çilli, burada bir şey var." Eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Ben alayım." Sonra tekrar eğilip dudaklarını daha derin bir öpücükle kapattı.

Vücudu Cayden'a yapışmış, boynu bükülmüş, yüzü hapsolmuştu ve Cayden'ın onu öpüşme şekli halka açık bir yerde uygun değildi. Isabelle'i de yanıma çekerek uzaklaştım.

"Onlara biraz mahremiyet verelim. Birbirlerini görmeyeli iki saat oldu, yani, anlarsın..." Onun ifadesini görünce sözümü keserek sustum.

"Arkadaşın Koç Williams'ın kızı mı? Cayden West ile çıkan kız mı?"

"Öyle görünüyor, değil mi?"

Isabelle arkasına bakıp hemen başka yere çevirdi ve yüzünü eliyle havalandırdı. "Şu anda kendimi çok yalnız hissediyorum."

Biradan uzun bir yudum aldım. "Kulübe hoş geldin."

Birkaç saat ve birkaç bira sonra, Isabelle ve ben Lily ve Cayden'in peşinden çatı katına çıktık. Hellions'ın yurt binasının çatısında her türlü hava koşuluna uygun oturma alanı, jakuzi ve ışık zincirleri vardı.

Neyse ki jakuzide kimse yoktu. Onun yerine, bir grup ateş çukurunu çevreleyen rahat koltuklarda oturuyordu. Marcus, elinde bir tür spinner tutarak etrafta dolaşıyordu.

"Oda arkadaşım, sonunda bize katıldığın için teşekkürler." Bana gülümsedi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Sıkıntıdan kurtulmak için bir oyun oynamaya çalışıyorum."

"Maçtan sonra yorgun değil misin?"

Marcus yüzünü buruşturdu. "Tyler, berbat oynamak mı yoksa herkesi yenmek mi daha yorucu? Karar veremiyorum."

Tyler ateş çukurunun kenarındaki yerinden kalkıp bize doğru geldi. Lily ve Cayden yerlerine yerleşmişlerdi, Isabelle ise yanımda duruyordu. Onu etrafımızdaki oyuncılara tanıttım.

"Tanıştığımıza memnun oldum çocuklar. İyi oyun," dedi Isabelle.

"Öyle değildi, ama böyle söylemen çok nazik, güzelim," dedi Marcus, ona ilgiyle gülümsedi. Marcus Bailey, iflah olmaz bir çapkındı. "Bizimle oyun oynayacaksın, değil mi?"

"Oyuna bağlı," dedi Isabelle.

"O senin için fazla akıllı, Bailey, bırak bu işi," dedi Tyler, Marcus'a dirsek atarak ve rahat bir gülümsemeye. Sonra o gülümsemeyi bana çevirdi. "Oynayacak mısın, Eve?"

"Eve oyunları sever, insanları oynamakta uzmandır," arkamdan derin bir ses geldi.

Kim olduğunu görmeme gerek yoktu. Beckett, doğal ortamında, karanlık bir köşede uzanıyordu.

Kıkırdadı. "Lise yıllarında öpüşme oyunları oynamak, onun bir ilişkiye en yakın olduğu anlardı, bu yüzden eminim bu oyuna da var."

Adi herif.

Tyler, Beckett'in kötü niyetli yorumuna gülerek karşılık verdi. "Eminim bu doğru değildir."

Omuz silktim. "Şaşırsın." Deneyimsiz olduğumu söylemeyecektim... ve Beckett'le olanları da kesinlikle anlatmayacaktım. Ne anlamı vardı ki?

Marcus dikkat çekmek için alkışladı. "Tamam, kes sesini Beckett, ben hallediyorum." Elindeki döner şeyi salladı. Twister setinden çıkmış gibi görünüyordu. "Eve, sen de geldin, sayımız eşit oldu... Guess Who oynamak ister misin?"

Ateşin etrafında oturanlar alkışlayınca inledim. *Ciddi misiniz?* Dokuzuncu sınıftan beri Guess Who oynamamıştım. Ama Marcus vazgeçecek gibi görünmüyordu. Sarhoştu ve kararlıydı. Onu kim durdurabilirdi ki?

"Tamam, neyse." O havayı pompalarken güldüm.

"Evet! Tamam, ben düzenleyeceğim. Beckett, sen oynayacaksın." Komutunu, kendi kendini hapisane gardiyanı ilan eden kişinin saklandığı karanlık köşeye fırlattı.

"Pas," dedi Beckett düz bir sesle.

"Olmaz, sen oynamazsan sayılar tutmaz."

"Belki ona öpüşmek için ayna getireceğine söz verirsen oynar," diye Marcus'a fısıldadım, o da kahkahayla güldü.

"Beni öpmek için bu kadar çaresizsen Eve, başka yollar da var," diye bağırdı Beckett.

"Oh, yakaladın. Anderson Hanesi bir puan aldı. Skor eşit," Marcus maçın yorumunu yaptı.

Kollarımı kavuşturdum, onları meşgul tutmam gerekiyordu, yoksa masadaki bira sürâhilerinden birini alıp kibirli milyarderin kafasına dökebilirdim.

"Yapma," diye mırıldandı Tyler ve koluma tekrar dokundu. Bana tatlı bir gülümseme attı. "Oynamasına gerek yok. Buradan çıkıp bir kahve falan içebiliriz. Açıkçası, maçlardan sonra içki içmek beni mahvediyor."

Tereddüt ettim. Tyler'la buradan ayrılmak istiyor muydum? Lily onunla yakındı, yıllardır kasabadaki veteriner kliniğinde birlikte çalışıyorlardı, ama ben onu pek tanımıyordum. Hoş birine benziyordu ve kesinlikle yakışıklıydı, ama yine de emin değildim. Bir şey eksikti. Bir kıvılcım. *Sen ve Beckett'in arasındaki kıvılcım gibi mi?* O sinsi sesi bastırdım. Beckett ve benim aramda kıvılcım yoktu. Aramızda büyük bir ateş ve kundaklama soruşturması vardı. Beckett ve benim aramda oluşan şey bir şekilde tehlikeli geliyordu, ama yine de ilk adım atan ben olmak istemedim.

"Tabii," dedim yavaşça, kalmak için bir bahane ararken.

"Başka bir zaman." Büyük bir el Tyler'ın omzuna kondu ve Beckett onun arkasında belirdi. "Eve arkadaşını Marcus'la burada yalnız bırakamaz. Bu hiç hoş olmaz."

Marcus'un dış bardak köşesine sıkıştırdığı Isabelle'e başıyla işaret etti ve tüm cazibesini onun üzerine yöneltti. Isabelle telaşlanmıştı ve kızarıyordu. *Kahretsin.* Aracı olmalıyım. Eğer Marcus'la çılgın bir macera yaşamak istiyorsa, ona engel olamazdım, ama bu kararı vermeden önce onun ne kadar çapkın olduğunu bilmesini isterdim.

"O büyük bir kız gibi görünüyor, eminim kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca," diye ekledi Tyler, "Lily burada."

Beckett, Tyler'a bakarken çenesinin kasları seğirdi. "Eve neden gitsin ki? O burada yaşıyor," diye hatırlattı.

Tyler omuz silkti. "Yürüyüşten sonra geri gelir. Sen onun babası değilsin, bildiğim kadarıyla."

Beckett'in eli yan tarafında yumruk haline geldi, sinirlendiğinin tek işareti buydu. Bu beni on üç yaşına geri götürdü, üvey annesiyle yüzleşip yüzüne tokat yediği anı hatırladım.

"Sorun değil. Zaten Isabelle'den ayrılmak istemiyorum, hem oynayacağımız bir oyun var." Ortamı yumuşatmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, Beckett'in sinirlenmesi umurumda değildi, sadece Tyler'la bir yere gitmek istemiyordum. Lily ve Isabelle'le takılmak istiyordum, kahve dükkanında yeni tanıştığım biriyle garip sohbetler yapmak istemiyordum. Belki üniversiteye alıştıkça flört etmek daha kolay gelirdi. Şu anda çok zahmetli geliyordu.

Daha heyecanlı olacağımı sanmıştım, ama belki de Beckett ve beni ve yaptığım her şeyi kontrol etme konusundaki çılgın sözleri beni etkilemişti. Gözleri üzerimdeydi. Bakışları altında cildimin ısındığını hissedebiliyordum. Kendimi ve vücudumu çok fark etmemi sağlıyordu. Her nefesimi ve kalp atışımı sayabiliyordum; sinirlerimin diken diken olduğunu ve kot pantolonumun cildime sürtündüğünü hissedebiliyordum. Sutyenim çok sıkıydı, göğsümü sıkıyormuş gibi hissediyordum. Sadece Beckett'in bu gücü vardı ve bu beni delirtiyordu.

Marcus oyunu hazırlamakla meşguldü. "Beckett, var mısın, yok musun?" diye bize seslendi.

"Ben varım. Çıldırın," diye cevapladı arkadaşına, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Tyler, gerginliği fark ederek yanımızda boğazını temizledi. "İçkini tazeleyeyim mi, Eve?"

"Tabii." Boş şişemi uzattım.

Tyler aldı ve Beckett'e bir bakış atarak uzaklaştı.

"Dikkatli ol, Sindirella. İlk gecen, ilk partin ve şartlı tahliye koşullarını ihlal etmek üzere tehlikeli bir noktaya geldin."

"Siktir git, Anderson," diye mırıldandım.

Halka açık bir yerde olduğumuzu umursamadan bana yaklaştı. Saçlarımı omzuma atarken içimi bir sıcaklık kapladı ve kendimi küçük hissettim, oysa hiç de öyle değildim. O sadece çok uzundu. Gözlerimi ondan kaçırarak omzunun üstündeki bir noktaya bakıyordum, çünkü onunla göz göze gelmek onu kızdıracağını biliyordum.

Elini saçlarıma daldırdı ve sertçe çekti, yüzüm yukarı doğru fırladı, gözlerim onunla çarpıştı.

"Sana verdiğim kuralları unutma... Randevuya çıkmak, öpüşmek ya da senin yasak olduğunu bilmeyen yeni bir pislikle oynamak yok."

"Üniversitedeki ilk yılımda cinsel perhiz yapacağımı düşünüyorsan, sandığımdan daha delisin. Sonuçta, son yaptığım şey unutmak istediğim bir şeydi. Onun yerini doldurmam lazım," diye mırıldandım Beckett'e. Hakaretim hedefine ulaştı ve bana öfkeyle baktı. "Her neyse, bu konuda ne yapacaksın? Küçük emirlerini uygulamak için peşimden mi takılacaksın? Bana iffet kemeri mi takacaksın?"

Karanlık bir kahkaha attı. "Ailesini çok sevdiğini ve sevgili annesi için endişelendiğini söyleyen biri için, çok çabuk unutuyorsun, değil mi?"

Kot pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkardı.

Endişe içimi kapladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bayan Linton'a mesaj atıyorum, anneni bir haftalığına programdan çıkarsın diye. İşsizliğin tadını bir görsün bakalım."

Telefonu tutan elini tuttum. "Yapma."

Koyu gri gözleri benimkilere baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Lütfen yapma."

O başını salladı. "Hmm, *lütfe*n yapma, bu çok iyi bir neden değil. Beni ikna et, Cinderella."

"Nasıl?"

"Yaratıcı ol."

Dudaklarımı ısırdım ve ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım. "Patenlerini parlatırım," dedim bir süre sonra.

Beckett beni bir saniye izledi, sonra göğsünden isteksiz bir kahkaha çıktı. Uzun zamandır yapmadığı bir şey gibi, paslı bir sesiydi. "Ne yaşıyoruz, on iki mi?"

"Peki, başka ne istiyorsun? Sana akşam yemeği pişireyim."

"Bu oyunda benden başka kimseyi öpmeyeceksin," dedi, sanki bu tamamen normal bir istekmiş gibi.

"Ne?"

"Bu oyunda öpme yasak olan kimseyi öpmeyeceksin. Yeni tanıştığın kimseyi. Biz zaten öpüştük, o yüzden sorun yok ama başka kimseyi öpmeyeceksin. Bu kurallara aykırı."

"Senin sadist kışından uydurduğun kurallar mı?" diye sordu. "Ben gidiyorum."

"Hayır, gitmeyeceksin. Gidersen herkes fark eder, o yüzden gülümse, oyuna devam et ve olay çıkarma."

"Peki oyunu nasıl hilelemeyeceğim?" diye sordum Beckett'a.

Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok, ama sana inanıyorum, Tiny. İyi şanslar." Sonra, öylece, yavaşça uzaklaştı.

Marcus herkesten kağıtlara isimlerini yazmalarını istedi. Ben de kendiminkini yazdım ve sonra herkesinkini toplamayı teklif ettim. Barda duran bir hokey kaskını aldım ve etrafta dolaşarak kağıtları topladım. Beckett'ın kağıdını aldığım da, onun eğlenceli bakışlarıyla karşılaşmadım. Karşılaşırsaydım, kaskla kafasına vurmaya çalışabilirdim. Bunun yerine, kağıdının kenarını buruşturdum.

Oyun başladı ve ben Isabelle ve Lily'nin yanına oturup izlemeye başladım. Marcus, koltukların oluşturduğu kare alanın ortasındaki sehpanın üzerine döndürücüyü koydu. Oyunu başlatmak için döndürücüyü çevirdi ve bir kızın üzerine geldi. Marcus, kızın gözlerini bağladı ve elini kaskın içine sokarak bir isim seçmesini sağladı. Marcus kağıdı açtı ve masanın etrafına bakarak Tyler'ı işaret etti.

Tyler şaşırılmış göründü ama oyuna katıldı. Sessizce ayağa kalktı ve gözleri bağlı kızın önüne geçti. Yavaşça onu öptü. Kız, cesaret edebildiği kadar

saçlarını ve kıyafetlerini, cesaret edebildiği kadar her yerini dokunmasına izin verildi. Kız onun adını doğru söyleyerek puanı kazandı.

Bir bira daha açtım ve minderlere geri uzandım. Bu oyun, dokuzuncu sınıfta oynadığımızda kesinlikle daha masumdu. Şimdi ise çiftler oyuna kendilerini kaptırmışlardı, bazıları oyun oynadıklarını tamamen unutmuş, sadece öpüşüyorlardı. İzlerken kendimi röntgenci gibi hissederek başımı çevirdim.

Farkına varmadan Lily dirseğiyle bana dokundu. "Sıra sende," diye fısıldadı.

Dikkatimi vermemiştim ve spinner'ın doğrudan bana doğru çevrildiğini görmek hoş olmayan bir şok oldu. Beckett'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, bana emrini hatırlatıyordu.

Ayağa kalktım ve etrafa bakındım. Marcus bana kaskı uzattı. "Bir isim seç, Evie." Gözlerimi bağladı.

Elimi kaskın içine soktum ve Beckett'in kağıt parçasının buruşuk kenarını aradım.

Uzun ve ıstıraplı bir anın ardından, bulduğumu sandım. Kağıdı çıkardım ve Marcus'a verdim. Sessizlik çöktü. Neler olduğunu tahmin edebiliyordum.

Beklerken soğuk hava yüzümü okşadı. Beckett neredeydi?

Fısıltılar yükseldi, masanın etrafında hızla yayıldı. Sonra kıkırdamalar ve alaycı kahkahalar duyuldu.

Aniden gözlerimdeki bağ çıkarıldı. Marcus'a döndüm, o da bana üzgün bir gülümseme attı. "Görünüşe göre kurtuldun Martino."

"Gerçekten mi? Kimi seçtim?" diye merak ettim. Yanlış kişiyi mi seçmiştim?

Karanlık köşede Beckett'i aradım. Gözlerimiz buluştu. Bira içiyordu, hiç umursamıyor gibiydi.

Lily'nin yanına oturdum. Beckett'e sinirli bir bakış atıyordu. "Ne oldu?"

Masadaki herkesin bana bakıp fısıldaştığını hissettim. Yanaklarım kızardı.

"Hiçbir şey, Beckett her zamanki gibi pisliklik yapıyor. Ne var bunda yeni? Takma kafana," dedi Lily umursamazca.

Cayden de lafa karıştı. "Havasında, Eve. Cidden, kafana takma."

Isabelle'e dirsek attım. "Tamam, biri bana ne olduğunu anlatmalı."

Dudaklarını ısırды, kararsız görünüyordu. "Hiçbir şey, gerçekten. Adı okunduğunda kalkmayı reddetti."

"Kalkmayı reddetti mi?"

"Evet, geçti... ve Marcus'u ve kuralları görmezden geldi."

Harika. Demek Beckett herkesin önünde beni reddetmişti. Aslında, ona yaklaşmamı reddetmemişti, ama oyun için bile olsa beni öpmeyi reddetmişti. Harika bir manzaraydı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, beni ölçüp biçiyorlardı, popüler Hellions'un savunma oyuncusunun oyunun hatırı için bile dudaklarıma bir öpücük bile vermeyecek kadar bende ne eksik olduğunu merak ediyorlardı.

Yanaklarım kızardı. En eleştirel düşüncelerim kafamda dönüp duruyor, beni hep takip eden sözleri yankılıyordu. *Yeterince iyi değilsin, bizim gibi değilsin, sende bir eksik var.*

Isabelle elimi sıktı. "Boş ver onu. Tyler seni seçmek istiyor gibi görünüyor," dedi ve bana güven verici bir gülümseme attı.

Tabii, Tyler. O tatlı biriydi ve evet, oyunda fırsatı olsaydı beni öpeceğinden emindim, ama yine de bu düşünce bile beni rahatlatamadı. Beckett, o pislik, beynimi ele geçirmişti ve onu kafamdan atamıyordum.

Beckett

EVE, hayatımı alt üst etmeden önce, zorlu bir maçtan sonra en iyi şey esrar içip kendimden geçmekti, vücudum yorgun, zihnim nihayet sakinleşirdi. Bugünlerde, diğer zevkler söz konusu olmadığı için, en iyi şey bira ve jakuziydi.

En azından bu geceye kadar öyle düşünüyordum. Artık en iyi şeyin, nefret ettiğin kıza küçük bir intikam almak olduğunu biliyordum. İnsanlar onun hakkında fısıldaşıp kıkırdayarak onu utandırırken, kıvranıp kızardığını görmek gerçekten rahatlatıcıydı.

Eve'i aşağılamak kolaydı, ama o kolay bir hedefti. Vücuduna dokunan tek kişi bendim. Bu gerçek, yaz boyunca beni uykusuz ve heyecanlı tutmuştu. Kolaydı çünkü insanların onun hakkında söylediklerini çok fazla umursuyordu. Doğru kıyafetleri giyip giymediğini, doğru şeyleri söyleyip söylemediğini merak ediyor, her zaman uyum sağlamaya çalışıyordu. *Ait* olmak. Çoğu insanın uyum sağlamaya değmeyeceğini henüz bilmiyordu. Çoğu insan onun dikkatini bile çekmemeliydi. Yine de her şeye bu kadar önem vermesi, onu kolay bir hedef haline getiriyordu.

Oyun boyunca öfke, kızgınlık ve utançla doluydu. Benim adım çoktan çekilmişti, bu yüzden o saçmalıklara dikkat etmek zorunda değildim. Ancak Eve'in adı çekilmemişti, bu yüzden o pislik Tyler'ın sırası gelene kadar bir kulağımla dinledim. Rastgele bir kıızı seçti ve ben rahatlardım. Eve benimle uğraşacaktı. Kimse yoluma çıkmasın.

Bugün, aylardır ilk kez yüzümde bir gülümseme hissettiğim gündü. Ara sıra güldüm, kafam açık ve odaklanmış bir şekilde hokey oynadım ve hayatıma karşı hissettiğim ilgisiz tiksinti dışında başka bir şey hissettim. Damarlarımdan bir şey fişkırdı ve adımlarımı hafifletmişti.

Eve'i görmezden gelip, yokmuş gibi davranmak bir hataydı. Pasif ve fazla affedici bir davranıştı. Sonunda Eve'e bütün yaz hak ettiği cezayı veriyordum ve bu iyi geliyordu. İyi olmaktan da öteydi. Onunla kavga etmek, onu alçaltmak için heyecanlıydım. Dizlerinin üzerine çöküp, gözyaşları içinde benden af dilemeden durmayacaktım. O zaman, ve ancak o zaman, göğsümdeki öfke nihayet dinerdi. *Belki*. En azından öyle umuyordum. Tek umudüm buydu.

Çiftler birer birer ayrılınca oyun sona erdi. Cayden jakuziyi çalıştırdı. Kaslarının dinlenmesine takıntılıydı ve maçlardan sonra her zaman jakuziye girip buz koyardı. Çatıda sadece Ice Gods, Lily, Eve ve Isabelle kaldığında, jakuziye girme zamanı gelmişti.

"Jakuzide banyo yapacak mısın?" diye sordu Lily

arkadaşlarına. "Tabii!" diye hemen cevapladı Isabelle.

Eve tereddüt etti. "Ben yatacağım galiba."

"Odanıza dönmek için acele mi ediyorsun, Sindirella?" diye onu kışkırttım.

Onu neden jakuziye sokmak istediğimi tam olarak bilmiyordum, ama gözlerinin bana attığı ateşli bakışlardan hoşlanıyordum. Onunla atışmak yeni hobim olmuştu, bu konuda ustalaşmak istiyordum ve pratik yapmak mükemmelliğe götürürdü. Ayrıca, masum kızarıklıklarını daha fazla görmek istiyordum. Bana küfredebilir, benim iğneleyici sözlerine mükemmel cevaplar verebilirdi, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Erkekler ve deneyim açısından Eve parlak ve yeniydi. Kırmızımsı, bakire yanakları eğleneliydi. Onu utandırmaktan zevk alıyordum ve o da kolayca utangaçlaşıyordu.

O gece sen de öyleydin. Bu anıyı derinlere gömerek başımı yana eğdim ve düşmanımı düşündüm.

Arkadaşları onu içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Bırak onu. İçerisi yeterince kalabalık olacak," diye seslendim.

Eve'in gözleri benimkilere kaydı ve kısıldı. Dışarıda kalmaktan nefret ederdi ve en çok da beni mutlu etmekten nefret ederdi. Artık benim onu jakuziye istemediğimi düşündüğü için, girmeyi düşünüyordu.

"Oyunbozanlık yapma, Eve," diye seslendi Marcus, mayosunu çıkararak.

Maçlardan sonra jakuziye girme ritüelimizi bildiğimiz için, kıyafetlerimizin altına mayolarımızı giymiştik. Ben de onu taklit ederek tişörtümü başımdan çekip attım ve gözlerimi Eve'den ayırmadım. O bana bir bakış attı ve sonra başka yere baktı.

"Tamam, ama sadece birazcık." Tam o sırada Lily'nin üstünü çıkardığını gördü. "Ne giyeceksin?"

"İç çamaşır. Bikiniyle aynı," dedi Lily.

Isabelle, Lily'nin örneğini takip etti ve Eve de isteksizce uydu. Dönen suya girdim ve gergin kaslarımın gevşemesinin keyfini hemen çıkarmaya başladım. Marcus yanımdaydı ve Eve giysilerini bir kenara atıp doğrulduğunda, içinden homurdandı.

"Asher, kız kardeşi hakkında düşündüklerimi bilse beni öldürürdü," diye mırıldandı. "Ama lanet olsun, çok seksi."

"Fark etmemiştim," dedim kuru bir şekilde ve onun esnek vücudundan gözlerimi ayırmaya çalıştım ama başaramadım. O gece, panik ve korkuyla mücadele ettiğimiz loş ışıktaki onu düzgün bir şekilde görememişim. Ama ellerimde hissettiğim duyguyu ve onun tatlı tarçın tadını asla unutmayacaktım.

"Tabii ki dostum. Kör bir adam bile fark eder. O başka bir kadın," Marcus fısıldadı ve özlem dolu ses tonuyla beni rahatsız etti.

"Eğer ölmek istemiyorsan, gözlerini ondan uzak tut. O yasak bölge, bunu hepimiz biliyoruz. Asher, onun konusunda şakası yok."

Marcus omuz silkti. "Belki bazı şeyler ölmeye değer." Bana bir bakış attı. "Her neyse, bu cazibeye dayanabilirim... Onunla aynı odada kalmıyorum. Ama sen, dostum, sen bittin."

"Onu öyle görmüyorum." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü.

Marcus güldü. "Yalancı. Öyle olmasaydı, maç sırasında onu öperdin."

"Bu ne saçma bir mantık?" O sadece

omuz silkti. "Kanıtlayabilirim."

"İstediğin gibi." Onun meydan okumasını kabul ettim, bunu yapamayacağından emindim.

Eve suya yaklaşıyordu. Altın rengi teni jakuzinin ışığında parlıyordu ve iç çamaşırları ona ikinci bir deri gibi oturmuştu, mütevazı ve bu yüzden daha da seksi görünüyordu. Dantelli veya push-up sütyen giymemişti. Spor bir şey giymişti, pamuklu kısa külot ve egzersiz için yapılmış gibi görünen bir bralette. O da beyaz pamuktu. Mükemmel bir bakire ve çok seksi.

Kızlar küvete atladılar ve Cayden hemen Lily'yi kucağına çekti ve bir kolunu onun beline dolayarak onu gözlerimizden etkili bir şekilde sakladı. Tabii ki bakmayacaktık. Lily'ye çok uzun süre bakmak intihar etmek için iyi bir yoldu ve Cayden en iyi arkadaşlarımdan biri olmasına ve son sınıfın sonunu benim havuz evimde geçirmesine rağmen bunu güvenle söyleyebilirdim.

Marcus, Isabelle'e yer açmak için küvetin etrafında dolaştı ve karşımda tek boş yer kaldı. Eve o boşluğa oturdu. Koyu renk saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanmıştı ve birkaç tutam saç buharla yüzünde ve boynunda süzülüyordu. Sikim tekmelenmiş gibi sıçradı. Hızla sertleşti ve karnıma yapıştı. Şükürler olsun köpüklere.

Eve'in yanında sertleşmek konusunda ciddi bir sorunum vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum. Uyuşturucu bağımlılığından kurtulduktan sonra vücudum kaybedilen zamanı telafi etmeye hazırdı, ama beni sertleştiren tek kız nefret ettiğim kızdı. Bir terapist benim sorunlarımla çok eğlenirdi. Sohbet başladı ve ben zihnimi boşaltmaya çalıştım. Gözlerimi Eve'den uzak tutmak tam zamanlı bir işti.

Bir saat sonra, lanet küvetten çıkmanın zamanı çoktan gelmişti. Lily ve Cayden çoktan gitmişti, muhtemelen onun yurt odasını vaftiz etmek için. Isabelle de gitmişti, Marcus'u mavi toplanla ve gidecek hiçbir yeri olmadan bırakarak, oda arkadaşları odalarında kız arkadaşını sikmeyi bitirene kadar.

Marcus ve Eve, Denver'daki Asher hakkında konuşuyorlardı ve Eve beni tamamen görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Konuşmanın bir duraklamasında Marcus bana sinsi bir gülümseme attı. "Ee, Beckett, neden oyundan çekildin? Eve'de bir sorun mu var?"

O hareketsiz kaldı.

Marcus'a ölümcül bir bakış attım. "Oynamaktan vazgeçtim."

Marcus başını salladı. "Yani korkaksın demek istiyorsun. Kadınlar sana fazla geldi, ha?"

"Kapa çeneni, Bailey."

O güldü. "Bu oyunun bitmediği anlamına gelir, biliyorsun, değil mi? Eve de oyuna katılmıştı ve henüz öpücüğünü almadı."

Karnımda kötü bir his belirdi. Marcus'un ne söyleyeceğini daha söylemeden tahmin edebiliyordum.

Eve'e sırtıttı. "O halde, oyunun dürüstlüğünü korumak ve kurallara uymak adına, Beckett'in sırası bende, seni öpeceğim Eve."

"Hayatta olmaz," diye bağırdım.

Eve'in gözleri benimkilere kaydı. Marcus'un tuhaf, saçma teklifini reddetmekten vazgeçip kabul etmeye karar verdiği anı gördüm.

"Tamam, tabii. Kurallara uymalıyız, değil mi Beckett?" Bana doğru başını salladı ve Marcus'a açıkladı, "Beckett kuralları sever."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum." Marcus güldü ve Eve'e yaklaştı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Sindirella?" Eve'e düşük ve **k a r a r** lı bir sesle sordum. Benim onunla dalga geçtiğimi sandı.

Cezalandırmak mı? Yakında bunun şaka olmadığını anlayacaktı. Tabii ki annesini kovdurarak değil. Eğer bunu yaparsam, elimdeki koz kalmazdı. Neyse ki, asi küçük ev arkadaşımı cezalandırmak için başka birçok fikrim vardı.

"Sadece kurallara uyuyorum, Beck. Tıpkı senin istediğin gibi," dedi bana, bir puan kazanmış gibi sırıtarak.

Beck. Annemin eski lakabıydı ve başkalarının kullandığında nefret ettiğim bir lakaptı. Nedense Eve'den çıkınca aynı gelmiyordu. Farklıydı. Yeniydi. Umurumda değildi.

"Göz bağı nerede o zaman?" Eve ve Marcus birbirlerine yaklaşıırken araya girdim.

Kızlık bezi gibi beyaz pamuklu braleti suda tamamen şeffaflaşmıştı ve koyu renkli meme uçları bana göz kırpyordu. Marcus da görmüş olmalıydı. Mantıksız ve inkar edilemez bir karanlık duygu beni sardı. Uzanıp jakuzinin kenarından bir Hellions taraftar atkısı aldım ve Marcus'a attım.

"Kural kuraldır," dedim.

Gözlerini devirdi, küstahlığı her yerinden sızıyordu. Bu beni hem sinirlendirdi hem de tahrik etti.

Hesabına eklemeye devam et, Sindirella. Ödemeni zevkle izleyeceğim.

Marcus eşarblı başının etrafına bağladı ve sonra bana merakla kaşlarını kaldırdı. Kafamı jakuzinin merdivenlerine doğru çevirdim. Gitmesini istiyordum.

Bu sefer Marcus sadece sırttı. Önceden tahmin etmişti. Ben bir yalancıydım. Eve'yi her şekilde fark etmiştim. Elimde değildi. Uykumda bile onu fark ediyordum. Ama o, onun ne yaptığını ya da aramızda olan biten her şeyi bilmiyordu. On üç yaşındayken, kimse görmezken beni gören Eve'i. Karanlıkta fısıldadığım itirafları, hastanedeyken beni terk edip görmezden geldiğini.

Kimse seni umursamıyor, Beckett. Eve, üvey annemin bunca yıldır haklı olduğunun bir kanıtı daha oldu.

"Marcus?" diye sordu Eve yumuşak bir sesle. Gözleri bağlıydı ve çok seksi grnyyordu.

Yaklaştım. Marcus tartışmadan jakuziden ık mış, beni yeni bağımlılığımla baş başa bırak mıştı. Acı haplarına olan bağımlılığımı bu kıızla mı değiştirmiştim? Belki. Ama beni mahveden bu değildi. Beni mahveden, onun ağlamasını ve affetmem için yalvarmasını istememdi. Benim için srnmesini istememdi. Maddi olarak, dünyadaki her türlü lüks içinde bymştm. İstedim hiçbir şey yoktu. Eve'e kadar. Onun teslim olmasını istiyordum. Özür dilemesini ve bunu içtenlikle söylemesini istiyordum.

O gecenin gerçek olmasını istiyorsun.

Hayır. Umurumda değildi, kafamdaki sesle tartıştım. Tek umurumda olan, her zaman beni çok iyi tanıyan kıızı sonunda mahvetmektir. Sabreden her şeye kavuşur ve ben yıllardır küçük Sindirellamı kırmak için bekliyordum.

O da bekliyordu, savunmasız, güzel ve lanet olasıca güven dolu. Kaan sa telleri ıslak boynundan aşağı sarkarak omuzlarınınstne değiyordu. Dolgun dudakları aralıktı, pcğe hazırdı. Marcus'un öpücüğüne. şimdiye kadar kurallarına uymakta çok başarısız olmuştu.

Marcus'u öptüğünü düşünmek gğsmde karanlık bir öfke uyandırdı. Göze arpan gğslerininstleri sudan çıkıyordu, parlak ve pürüzsüz, lanet olası adımı haykırıyorlardı. Bir saattir sertleşmiştim ve kan akışının olmaması beynimi etkiliyordu. Onları tekrar hissetmem gerektiğini kesin olarak biliyordum.

Marcus'un yapacağını hayal ettiğim gibi ona eğildim ve onu yumuşakça öptüm. Hareketsiz kaldı, tepki vermedi. İlkel ve mantıksız bir şey, benim hareketime tepki vermemesini kutladı. Bir an sonra geri çekildi, oyundaki rolünü yerine getirdiğini düşünüyordu. Elimi başının arkasına koydum ve tekrar eğildim, dudaklarını tekrar yakaladım, bu sefer ikimize ait olan acımasız bir öpücükle. Ondan teslim olmasını istedim ve o da teslim oldu. Onu düzgünce öptükten sadece birkaç saniye sonra, o da karşılık verdi ve benim yoğunluğuma karşılık verdi. Dilim onun ağzına girmeye çalıştı ve dilini okşadı

ve nefesini göğsümde hissettim, benimkine yapışmış gibi. Onu acımasızca, sonsuza dek öptüm ve o da bana karşılık verdi.

Onu kollarıma çektim; ıslak teninin dokunuşu bağımlılık yapıcıydı. Su bizi birbirimize çekti ve ben suya batmış bankın üzerine oturdum ve onu kucağıma çektim. O da isteyerek geldi, bacaklarını benim uyluklarımın üzerine açarak beni bacaklarının arasına aldı ve amını benim sikimin üzerine oturdu.

Bir saat boyunca sertleşip arzuladıktan sonra bu baskı inanılmazdı. Uzun, sert çizginin üzerinde kıvrıldı, ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Elleri yanaklarıma yükseldi ve o gece yaptığı gibi yüzümü avuçladı. Bu, benim hiç deneyimlemediğim ve hak etmediğim bir şefkatti.

Kimse beni onun gibi görmüyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Onu boğmak istedim. Onu boğmak istedim. Sabah uyandığında ilk düşündüğü ve gece uyandığında son düşündüğü şeyin benim adım olmasını istedim. Onun benim düşüncelerimi domine ettiği gibi, ben de onun düşüncelerini domine etmek istedim.

Onun ıslak, esnek vücudunu kucağımda tuttum, bir elimi beline, diğerini ensesine koyarak, uzaklaşmayı aklından bile geçirmesin diye onu sıkıca tuttum. O anda çatı katında yalnızdık, ama olmasak bile umurunda değildi.

Dilimi dudaklarının arasına soktum, ağzını yağmaladım, istediğim her şeyi aldım ve onu nefessiz bıraktım. Tadı o geceki gibiydi. Tehlikeli derecede bağımlılık yapıcı bir şey gibi.

Dudaklarımı ısırды, ben de onun dudaklarını ısırдым. O, benim ısırдыğымда irkildi, ama ben onu yüz kat daha yumuşak ısırдыştım. *Hoşuna gitmişti*. Tekrar denedim, bu sefer alt dudağını ağzıma çekip hafifçe ısırдым. Nefesi kesildi, elleri ıslak tenimde kaydı. Ellerim vücudunda aşağıya doğru kaydı, göğüslerine ulaştı ve memelerini avuçladı. Başparmaklarımla sertleşmiş meme uçlarını tekrar tekrar okşadığымda titredi.

Kollarımda gevşeyene kadar onu öptüm. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. Sadece bana yaklaşıp durmamam için yalvarırken geri çekildim.

Nefes nefeseydi; ikimiz de öyleydik. Penisime baskı yapan ağırlığı hala beni çıldırtıyordu, ama kontrolümü kaybetmeden önce durmam gerekiyordu. Eve söz konusu olduğunda, zaten tehlikeli bir şekilde zayıflamıştı. Dudaklarını ıslattı, göğsü hala nefes almaya çalışır gibi inip kalkıyordu. Sonra konuştu.

"Marcus?"

Donakaldım. *Marcus* mı?

Eve göz bağını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve şaşkınlıkla açıldı. "Bekle, Marcus nerede? Onu öptüğümü sanıyordum," dedi, kafası karışmış gibi. Benden kalkmaya çalıştı.

Onu orada tuttum.

"Tekrar söyle," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Eve'le her karşılaştığımda, hissedilecek her şeyi hissettiğimi sanırdım, ama her seferinde beni yeni derinliklere sürüklerdi. Öfke, hayal kırıklığı, sahiplenme ve şehvet. Dokunduğumuzda hepsi etrafımızda dönüyordu. Şu anda, şiddetli bir kasırğa gibiydi.

"Az önce seni Marcus sandım," diye tekrarladı ve göğsümü itti, ama beni hareket ettiremedi. Elleri ıslak, çıplak tenimde kaydı. Her hareketinde sıcak amcığı sertleşmiş penisime sürtünüyordu ve bu beni delirtiyordu.

Ateşli bakışlarımla karşılaştı ve sıırttı. "Neden? Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Benim olduğumu biliyordu. Benimle dalga geçiyordu. Küçük yaramaz, benimle oynayabileceğini mi sanıyordu? Bu düşünceyle içimi kaplayan rahatlamayı görmezden geldim.

"Kurallarımı çiğnemek komik mi sanıyorsun, ufaklık?" Kalçalarını kavradım ve sikimi ona sürttüm, onu köpüklü suda kolayca ileri geri ve yukarı aşağı ittim.

Elleri benden kaçmaya çalışmayı bıraktı ve omuzlarıma tutundu. Penisimin klitorisini yukarı aşağı kaydırıldığını biliyordum; her hareketimde gözlerinin buğulanmasından anlayabiliyordum. Sağ elim kalçasına dolandı ve ağır bir küreyi sertçe kavradım. Nefes nefese kalmıştı. Eve zevk alırken biraz acı duymayı severdi. Parmaklarım arkadan yarıklarına doğru kaydı,

yukarı aşağı okşadı ve sonra arkadaki büzülmüş deliğın üzerinden geçti. Nefes nefese kaldı ve üzerimde kıvrınarak orgazma yaklaştı.

"Beni itmemen gerektiğini sana nasıl öğretmeliyim? Hangi ders kuralları kafana sokacak?" Dudaklarına fısıldadım. Onu daha çok öpmek istiyordum, ama aynı zamanda onun parçalanışını izlemek de istiyordum.

Bana öfkeyle baktı ama yine onu sallamama izin verdi. Çok yakındı ve boşalmak istiyordu.

Parmaklarımla kık deliğini keşfettim, birini nazıkçe içeri bastırdım.

"O zaman burada sevişmeye ne dersin? Sadece ucuyla? Bu, kurallarına saygı duyma için yeterli bir ders olur mu?"

Dudaklarını ısırdı, yanakları kızardı. Dokunuşlarımla ne kadar tahrik olduğunu görünce sikim ağrıdı.

İnledim. "Kıçını parmaklamamı seviyor musun, Evie? Sikimin başını oraya sokup seni genişletme fikri hoşuna gidiyor mu?"

Elleri omuzlarıma yapıştı, göz bebekleri büyüdü. Onu kaybediyordum ve buna izin veremezdim. Parmağımı kıçından çıkardım ve bacaklarının arasına uzandım. Amcığı su altında bile sıcaktı. Klitorisini acımasızca çimdikledim, orgazmını engelledim.

"Ya da belki bu yeterlidir... Kurallara uymaya başlayana kadar boşalamazsın, tatlım. Bu sana olduğu kadar bana da acı veriyor." Ona boktan bir sırtıış attım.

O alaycı bir şekilde güldü, hayal kırıklığı ve utanç yanaklarını kızarttı. "Sanki beni durdurabilirsin, Beckett. İstedığım zaman kendimi tatmin edebilirim."

"Eminim bu konuda çok tecrübelisin, ama seni durdurabilirim, Eve. Seninle aynı odada yatıyorum." Eğildim ve teninin kokusunu içime çektim. O günden itibaren tarçın ve klor kokusu beni tahrik edecek ve bu karşılaşmayı hatırlatacaktı.

"Eğer denediğini yakalarsam, seni bağlayıp kıçını kızarana kadar tokatlayacağım ve sonra da sikip atacağım. Beni deneme."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra aniden göğsüme itti. Tehdidim karşısında biraz şaşırılmışım. Eve'in yuvarlak, kalın kıcını şaplamak hoşuma mı gitmişti? Belki. Son zamanlarda kendim hakkında her türlü şeyi keşfediyordum.

"Bırak beni, yoksa insanlar buraya koşana kadar bağırırım." Sesi güçlü ve emirdi. Korkmamıştı.

İyi. Onun hala mücadele etme gücü olmasını istiyordum.

"İstediğin gibi bağır. Benim itibarıma zarar vermezsin, ama kendininkine zarar vermeyi düşünmelisin. Okul yılının ilk günlerinde hokey oyuncularıyla jakuzide çıplak yüzmek konusunda çifte standart var, değil mi? Bu tamamen haksızlık. Arkadaşın Isabelle *Herald'a* bu konuda bir köşe yazısı yazmalı."

"Senden gerçekten nefret ediyorum Anderson, biliyor musun?"

"Bu his tamamen karşılıklı." Arkanı döndüm, bir bira aldım ve Eve'in sudan çıkmak için elinden geldiğince çabuk hareket etmesini izlemek için tekrar oturdum.

İşte bu, kitaplara geçecek bir popoydu. Üzerinde kırmızı bir el izi olduğunu hayal ettim. *Benim* el izim. Bu görülmeye değer bir manzara olurdu.

Kesinlikle mükemmeldi ve ellerimi ona değdirmek için sabırsızlanıyordum. O benim dokunuşlarıma gittikçe alışıyor ve ben de ona dokunmaya gittikçe daha fazla bağımlı hale geliyordum.

Hiç kimsenin dokunuşunu hoş karşılayacağımı düşünmemiştim. Hayatımın o kısmının benim için bittiğini düşünmeye başlamışım. İhtiyaçlarımı bastırmak için enerjimi hokey'e yönlendiriyor, geri kalanını duşta hallediyordum.

Eve, o sıkıcı geleceği değiştirmişti. Onun dokunuşuna dayanabiliyordum. Onu *istiyordum*.

Onun dokunuşu.

Benim için bir ilkti.

Görünüşe göre, benim için tek ve gerçek istisna olan kişiyi bulmuştum.

Eve

UYUDUM ve beni tutan ve içime giren güçlü ellerin hayalini gördüm. O rüyalarda, görünmez karanlık figür beni acımasızca, tek kelime etmeden aldı ve ben çılgık atana kadar becerdi. Ter içinde ve dağınık bir şekilde uyandım, bütün yaz boyunca unutmaya çalıştığım pisliği hayal ederek rüyamda boşaldığının farkına vardım.

Uyandığımda ve derse giderken o pislik yoktu. Küçük bir merhamet.

Önceki gece jakuzide aramızda neredeyse olanlara hala dehşet içindeydim. Tabii ki, beni öpenin o olduğunu hemen anlamıştım. Bütün yaz boyunca beni rahatsız eden aynı uyuşturucu öpücüklerdi ve uykumda bile onun dokunuşunu tanıyabilirdim.

Onu kışkırtmak eğlenceli bir fikir gibi gelmişti, ta ki o durumu tersine çevirene kadar. Sınıfa girerken titriyordum, jakuzide onun sertleşmiş penisini sürtünmenin anısı beni utançla dolduruyordu. Onu bu kadar nefret ederken, dokunuşlarından bu kadar tahrik olabilmek nasıl mümkün olabilirdi? Bende bir sorun vardı. Uzun süredir seks yapmamak beynimde bir kısa devre yaratmıştı ve şimdi de kısa devre yapıyordum.

Bu sabahki ilk dersim Ekonomiye Giriş'ti. Dersi sabırsızlıkla bekliyordum. Rakamlar bana her zaman mantıklı gelmişti ve para her zaman takıntım olmuştu, bu yüzden bu ders bana çok uygundu. Aslında, para kazanmanın bir yolunu bulmak benim takıntımdı ve bugün bu hedefe bir adım daha yaklaşıyordum.

Hevesli bir öğrenci gibi ön sıralara oturdum. Çok erken gelmiştim ve sınıfta sadece birkaç öğrenci vardı. Sınıf dolmasını beklerken parlak yeni not defterimi ve kalemimi çıkardım.

Profesör sınıfa girdi ve öne doğru yürüdü. En azından ben onun profesör olduğunu düşündüm. Ütülü kot pantolon ve dirsek yamalı tüvit ceket giymesine rağmen, beklediğimden daha yakışıklıydı. Kıyafeti bile onun profesör olduğunu düşünmeme yetmişti. Kürsüde notlarını düzenleyip slaytlarını kontrol ederek oyalanıyordu. Sonra başını kaldırıp sınıfa göz gezdirdi. Şu ana kadar tek öğrenci bendim. Ayrıca öne çok yakın oturan tek öğrenciydim.

Yaklaşp bana gülümsedi. Bu gülümsemede bana tanıdık gelen bir şey vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken o konuştu.

"Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum. Elm'deki lokantada mı çalışıyorsun...?" Beni hatırlamaya çalışır gibi aynı ifadeyi takındı.

Yüzü zihnimde yerine oturdu. "Evet! Chickadee Diner. Orayı sık sık ziyaret edersin, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki, orası Maine usulü ton balıklı sandviğin yağlı ve balık kokusunu tam kıvamında yakalıyor." Tekrar gülümsedi ve bu hoşuma gitti.

Ben de gülümsedim. Gülümsememek kabalık olurdu. "Ton balıklı sandviç en çok satan yemeklerinden biri." "Eminim öyledir," dedi. "Peki, o zaman bir ara orada görüşürüz."

"Tabii, aşçıya ton balıklı sandviçi ekstra yağlı yapmasını söyleyeceğim," diye şaka yaptım.

Neyse ki profesör yüzünü buruşturdu ve oyuna katıldı. "Lütfen, lütfen yapma. Bu arada, ben Profesör Jefferies. Matt Jefferies. Sen de Eve, değil mi? Adın etiketinde doğru yazıyorsa."

İsim etiketimi hatırlaması biraz tuhaf olsa da, bunu önemsemedim. Öğretmenler isimleri iyi hatırlar.

"Evet, Eve Martino. Tanıştığımıza memnun oldum, Profesör Jefferies... resmi olarak demek istedim."

O gülümsedi. "Evet, resmi bir tanışma. Eğer iyi maaşlı bir kampüs işi arıyorsan, asistan arıyorum. Genelde birinci sınıf öğrencileri almam ama doğru kişiyi sıfırdan yetiştirmek hoşuma gidiyor. Son asistanım mezun olana kadar dört yıl benimle çalıştı."

"Oh, gerçekten mi! Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. İş ilanını takip edeceğim."

Öğrenciler şimdi orta koridordan akın akın geçerek yer arıyorlardı. Profesör Jefferies kürsüsüne geri döndü, ben de yeni defterimi açtım ve çalışmaya hazırlandım.

Ders başlamış ve birkaç dakika geçmişti ki, geç kalan bir öğrencinin kapıyı açarken çıkardığı gıcırtı sesi Profesör Jefferies'in dersini böldü. İlk gün geç kalmak benim için kabus gibiydi. Geç kalan öğrenciye sempatiyle baktım, ta ki kim olduğunu görene kadar.

Beckett, sanki tüm zamanı kendine aitmiş gibi orta koridordan yavaşça yürüdü. Sıkı siyah tişörtü, koyu renk kot pantolonu ve fermuarı açık Hellions kapüşonlu sweatshirt'üyle iyi görünüyordu.

İyi mi görünüyordu? Bu ne tür bir ilk tepkiydi? Aman Tanrım, benim neyim var?

Arkamı döndüm, ama o beni fark etmişti. Yavaşça gülümsedi. Bana doğru geldi. Önüme döndüm, yanıma oturacağı için telaşlı ve sinirliydim. O, boş koltuklar olmasına rağmen, sıra boyunca ilerleyip tam arkama oturdu.

"Bana kalem verir misin, Sindirella?" diye eğilip fısıldadı.

Yanağıma değen sıcak nefesiyle cildim karıncalandı ve beni önceki geceye geri götürdü. Vücudumun çıldırmasının sebebi tamamen oydu. Birini bu kadar tahrik edip sonra öylece bırakamazsın. Bu senin için iyi olamaz. Çok gergindim ve onun yakınlığı durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Evie? Beni görmezden gelme, yoksa daha yüksek sesle soracağım."

"Burada," diye tısladım ve omzumun üzerinden bir kalem attım. Tabii ki yakaladı, çünkü o tür bir doğal atletizm yeteneği vardı.

Tık. Tık. Tık.

Ders başladıktan beş dakika sonra Beckett, kalemimle masayı, tam kulağımın arkasına vuruyordu.

Tık. Tık. Tık

Çok sinir bozucuydu ama hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ne kadar sinir bozucu olduğunu görürse, yapmaya devam edecekti. Anlaşılan, artık ilkokulda değildik, aynı kurallar geçerliydi.

Ben tepki vermediğimde, uzun bacaklarını arkamda uzatıp benim bacaklarımın altına soktu. Bir sıra geriden bile bacaklarıma ulaşabiliyordu. Bacaklarımı hareket ettirdim, o da bacaklarını hareket ettirdi. Botu bacağıma dokundu, ben de bacaklarımı tekrar hareket ettirdim ve öğretmenin söylediklerini kaçırdım.

Bir şey yapmam gerekiyordu.

Kalemimi düşürmüş gibi yaptım ve eğildim. Becerikli bir hareketle Beckett'in bağcıklarından birini çekip masanın ayağına bağladım, sonra doğruldum.

Profesör Jefferies devam etti ve Beckett yine benimle uğraşmak için ayağını hareket ettirmeye çalıştı. Bacağını çektiğinde, birbirine bağlı tüm sıra masaların sallandığını hissettim ama masalar yerinden kıpırdamadı. Arkamda kıkırdayan Beckett'e karşı zafer dolu bir gülümsemeyle mücadele ettim.

Jefferies bir soru sordu. "Ekonomi dersinde kullandığınız önemli kitap veya makaleleri gönüllü olarak paylaşmak isteyen var mı?"

Diğerleri gibi ben de profesörün gözlerinden kaçındım, ama biri elini kaldırmış olmalı ki Profesör Jefferies onu çağırdı.

"Evet, paylaşmak ister misin?" dedi, yanımdaki birine bakarak.

"Ben pek bilgili değilim, en azından şimdilik, ama buradaki arkadaşım Eve bana bazı ilginç kitaplardan bahsetti." Beckett'in derin sesi beni birdenbire sıcak koltuğa oturtarak dikleştirdi.

Profesör Jefferies bana baktı ve başını salladı. "Tamam, Eve, dinleyelim."

Yüzlerce çift gözün bana odaklandığını hissettim. Avuç içlerim aniden terlemeye başladı ve midem bulanmaya başladı.

"*Progress and Poverty* ve *Das Kapital*'i seviyorum, tabii ki. Ama bence en etkili olanı Adam Smith'in *Wealth of Nations*'ı." Sesim titrememişti, bununla gurur duydum. Sonuçta lanet olası cevabı biliyordum. Aslında ekonomiye gerçekten ilgi duyuyordum, Beckett gibi babamı mutlu etmek için okumuyordum.

Profesör Jefferies onaylayarak başını salladı. "Mükemmel öneriler."

Koltuğuma geri çöktüm ve omzumun üzerinden zafer dolu bir bakış attım. Beckett koltuğunda rahatça oturuyordu, son dakikada kazandığım zaferden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bana sadece başını salladı. "Akıllı kız," diye mırıldandı.

Koyu gri gözlerindeki ışıltı sayesinde, dayanılmaz bir sıcaklık beni sardı. Sesindeki onaycı tonu hoşuma mı gitmişti? Ondan başımı okşamasını mı istiyordum? Kesinlikle hayır. Eğer öyleyse, apartman 7'de yaşayan tek deli Beckett değildi.

Bu adam akıl sağlığım için tehlike oluşturmaya başlamıştı. Arkanı döndüm ve derse odaklanmaya çalıştım. Profesör, ortak bir proje için sınıfı ikili gruplara ayırırken dikkatimi tekrar derse verdim.

"Tek sayılı sıralar, arkanızdaki kişiye dönün. Bu yıl sizin eşiniz olacak. Ne olursa olsun, birlikte çalışmanız gerekiyor. Bu kolay bir ders değil; her yıl kaç öğrencinin bıraktığına bir bakın. Birlikte çalışın. Biriniz derslerden kalırsa, ikiniz de kalırsınız."

Sıradaki masaların numaralarına tedirgin bir şekilde baktım. Bir numara. Tek sayı.

Umutsuzca, bu köşede benden ve Beckett'ten başka biri olmasını umarak arkama döndüm. Şansım yoktu. Beş metre çapında sadece ikimiz vardık.

Beckett sırtı. "Merhaba, dostum."

O öğleden sonra, bir iş için ipucu bulmuştum. Sadece ipucu değil, deneme vardiyası. Hade Harbor'daki The Dunes adlı ülke kulübündeydi, kardeşim geçen yaz orada cankurtaran olarak çalışmıştı. Benim için iyi referans vermişti. Çalışmaya, geçimimi sağlamak için paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. The Dunes'daki bahşişlerin, lokantadaki işimi gölgede bırakacağını ve oradan ayrılıp, geceleri çalışıp gündüzleri kampüste kalabileceğimi umuyordum.

"Tamam, misafirlere bar menüsünü götür ve öneri isterlerse onlara yardımcı ol. Her akşam mutfakta farklı yemeklerle uyumlu önerilerin güncel listesi var. Ezberle." Cassie, restoranın brasserie bölümünün baş garsonuydu.

The Dunes'un üye listesi, küçük kasabanın en zengin ve en nüfuzlu sakinleriyle doluydu. Orada bulunmak için golften hoşlanmanıza bile gerek yoktu. Burası, iş ve siyaset dünyasındaki diğer güçlü oyuncularla tanışabileceğiniz bir yerdi ve Asher, bahşişlerin çılgın olabileceğini söylemişti.

"Tamam, listeyi ezberle," diye tekrarladım, siyah önlüğümü düzelterek. Diz boyu siyah kalem etek ve beyaz düğmeli gömlek giymiştim. Saçlarımı düzgün bir at kuyruğu yapıp, siyah külotlu çorap ve düz balerin ayakkabılarla kıyafeti tamamlamıştım. Yeterince profesyonel görünüyordu, sadece garsonluk becerilerimi geliştirmem gerekiyordu.

"Sana biraz etrafı gezdireceğim, böylece beklediğimiz hizmetin nasıl olduğunu görebilirsin, sonra da seni tek başına gözlemleyeceğim."

"Harika." Gerginliğimi gizlemek için gülümsemeye çalıştım ve onu loş ışıklı, pahalı yemek salonunda takip ettim. İnsanların çoğunlukla pahalı içecekler ve mezeler sipariş ettiği bar bölümünde deneme yapacaktım.

Takım elbiseli erkeklerin oturduğu bir masanın yanında durduk ve Cassie harekete geçti. Çok iyiydi. Akıcı ve tecrübeli. Ben beceriksizce onun yanında duruyordum, sanki yedek parça gibi.

"Eve'i tanıştırmak istedim. Bu gece iyi geçerse, bundan sonra brasserie'de yardımcı olabilir. Eve, bu beyler düzenli müşterilerimiz. Burada çalışırsan çoğunu sık sık göreceksin."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Adamlara gülümsedim. Dört çift göz beni baştan aşağı incelediğinde içimi bir ürperti kapladı.

"Neden, Eve. Buraya çok yakışacaksın," yanımda oturan adam dedi. "Ama sormak zorundayım, senin gibi güzel bir genç kadın, kendi yaşlıtlarınla parti yapabilecekken neden bizim gibi yaşlı, sıkıcı erkeklerle çalışmak istiyorsun?"

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Neyse ki Cassie araya girdi.

"Eve, HHU'da yeni başladı ve part-time bir işe ihtiyacı var. Restoranın bizim bölümünde en iyi bahşışlerin verildiğini söyledim, eminim sizler de kalması için onu ikna edersiniz," dedi Cassie gülerek ve bana hafifçe dirsek attı. "Ayrıca, onun yaşındaki erkeklerle takılmak pek eğlenceli değil, değil mi Eve?"

Garip bir şekilde güldüm. Bu ne iğrenç bir flört etme şekliydi böyle?

"Hayır, sanırım eğlenceliler," diye ekledim, çünkü Cassie benim bir şey söylememi bekliyor gibiydi.

"Demek sen birinci sınıfsın? Ah, ah, keşke yine on sekiz yaşında olsaydım," erkeklerden biri kıkırdadı ve diğerleri de ona katıldı.

"Peki, beyler, ne içmek istediğinize karar verdiniz mi?"

Adamlardan biri Cassie'nin elindeki şarap menüsünü küçümseyerek eliyle itti. "Gerek yok tatlım. Eve'in ailemize katılmasını kutlamak için bir şişe Dom Reserve alalım."

"Harika, hemen getiriyoruz," dedi Cassie gülümseyerek.

"Eve yapsın. O halledebilir gibi görünüyor," dedi adam devam etti.

Cassie'yi barın diğer tarafına kadar takip ettim. "Bunu beklemiyordum," dedim gergin bir şekilde. Cinsel taciz içeren bakışlar ve imalar yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

"Endişelenme, onlar zararsızdır. Flört etmeyi ve burada oldukları bir saat boyunca kendilerini büyük adamlar gibi hissetmeyi severler, sonra da evlerine gidip karılarının dırdırını dinlerler. Endişelenme. Hepsi lafla.

"Bilmiyorum. Bu işte iyi olacağımı sanmıyorum," diye başladım.

"Eve, maddi durumunu bilmiyorum ama kardeşininki gibi ise bu işe ihtiyacın var. Kardeşinin her yaz ev hanımlarının

yağlamasını ya da her yaz havuzun sığ kısmından kurtarmasını isteyen olmuyor mu? Elbette oluyor, ama o bunu para için yapıyor. Az önce sipariş ettikleri şişe yedi yüz dolar ve bahşişleri de çok iyi."

"Yedi yüz dolar mı?!"

Cassie başını salladı. "Aklını kapatma. Bu harika bir iş ve seni sevdiler." Beni baştan aşağı süzdü. "Burada çok başarılı olabilirsin. Bir dene."

"Tamam. Yani, deneyeceğim, ama biri bana dokunursa, kafasına şişeyi geçiririm."

Cassie güldü. "Gel, Dom'u hazırlamana yardım edeyim."

Vardiyamın yarısı bitmişken geldiler. Cassie yanıma koştu.

"Ver şunu." Elimde parlatmakta olduğum gümüş çatal bıçakları elimden aldı. "VIP misafirlere bakmamız lazım."

"Diğerleri VIP değildi mi?"

Burnunu çektirdi. "Alakası bile yok. Sadece paralarını göstermeyi seven sıradan üyeler. Az önce gelen aile ise gerçek birer para kaynağı. Andersonlar kulübün yönetiminde de çok aktifler. Bay Anderson'ın onayı olmadan kimse üye olamaz."

Anderson mu? Beckett'in babası Soren'i kastediyordur.

Cassie salona doğru ilerlemeye başladı ve bana da onu takip etmem için fısıldadı. Ana bar alanına doğru ağır adımlarla yürüdüm ve masaya yaklaştık. Soren'in siyah saçlı başının arkasını görebiliyordum. Karısı Colette de yanındaydı.

Cassie masaya doğru yürüdü ve ikisine de gülümsedi. "İyi akşamlar, Bay ve Bayan Anderson. Bu akşam ne alırsınız?"

Soren ona bir bakış attı, konuşurken rahatsız edildiği için biraz sinirli görünüyordu.

"Bir şişe Rémy Martin, Louis XIII, buzlu olmasın." Bakışları Cassie'nin üzerinden geçip bana takıldı. Tanıdığı birine rastlamış gibi bir heyecan duydu.

Bunu beklemiyordum.

"Bayan Martino? Bu bir sürpriz."

Soren'in sözleri üzerine Colette zarif boynunu çevirip bana baktı. "Martino?"

Cassie beni öne itti. "Evet, bu Eve. Bu gece bir pozisyon için deneme yapıyor, uygun olup olmadığını görmek için."

Üç kişinin dikkatli bakışları altında yanaklarım kızardı.

"Bayan Martino, aileniz çok tanınır, değil mi?" dedi Colette. Bu sıradan söz, beni olduğum yere çivileyen bir mızrak gibiydi. "Bu kasabada size rastlamayacağım bir iş yok neredeyse."

"Sık sık karşılaşıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Soren, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek.

"O kadar sık değil," diye cevapladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Colette'in bana bıçak gibi baktığını hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. "Beck'i ziyaret etmeye gittiğimde hastanede tanıştık."

"Sana Beck demesine izin mi veriyor?" Colette kaba bir şekilde araya girdi. Beni değerlendiren bakışları terletiyordu.

Omuz silktim. "Tabii."

Colette'in sorusu sohbeti kesince sessizlik çöktü.

"Peki, iyi şanslar Bayan Martino," dedi Soren, garip bir sessizliğin ardından.

O kadar telaşlanmışım ki, garip bir yarım selam verip geri çekildim. "Teşekkürler, Bay Anderson."

Anderson ailesiyle yeterince drama yaşamışım ve sadece bir dolaba saklanmak istiyordum. Her yerdelerdi. Onlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kendimi işime verdim ve tek başıma servis yaptığım birkaç masanın yüklü bahşiş bıraktığını görünce çok sevindim. Toplamda, bir vardiyada 100 dolardan fazla para kazanmışım

Bu benim için büyük bir paraydı.

Hala havada uçarken, bahşişlerimi üçüncü kez sayarken, Isabelle'den bir mesaj geldi.

"Cumartesi gecesi parti var, Greek Row'daki Omega Psi Zeta House'da. Gelmen lazım."

Ona mesaj attım. "Saat 10'a kadar çalışıyorum."

"Tamam, büyükanne, o saatten önce parti başlamaz. Sana parti yapmayı öğretmem gerek olacak, değil mi? Üniversite birinci sınıftasın ve Warner sayesinde bir Yunan partisine davetliyiz. Kuzenim aptal olabilir ama bazı konularda işe yarar."

"Bilmiyorum."

"Hadi ama, arkadaşın Lily'yi de davet et! Bu birinci sınıfların geçiş ritüeli. Yoksa Hellions'ın yurduna dönüp tüm o seksi kızları görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Ugh. Isabelle haklıydı. Beckett'ın yanında geçirdiğim zamanı azaltmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Onunla her karşılaşmam kanımı kaynatıyor, vücudumu merakla dolduruyor ve zihnimi biraz daha çatlatıyordu.

"Tamam, siktir et. Gidelim."

"Yaşasın! Benim yurtta hazırlanmak ister misin? Birlikte gidebiliriz."

"Harika."

Bir erkek öğrenci partisi, üniversitede yapmam gereken şey gibi geliyordu. Bu aidiyet duygusu, değil mi? Belki sonunda uyum sağlayabilirdim.

Peki ya Beckett'ın kuralları?

Onları aşması gerekecekti. Zaten ciddi olamazdı. Sadece benimle dalga geçiyordu. Onun beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Asla.

Eve

Ertesi gece, derslerden sonra eve geldiğimde Lily mutfakta patates yıkıyordu. Yedi numaralı dairede en sevdiğim şeylerden biri onu her zaman görebilmektir. En nefret ettiğim şey ise oda arkadaşım ve onun yüzünden kendimi iki beden küçük hissetmemdi. Dün akşam işten eve geldiğimde, Beckett geç saatlere kadar antrenmandayken ben erken uykuya dalmıştım.

Tyler masada oturmuş havuç soyarak yardım ediyordu. "Dün The Dunes nasıldı?"

"Tam olarak hayal ettiğin gibi. Sadece bahşişlerden yüz dolar kazandım."

Tyler kaşlarını kaldırdı. "Cidden mi? Harika. Acaba başkaine ihtiyaçları var mıdır?"

"Sen cankurtaran değilsin, değil mi? Kardeşim ayrıldığından beri ilan veriyorlar."

"Yüzme bilirim ama yeterlilik belgesi yok."

"Bence The Dunes'da en önemli nitelik güzel bir yüz," dedim.

"Peki... ben geçtim mi?" Tyler bana sırıttı.

Yazdan önce, o gülümseme kalbimi çarptırırdı. Şimdi ise beni soğuk bırakıyordu. O iyi biriydi, ama iyi birinin benim erkek zevkime uymadığını

erkeklerde aradığım tip olmadığını düşünmeye başlamıştım, bu da beni endişelendiriyordu.

"Senin bahşışlerin benimkinin iki katı olurdu," diye şaka yaptım. O güldü. Onun sorgulayan bakışlarından kaçtım.

"Neden pizza sipariş etmiyoruz, bir daha söyle," diye sordu Marcus, kanepede uzanmış telefonunda gezinirken.

"Çünkü kız arkadaşım yemek yapmak istiyor," dedi Cayden. Tyler'ın yanında mutfakta oturmuş, yeşil fasulyelerin uçlarını koparıyordu. Lily ise arkasında dolanıyordu. Marcus'a sert bir bakış attı. "Yani, sen de yiyeceksin."

"Beni işe koy şef." Lily'nin yanında durup yapacak bir iş aradım. "Ama yardım edenler yiyebiliyor diye duydum Marcus."

"Ben bulaşıkçıyım. Sonra ben hallederim," dedi, beni şüpheyne düşüren sinsi bir gülümsemeyle.

Çörekleri kestim, hamburgerleri fırına koydum ve masayı hazırladım. Odadaki kişilerin sayısını saydım. Beş. İki ekstra servis altlığı daha konuldu.

"Yer çok fazla değil mi?" "Beckett yolda," diye Cayden ekledi.

Onun adını duyunca içimde garip bir his uyandı. "Kızardın mı?"

Marcus doğruldu, bakışları yüzüme sabitlenmişti. "Hayır, tabii ki kızarmadım."

"Kızardın! Asher seni gerçekten etkilemiş... Neredeyse on dokuz yaşında ve hiç öpülmemiş... Yani, yakın zamana kadar öpülmemiştin."

"Dur... kim kimi öptü?" diye sordu Lily.

"Beckett, daha önce korkaklık ettiği için telafi etmek için jakuzide Eve'i öptü."

"O mu?" Lily bana sert bir bakış attı. "Bunu bilmiyordum." Yüzündeki ifade, yalnız kaldığımızda bu konuyu daha ayrıntılı konuşacağımızı gösteriyordu.

"Önemli bir şey değildi... sadece eğleniyorduk." Yüzümü herkesten çevirdim, kızaran yanaklarımı saklamaya çalıştım.

Tyler burnunu çekti. "Anderson bana takılmak için uygun bir tip gibi gelmiyor."

"Oh, o dalga geçmiyordu." Marcus bana göz kırptı. "İkisi de dalga geçmiyordu." "Seni sapık... izliyor muydun?" diye merak ettim.

"Sadece Beckett'ın sonuna kadar gittiğinden emin oluyordum." Marcus kalçalarını düzeltti. "Tüm o ilkleri düşünmek bile beni tahrik ediyor."

Tam o sırada, kapıdan bir hokey sopası havada uçarak Marcus'un üzerine düştü ve onu acıdan ikiye katladı.

"Ah, Tanrım!"

"Hayır, sadece ben," dedi Beckett, arkadaşına sırtarak. "Canlan, Bailey." Kapıdan girer girmez, korkutucu bir isabetle sopasını kanepeye fırlattı.

"Hayalarımı incittin," diye şikayet etti Marcus ve kanepede top gibi yuvarlandı.

Beckett ceketini çıkardı ve kapının yanındaki kancalardan birine astı. Orada hokey ekipmanlarının yanı sıra çok sayıda kişilik eşya vardı. Bu yurttaki öğrencilerin hangi sporu yaptığını merak ederseniz, çok uzun süre merak etmezsiniz. Bu bana Asher'ı ve evimizdeki koridoru hatırlattı ve içimi bir hüznü kapladı. Onu çok özliyordum.

Beckett içeri girip beni baştan aşağı süzdü, bakışları kısa eteğimde takıldı. Hiç de skandal bir şey değildi. Altında tayt giymiştim, ama birdenbire kendimi uygunsuz hissettim.

"Bu boktan sopayı benden çek," diye şikayet etti Marcus, sopayı yere vurarak. "Ben sadece özel yapım sopalarla oynarım."

"Siktir git," diye mırıldandı Beckett ve odaya girdi.

Şimdi dikkatlice baktığımda, Beckett'ın hokey sopası eskisinden farklıydı. Eskisi, yanlarında mor ve sarı renklerle ayırt edilebilirdi.

Bu ise standart ve oldukça çizikti. Eskisine ne olmuştu?

"Eve," dedi Tyler arkamdan ve bakışlarımı kapıdan çekti. "Hmm?"

"Son anda odamdaki yer doldu, son yer ayırttığım kişi o."

"Oh, gerçekten mi? Yeni oyuncu kim?"

Cayden, Tyler'ın yanında dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Eski lisemden bir ezik." Sesinden rahatsız olduğu belliydi.

Cayden'in eski lisesinden mi? Orayı hatırlıyordum. Orada dikkat çekici bir oyuncu vardı ve Lily, Cayden'in geçmişini araştırmak için beni de yanına aldığında tanışmıştım.

"Cade, kulaklarım yanıyor," diye yüksek ve derin bir ses kapıdan geldi. Yeni gelen, yakışıklı yüzünde kendinden emin bir gülümsemeye içeri girmişti. Onu hemen tanıdım. Cayden'in eski okulundaki diğer hokey oyuncusuydu. Herkese gülümsedikten sonra dikkatini bana verdi. "Seni hatırlıyorum, güzelim."

"Ben de seni hatırlıyorum. Chase, değil mi?"

"Tek ve eşsiz." Chase, tüm çekiciliği ve parıldayan gözleriyle yaklaştı. "Sen Asher Martino'nun kız kardeşisin, değil mi? Geçen yıl sen ve kızıl saçlı kız beni ziyarete geldiğinizde bunu bilmiyordum." Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve bizi süzdü.

Chase'e elimi uzattım. "Bu sefer resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hellions'ın yeni sağ kanat oyuncusuyum. Kardeşinin yerine geldim."

"Öyle mi? Hellions'ın son maçına bakılırsa, sana çok ihtiyaçları var," dedim alaycı bir şekilde, odadan birkaç homurtu yükseldi.

"Eve, nazik ol... Bal ile daha çok sinek yakalarsın," diye şikayet etti Marcus.

"Övgü istiyorsan daha iyi oyna."

"Ah! Henüz takımda oynamadığım için bu alaydan muaf olduğumu söylemekten memnunum," diye işaret etti Chase.

"Sanki bir şeyleri değiştireceksin de," diye mırıldandı Cayden ve Chase'e sinirli bir bakış attı.

"Umarım değişirsin, çünkü Hellions senin gibi oynarsa hiçbir şey kazanamaz," dedi Chase düz bir sesle ve elini bana doğru uzatarak düşük bir beşlik çakmak istedi.

Elini tokatladım ve erkeklerin şakalaşmasına kendimi bıraktım. Keşke kardeşim de burada olsaydı, her şey mükemmel olurdu. Şey, neredeyse mükemmel. Odadaki erkeklerden birini Asher ile seve seve takas ederdim.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Beckett mutfağa girdi ve kahvaltı barında yanıma oturdu.

"Bugün takım hakkında çok fazla fikrin var, Cinderella. Sen de daha iyisini yapabilirsin."

"Ben iyi bir patenciyim, bilmeni isterim," dedim burnumu çekerek, Beckett'in yakınlığının farkında olarak cildim karıncalandı. Yanı bana değiyordu ve vücudumun o tarafı yanıyordu.

"Hmm, biliyorum."

"Öyle mi?" Bu itiraf beni şaşırttı.

Beckett'a baktım. Lily ve Cayden'ın mutfakta dolaşmasını izliyordu, ama yine de dikkatini bana vermiş gibi hissettim.

"Asher'ın sinir bozucu, sorunlu kız kardeşi olman, seni fark etmediğim anlamına gelmez, ufaklık."

Bu bir hakaret miydi, yoksa iltifat mı? Hiçbir fikrim yoktu. "Tamam!" diye bağırdı Lily. "Sanırım akşam yemeği hazır!"

"Harika, açlıktan ölüyorum. Daha sonra Madison binasındaki partiye gidecekseniz, hepimizin karbonhidrat alması lazım."

"Parti mi?" diye sordum ve masada bir yer buldum. Beckett'in nerede oturduğuna dikkat etmemeye çalıştım. Zordu. Kendini zihnime kazınmıştı ve onu oradan çıkaramıyordum.

"Evet, parti. Perşembe gecesi. Hepimiz gidiyoruz, istisnasız," diye devam etti Marcus.

Lily'ye baktım. Gülümsedi ve omuz silkti, kendi tarzında kabul etti. Lily gidiyorsa ben de gidiyordum. Beckett herkesin önünde beni durduramazdı.

Marcus haklı gibi görünüyordu. Partiye gidiyorduk.

Parti, futbolcuların kaldığı yurtta düzenleniyordu. HHU'da futbol önemliydi, ama hokey kadar değil, bu yüzden futbolcuların kaldığı yurt, diğer yurtlara göre oldukça kötüydü. Yine de, biz oraya vardığımızda parti çok çılgın bir hal almıştı.

Binanın etrafındaki çimler kırmızı bardaklarla ve insanlarla doluydu, bazıları baygın, bazıları öpüşüyor, bazıları çalılar arasında kusuyordu.

"Harika," diye mırıldandım içeri girerken.

"Değil mi? Roma'nın son günleri gibi, değil mi?" diye fısıldadı Lily. Erkek arkadaşına döndü. "Eve ve ben keşfe çıkıyoruz. Sonra bizi bul."

Cayden, güzel kız arkadaşını bir futbolcu partisinde gözünün önünden ayırmanın akıllıca olup olmadığını sorgulayarak ona gözlerini kısarak baktı, ama Lily onun iznini beklemedi. Elimi tuttu, onu yanağından öptü ve beni kalabalığın içine çekti.

Sandalye ve masaların kenara itilerek dans pisti yapılmış, şimdi insanlarla dolu olan kalabalık ortak alandan geçtik. Sıkışarak ilerledik ve müziğin biraz daha sessiz olduğu mutfağa vardık.

"Ee, sen ve Beckett arasında neler oluyor?"

"Ne?" Onun açık sorusundan kaçtım. Keşke bilseydim. Ona gerçekten bir cevap veremedim. Çok susamıştım, bir meşrubat aldım.

"Bana öyle söyleme. Öpüştünüz

mü?" "Oyun parçasıydı."

"Oyun bittikten sonra... yalnızken."

"Görünüşe göre Marcus hala oradaydı, yani hiç yalnız değildik," dedim.

Lily kıkırdadı ve sonra beni sorgulayan bir bakışla süzdü. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ne? Hayır! O bir pislik, hep öyleydi ve hep öyle kalacak." Lily'nin beni bu kadar kolay bırakmayacağını biliyordum. Ona gerçek bir cevap vermem gerekiyordu. "Sadece soygun olayından beri farklı. Biz farklıyız."

O odada olanların tüm gerçeğini Lily'ye anlatamazdım, burada, bu şekilde değil. Muhtemelen bunun bir hata olduğunu düşünürdü ve bunu söylemese de gözlerinde görebilirdim. Bu yüzden bütün yaz boyunca ona anlatmamıştım. Zaten bunun gözyaşlarıyla biteceğini biliyordum ve onun da aynı şekilde düşündüğünü öğrenmek canımı yakardı.

"Yaz boyunca onu sık sık ziyaret ettin mi? Hiç söylemedin." Lily kalçasını duvara dayadı.

"Hayır, tedavi için New York'a gitmişti... burada değildi," dedim.

Zarif kızıl kaşlarını kaldırdı. "O zaman erkek arkadaşım tatilde nereye gidiyordu acaba... Bana hastaneye gittiğini söylemişti."

"Ne?"

"Beckett buradaki Hade Harbor'daki hastanedeydi. Marcus ve Cade onu sık sık ziyarete gidiyorlardı. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Hayır, özel tedavi için gittiğini sanıyordum," diye mırıldandım, kafam allak bullak olmuştu.

"Anderson ailesi olduğunu düşünürsek mantıklı, ama babası plastik cerrahı buraya getirmiş. Sanırım milyarder olunca doktor

doktor senin ayağına gelir."

"Doğru." Ama Colette bana Beckett'ın New York'a gittiğini söylemişti. Yüzüme karşı yalan söylemişti.

"Bir şey içmek ister misin?" Lily konuyu değiştirerek sordu.

"Hayır, sodayla devam edeceğim."

Colette bana yalan söylemişti. Beckett New York'a hiç gitmemişti. Üvey annesinden bana bunu söylemesini mi istemişti, yoksa kendi başına mı karar vermişti?

Colette'in yalanı sinirlerimi bozdu. Üvey oğlunu ziyarete gelmemizi istemediğini söylerken gerçekten ciddi idi.

Yine de, Beckett'ın mesajlarıma verdiği yanıtları düşününce, belki de en iyisi böyleydi. O küçümseyici, acımasız sözleri yüzüne karşı duymak, mesajlarından daha çok canımı yakardı.

Lily başını sallıyordu. "Ben de. Hadi dans edelim o zaman." "Dans! Oradaki herkes sarhoş."

"Dans etmek için sarhoş olmamız gerekmez! Hadi, dans etmeyi sevdiğini biliyorum," Lily elimi tutup beni mutfaktan çekip kalabalık salona geri götürdü.

Müzik, düşük ve şehvetli bir bas ritmiydi. Lily bir şekilde dans edenlerin arasında bir boşluk buldu ve içeri girerek bizim için küçük bir alan yarattı. İçerisi sıcak ve terliydi, bir şekilde karanlıktı. Kalabalığın içinde sallanıp hareket ediyorduk.

"Rahatla!" Lily müzik sesini bastırarak kulağıma bağırdı.

"Tamam, deniyorum!" O kadar gergindim ki, kendimi bırakmak zordu. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. Gözlerimi kapattım ve vücudumu ritme bırakarak sallanmaya başladım. Birkaç dakika sonra, gerginliğim yok oldu. Dans etmek benim için çok önemliydi. Her zaman sevmiştim. Lily bunu biliyordu.

Gözlerimi açtım ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Yüksek sesli müzikte kendini kaybetmek, kimse izlemiyormuş gibi dans etmek gibi dopamin patlaması yoktu.

Müzik daha neşeli bir parçaya geçti ve herkes alkışladı, kalabalık zıplamaya başladı ve bizi de kendileriyle birlikte sürükledi.

Lily ve benim birbirimize çarpmamızdan gülerek, bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Kalbim hızlı atıyordu, zevk ve rahatlama damarlarımdan akıyordu. Kendimi bırakmak iyi geldi. Lily haklıydı. Çok gergindim. Colette olayı, bırakmadığım ağrıyan bir diş gibi zihnimin kenarında kemiriyordu, ama şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu.

Cayden şarkının sonuna doğru ortaya çıktı ve Lily'yi kalabalığın üstüne kaldırdı, Lily çığlık attı.

Müzik tekrar değiştiğinde, Lily onun vücudundan kaydı ve Cayden onu kendine çekti. Birdenbire kendimi üçüncü tekerlek gibi hissederek geri çekildim. Ellerim kalçalarımı sardı ve ben zıpladım.

"Merhaba güzelim. Seni burada daha önce görmedim," diye tanıdık olmayan bir ses kulağıma fısıldadı.

O aşırı samimi ellerden kurtulmak için öne doğru adım attım. "Evet, ilk kez buraya geldim."

"Öyle mi? Biraz dans edelim mi?"

Yabancıyı reddetmek için ağzımı açtığımda, başka bir ses araya girdi. "O yapamaz. Bana söz verdi."

Beckett, benimle o adamın arasına girdi ve bir şekilde onu ve dokunuşlarını saniyeler içinde arkasında kaybolmasını sağladı. Sanırım Beckett gibi birinin araya girdiğini görünce, yolundan çekiliyorsun.

Beni kendine çekti ve ellerini kalçalarımın koydu. Avuçları o kadar büyüktü ki, kendimi küçük hissettim. Bu duyguyu sadece onun yanında hissediyordum. Kötü bir duygu değildi.

"Yine kuralları mı çiğniyorsun? İyi olmakta gerçekten berbatın, değil mi?" diye kulağıma eğildi.

Sıcak nefesi cildimi karıncalandırdı. "Sadece bana karşı gücü olanların kurallarına uyarım."

"Annenin işvereni gibi mi?" Dişlerimi gıcırdatacak bir sırıtışla hatırlattı.

"Hepimiz buraya gelirken sen benim dairede oturmamı ve partiye gelmememi istedin, değil mi?"

Biri sırtıma sertçe çarptı ve ben Beckett'in üzerine düşerek vücuduna yapıştım. O, omzumun üzerinden geçen futbolcuyu ters ters baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Sınırlarımı zorlamanın sonuçları olduğunu anlamanı istiyorum. İstediğim bu."

"Tabii. Beni işkence etmek için uydurduğun kuralların sonuçları... Ne gibi? Annemi işinden ettirip, uykunda seni boğmam gibi mi?"

"Annemi kovdurmak tek ceza değil, Sindirella. Jakuzide, kurallarına uymazsan seni şaplaklayıp bu mükemmel şeftali gibi kıcını sikeceğimi söylemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Sen sadece laf çakıyorsun. Senden korkmuyorum, Beckett."

Birbirimize doğru yaklaştık; kalabalığın bizi birbirine sıkıştırdığı için bundan kaçınmamız imkansızdı. Vücudu benimkine karşı çok güçlü ve sertti, dar bir alanda bulunan sarhoş insanların iğrenç ter kokusunun üstüne bile onun kendine özgü kokusunu alabiliyordum. Biri bize her ittiğinde başım onun göğsüne yaslanıyordu ve dudakları başımın üstüne değiyordu.

Dengemi sağlamak için ellerimi beline koydum. *Lanet olsun.* Her yeri kaslıydı. Gömleği olmadan, boyuna mükemmel orantılı olduğunu biliyordum, karın kasları güzel bloklar halinde uzanıyordu. İdeal erkek gücünün bu görüntüsünü hatırlamak için çok fazla zaman harcamış olabilirdim.

"Neredeyse yanıldığını kanıtlamamı istiyormuşsun gibi konuşuyorsun, ufaklık."

"Neden isteyeyim ki?" diye alay ettim. Yanaklarım yanıyordu ve cildim gerginleşmişti.

Bana bakıyordu, beni inceliyordu. Beni her yerimden görüyordu. En derin, en karanlık sırlarımı anlattığım adamdan saklanacak hiçbir yer yoktu.

Beckett uzun bir süre cevap vermedi, sonra omuz silkti. "Hadi gidelim. Evde anlatırım."

Boğazımdaki karışık heyecanı yuttum. "Oh, gerçekten mi?"

Beckett hiç New York'a gitmemişti. Colette bana yalan söylemişti. Belki de gerçeği kendim öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Tabii, gidelim."

Beckett

Eve geldiğimizde odamız huzurlu bir sessizlik içindeydi. Eve masa lambasını yakıp perdeleri kapattığında ortam oldukça rahatlamıştı. Ceketimi ve botlarımı kapının yanına bırakmışım ve şimdi yatağın kenarına oturmuş onu izliyordum.

Sinirli bir şekilde hareket ediyordu. Masasını topluyor, sıcak çoraplarını giyiyor, saçlarını bağıyordu.

"Yaranı biliyor musun?" diye sordu aniden.

Keyfim kaçtı. "Ne olmuş ona?"

"Nerede tedavi oldun?" Üç metre uzakta, benim pozumu taklit ederek yatağına oturdu.

Ona kötü bir sırıtış attım. "Ziyaretime zahmet etseydin bilirdin." *Kahretsin.* Neden böyle dedim ki? Eve'in beni ve iyileşmemi görmezden gelerek kalbimi nasıl parçaladığını bilmesini istemiyordum.

Yutkundum, elleri dizlerinin üzerinde küçük yumruklar haline geldi. "Seni görmeye geldim."

Ruh halim daha da kötüleşti. "Dur orada, Sindirella, beni kızdırmadan önce."

"Ama geldim. Seni görmek için hastaneye geldim... ama Colette seni tedavi için New York'a götürdüklerini söyledi."

Colette mi? Merak beni sardı. Colette'in benim nerede olduğum hakkında yalan söylemesi hiç şüphe yoktu, ama Eve'in benimle iletişime geçmesinin tek yolu bu değildi. Eve'in beni görmeye gelmeye çalışmış olabileceği için rahatlamadan önce, telefon edebilirdi diye kendime hatırlattım.

Acı gerçek şuydu: Eğer beni görmek, halimi görmek isteseydi, bir yolunu bulabilirdi.

Ayağa kalktım, aniden huzursuz oldum. "Bu anlamsız bir konuşma. Söylediğin hiçbir şey yaptıklarını telafi edemez, söylediğin hiçbir şey cezanı hafifletemez."

Alaycı bir şekilde gözlerini devirdi ve öfkeli bir şehvet dalgası sikime çarptı. Siktir, yuvarlak kışına el izlerimi bırakmak için can atıyordum.

" ve punishments. I'm starting to think you're all talk, *Anderson*," diye beni kışkırtmak için özel bir ses tonuyla konuştu.

Eve oynamak istiyordu. Onu memnun etmemek kabalık olurdu. Ayağa kalktı ve dans pistinde olduğu gibi göğsünü göğsüme dayayarak bana karşı durdu. Etrafımızda müzik çalırken o kadar yakın dururken düşünmek zordu. Oda yok olmuştu, kalabalık anlamsızdı... Ondan başka her şey kaybolmuştu.

"Öyle mi?" diye mırıldandım, kaçamayacağı şekilde kalçalarını sıkıca kavradım. Dudaklarımla şakağına dokundum. "Gerçekten bana yanıldığını kanıtlamamı istiyorsun, değil mi? Yaramazlık yapmana gerek yok... sadece sor, Evie, seni dizlerinin üstüne çöktürecekim."

Kısa, inanamayan bir kahkaha attı, ama gözlerinde kayıtsızlığını yalanlayan bir ateş vardı. Benden nefret ediyor, bana kızgın olabilir, yaşayıp yaşamadığımı umursamıyor olabilir, ama aynı zamanda meraklıydı da. Aramızda sıradan olmayan bir ateş vardı. Nadir görülen bir elektrik... belki de hayatta bir kez. Eve bunu hissedebiliyordu. Bunu istiyordu.

"Elinden geleni yap," diye mırıldandı Eve. Dudaklarını ıslattı, gözleri büyüdü ve göz bebekleri genişledi.

Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi görmek tatmin ediciydi. Ve bunu inkar edemezdim. Hala dayanabildiğim tek dokunuş onunkisiydi.

Arzuladığım tek dokunuş. Neden kendimden bunu
esirgeyeyim ki? Esirgememeliyim.

İnkar etmedim.

"Nasıl istersen," diye mırıldandım, sonra onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kalçalarından kaldırıp yatağa attım.

Yastıkların üzerine düşerken boğuk bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

O oturmaya çalışırken, çikolata rengi gözlerinden öfke fışkırıyordu, ama ben çoktan üstüne atlamıştım.

Kolayca kalçalarının üzerine oturdum ve kısa tişörtünü tuttum. Parti için giyinmiş, düşük bel kot pantolon ve karnını açıkta bırakan bir tişört giymişti. Evden çıkmadan önce ona bunları değiştirmesini söylemeyi ciddi olarak düşünmüştüm, ama arkadaşlarımızın varlığı nedeniyle yapamamıştım.

Şimdi, ellerimi uygunsuz bluzun kenarına koydum ve ortasından yırttım. Eve şoktan ağzı açık kaldı.

"Seni pislik! Bunu yaptığına inanamıyorum."

"İnan bana, benimle burada yaşadığın sürece, lanet olası göğüslerinin altını gösteren hiçbir üst giysi giymeyeceksin."

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan, etli, şeffaf dantelli sütyenlerden birini giyiyordu. Kışkırtıcı giysinin içindeki mükemmel göğüslerinden gözlerimi alamıyordum.

Kafasını salladı. "Öyle değildi."

"Evet, öyle. Sen giymeden önce ne tür bir sütyen giydiğini zaten biliyordum... Lanet olası gömleğinin bir kısmı eksikti," diye mırıldandım ve sol göğsünü sütyeninin altından dokunmak için elimi kapatarak yukarı ittim.

"Bakmamalıydın."

"Cinderella, sana gelince, gözlerimi alamıyorum... bundan sonra da alamayacağım." Sütyenin ön kopçasını açtım. Mükemmel bir iç çamaşırıydı. Ona bunlardan daha fazla alacaktım. Resim kadar güzel ve kolayca çıkarılabilirdi. *İdeal*. Kopça açıldı ve göğüsleri, sanki hasta ve

bağlı olmaktan yorulmuş ve özgür olmak için can atıyor gibi sıçradı. Meme uçları çoktan sertleşmiş, yutulmak için yalvarıyordu.

"Bundan sonra mı?" diye tekrarladı Eve. Sesi daha derindi, aramızda şiddetle esen dayanılmaz arzuyla karışmıştı. Göğüslerini gözlerimden saklamak için kıpırdamamıştı. Onları görmemi istiyordu.

"Bundan sonra, beni izlediğimi varsay, Tiny." Sonra eğildim ve meme ucunu ağzıma aldım.

Gerildi, elleri saçlarımı çekmek için yukarı kalktı. Dilimi meme ucunda ileri geri sürttüm, daireler çizdim ve sırtını kamburlaştırıncaya kadar emdim.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadım.

O dudaklarını ısırarak başını salladı, ama bu bana yetmedi. Göğsünü yumuşak bir sesle bıraktım, ağzım onu parlak ve emilmiş halde bıraktı.

"Ne kadar iyi hissettiğini söyle."

"Neden?" diye sordu, bulanık gözlerinde rahatsızlık belirdi.

Gülümsedim, ruhumun derinliklerinde onun mücadelesinin tadını çıkarıyordum. Küçük Sindirella'mla kafa kafaya gelmek gibisi yoktu. Aklımdan her şeyi silip süpürüyordu. Zehirli anılar ve endişeli düşünceler, o bana iyi yerden bir hakaret savurduğunda ya da bana yaklaşıp, kavga etmek için can atıyormuş gibi keskin çenesini dik bir açıyla bana doğru çevirdiğinde yok oluyordu.

"Çünkü bunu itiraf etmeni istiyorum. Benim dokunuşum için bu kadar ıslanıp çaresiz kalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söyle bana... beni, herkesten daha çok nefret ettiğin adamı."

Emmediği diğer meme ucunu parmağımla okşadım. Sözlerimi düşünerek, isteksizliğiyle açıkça mücadele etti, ta ki yenilene kadar.

Gözlerini devirdi ve homurdandı. "Tamam. Bana dokunduğunda iyi hissediyorum. Harika bir his... ve durmanı istemiyorum. Tamam mı?"

Kıkırdamayı zorla bastırdım. "Çok şiirsel bir ifade değil, ama olur, kabul."

Eğildim ve diğer meme ucunu ağızıma aldım, dişlerimle pütürlü kenarını okşarken onu inlettim. Elleri saçlarımı çekerek beni yönlendirmeye çalışıyordu. Onun teslimiyetinin her işaretinden zevk alıyordum. Dayanamadığı bir adama karşı isteksizce şehvete kapılması, beni tahrik etmenin yarısıydı. Aklının sesine karşı beni istiyordu ve bu beni kral yapıyordu.

"Yani, geçen geceki gibi beni ortada bırakmayacaksın, değil mi?" diye meydan okudu.

"Sana bir teklifim var. Bu gece ikimiz de boşalacağız," dedim. Onun orgazm olmasını engellemek mi? Kim böyle bir kontrolü elinde tutabilirdi ki? Onun vücudunun bir parçası benim sikimin etrafında sarılmış halde boşalmam gerekiyordu, başka hiçbir şey yetmezdi.

Göğsünü bıraktım ve karnını öperek yatağın aşağısına doğru kaydardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu titrek bir sesle, önümdeki pozisyonumu inceleyerek.

Kot pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Nefesini tutarak beni izliyordu. Külotları her zamanki pamuklu külotuydu, ama bugün şeftali rengindeydi.

"Kaldır şunu," dedim kalın bir sesle.

O, bir kez olsun itiraz etmeden emrimi yerine getirdi.

Kalın kotu uyluklarından aşağı çekip attım.

Sonra ellerimi bacaklarına koydum ve onları ayırdım, acımasızca onu bacaklarını açmaya zorladım, böylece amcığı sadece külotu ile örtülü olarak tam önümde kaldı.

"Geçen gece, belki banyoda, kendini tatmin ettin mi?" "Anlamadım?"

dedi, kırgınlık ve tahrik arasında kalmış. "Benim iznim olmadan benim malıma dokunmaya cesaretin var mı diye sordum?" "Senin malın mı?"

"Hmmm." Külotunun önünü dairesel hareketlerle ovuşturdum. "Burada benimle yaşarken ve hayatımı mahvettiğin için bana borçluyken, bu amcık benimdir.

benimdir. Aslında... tüm bu vücut benimdir."

"Evet, tabii. Hayal kurmaya devam et, Anderson... Asla senin olmayacağım," diye nefes nefese söyledi.

Külotun kenarından parmağımı kaydırđım ve kıvrımlarını kaplayan yapışkan ıslaklığı parmağımla sildim. "Oh, Cinderella, bilmiyor musun? Sen zaten öylesin... hep öyle oldun. Ben senin her şeyinde ilk oldum."

Parmağımı dudaklarına götürdüm ve içeri ittim. "Beni ne kadar istediğini tat. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu."

"Sana ya da kimseye ihtiyacım yok," diye itiraz etti Eve ve başını çevirerek parmağımı çıkarmaya çalıştı.

Alçak sesle ıslık çaldım. "Yani, sadece beni *istiyorsun*, öyle mi?

O, sinirli bir kahkaha attı. "Seni istemiyorum... sen sadece buradasın. Ben gelmek istiyorum, ama sen sadece buradasın."

Sözleri beni sinirlendirdi, ama yalan olduğunu biliyordum. Yine de klitorisini çimdikledim ve o inledi.

"Ve çok ıslaksın, iç çamaşırından bile hissedebiliyorum. Beni istemediğine göre, sanırım bir kaza oldu... ne utanç verici."

Elimi külotunun lastiğinin altına kaydırđım ve ona dokundum. Titredi, dizleri titriyordu. Amcığı sıırılsıklamdı, kıvrımları parmak uçlarımla altında yumuşacık.

"Sen bir domuzsun," diye mırıldandı, ellerimi iç uyluklarına doğru kaydırırken dudağını ısırđı.

"Belki, ama bu beni istediğın gerçeğini değııştirmez. Yeterince konuştuk. Bunları çıkar," dedim sertçe, külotunu çekerek.

Uzun bir süre tereddüt etti, yine kendisiyle, mantığıyla ve şehvetiyle savaştı. Şehvet kazandı. Aniden utangaçlaşarak külotunu yavaşça indirdi. Beni onu itip kakmamıza ve kıyafetlerini yırtmamıza izin vermek bir şeydi. Benim emrimle benim için soyunmak başka bir şeydi. Bu beni o kadar sertleştirdi ki, sikim kot pantolonumu delik açar gibi delip geçebilirdi.

Onun amcığı görünce bakakaldım. Seviştiğimiz gece, karanlık ve aceleci olduğu için neredeyse hiçbir şey görmemiştim. şimdi ise onu içime çekiyordum. Kalçaları kaslı ve sıkıydı, yuvarlak kıına doğru kalın bir şekilde yükseliyordu. Klotunu yere atmak için döndüğünde, o kabarık kıını görünce kalbim neredeyse durdu.

Geri döndü, eli amının üzerinde duruyordu.

"ek elini yoksa parmağını keserim. Beni boşaltmamı istemiştin. Ayağıma basma."

Elini yavaşça hareket ettirdi ve tepesindeki koyu renkli kıvrımlı kılları ortaya ıktı. Kendimi eğilip orada tutulan misk kokusunu içime çekmekten alıkoyamadım. Amcığı sırlıslıkladı. Yumuşak kıvrımlarını okşayarak dokularının ve kayganlığının tadını çıkardıktan sonra dizlerini ayırdım.

"Ayaklarını açık tut, Sindirella."

Amcığı resimde gibi güzeldi. Yarık etrafını okşadım ve sonra parmağımı içine bastırdım. Çok dardı. Sikim hala ne kadar dar olduğunu hatırlıyordu.

Parmağımı birkaç kez içeri dışarı sokup çıkardım, ıslaklığının parmak eklemlerime kadar yayılmasından zevk aldım, sonra parmağımı çekip klitorisine yöneldim. Zaten dik duruyordu, dokunulmak için can atıyordu. Islak parmaklarımla sert tomurcuğu okşadım, o da saçımı çekip nefesini tuttu.

Onu boşaltmak için çok fazla bir şey gerekmezdi. Zaten eşikteydi. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Amını dokunmak, daha önce hiç gitmediğim ama içgüdüsel olarak benim olduğunu bildiğim bir yere dönmek gibiydi.

Eğildim ve onu yaladım. Yeterince ulaşamıyordum, bu yüzden bir bacağını omzuma attım ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama ona bunu asla sylemeyecektim. Kimse bunu bilmiyordu, ama bu doğruyd. Bu hareket, daha önce hiç kimseyle ulaşamadığım bir samimiyet dzeyiydi.

Son ilk deneyimim.

Ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum, ama Eve'i zevkle inleyen her hareketi takip ettim. Tekrar tekrar duymak istediğim, açıkçası çok sevimli bir ses.

İki parmağımı içine soktum, aynı anda klitorisini yaladım ve hiç uyarı vermeden boşaldı. Dilim ıslandı ve saçımı o kadar sıkı tuttu ki, bir kısmını kopardı. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Tüm vücudu kasılmaya başladı, uylukları başımı sıkıca kavradı, vücudu titriyordu.

Amındaki nabız hafifçe dinene kadar onu yaladım ve nefes almaya çalışıyordum. Gözleri sıkıca kapalıydı ve bu manzara göğsümdeki şehveti biraz azalttı. Beni başka biri mi sanıyordu?

"Boğulmamaya çalış," diye mırıldandım, sadece pislik olmak ve dikkatini bana çekmek için. Bacağını omzumdan indirdim ve yere koydum.

Eve kızarmış ve gevşemişti. Sözlerim üzerine sertleşti ve bacaklarını birbirinin üzerine attı, eli çıplak amını örtmek için geri döndü.

"Her neyse, pislik."

"Yine mi bu konuya döndük? Teşekkür etsen nasıl olur?" Doğrulup tişörtümle yüzümün altını sildim.

Eve hareketimi izledi ve kızardı.

"Bana bir iyilik yapmışsın gibi teşekkür etmemi mi istiyorsun?" diye sordu, yarı kızgın, yarı utanmış bir ses tonuyla.

"Aslında hayır, istemiyorum." Kemerime uzandım, tokayı açtım, fermuarımı indirdim ve sertleşmiş sikimi çıkardım. "Teşekkürlerini dizlerinin üzerine çöküp ağzını açarak göstermeni tercih ederim."

Yavaşça oturdu ve sikime bakarak belirsiz bir endişeyle baktı. "Sana oral seks yapmamı mı istiyorsun?"

"İlk seferin olduğu için düzgün bir oral seks beklemiyorum. Boşalana kadar boğazını sikmekle yetineceğim."

"Ciddi misin?"

Elimi yanındaki başlığa dayadım. "Tabii ki. Adil olan bu, tatlım."

Şüpheyle sertleşmiş sikime baktı. "Onu ağzıma alamam."

Elimi uzattım ve çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim. "Bunu bana bırak. Dizlerinin üzerine çök."

Emrim üzerine gözleri öfkeyle parladı, ama onu dizlerinin üzerine çöktürecek kadar şehvet ve merak kalmıştı. Sanırım o yatakta otururken ağzını sikebilirdim, ama aynı şey olmazdı. Önümde diz çökmüş halini asla unutamayacaktım. Muhteşemdi. Küçük Sindirellam, sonunda alçakgönüllü ve ait olduğu yerdeydi.

Sertleşmiş aletime bakıyordu.

"Dokun ona, lanet olsun. Sikimi bakarak beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?" Arzum içimi yakarken sesim sert çıkmıştı. Sikim kendi nabızıyla atıyor, ucundan ıslaklık sızıyordu.

"Sen en kötüsün," diye mırıldandı ve elini uzattı, sikimi elleriyle kavradı. O dokunuş, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden, kullandığım tüm uyuşturuculardan bile daha iyi hissettirdi.

"Ve yine de benim sikimi ağzına alıp spermlerimi yutmak üzeresin. Ağzını geniş aç, tatlım," dedim ona, çenesini tutup öne doğru yönlendirerek.

Ağzını açtı ve sikimin başını ağzına aldı. Sıcaklığın patlaması ve dilinin kıvrılması, neredeyse orada boşalmama yetiyordu.

"Aferin kızım. Benim sikimi emmekte çok yeteneklisin, Eve," diye fısıldadım ve öfkeli bir bakışla ödüllendirildim.

İleri doğru hamle yaptım ve ağzına birkaç santim daha girerek onu şaşırttım. Ağzımın içinde konuşurken, titreşim ayak parmaklarımı kıvırdı.

"İstedığın kadar inle, mırıldan, boğul, kus... Bu, dizlerinin üzerinde beni emmenin sana ne kadar yakıştığını değiştirmez."

İçeri biraz daha girdim ve elleri uyluklarıma destek olmak için havaya kalktı. Ben büyүktüm ve ağzı, gözleri gibi genişçe açılmıştı. Ona merhamet ettim ve biraz geri çekildim, o da burnundan hava çekti, ama sonra

hemen geri ittim, öncekinden daha derine. enesine koyduğum elim boynuna düştü ve boğaz kaslarının etrafında kasılmasının hissini zevkle izledim. Ağzını sikiyordum.

Her itişte ağzı üzerimde daha kolay kayıyordu. Önceden onu sadece kızdırıyordum, ama bu doğruymuş. Eve bu işte çok iyiydi. Beni derinlemesine içeri almasına izin verdi ve hiç şikayet etmedi. Dilini penisimin başının etrafında döndürdü ve çok hassas olan alt kısmını emdi. Her zaman yaptığı her şeyde en iyi olmak zorundaydı ve bu da farklı değildi.

"Sen doğuştan yeteneklisin, tatlım. Sanırım sonunda hayatındaki amacını bulduk. Belki de tüm hayatımı mahvettiğın için seni böyle cezalandıracağım... Seni yatak odamın duvarına zincirleyip, canım ne zaman isterse bu seksi ağzını sikerek... Bana borcunu ödeyene kadar seni spermimle besleyeceğim. Beni mahvettiğın gibi seni mahvedeceğim."

Boşalmama saniyeler kalmıştı. Kendimi tutmamın imkanı yoktu. Yumuşak ağzında girip çıkan sikimin ıslak sesi beni mahvediyordu. Dudaklarımda kalan kokusu ve amının tadı, dayanılmazdı. Boğazını kavradım ve sikimi olabildiğince derine soktum. Sikimin boğazına girdiğini hissettim, ince boynunu saran elimle bastırdım.

Ben sertçe boşalırken o boğulurcasına kusmaya başladı, boğazına sıcak sperm fışkırıyordu. Onu yerinde tutarak her damlasını yutmasını sağladım. Hiç tereddüt etmedi. Gerçekten yetenekliydi. Beni yuttu, sadece en küçük sperm damlacıkları ağzının kenarından sızdı. Orgazmım sırasında onun mücadelesini izledim, güzel yüzü, ağzı benim sikimle dolu hali, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Bunu asla unutmayacağım.

Sikim zonklamayı keser kesmez beni itti. Islak dudaklarının arasından kendimi çıkardım.

"Seni pislik! Ne kadar boşaldın? Bu normal mi?"

"Muhtemelen değil. Uzun bir yaz oldu. Hepsini senin için sakladım." Kıkırdandım.

Eğildim ve onu kollarından kolayca kaldırdım. Bir kız için uzun olmasına rağmen hafifti ve tüm vücudu kıvrımlıydı.

Kendimi ona eğilip tekrar öpmeye engel olamadım.

"Ağzımda sperm var," diye fısıldadı dudaklarıma, sanki bu beni tiksindirebilirmiş gibi.

"Senin tadı benim gibi olmasını seviyorum," diye karşılık verdim, bir tutam saçını kulağının arkasına attım. Her zaman görüldüğü kadar yumuşaktı.

"Sanırım dokunma konusunu aştın?" Eve merakla sordu. Başımı salladım.

"Hayır, aşamadım ve asla aşamayacağım."

"Dokunma şu anda bir sorun gibi görünmüyor," diye bir an sonra gözlemledi.

"Hmm, değil, değil mi?"

O gece neden o rüyayı gördüğümü bilmiyordum. Doymuş ve rahatlamış bir şekilde uykuya dalmıştım. İyi uyuyabilirdim.

Her zamanki gibi başladı. Miller's Pond'daydık. Sadece ince paltolarla orada olmak için çok soğuktu, ama annem farkında değil gibiydi. Sevdığı kalın Yunan mitolojisi kitabını kucağında tutuyordu ve omuzlarına bir şal atmıştı. Şal, dökülen saçlarının üzerine bağladığı eşarp ile uyumluydu.

Onu çok güzel bulurdum. Her zaman öyle bulmuştum. On yaşındaydım ve Miller's Pond'da annemin bana Achilles ve annesi Thetis'i okuduğu o günün, onunla geçireceğim son gün olacağını bilmiyordum.

"Thetis'in Peleus ile düğününe birçok güçlü tanrı katılmıştı. Davet edilmeyen bir tanrı da gelmişti. Kaos tanrıçası Eris, kargaşaya neden olmasıyla tanınırdı. Kalabalığın arasına altın bir elma attı ve üzerine 'En Güzele' yazmıştı."

"Thetis elmayı yakaladı mı?" diye sormuştum.

Annem başını salladı. "Hayır. Paris yakaladı, ama bu başka bir hikaye. Thetis ve Peleus, babasından daha büyük bir kaderle doğan Achilles'i dünyaya getirdi.

. Onu kötölüklerden korumak için, Achilles'in annesi onu Styx nehrinde yıkayarak onu yenilmez yaptı."

Derin bir nefes aldı ve zayıf omuzlarını gevşetti. O kadar zayıflamıştı ki, göletin üzerinden esen hafif rüzgar onu uçurabilirdi.

"Hadi, Achilles. Seni Styx nehrinde yıkayalım ve seni yenilmez yapalım." Bana baktı ve elimi sıkıca tutup, zayıf yanağına bastırdı. "Sen baban ve benden çok daha güçlü olacaksın, Beck. Benden daha güçlü olmalısın." Derin bir nefes aldı. "Durdurulamaz olmalısın, Beck."

Ayağa kalkıp su kenarına yürüdü. Uzun geceliği suya değiyordu. Artık normal kıyafetler giymiyordu. Son zamanlarda odasından ya da yatağından çıkmıyordu. Bu sabah beni okula hasta diye arayıp, ikimiz baş başa bir yere gitmek istediğini söyleyerek beni şaşırtmıştı. Babam evde değildi; son zamanlarda hiç eve gelmiyordu. Sadece ikimiz ve bir sürü özel hemşire ve ev personeli vardı.

"Sen yenilmez olmalısın, benim gibi değil... Benim için yaşa, Beckett. Benim için mutlu ol, benim güzel oğlum."

Soğuk suda titreyerek onu takip ettim.

Bana bakıp gülmüştü. Gümüş çan sesleri gibi.

Çocukluğumun son günüydü.

Mükemmel bir anı.

Eve

SESLER beni rüyamdan uyandırdı. Aniden uyandım, yatakta oturup karanlık odaya bakındım. Bir homurtu ve mırıldanma sesi duyuldu, ardından yorganın hışırtısı geldi. Tereddütle yataktan kalktım ve Beckett'e doğru parmak uçlarında yürüdüm.

Yorganın altında dalgalanan bir deniz gibiydi.

Yaklaşıp kolunu tuttum. "Beckett, uyan, sadece rüya görüyorsun."

Beni itip, onu rahatsız eden kabusun pençesinden kurtulmaya çalıştı.

"Beck!" diye daha yüksek sesle bağırdım ve onu salladım.

Birdenbire ayağa fırladı, gözleri beni görmeden bakıyordu ve bir anda kendimi onun yatağında sırt üstü yatarken, onun üzerimde eğilmiş halde buldum.

"Beckett? Sadece rüya görüyordun," diye mırıldandım.

Yüzü gergin ve acı çekmiş bir ifadeyle büzülmüştü. Hâlâ yarı uykulu gibiydi, bir ayağı burada, diğer ayağı rüya aleminde.

Elleri omuzlarımı ısıırıyordu, lanet olası elleri çok güçlüydü. O acı veren parmakları çıkarmaya çalıştım ama nafile. O şu anda evde değildi.

"Beckett, uyan," diye fısıldadım. Rüyasında bu kadar derinlere dalmış birini uyandırmak, nazıkçe yapılması gereken bir şey gibi geliyordu.

Yüzüme sıcak bir sıvı sıçradı ve gözlerimi kırptım. *Bu ne lan? Bana tükürüyor mu?* Ağzımı açıp ona hakaret etmek üzereydim ki, bir damla dudağıma düştü. Tuzluydu.

Ağlıyordu.

Beckett Anderson'ı ikinci kez ağlarken görüyordum ve bu sefer, karanlıkta, kalbini parçalayan bir rüyaya hapsolmuş halde, bu an beni çok etkiledi. Beckett artık benim için sadece bir yabancı değildi. Hayatımda çok büyük bir yer kaplıyordu. İlk aşkıydım.

İlk gecemizde söylediği sözler kalbimi doldurdu ve acıttı. *"Yalnız kalmakta iyi olmak daha kötüdür. Ben bu konuda uzmanım."* Şu anda, yalnızlığı hissedilebilir bir şeydi.

İçimdeki bir şey, kalbimi parçalayan adamın dürüst duygularına tepki vererek içgüdüsel olarak harekete geçti. Elimi uzattım, yüzünü avuçladım ve başparmaklarımla gözlerinin altını sildim. Geniş omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar titriyordu. Üzüntü boğazımı sıkıca kavradı ve ezdi, kendi gözyaşlarım göz kapaklarıma doldu. Duyguları o kadar güçlüydü ki, hissetmemek imkansızdı. Onun acısını tadabiliyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadım, parmaklarım yara izinin üzerinde kaydı. Derisi hafifçe kabarmıştı. Hafifçe izini takip ettim, sonra kolumu omuzlarına doladım ve sırtını okşadım.

Hiç uyarı yapmadan, üstüme çöktü. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladı, bacakları bacaklarımın arasına kaydı ve kalçaları benimkileri sardı. Yüzü omzumla başımın arasında, boynumun kıvrımında dinleniyordu. Ben, onu rahatlatmak için dairesel hareketlerle sırtını ovmaya devam ederken, o derin bir nefes aldı.

"Her şey yolunda. Ben buradayım. Yalnız değilsin." Rüya gibi bir anda aklıma gelen sözleri söyledim. "Yalnız değilsin."

Cümle doğru cümle gibi geldi, çünkü onu söylerken hızlı nefes alışını sakınleştirdi.

Sakinliğimin ona da geçmesini umarak uzun ve yavaş nefesler aldım. Birkaç dakika sonra, öyle oldu gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda," diye mırıldandım tekrar ve kendime bir anlık zayıflık göstererek, geniş omuzlarına sarıldım, ağırlığını, onun altında sıkışmış olmanın o ezici hissini tadını çıkardım. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Beckett gibi bir erkeğin bağımlılığından kalbimi korumaya kararlı olsam da, başarabildiğimden emin değildim. O anda karanlıkta onunla yatarken, bana sadece benim gördüğümde emin olduğum bir yanını gösterirken, bu hiç olmadığı kadar zordu.

Bir süre sonra, onun tekrar uykuya daldığından emin oldum, bu yüzden sessizce yana kaymaya çalıştım.

Kolu üzerime atılmış, beni yatağa hapsedmişti, kaçmam imkânsızdı. "Biraz daha, Sindirella, biraz daha."

Mırıldanması o kadar şaşırtıcıydı ki, irkildim.

"Uyanık mısın?" diye merak ettim ve ellerimi sırtına geri koydum.

Sesi zayıf bir uğultuydu. "Hayır, sen de uyanıksın. Bunların hepsi sadece bir rüya."

Ve öylece, karanlıkta kollarımda yatarak sessizleşti.

Sırtını okşadım ve benden nefret eden, hayatımı zorlaştırmaya yemin etmiş bu adama aşık olmamak için çok uğraştım. O kadar aptal olamazdım, değil mi?

Doğru.

Ertesi sabah, Ekonomiye Giriş dersine geç kalmıştım ve İşletme binasının merdivenlerini koşarak çıktım.

Uyandığımda Beckett antrenmana çıkmıştı bile. *Beckett'in yatağında uyanmıştım*. Bu düşünce kafamı allak bullak etti. Bir şekilde gece boyunca öyle uyumuştuk. Uyandığımda rahatça uzanmıştım. Çarşaf lar Beckett'in kokuyordu ve vücudum bu kokuyu çok sevmişti. Geceyi birlikte geçirme düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bir şekilde, bu daha önce olanlardan daha samimi gelmişti.

Sınıfa olabildiğince sessizce girdiğimde ders yeni başlıyordu. Geç kaldığım için öne çıkmaya cesaret edemedim. Bunun yerine arka sıraya kayarak sırt çantamdan defterimi çıkardım ve konsantre olmaya çalıştım. O kadar geriden herkesi görebiliyordum. Kesinlikle eksik olan bir siyah kafa vardı.

Beckett gelmemişti.

Bu düşünce beni tedirgin etti. Utanmış mıydı? Ne düşünüyordu?

Not almaya devam ettim ve ders boyunca konsantre olmakta zorlandım. Ders bitiminde Profesör Jefferies başını kaldırdı.

"Eve Martino, dersin ardından bana gelir misin?" diye seslendi. "Diğerleri gidebilir," dedi diğer öğrencilere.

Endişeyle ön tarafa doğru yürüdüm. "Merhaba Profesör, beni görmek istediniz?"

Jefferies notlarını topluyor ve dizüstü bilgisayarını çantasına koymakla meşguldü. "Evet, ödev partnerinle bir sorun var mı diye sormak istedim."

Onun endişesine şaşırarak ona göz kırptım. Neden partnerimi değiştirmemi teklif ediyordu? Sessiz sorularımı okudu ve omzumun üzerinden bakarak iç geçirdi. Bakışlarını takip ettim ve son öğrencinin ayrıldığını gördüm. Yalnız kalmıştık.

"Bak, bunu söylediğim için başım belaya girebilir, ama dürüst olmak gerekirse, Bay Anderson çok çalışkan bir öğrenci olarak bilinmiyor ve senin burslu olduğunu ve kötü bir not alamayacağını biliyorum."

Profesörün teklifine sevinmem gerekirdi. Beckett'ı partnerimden kurtulmak için bir fırsat vardı. Ama merakım sorularımın önüne geçti.

"Beckett hakkında bunu nereden biliyorsunuz? Yani, okul daha yeni başladı."

Jefferies omuz silkti. "Annesini tanıyorum, Colette. Akademik konulara odaklanmakta zorlandığını söyledi."

"Üvey annesi," diye otomatik olarak düzelttim. "Colette üvey annesi."

"Her neyse, her halükarda o bilebilir. Partnerini değiştirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Yine Colette. Midemde ekşi bir tat hissettim ve kendimi başımı sallarken buldum.

"Emin misin?" diye sordu Jefferies. "Değiştirebilirim." "Hayır, sorun değil. Beckett ve ben birlikte çalışabiliriz. Sorun yok."

Jefferies beni uzun bir süre inceledi ve sonra tüm meseleyi omuzlarından atar gibi omuz silkti. "Peki, ama sizden iyi iş bekliyorum Bayan Martino. Bu konuda yeteneğiniz var. Sizin başarısız olmanızı istemem."

"Görmeyeceksiniz." Saatime bakarak geri çekildim. "Gitmeliyim. İşe gitmem gerek."

"Tabii, iyi hafta sonları," dedi Jefferies, eşyalarını toplamaya dalmış, bana bir daha bakmadan beni uğurladı.

Onun bakış açısından, burslu öğrenciye yardım etmeye çalıştığına emindim. Eğer o yardım almazsa, bu onun sorunu değildi. Acaba büyük bir hata mı yapmışım?

Hayır.

Dün gecedен sonra, geri dönüp partnerimi değiştiremedim. Yapamadım. Bu beni dünyanın en büyük enayi yaparsa, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece pişman olmamayı umuyordum.

Chickadee'deki vardiyamı aceleyle bitirdikten sonra otobüse binip The Dunes'a gittim. Country kulübünün en kötü yanı, arabanız yoksa otobüs durağından kulübe kadar uzun bir yol yürümek zorunda olmanızdı. Kardeşim motosikletini evde bırakmıştı, ama ben motosiklet kullanmayı bilmiyordum ve öğrenecek vaktim de yoktu. Otobüse binmekten başka çarem yoktu.

The Dunes'daki vardiyamın başında ayaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı ve vardiyamın sonunda ve otobüs durağına kadar yürüdükten sonra on kat daha fazla ağrıyacağını biliyordum. En kötüsü, Isabelle'e Omega Psi Zeta'nın düzenlediği üniversite partisine onunla gideceğime söz vermiştim. Bu düşünce bile eve gidip bir hafta uyumak istememe neden oluyordu, ama söz sözdü.

Vardiyamın yarısını tamamlamıştım ki, brasserie'nin en arkasında oturan bir çiftin içecek siparişini almaya gittim.

Soren ve Colette Anderson'dı. Yine.

Soren telefonda konuşuyordu ve karısını çoğunlukla görmezden geliyordu. Siparişi ondan aldım ve hızla uzaklaştım. Anderson'lardan bıkmıştım. Bana yeterdi.

Uzaklaşmadan kemikli bir el koluma kondu. "Eve, biraz

konuşabilir miyiz?" Colette peşimden gelmişti.

Omuz silktim, reddedemedim. New York hakkında bana yalan söylediğini öğrendiğimden beri ona her zamankinden daha temkinli davranıyordum.

Sessiz bir yere gittik ve Colette bana gülümseyerek baktı. "Beckett'le okulda yakınlaştığınızı duydum."

"Hayır! Yani, biz normaliz. Hiçbir şey değişmedi," diye hemen itiraz ettim. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve dün gece olanların Colette'in gözünde yüzümde yazılı olduğunu hissettim.

Colette başını salladı. "Eminim öyle değildir, canım. Aynı sınıftaysanız, bu çok doğal."

Buna cevap veremedim ve devam etmesini bekledim.

"Mesele şu ki, Beckett yazın soygun olayından ayrı bir sorun yaşadı. Bir bağımlılık sorunu vardı." Colette

son cümleyi olabildiğince dramatik bir şekilde söyledi. Onun amatör opera performansına tepki vermediğimde, devam etti. "Babası onun için çok endişeleniyor, o kadar ki bu yıl iş programını evine daha yakın olmak için yeniden düzenliyor."

Bu, meşgul milyarderden beklenmedik bir düşüncelilikti. Ancak Colette hiç de memnun görünmüyordu.

"Bu onun ve hepiniz için güzel olabilir," dedim cesaretle.

Colette sinirli bir şekilde başını salladı ve kusursuz tırnaklarıyla sarı saçlarının bir tutamını düzeltti. "Soren'in işi onun için en önemli şey. Beckett'ın davranışları onun dikkatini dağıtmamalı, hele ki onun yaşında."

Tamam, görünüşe göre biri kocasının etrafında olmasını istemiyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum Colette'e. İşime dönmem gerekiyordu ve bu konuşma çok tuhaftı.

"Eğer Beckett iyi durumdaysa ve tekrar bağımlılığına kapılmıyorsa, Soren rahatlayabilir. Bu felaketin ona neye mal olduğunu bilemezsin. Yakınlarından biri ona göz kulak olursa, babasının içi rahatlar ve işe geri döner."

"Kim, ben mi? Beckett hakkında sana rapor mu vereyim?" Soruyu aniden sordum.

Colette gözlerini bana dikti. "Bunu işine ek bir iş olarak düşün. Ailen her zaman güvenilir çalışanlar olmuştur. Rapor vermekten bahsetmiyorum, sadece arkadaşının tekrar hap almadığından emin ol, böylece babası rahatlayıp normal hayatına dönebilir. Çok şey istemiyorum, değil mi? Tabii ki sana bu rahatsızlık için para ödeyeceğim."

"Bunu yapmaktan rahat hissetmiyorum," itiraf ettim. Bu da neydi böyle? Her neyse, ben bu işe bulaşmak istemiyordum.

"O zaman bedavaya yap. Arkadaşının tekrar uyuşturucuya başlamamasını sağlamak bir iyilik, Eve. Senin şefkatine güvenebilirim."

Bana gülümsedi, emirlerine uyacağımı biliyordu, sonra arkasını döndü.

"Beckett tedavi için New York'a gitmedi. Bana kendisi söyledi." Suçlama, durduramadan ağzımdan çıktı.

Colette uzun bir süre donakaldı, sonra bana döndü. "Hayır, sonunda gitmedi. Soren doktoru çağırdı. Ama gideceğini sanmıştık, o yüzden sana söyledim."

"Zaten gittiğini söylemiştin," diye ısrar ettim, her şeyi çarpıttığına inatla. "Oysa o tüm bu süre boyunca üst kattaydı."

O içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, Beckett sana ve olaya karışan herkese karşı hislerini çok net bir şekilde ifade etmişti. Seni görmek istemediğini biliyordum ve bunu yüzüne söylerse ikiniz de üzülürdünüz. Seni utandırmamak için sana söylemedim, Eve. Kadın kadına."

"Oh, tamam," diye mırıldandım, yanaklarım yine yanıyordu. Colette'in ses tonunda çok küçümseyici bir şey vardı, kendimi çok küçük hissettim.

"Şimdi işine dönsen iyi olur. Ailesine yardım ettiğin için teşekkürler, Eve. Soren çok minnettar olacak."

Ve öylece, bana itiraz etme şansı vermeden uzaklaştı.

Eve

BİRKAÇ SAAT SONRA, Isabelle ilk Yunan partime gitmek için hazırlanırken bana kampüsteki dedikoduları anlatıyordu.

"Şimdi, ne olursa olsun, birbirimizden ayrılmamalıyız, tabii birimiz şanslı çıkmazsa, o zaman diğeri iş bitene kadar bekler ve birlikte eve gideriz." Isabelle kolunu koluma takmıştı ve Omega Psi Zeta Evi'nin merdivenlerini tırmanırken, merdivenlere oturmuş sarhoşların etrafından dolanıyorduk.

"Tamam, şimdi kim büyükanne rolünde?"

"Büyükanne olmak değil," diye itiraz etti. "*Herald*'ı okumuyor musun? Dün gece başka bir kız saldırıya uğradı."

"Ne? Kampüste mi?"

"Evet, kampüste. Kütüphaneden eve geç dönüyordu ve biri onu yakalayıp çalılıklara sürükledi. Neredeyse tecavüze uğruyordu ve kampüs güvenlik aracı o anda geçmeseydi muhtemelen tecavüze uğrayacaktı."

"Bu korkunç, hiç bilmiyordum." HHU gibi güzel, yeşil bir kampüste, geceleri öğrencileri takip edip onlara saldıran bir avcı olması çok çılgınca geliyordu. Yunan esintili elbisemle birden üşüdüm ve titremeye başladım.

Partiye girdik.

Omega Psi Zeta evinin içi insanlarla doluydu. Yunan temasına uygun olarak herkes beyaz giyinmişti. Erkekler için "Yunan teması" kalçalarına sarılmış bir çarşaf ve göğüslerine sürülen vücut yağı anlamına geliyordu – tabii, herkesin taktığı altın maskeleri de unutmamak lazım.

Kızların çoğu daha özenli kostümler giymişti. Saçlarımı örgü yapıp yukarıya toplamıştım. Isabelle'den ödünç aldığım beyaz bandaj elbise, bir yanlış hareketle tamamen uygunsuz hale gelebilecekti. Geçirdiğim hafta ve Colette Anderson'la yaşadığım şaşırtıcı karşılaşmanın ardından, kendimi serbest bırakmama izin verilmişti... en azından kendime öyle söylüyordum.

Isabelle'i evin içinden mutfığa kadar takip ettim, orada bize içecek hazırlamaya başladı.

Bana hazırladığı kokteylin uzun bir yudumunu aldım ve sert tadı yüzümü buruşturdu. "Bu ne?"

"Bilmiyorum, ben uydurdum... Isabelle Special diyelim."

"Lezzetli ve çok yanıcı," diye gülererek söyledim. Çantasından laminasyonlu bir kart çıkardığını eğlenerek izledim. "Bu ne?"

"Birinci sınıf deneyimleri bingo kartı... X-rated versiyonu." Bana anlamlı bir şekilde kaşlarını oynattı.

"Bingo kartı mı?" Karttaki birkaç kutucuğu okudum. "Sınavdan kalmak."
"Kampüsün ortasında çıplak koşmak." "Yatağa kelepçelenmek."

"Birinci sınıfların geçiş ritüelleri. Biri dağıtıyordu, ben de eğlenceli buldum."

Gözlerim kağıdı taradı. "Bir sporcunun yüzüne binmek! Isabelle!"

"X-rated versiyon olduğunu söylemiştim. Al, sana da bir tane aldım, ayrıca bazı parti hediyeleri de ekledim, böylece daha kolay silebilirsin," diye gülererek söyledi. Çantasına uzanıp kahverengi bir kağıt torba çıkardı ve bana uzattı, ayrıca bir kart ve bir kalem daha verdi. "Birini silmek için hazırlıklı geldim." Karttaki mavi bir kareyi işaret etti.

Torbanın içine baktım ve kelepçeye benzeyen gümüş rengi bir şey gördüm, sonra hemen kapattım ve sırt çantama tıktırdım. Isabelle, sandığımdan çok daha vahşiymiş.

"Bu gece, 'Bir öğrenci partisinde bayılmak'ı deneyeceğim," diye okudu. "Bunu yapmanın tek yolu içmek sanırım."

Gülerek, "Evet, ya da her şey başarısız olursa merdivenlerden düşmek, sanırım," dedim.

"Ben içerek yapmayı tercih ederim. Merdivenleri yedek plan olarak bırakalım." "İyi plan."

Lily henüz gelmemişti. Ailesi, üniversitedeki ilk haftasını kutlamak için ona geç bir akşam yemeği sürprizi yapmıştı. Bu yüzden Isabelle ve ben partiye önce gitmiştik.

Oturma odasında kulakları sağır eden bir müzik çalıyordu. Titreşim o kadar şiddetliydi ki, mutfak masasındaki kırmızı içki bardakları dokunulmadan hareket ediyordu. Etrafımdaki konuşmalara odaklanmaya çalıştım ama çok yorgundum. Dunes'daki işin maaşı çok iyiydi ama geç saatlere kadar çalışmak çok yorucuydu.

"Bakın kim gelmiş. Bir haftada iki kez. Ne şanslıyım," müzikten duyulan keskin, korkunç derecede tanıdık bir ses duyuldu.

Kim geldi diye dönüp baktım. Selena ve arkadaşı Winter DeLaurie. Winter'ı aslında severdim. Adı ona çok yakışıyordu, çünkü buz gibi soğuktu ve kimseye karşı sabrı yoktu. Beckett'in servetine rakip olan tek öğrencilerden biriydi. Ayrıca, keskin cevaplarıyla benim kendini beğenmiş ikizimi yerinden eden tek kızlardan biriydi. Winter ve Asher hiç anlaşılamazlardı ve aralarındaki atışmalar her zaman eğlenceliydi.

Bu gece muhteşem görünüyordu, beyaz-altın rengi saçları taç şeklinde örülmüş ve altın defne yapraklarıyla süslenmişti. Parmaklarında bir maske asılıydı. Elbisesi sadece çarşaflardan yapılmış değildi, cheerleader vücudunu mükemmel bir şekilde saran güzel, beyaz bir şifon elbiseydi. Yanında duran kraliçe kaltak Selena ise onun kadar güzel değildi. Ve sahte dostane tavırları onu daha da çirkin gösteriyordu.

"HHU nasıl buluyorsun?" Winter, Selena'yı sanki konuşmamış gibi tamamen görmezden gelerek bana sordu.

"İyi... alışmak biraz zaman alacak," diye mırıldandım fincanımın içine.

Selena, görmezden gelilmekten sıkılınca, bara gidip bir kokteyl hazırladı.

"Evet, biliyorum. Ne anlamı var ki?" Winter, mutfakta konuşan erkeklere bakarak düşündü, narin yüzünde tiksinti ifadesiyle. Nihilizm için bir poster kızı olsaydı, Winter hiç şüphesiz kazanırdı.

Isabelle'i Winter ve Selena ile tanıştırdım ve Selena'dan bir bardak aldım. Bardakları bize dolaştırdı ve kendi bardağını ortada tutup kadeh kaldırdı. Selena'ya yeterince güvenmediğim için onun hazırladığı bir şeyi içmek istemedim, ama kendisi de aynı içkiyi içtiği için güvenli olduğunu düşündüm.

Bana verdiği içkiden bir yudum aldım. Çok sertti ve öksürdüm.

"Tatlım, sanki daha önce hiç Long Island içmemişsin gibi davranıyorsun." Selena bana gözlerini devirdi.

"Hiç içmedim."

"Cidden mi? Rahatla ve biraz hayatın tadını çıkar. Kendini bırak," diye cesaretlendirdi Selena ve bardağıma biraz daha içki doldurmak için yanıma geldi. Bardağını benimkine vurdu.

Kehribar rengi sıvıya baktım. Daha fazla içmeli miydim? Düşünmeyi bırakıp, en azından birkaç saatliğine gerçeklikten kaçmak istiyordum. Bu çok mu yanlış bir şeydi?

Başımı salladım ve bir yudumda içtim. Selena, bardağı bir yudumda bitirince alkışladı. Başım bulanıklaşmıştı, ama hoş bir bulanıklık, sanki tüm dertlerim uzaklara uçup gidiyormuş gibi.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu Selena, bana daha fazla dökmeye çalışarak. "Hayır. Bu kadar yeter." Elini ittim.

"Hmm, hafif siklet misin? Tahmin etmiştim."

Mutfağa insanlar girdi ve erkek seslerinden konuşma parçaları kulağıma ulaştı. Garip bir adam belime yapıştı ya da benimle konuşmaya çalıştı. Kimyasal eterin sisinde süzülüyordum.

Telefonum çalmaya devam ediyordu. Ses çok rahatsız ediciydi. Sonunda cevap verdim.

"Neredesin?" diye sordu Lily.

"Partideyim. Sen orada mısın?" Lily yanımda duruyor olabilirmiş gibi mutfığa dönüp etrafa gözlerimi kısarak baktım.

"Hayır. Az önce giyindim. Hazırım, gelebilirim. Neredesin?"

"Buradayım, seni bekliyorum!" Telefona neredeyse bağırarak söyledim. "Tamam, hemen geliyorum."

"Sen gelene kadar burada bekleyeceğim."

"Tam olarak neredesin?" diye sordu. Son sözleri, cep telefonumu elinden kaydırıp mutfak zeminine düşürmeden önce duyduğum son sözlerdi.

Yüksek bir ıslık s e s i dikkatimi dağıttı ve aramayı hemen unuttum.

"Vay vay, yeni kız arkadaşım gelmiş," diye alaycı bir ses duyuldu.

Yeni gelen kişiye gözlerimi kırdım. "Sen misin? Isabelle'in kuzeni, sarışın futbolcu," dedim.

Warner sırttı ve kolunu sırtıma doladı. "Tabii ki benim. Hadi, sana bir içki daha alalım."

Beckett

ANTRENMANLAR ÇOK ZORDU. Bağımlılıktan kurtulmak, eskiden normal olan şeyleri sanki yeniymiş gibi deneyimlediğim garip bir duruma sokmuştu beni. Sopayla top kontrolü ve şut çalışması yaptık, sonra sprintlerle kendimizi yorduk. Yanlarım ağrıyana kadar çarpıştık. Bundan normalden fazla zevk aldım. Acıda özgürleştirici bir şey vardı. Diğer tüm kendini yok etme eğilimlerim gibi onu da kucakladım.

Daha zinde ve daha güçlü oluyordum. Vücudumun yeniden canlandığını, kaslarımın eski gücüne kavuştuğunu hissedebiliyordum. Kendimi dezavantajlı bir duruma soktuğumu şimdi anlayabiliyordum ve bu, benim için önemli olan her şeyi kaybetmeme neden olmuştu: Babamın gölgesinden çıkmak ve NHL'ye katılmak. Yazdan ve hayatımın büyük bir dönüşüm geçirdiğinden beri ilk kez, hap alıp birkaç saatliğine dünyadan uzaklaşmayı özlemedim.

O boşluğu dolduracak yeni bir bağımlılığım vardı ve o, kafamın her köşesine sızmaya başlamıştı.

Antrenmandan sonra odama dönmek istemiyordum. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Dün gece benim için bir başka ilk olmuştu. Birinin yanında uyumak. Annemle ilgili rüyadan ve uyandığımda hissettiğim korkunç yalnızlık ve kayıp duygusundan sonra, Eve'in güven verici varlığı içimde bir şeyleri değiştirmişti. Bir boşluğu doldurmuştu. Bir çatlağı kapatmıştı. Ellerini saçlarımın arasında gezdirmiş ve beni sıkıca sarılmıştı ve ben, sadece bir geceliğine de olsa, yalnız çocuk olmaktan çıkmıştım.

Sadece kendim olmuştum. Sabah uyandığımda o üzerimde uzanmıştı, gece boyunca pozisyonlarımız değişmişti, kokusu her tarafımı sarmıştı, yumuşak teni tenime değiyordu.

Hayatımın en huzurlu sabahıydı.

Buna ne anlam vereceğimi bilemedim, bu yüzden korkak gibi ondan kaçıyordum.

Sonra spor salonuna gittim. Antrenman olmadığı zamanlarda ağırlık kaldırmayı severdim. Hafta sonu geceleri, herkesin boş zamanında daha iyi şeyler yapacağı zamanlarda spor salonunun yalnızlığını ve sessizliğini severdim.

Buzda aldığım darbelerden kaburgalarım ağrıyordu. Zayıftım. Yaz beni bu hale getirmişti. Hayır, sadece yaz değil. Yıllardır kimyasal sakinlikle kendimi şımartmış ve zayıflığın vücuduma girmesine izin vermiştim. Korkak davranmıştım, şimdi bunu anlıyordum. Kendimi saklamıştım ve şimdi o boşa harcanan zaman, ciddi maçlarda bana pahalıya mal olabilirdi. Gücümü yeniden kazanmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu ter ve emektir.

Sıkı çalışmamın ardından kendimi ödüllendirmek için şehir merkezine gidip katılabileceğim bir iki yarış olup olmadığını bakmayı planladım. Sammy'nin küçük pistinde yarışmanın heyecanını hiç bu kadar uzun süre yaşamamıştım.

"Yine karşılaştık." Cayden benimle aynı anda soyunma odasından çıkıyordu.

"Bugün koçun seni bile tatmin edecek kadar sert davrandığını sanıyordum," dedim. Kimse Cayden kadar sert değildi.

"Yine de sen de buradasın," dedi. "Partiden önce araya sıkıştırmaya çalışıyordum."

Dışarıya çıkıp serin gece havasını içimize

çektik. "Ne partisi?"

"Bir kardeşlik evinde yeni öğrenciler için

düzenlenmiş çılgın bir parti." "Bu hiç senin tarzın

değil dostum."

Cayden üzgün bir şekilde başını salladı. "Freckles nereye giderse ben de oraya giderim."

"Anladım. Dur tahmin edeyim, Eve Lily'yi o çöplük partisine gitmeye ikna etti, şimdi de sen de gitmek zorundasın. Hangi kardeşlik kulübü?"

"Sanırım Omega Psi Zeta evi. Birazdan oraya gidiyorum. Eve, ponpon kız seçmelerinin ilk turunu geçti, kutlama yapıyorlar."

Bu doğru mu? Eve, onu cheerleader takımına girmesine izin vereceğimi ve aptal bir erkek arkadaş edinme riskini alacağımı mı sandı? Bu Asher'ın en kötü kabusuydu. Futbolcuların cheerleaderlar hakkında söylediklerini bilmiyordu. Eve'e bu olmazdı. Buna izin veremezdim.

Aptal Sindirella. Hala baloya gitme zamanı değil. Bu gece yarışa gitme düşüncesi bir anda yok oldu.

Cayden'ı spor salonundan çıkan merdivenlerden aşağı takip ettim. "Gerçekten mi? Ben de seninle geliyorum. Bir kez olsun bir öğrenci partisine bakmak iyi olur, değil mi?"

Greek Row'a asla gitmemeyi kendime kural edinmiştim. Kız öğrenci kulüpleri veya erkek öğrenci partilerine hiç ilgim yoktu. Açıkçası, üniversite hayatımı bunlara katlanmak zorunda kalmadan kolayca geçirebilirdim. Cayden'ın partiye gitme konusundaki ani hevesime ne düşündüğünü bilmiyordum. Bana bir kaşını kaldırarak, hiçbir şey söylemeden çok şey ifade etti.

Arabayla oraya gittik ve evin önüne park ettim. Maserati, ağızlarından nefes alan kalabalığın dikkatini çekti. Kampüs içinde tuttuğum dört arabadan biriydi. Diğer öğrencilerden farklı olarak, istediğim kadar araba getirebilmek için özel bir iznim vardı.

Ev, terleyen, homurdanan ve o kadar sarhoş ki düzgün göremiyorlar erkeklerle doluydu. Ayık ve hepsinden daha iri olarak kalabalığın arasından geçtim. Etrafa baktım ama Eve'den iz yoktu.

Cayden, Lily'yi gördü ve ona ulaşmak için kalabalığın arasından geçerek sarhoşları etrafa savurdu. Uzun bir süre öpüşüler.

"Arkadaşın nerede?" diye Lily'ye korkunç müziğin üstüne bağırdım.

Lily omuz silkti. "Onu bulamıyorum. Ben de yeni geldim."

Alt katı taradım, hatta bir tur attım. Karanlık, kıvranan bir öfke içimde kaynıyordu. *Nerede bu kız?* Eve'le uğraşmak benim yeni hobimdi – *benim*, ve kimse yoluma çıkmasın.

Merdivenlere baktım. Umarım birinin yatak odasında değildir. Eğer öyleyse, bu gece bu üniversiteli salaklardan biri ölecekti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp, koridordaki kapıları açmaya başladım. Çeşitli derecelerde çıplak olan çiftler, arkamdan kaçıştılar.

Son yatak odasının kapısını açtım ve odayı taradım, hemen yatağın üzerinde Eve'in sırt çantasını gördüm. En az beş yıllık bir çantaydı, eskiden popüler olan ama yıllardır kullanılmayan bir modeldi.

Kumral saçlı bir futbolcu, elinde bir bira ile yatakta oturmuş telefonunu karıştırıyordu. Onu önceki geceki maçtan tanıyordum. Bu herifin kötü bir gün geçireceği belliydi. Komşu banyodan şiddetli kusma sesleri geliyordu.

"Hey, dostum, bu oda dolu," dedi pislik herif, sonunda telefonundan kafasını kaldırarak. Tanıdığı için gözleri parladı. "Sen Beckett Anderson, değil mi?"

Odaya tamamen girip kapıyı arkamdan kapattım ve bileğimi çevirerek kilitledim. "Sen kimsin?"

"Warner James. Burada futbol oynuyorum."

"Banyoda kim var, Warner?" diye sordum sakın bir şekilde.

"Bir kız, kuzenimin oda arkadaşı. Eve ya da öyle bir şey. Ama zamanını boşa harcama dostum, ben kaptım."

Parmağımınla çenemi vurdum. "Öyle mi? Bu durumda öncelik hakkı nasıl işliyor?"

Warner sırtıttı. "Eğer istiyorsan, sıranı beklemelisin." "Sıra bende. Ya sıramı beklemek istemiyorsam?"

Warner'ın sırtışı biraz kayboldu. "Çok yazık."

Tısladım ve başımı salladım. "Bence benim için çok yazık değil... Bence senin için çok yazık."

Warner, benim neyi kastettiğimi anlamaya çalışıyordu. "Onu tanıyor musun?"

"İkisi de." Bu kelimedeki Warner'ı geri adım attıracak kadar tehdit vardı.

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey yapmadım. O çok kendinde değil. Bu benim tarzım değil."

Havada kan kokusu alıp ona gülümsedim. Bir pisliğin burnunu yumruğumla kırmak şu anda çok eğlenceli gelmişti. "Öyle değil mi? Ama sen önceden hak kazanmıştın."

Warner omuz silkti. "Sadece şaka yapıyordum. Seni ne ilgilendiriyor ki? Onun erkek arkadaşı mısın? Kampüsün zengin ve kibirli çocuğunun bir kız arkadaşı olduğunu duymamıştım, hele de onun gibi bir kızı."

Ona sırtarak kapıdan uzaklaştım ve iki uzun adımda ona ulaştım. Warner ayağa kalkmış, göğsü göğsüme değiyordu.

"Onun gibi değil" yorumunu biraz daha açar mısın?" diye fısıldadım, alçak ve ölümcül bir sesle. Warner sessiz kaldı.

"Devam et, Bay Geveze. Açıkla, cesaretin varsa."

Aptal sporcunun çenesindeki kaslar gerildi ve önceki özgüveninden eser kalmadan omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, fakir, burslu bir çocuk, kuzenim gibi. Kötü bir niyetim yoktu, sadece gerçekleri söyledim."

Düşünmeden tepki verdim. Yumruğum Warner'ın burnuna çarptı ve vurduğumda kan elime sıçradı. Kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. İnsanları dövmeye alışkındım; şiddet benim doğamın bir parçasıydı. Hiç şansı yoktu.

Onu vururken yerinde tutmak için tişörtünü kullandım. Dizlerinin üzerine düştü ve ben de yan tarafına tekme attım. Beni bu hale getiren şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Onu fakir diye çağırması, ayakta duramayacak kadar sarhoşken buraya getirmesi

, ya da belki de sadece yoluma çıkmış olduğu içindi. Her neyse, öfkem çok şiddetliydi.

Yüksek bir patlama ve banyodan gelen cam kırılma sesi, üzerime çöken kırmızı sis perdesini yırttı.

"O, hiçbir şey olmadığını söylesin, yoksa yemin ederim, yıllarca futbol sahasından kemiklerini toplarsınız."

Warner alaycı bir şekilde güldü, ama sesi boş çıkmıştı. Korkmuştu. İyi, korkmalıydı.

Ona sırtarak, en ahlaksız zengin pislik gülümsememi takındım. "Unutma, bu kendini beğenmiş milyarder sana ve tüm ailene istediğı her şeyi yapabilir."

Ona doğru eğildim ve Warner kaskatı kesildi.

"Benim için sen Eve kadar fakirsin. Bu kampüsteki herkes öyle. Beni senden kurtaracak kadar paran yok ve ona bir şey yaparsan, kimse seni kurtaramaz." Onu sertçe ittim ve o bir homurtuyla yatağı düştü.

"Ben seni pencereden atmaya karar vermeden buradan defol git," dedim ve kapalı banyo kapısına doğru yürüdüm. Yolda aklıma bir şey geldi. Bir taşla iki kuş vurmanın bir yolu. "Ve pislik, oradaki kız asla ponpon kız olmayacak. Asla. Anladın mı? O, takımın taciz edeceği bir yem değil. O dışarıda. Bunu sağla."

Hala karnını tutarak eğilmiş duruyordu. Kanlı yüzü şaşkınlığını yansıtıyordu. *Tanrım, ne aptaldı.* Ona doğru bir adım attım, o da geri çekildi.

"Anladım. O dışarıda."

"Şimdi defol git gözümün önünden," diye mırıldandım ve banyo kapısını denedim.

Kapı kilitliydi. Yüksek sesle kapıyı

çaldım. "Eve, kapıyı aç."

Sessizlikle karşılandım.

"Eve, hemen aç yoksa kapıyı kırarım."

Yine sessizlik. EndiŖe içimi kapladı. Ya bir Ŗey kırıp kendini yaralamıŖsa, ya da Ŗu anda kendi kusmuğunda boğuluyorsa? O zaman o da annem gibi ölmüş olurdu ve ben yine yalnız kalırdım. Her zaman yalnız.

Hiç düşünmeden geri adım attım ve kapıya tekme attım. Kilit kolayca kırıldı ve kapı açıldı.

Eve tuvaletin yanında yere yığılmıştı. Bir elinde kırık bir su bardağı tutuyordu. Fayansların üzerine kırmızı damlalar saçılmıştı ve sıkı beyaz elbisesinde birkaç kanlı el izi vardı. Cildi loş ışıktaki parlıyordu, soluk elbisesiyle birlikte çok etkileyici bir görüntü oluştuyordu.

Yaralanmıştı. Hiç bilmediğim bir öfke beni sardı.

Önce bardağı uzandım ve parmaklarını kırık parçalardan ayırdım. Birkaç derin kesik vardı.

Çok geç kalmıştım. Daha erken gelmeliydim. Dün gece beni teselli ettikten sonra eve gitmeyi ve onu görmeyi ertelediğim sırada, o sarhoş olmuş ya da belki de uyuşturulmuştu.

Temiz görünen bir havlu alıp eline sardım. "Asher?" Eve, eline dokunduğumda mırıldandı.

Cevap vermediğimde tekrar denerdi. "Lil?"

"Tekrar tahmin et, Sindirella," diye mırıldandım, yüzünü silip saçlarını geri iterek.

Göz kapakları titredi ve yumuşak bir inilti duyuldu. "Hayır, sen değilsin."

Onu kucaklayarak kaldırdım. Buradan yürüyerek çıkması imkansızdı. Onu tutarken göğsümün derinliklerinde bir Ŗey sızladı.

"Benim," diye onayladım, onun hayal kırıklığına uğramasına rağmen. Bu beni çok rahatsız etmedi. Hayatımdaki insanları hayal kırıklığına uğratmaya alışkındım.

Kırık camların üzerinden geçip yatak odasına geri döndüm. Ölmek isteyen oyuncu Warner gitmişti. Eve'i bir saniye yatağı yatırıp ona saracak bir battaniye uzandım. O, o lanet olası elbisenin zar zor örttüğü kıvrımlarıyla

lanet olası elbisesinin zar zor örtüyordu. Onu bu halde, bağırp çağırın üniversiteli erkeklerin olduğu bir evden geçiremezdim.

Onu battaniyeye sardıktan sonra tekrar kaldırdım ve aşağı indim. Dışarıda, kalabalık hala Maserati'nin etrafını sarmıştı.

"Çekilin," diye bağırdım ve onu dikkatlice yolcu koltuğuna indirdim.

Eve'i içeri taşıdığımda daire yedi sessizdi. Diğerlerinin dışarıda olmasına sevindim. Onu bu halde başka kimsenin görmesini istemedim.

Onu kanepeye yatırdım ve spor ayakkabılarını çıkardım. O elbiseyle spor ayakkabı. Saçma olmalıydı, ama nedense ona yakışmıştı. Onu bırakır bırakmaz kanepeye yığıldı.

"Elini ver, Eve," diye emrettim, onun çırpınışlarından rahatsız olmuşum.

Onu oturtmaya çalıştığımda parmaklarımı itti. Kendini bu hale getirdiği için içimde öfke kabardı. Benim için koyduğum kurallara uymaya niyeti olmadığı belliydi. Sonuçta benden korkmuyordu. Sanırım bunun nedeni eczanede geçirdiğimiz o geceydi, ya da belki de tüm çabalarımın rağmen beni her zaman olduğu gibi *görmesiydi*. Beni gördü ve korkmadı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Başka kesik var mı diye onu inceledim. Yatakta müstehcen bir şekilde uzanmış, çok seksi görünüyordu.

Çömelip yüzünü kontrol ettim, yüksek elmacık kemiklerinden dolgun dudaklarına kadar. O kadar güzel ve inanılmaz derecede kırılıyordu ki. O futbolcu piç kurusu her şey yapabilirdi ve o bunu engelleyemezdi. Bu düşünce beni öfkeliendirdi. Bir an için beynim kısa devre yaptı. Asla düşünmeme izin vermediğim şeylere çok yaklaşmıştı.

Banyodan ilk yardım çantasını aldım, elini tedavi edebileceğime emindim. Maçlardan sonra kendi küçük kesiklerimi defalarca sarılmıştım.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kanepeye doğru yönlendirdim. O da isteyerek geldi, ama avucuna dokunduğumda irkildi. Elini çekti.

"Elini ver," diye emrettim ve itiraz etmeden elini geri aldım.

Dudaklarını ısırdı, avucundaki cam kesiklerini temizlemeye başladığımda ağrıdan bir çığlık attı. "Yavaş ol," diye uyardı.

Dezenfektanlı pamuğu kesiklere bastırdım. "Benim tarzım değil."

Kanlı pamuğu bir kenara koyup antiseptik krem aldım. Kremayı sürdüm. O tısladı ve elini çekmeye çalıştı.

"Kıpırdama, yoksa zorla tutarım." Sesim derin bir hırıltıydı.

Alaycı bir şekilde güldü ama bir daha bana karşı gelmedi.

"Bu geceki planın neydi?"

"Bingo kartından bir sayı daha silmek. Eğlenceli olması gerekiyordu. Sen anlamazsın," diye mırıldandı.

Bingo kartı mı? Neyden bahsediyordu bu kadın? "Evet, yarınki akşamdan kalma hali çok eğlenceli olacak."

Bana bulanık gözlerle baktı. "Akşamdan kalma olmayacağım. Üç içkiden akşamdan kalma olmaz."

"Üç içkiyle mi? Sanmıyorum."

İmkânsızdı. Eve pek içki içen biri değildi, ama gençti, karaciğeri güçlüydü ve zaten kusmuştu. Kendini daha iyi hissetmesi gerekirdi, ama bunun yerine, sanki fırtınalı denizde bir tekneymiş gibi kanepeye tutunuyordu.

"Başka biri sana içki mi verdi? Yanında olan adam ne oldu?" "Hiçbir erkekle birlikte değildim."

"Sarışın."

"Az önce kusacak yeri gösterdi." Aniden kahkahayı bastı. "Kıskanma, Beck. Hala benim başımın belası sensin. Sana Beck dediğimde sinir oluyor musun?"

Cevap veremedi başımı salladım. "Ama o lakabı sevmiyorsun," dedi.

Yine başımı salladım. "Nefret etmiyorum. Seviyorum, sadece yanlış kişiden duyduğumda sevmiyorum."

"Ben doğru kişi miyim?" diye sordu, sarhoş bir şekilde açık sözlü bir şekilde.

Evet.

"Sen kullandığında sorun etmiyorum," diye cevap verdim. Bu gece, Eve kendinde değilken, filtelenmemiş, ham ve çok güzelken, onunla uğraşmanın günümün en güzel kısmı olduğunu söylemenin zamanı değildi.

Yaralarına bandajları sardım ve düzelttim. Kafamı kaldırdığımda, o da beni izliyordu.

"Beni kandıramazsın," diye fısıldadı.

Devam etmesini bekledim.

"Bana bakıyorsun, beni kurtarıyorsun... beni kandıramazsın." Sesi kararsızdı.

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?" diye düşündüm.

Parmağını yüzüme doğru salladı. "Benden nefret ediyorsun. Burada olmamı istemiyorsun. Beni bir daha görmek istemiyorsun. Beni suçluyorsun."

Saçmalıyordu. Yarın bunların çoğunu hatırlamayacağını biliyordum, bu yüzden bir kez olsun dürüst olmaya karar verdim. "Senden nefret etmiyorum, Eve," mırıldandım. "Nefret etmeyi bile denemem."

Beni duymamış gibi görünüyordu. "Beni iyileştirmek iyi bir insan olduğun anlamına gelmez..."

"Hiç öyle olduğunu iddia etmedim, Cinderella. Ben ne olduğumu biliyorum. Tamamen kötü bir adam." *Kırık.*

"Biliyorum. İyi adamlar senin gibi öpüşmez."

Kaşının yanında dikkatimi dağıtan bir saç buklesi vardı. Onu geri ittim.

"Hoş erkeklerle öpüşme konusunda çok deneyimin var, değil mi?" Kız başını salladı. "Sadece kötü erkeklerle öpüştüm."

Benden önce bakire olduğunu kesin olarak bilmeme rağmen, çoğunlukla öpülmediğini de varsaymışım. O gece eczanede yaşanan olayda öyle görünüyordu. Ama belki de burada orada tuhaf adamlarla öpüşmüştü. Bu düşünce beni mantıksız bir şekilde öfkeliyordu. "İsimlerini söyle."

Sahiplenici bir homurtu ağzımdan çıkar çıkmaz, o da eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dudakları acemice hareket ediyordu. Tekniği beceriksiz ve kendinden emin değildi. Tükürüğünün tadı hala kusmuk gibiydi, ama yine de tüm vücudum tepki verdi. Çılgın öpücüğü kontrol altına aldım, onu yavaşlattım, dudaklarımızı kusursuz bir şekilde birleştirdim ve dilimi onun dilinin üzerinde gezdirdim.

Tişırtım kavradı ve beni kendine çekti. Onu kanepeye bastırdım, ağzımı onun ağzına kararlı bir şekilde hareket ettirdim.

Siktir. Eve'yi öpmek her zaman haftamın en önemli anıydı.

Bana karşı kıvranıyordu. Göğsüm onun göğsünü yarı yarıya kaplıyordu ve o da göğüslerini bana sürüyordu. Eli elimi yakaladı ve vücudunun aşağısına, bacaklarının arasına çekti. Sıcak amını elimden ayıran sadece kısa bir dantel parçası vardı.

Henüz değil, Cinderella, henüz değil, ama yakında. Eve'nin bana tekrar sikhemi yalvarırken acı içinde farkında olmasını istedim.

Elimi zorla amından çekip saçlarına geçirdim. Saçlarını kavrayıp başını geriye doğru eğip onu daha da derinlemesine yutmak için ağzıma inleyerek inledi. Kalçalarını kanepenin kenarında salladım. Eve'in bana ilk uzanması, gerçekleşene kadar ne kadar çok istediğimi bilmediğim bir zevkti.

Ama... o kendinde değildi ve bu daha fazla devam edemezdi. Onun gözlerinde teslimiyetini görmek, şehvetinin sağduyusunu ve benden nefretini yenmesini görmek hoşuma gidiyordu. Bana karşı savaşı kaybettiğini bilerek yalvarmasını görmek hoşuma gidiyordu.

Bir iniltiyle dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve kulağına doğru ilerledim, titreyene kadar narin kulak memesini yaladım. "Bu ne içindi?" diye sordum, sesim kısılmıştı.

"Beni öpen tek erkek sensin... ve çok iyisin. Sana sadece kötü adamlarla öpüştüğümü söylemiştim."

Bu sözler içimde sahiplenici bir tatmin duygusu uyandırdı. Tek erkek mi? *Tabii ki evet.* Bu düşünce hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

"Çok yorgunum. Üç içkiden bu kadar yorgun olmak normal mi?"

Hayır, ama roofie yüzünden.

"Uyu şimdi, Evie. Sabah kendinizi berbat hissedeceksiniz ve benim kurallarımı çiğnediğiniz için bunu hak ettiniz."

"Sen ve kuralların," diye mırıldandı, dudakları gülümsemeye kıvrıldıktan sonra kayıp gitti. Yüzü gevşedi ve gözleri kapandı.

Bir kez olsun onu istediğim kadar bakabildim.

Masadaki kullanılmış tıbbi malzemeleri temizledim ve banyoda ellerimi yıkadım.

Geri döndüğümde hala uyuyordu ve onu kucağıma aldım. Gece oturma odası soğuktu ve o yarı çıplaktı. Onu odamıza taşıdım ve yürürken, rahatlamak için göğsüme gömüldü. Bu hareket kalbimin garip bir şekilde atmasına neden oldu, sanki uzun zamandır nasıl atıldığını unutmuş ve yeni hatırlamış gibi.

Yorganı çekip onu çarşafların üzerine yatırdım, sonra uzun bir süre onun üzerinde durdum.

O gerçekten buradaydı, tamamen benimdi, karanlıkta benimle birlikte. Onu o kıyafetlerle uyuyacak şekilde bırakamazdım, değil mi? Kıyafetleri kan ve kusmukla lekeliydi. Onu öyle bırakmak yanlış geliyordu. Elbisesi loş ışıktaki parlıyordu ve

onu çıkarmak istedim. Kendimi durduramadan ellerim elbisenin eteğine uzandı. Öpüşmemizden dolayı hala çok sertleşmişim ve şehvet düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu.

Onu beline kadar çektim ve külotu göründü. Neon pembe dantelli. Bir dakika boyunca ona bakakaldım. Onun her zamanki şortları gibi daha sportif ve pratik bir şey bekliyordum. Eve sürprizlerle doluydu. Rahatlamak için sırtını kamburlaştırarak hareket etti.

Elbise çok dar olduğundan, başından çıkarmak imkansız görünüyordu. Komodininin içinde küçük bir tırnak makası vardı. Eve ilk taşındığında yaptığım kapsamlı araştırmada görmüştüm ve ondan uzak durma kararımı hemen bozmuştu. Küçük altın makası elime aldım. Bu elbise, Eve'in giyip dışarı çıkması için uygun değildi. En azından Eve için. Bu, onu giydiği son gün olacaktı.

Bıçağı eteğin kenarına dayadım ve pişmanlık duymadan esnek kumaşı yukarı doğru yırttım. Tereyağı gibi ayrıldı ve beyaz kumaş, onun cennet gibi zeytin rengi tenini ortaya çıkardı. Elbise göğüslerinin arasında yırtıldı ve açıldı.

Orospu çocuğu.

Sütyen giymemişti. Asher, kız kardeşinin sütyensiz olarak üniversite partilerine gittiğini biliyor muydu? Bu yasadışı bir şey olmalıydı.

Pembe uçlu göğüsleri bana bakıyordu, mükemmel olgunlukta ve yuvarlaklı. Meme uçları bana göz kırptı. Yanına döndü, bir kolunu göğsüne attı, uykusunda rahatlık arıyordu. Sikim ağrıyordu. Testislerimden derin, sürükleyici bir his yükseldi. Bu kadına yakın olma ihtiyacı. Kendime soru sormadan onu kollarımın arasına çekip yatağıma taşıdım. Dün gece orada uyumuştum, neden bu gece olmasın? Onunla sikişip, oraya kendi kendine girdiğini söyleyebilirdim.

Fazla düşünmedim. Eve benim gibi hissettiriyordu ve ben kendi eşyalarım istediğimi yapardım. Onu başka biriyle hayal edemiyordum. Deneymeyi bile dayanamazdım. Kemiklerime kadar yanlışı geliyordu. O bana aitti. *Benimdi.*

Eve bana şımarık, zengin ve kibirli dedi... ve bu doğrudu. İstedikimi elde etmeye ya da almaya alışkındım. Eve, ihtiyacım olduğunu düşünmeye başladığım şeylerin listesinin en üstüne çıkıyordu. O kadar sertleşmişim ki, onu yatağımda görünce

, ondan birkaç santim uzakta uyuyamayacağımı biliyordum. Elbisesini altından çekip yumruğumun içine sıkıştırdım, diğer elimle kemerimi çözdüm. Sessiz odada nefesim hırıltılı çıkıyordu ve acı veren sertlikteki aletimi

Elbisesi altından çıkardım ve yumruğumda topladım, diğer elimle kemerimi çözdüm. Sessiz odada nefesim sertçe hırıltıyla çıkıyordu ve acı veren sertlikteki aletimi okşuyordum. Üzerinde durmuş, tamamen giyinik, çıplak aletim açık fermuarımdan öfkeyle dışarı çıkmış, kalın gövdesi elimde sıkı sıkı tutulu, kendimi yeni takıntımın nesnesine bakmaya bıraktım.

Saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Şimdi ona doğru eğilip, saçlarını sıkıca tutup başını sabitleyerek, dolgun pembe dudaklarının arasına sikimi zorla soktuğumu hayal ettim. Ağzı benimle dolu halde uyanacaktı. Ya da külotunu kenara çekip ona bastırırdım. Tecrübelerimden onun çok dar olduğunu biliyordum. İçine girip onu uyandırmamak ve incitmek için yavaşça sikerdim, sonra derinlere gömüldüğümde boşalırdım. Sonra çekilip onu spermle doldurmuş halde bırakırdım.

Hap kullanıyor muydu? Babam sonunda skandal bir silahlı düğün yapabilir. Milyarderin oğlu ve temizlikçinin kızı. Prens ve Sindirella. Yalnız çocuk ve kıskanç kız. Eve'nin benden hamile kalabileceği düşüncesi beni hiç korkutmuyordu; aksine, çok tahrik ediciydi. Minik, şişmiş ve benimle dolu, bana geri dönülmez bir şekilde bağlı, benim...

Sadece bu düşünce bile beni çabucak boşalttı. Penisim elimde zonkluyordu ve mahvolmuş beyaz elbisenin topunu ucuma sıkıştırdım, uyuyan Eve'e boşalmamayı zar zor engelledim. Ama bazı yerleri ıskaladım ve beyaz krem, bronz tenine sıçrayarak inci gibi parladı. Çok güzeldi.

Vücudundaki spermimin görüntüsü orgazmımı sonsuza dek uzattı. Lanet olsun, bu kadına kötü şeyler yapmak istiyordum. Ağır nefes alıp vererek, son damla spermim de boşalana kadar bekledim, sonra da elbiseyle pisliği sildim. Eve'i silmek için elbiseyi kullanmadım. Bunun yerine parmaklarımla spermimi onun cildine masaj yaparak yedirdim. Artık benim kokumu mu alacaktı?

Kan ve spermle kaplı elbiseyi banyodaki çöp kutusuna attım, ellerimi yıkadım ve uyuyan baştan çıkarıcıma döndüm. Yatağın yanına uzandım ve neredeyse anında bana döndü. Vücudu sanki birbirimiz için yaratılmış gibi bana yapıştı. Çin

ahşap işçiliği gibi, karmaşık parçalar birbirine mükemmel bir şekilde geçerek ve diğerlerinden daha güçlü bir birleşim oluşturarak bütün haline geliyordu. Eve, sanki onu tutmak için yaratılmışım gibi kollarımı doldurdu.

Saçlarını geriye doğru okşadım ve uzun buklelerinin saten dokusunun tadını çıkardım. Hayatım boyunca paranın satın alabileceği en iyi çarşaplarda yatmış olmama rağmen, Eve Martino'nun teninin benim tenime değdiği kadar yumuşak ve özel hissettiren hiçbir şeyin olmadığını inkar edemezdim.

Bu kadına zarar verebilecek tek kişi bendim. O benimdi. Benim olacaktı. Benim yok edecektim. Bu arzunun beni kurtarılamaz bir hale getirip getirmeyeceği ya da yaşamaya layık olmayan birine dönüştürüp dönüştürmeyeceği umurumda değildi. Önemli değildi. O benimdi ve artık ona bunu fark ettirmekten çekinmeyecektim. *Benim.*

Yarın ona bunu hatırlatacaktım.

Eve

Cool Beans'te koltuğa çöktüm, uzaktan kahve makinesinin gürültüsüyle yüzümü buruşturarak. Şapkamı öne çekmiş, güneş gözlüğü takmışım. Kılık değiştirmiş olmama rağmen, ilk kez yaşadığım akşamdan kalma hali beni yine bulmuştu. En azından gözlerim artık ışıkla yanmıyordu.

Serin havada yürüyüşün akşamdan kalmeliliğime iyi geleceğini düşünmüştüm ama hiçbir işe yaramadı. Eğer bir geçiş ritüeli arıyorsam, gerçekten öleceğini düşündüren bir akşamdan kalmelik oldukça standart sayılırdı.

Bundan çok nefret ediyordum. Bir daha asla böyle içmeyecektim. Dün gece bulanık geçmişti. Sabah uyandığımda başım çok ağrıyordu ve Beckett'in yatağına sanki benimmiş gibi yayılmışım. En kötüsü, o hala yataktaydı, kolu belime dolanmış, sabah ereksiyonu kıcıma batıyordu. Oraya kendim mi girmiştik? Dün gece ne olmuştu? Beckett'ı uyandırmamak ve önceki gece kendimi ne kadar utandırdığımı duymamak için yataktan çok yavaşça çıktım. Bu küçük sürprizi eve gittiğimde saklayacaktım.

Mutfakta olduğumu ve Winter ile Selena'nın geldiğini hatırlıyorum. Birinin ellerinin kalçalarımdayken olduğumu ve midem bulandığında bir adamın beni banyoya götürdüğünü hayal meyal hatırlıyorum.

Masaya dayadığım avucumu inceledim ve cildime özenle yapıştırılmış bandajlara baktım. Kendimi kestiğimi veya yarayı sardığımı hatırlamıyordum. Kusduktan sonra olan her şey tamamen boşlukta idi.

Kahve dükkanının kapısı gürültüyle kapandı, beni irkitti. Yüksek sese titredim, başımdaki zonklama durana kadar birkaç saatliğine başımı boynumdan ayırmak istedim.

"Hey! Dün gece ne oldu sana?"

Isabelle'in sesi beni gerçeğe geri getirdi ve bulanık gözlerle ona baktım.

"Oh, dostum. Çok mu sarhoşsun?"

Başımı salladım, her hareketimde başım zonkluyordu.

Isabelle karşımdaki sandalyeye oturdu. "Çok su içmelisin. Gerçekten çok."

"Seni ve bingo kartını öldüreceğim. Dün gece ne oldu? Hatırlayamıyorum," diye itiraf ettim.

"Kuzenim fena dayak yedi. Şimdi de bebek gibi davranıyor," dedi Isabelle.

Daha dik oturdum. "Çok üzıldüm! Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bir kızla takılıyormuş, kızın erkek arkadaşı gelip onu dövmüş. Doğru mu bilmiyorum. Adamın kim olduğunu söylemiyor."

Dün gecenin bulanık görüntüleri gözlerimin önünde dans etti. Warner benimle birlikte merdivenlerden çıkıyordu.

"Kimsenin rahatsız etmeyeceği sakın bir yer biliyorum."

"Sanırım hasta olduğumda bana yardım etti. Beni yukarı çıkardı, galiba." Anıları canlandırmak için başımı sıktım.

Isabelle latte'sinden derin bir yudum aldı, gözleri fal taşı gibi

açılmıştı. "Sonra ne oldu?" Kafamı salladım. "Hatırlamıyorum."

"Kahretsin. Bu çok korkunç. Bu konuda hiç kendine göre sessiz davranıyor, oysa Warner sessiz bir adam değildir. Bir şey oldu ve ya utanıyor ya da korkuyor."

"Kuzenin kimden korkabilir ki?" Bir yudum daha su içtim.

"Bu kampüste mi? Hiç bilmiyorum. Neyse, en azından eğlendin mi? Dans ettin, biriyle öpüştün mü?"

Isabelle'in alaycı sözleri üzerine, bir anı zihnime girdi. Saçlarımı tutan güçlü bir el, başımı geriye doğru eğen dudaklar. Dilim içime giren bir dil ve beni kanepeye bastıran sert bir vücut. Elimi dudaklarımın üzerine kapattım.

"Sanırım biriyle öpüştüm," diye fısıldadım.

Isabelle etrafına bakındı ve benim ses tonuma uyarak eğildi. "O burada mı?" Omuz silktim. "Bilmiyorum! Hatırlamıyorum."

"O zaman neden fısıldıyoruz?"

Geriye yaslandım ve gülümsedim, ama bu hareket başımı ağrıttı. "Haklısın. Bilmiyorum."

"Beckett miydi?"

Sözleri karnıma taş gibi çöktü. "Neden öyle diyorsun?" "Çünkü sen yürüyemeyecek kadar hasta olduğunda seni partiden dışarı taşıdı."

"Öyle mi?" Evet, Beckett'ın yatağında uyanmışım, ama nasıl olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, yurda kendi başıma sendeleyerek döndüğümdü.

Isabelle başını salladı. "Biraz seksiydin."

Yanan yanaklarımı soğuk ellerimle kapattım. "Beckett olamaz. O benden öyle hoşlanmıyor." *Hoşlanıyor mu?*

Isabelle sözlerimi düşündü. "O zaman sen hastalanmadan önce biri olmalı. Kuzenim mi?"

Bu düşünce bile midemi bulandırdı. Başımı salladım. "Kesinlikle o değil."

"Hmm, bu bir gizem. Partiden gelen dedikodulara kulak kabartmalıyız. Muhtemelen partinin başlarında karanlık bir köşede rastgele bir erkek öğrenciydi.

Hey, bir başka geçiş ritüeli, ben de katılmıştım.

Isabelle, dün gece yarısı hatırladığım öpücüğün sonsuz bir döngü halinde kafamda tekrar ederken, öpüştüğü adamı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Ne halt olmuştu?

Tarihin en kötü birkaç gününü tamamlamak için, kütüphaneye giderken bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım. Mesajı açtım ve kaldırımda donakaldım.

Hey 8 numara, bir sonraki seçmelerden önce sana, takımdaki yeni üye sayısını azaltacağımızı ve bu nedenle bir sonraki tura geçemeyeceğini bildirmek istedim. İyi bir yıl geçir ve lütfen gelecek yıl tekrar dene!

Mesaja biraz daha baktım ve sonra telefonumu cebime koydum. Tabii ki. Asla ponpon kız takımına giremeyecektim. Neden bunu değiştirebileceğimi düşündüm bilmiyorum. Reddedilmenin yarattığı öfkeyi içime atarak kütüphaneye doğru yürümeye devam ettim.

İçimde bir duygu fırtınası vardı ve dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl patlayacağını tam olarak bilmiyordum. Çılgılık atabilirdim, ağlayabilirdim. Birkaç saat boyunca deli gibi gülebilirdim. Hepsini aynı anda yapabilirdim. Cheerleading'den reddedilmek, beni sürekli rahatsız eden tüm güvensizliklerimi doğrulamış gibi hissettirdi. Buraya ait değildim. Bunu hak etmiyordum. Yeterince iyi değildim. Diğer insanlar gibi bunun bir parçası olabileceğimi düşünmek aptalcaydı. Kafam kendime olan şüphe ve eleştirilerle doluydu. Su seviyesini bulur, ben de kendiminkini buluyordum.

Kütüphaneye doğru ağır adımlarla yürüdüm. Akşamdan kalma halim, olumsuz düşünceleri kafamdan atmamı normalden daha zorlaştırıyordu. Sadece bu günün bitmesini istiyordum. Bu günü atlatabilirim, her şey daha iyi olacaktı.

Kütüphaneye yarı yol gelmiştim ki, bir kahve arabasında tanıdık kumral saçları gördüm. Yolumu ona doğru çevirdim. Isabelle'in kuzeninin nasıl olduğunu merak ediyordum ve dün gecedan hala bazı anılarım eksikti.

"Hey, Warner!" Dikkatini çekmek için koluna dokundum.

O irkildi ve sıcak kahveyi bileğine döktü.

"Üzgünüm! Ben temizleyeyim." Birkaç peçete alıp onun kolunu sildim.

"Önemli değil. Bırak öyle kalsın," dedi hızlıca, etrafına bakınarak. "Bana dokunma," diye tersledi.

Ben geri çekildim ve elimi indirdim. "Özür dilerim. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Isabelle saldırıya uğradığını söyledi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Ciddi misin?" Yüzü berbat haldeydi. İki gözü morarmış, dudağı yarılmış ve vücudunda birçok çürük vardı.

"Evet, cidden. Neden ciddi olarak sormayayım ki?"

Yine etrafına bakındı, iri cüsseli vücudunda bir parça gerginlik vardı. "Her neyse. Gitmem gerek."

"Bekle! Dün gece hakkında sana bir şey sormak istiyordum," dedim ve onu takip ettim.

Kampüs yollarında büyük adımlarla yürüyordu ve ona yetişmek zordu. "Ne hakkında?"

Aramızda bir şey olmasını hiç istemiyordum. Bunu, Warner'ı öptüğümü hayal ettiğimde fark ettim. Tiksinti dolu bir titreme beni sardı. Bu hoşuma gitmemiştir. Hiç hoşuma gitmemiştir. Hala gerçekten istediğim tek bir erkek vardı ve aramızda neler olduğunu hiç bilmiyordum.

"Şey, bu biraz utanç verici ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Aramızda bir şey mi oldu? Tuvaleti hatırlıyorum..." Onun sırtına çarptım.

O kadar ani durmuştu ki, zamanında fark edemedim.

Dönüp bana baktı. "Bunu gerçekten soruyor musun? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Karnımın derinliklerinde bir korku belirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Kafasını salladı ve etrafına bakındıktan sonra bana yaklaştı. "Bak, sana hiçbir borcum yok, ama Isabelle senden hoşlanıyor, bu yüzden bunu bir iyilik olarak kabul et. Kendine yeni bir erkek arkadaş bul. Seninki delinin teki."

"Erkek arkadaşım yok," dedim yavaşça.

Warner güldü, sonra hareketiyle yaralı dudağına dokununca yüzünü buruşturdu. "Ama birisi seni erkek arkadaşı olarak görüyor. O senin iyiliğini istemiyor, bunu bilmelisin. Ben de kuzenim onun gibi birinin ilgisini çekerse, birisinin onu uyarmasını isterdim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, endişeli ve şaşkın bir şekilde.

Warner beni bir an inceledikten sonra başını salladı. "Oh, o çok iyi. Saklamakta çok iyi. Bugün ponpon kızlarla ilgili herhangi bir mesaj aldın mı?"

Karnımdaki o korku, öfkeli bir ateşe dönüştü. Başımı salladım.

"Evet, bunun için erkek arkadaşına teşekkür et. Psikopat Richie Rich."

"Beckett Anderson'ın beni takımdan atmamı istediğini mi söylüyorsun?"

Warner güldü. "İstedi mi? Tabii. Ona dikkat et. Akli başında değil. Gitmem gerek."

Arkasını dönüp başını eğerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Gergin görünüyordu. Beckett ne yapmıştı? Onu dövmüş müydü? Warner açıkça söylememişti ama oldukça açık görünüyordu. Cheerleading takımı olayının suçunu ona atmıştı. Beckett her zaman cheerleading ve benim takıma giremememle dalga geçmişti.

Yine de, hayatıma karışmasına şaşırmıştım.

Birkaç dakika önce hissettiğim mide bulandırıcı hayal kırıklığı bir anlam kazandı ve öfkeye dönüştü. Beni kontrol edebileceğini mi sanıyordu? Bana ne yapacağımı söyleyebilirdi? Öyle kızgındım ki bir saniye nefes alamadım. *Ne olursa olsun, ona kazanmasına izin vermeyecektim.* Beckett ile aramda bir rekabet vardı ve ben savaşımdan pes etmeyecektim.

Cep telefonumu cebimden çıkardım ve Lily'yi aradım. İkinci çalıntıda cevap verdi.

"Ben de tam seni arayacaktım. Kütüphanede en iyi masayı kaptım. Üçüncü kattaki çalışan radyatörün yanında, kahve makinesi ile atıştırmalık büfesi arasında eşit uzaklıkta."

Göğsümde erimiş lav gibi öfke kaynarken bile, en iyi arkadaşım beni gülümsetmeyi başarabiliyordu. Kimse kütüphaneye Lily kadar heyecanlanmazdı ve onu bunun için seviyordum.

"Birazdan oraya gelirim. Önce babanla konuşmak istiyorum, eğer görüşmemizi ayarlayabilirsen."

"Babam mı?"

"Evet. Koç Williams'la konuşmam lazım."

Beckett'e olan öfkemi dindirebilecek tek kişi annemdi ve işim bittikten sonra onu lokantaya geldiğini görünce çok sevindim. Alkolün etkisi yavaş yavaş geçmişti, ama ancak iyi bir gece uykusu beni tamamen iyileştirebilirdi.

Masaların arasında tuzlu patates kızartması yiyip soda içtim ve yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Hala ponpon kızlar ve Beckett'e kızgındım, ama Koç Eric'le konuşmayı başarmıştım ve kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Annem lokantaya geldiğinde günüm tersine döndü.

O kabine girmeden önce ona sıkıca sarıldım. "Bu çok hoştu! Ne için yaptın?" Bana gülümsedi.

"Bütün hafta seni görmedim," diye mırıldandım. Her gün evde görüştükten sonra sadece telefonda konuşmak zordu, aynı şehirde yaşıyor olsak bile. Derslere yetişmek ve yapabildiğim kadar çok iş yapmakla o kadar meşguldüm ki, nefes alacak zamanım bile yoktu, eve gidip ziyaret etmekten bahsetmiyorum bile.

"Çok meşgulsün, sanırım bu iyi bir şey," dedi annem gülerek. Her zamanki siparişini verdi ve çantasından telefonunu çıkarıp ekrana gözlerini kısarak baktı. Okuma gözlüğüne ihtiyacı vardı, ama bu da sürekli ertelenen işler listesinin en altına atılan şeylerden biriydi.

Ekrana kaşlarını çatarak baktı ve ekrana dokundu. "Yorumlara nasıl cevap veriliyor?" diye sordu.

Her zaman teknoloji konusunda tavsiye isterdi. Asher bu konularda benden çok daha iyiydi, ama ben de bazı şeyleri biliyordum.

Telefonunu alıp ona gösterdim. Parmağım az önce kopyaladığım mesajın üzerinde durdu. Grupta yazan numaralara baktım. Hiçbirinin adı yoktu, sadece numaralar vardı. Annemin telefonunda adıyla kayıtlı sadece iki numara olduğundan emindim. Ben ve Asher.

Grupta bir numaraya gözlerimi kırptım.

"Kime mesaj atıyorsun?"

"Bayan Linton. Bu temizlikçilerin grup sohbeti. Günümüz teknolojisi, ayak uydurmak çok zor. Haftada birkaç kez görüştüğüm insanlarla neden çevrimiçi sohbet etmek isteyeyim ki?" Annem anlamlı bir şekilde omuz silkti ve yemeğine daldı.

Hâlâ mesajlara bakıyordum. Numaralardan biri özellikle dikkatimi çekmişti.

Sayılarla aram iyidir. Desenler ve diziler kafama takılır. Yazın yarısını bakarak geçirdiğim numaranın ortasında bir dizi asal sayı vardı. Dikkatimi çekmişti.

Beckett'ın numarası.

Beckett neden Cliff Point'teki ev personeli için oluşturulan grup sohbetindeydi?

Zihnim bana oyun oynamıyor mu diye emin olmak için telefonumu çıkardım. Aşağı kaydırdığımda, birkaç ay önce kalbimi kıran mesajı gönderen numarayı buldum. Aynıydı. Beckett gerçekten bu grup sohbetindeydi. İçimi ani bir endişe kapladı.

"Anne, bu numara kimin?" diye sordum, sohbetteki numarayı göstererek.

Annem bir göz attı. "Bu Bayan Anderson'ın numarası."

"Colette'in numarası mı?"

Annem, aylardır inandığım her şeyi paramparça ettiğini fark etmeden başını salladı.

"Söyle bakalım, *mi vida*, dersler nasıl? Henüz en sevdiğin ders var mı?"

Anneme odaklandım ve büyük bir çaba sarf ederek o numaraya duyduğum endişeyi bir kenara attım. Yaz boyunca olanların çok daha fazlası vardı, bu açıktı ve ben bunun peşini bırakmayacaktım.

Eve

Kampüse dönerken, öğrendiklerim hakkında kafamda düşünceleri dolaşıp durdu.

Beckett'e söylemeli miydim? Ya üvey annesiyle ilişkisini bozarsa? Ya da daha kötüsü, umursamazsa? Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Başımı otobüsün camına yaslayıp uzun bir nefes verdim. Tabii, biz küçükken Beckett ile üvey annesi arasında pek sevgi yoktu, ama o zamanlar yas tutan küçük bir çocuktuk. Şimdi iyi anlaşıyor olmalılar, değil mi? Ama Colette bana yalan söylemiş ve Beckett'in kimliğine bürünerek bana o acımasız mesajı göndermişti... Onun sadece endişeli bir üvey anne olduğu düşüncesi bana uymuyordu. Başka bir şey vardı ve ben ne olduğunu bilmiyordum.

Beckett seni asla görmezden gelmedi. Seni asla başından savmadı.

Bu sözler göğsümü ısıttı ve daha önce ponpon kız takımı hakkında hissettiğim öfke biraz azaldı. Hâlâ öfkeli bir pislikti, ama bütün yaz boyunca onu görmezden gelenin ben olduğumu düşünmüş olabileceği en ufak bir ihtimal var mıydı? Öfkesinin haklı bir nedeni olabilir miydi? Beni görmek için mi bekliyordu? Onun incinmiş ve yalnız, benim gelmemi beklerken hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek kalbimi sıkıştırdı.

Eve geldiğimde mutfakta protein shake hazırlıyordu. Tam doğru pozisyonda durduğunda yara izini görebiliyordum. Beni terk ettiğimi mi düşünmüştü?

"İyi akşamlar, Sindirella. Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum... Dün geceden sonra, gelebileceğinden emin değildim." Bana alaycı bir gülümseme attı.

Yanaklarım kızardı. Kahretsin, neden hatırlayamıyordum? "Dün gece ne oldu?"

"Kurallarımı muhteşem bir şekilde çiğnemek dışında, eklemeliyim ki, çok yaramazdın... Sarhoş olduğunda ve hayır cevabını kabul etmediğinde çok yaramaz olduğunu söyleyelim."

Yanaklarım daha da kızardı ve onun bakışlarından kaçmamak için kendimi zor tuttum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yatağıma sürünerek girip beni sikmem için yalvardığın anlamına geliyor. Oldukça açık bir göstergedydi."

"Yalancı."

Omuzlarını silkti, umursamadan. "Sanırım bu, sen ve erkek öğrenci partilerinin birbirine uymadığı anlamına geliyor. Cheerleader takımına giremezsen üzülmemen için bir neden daha."

Bunu söyler söylemez, ona karşı hissettiğim geçici sıcaklık buharlaşıp gitti ve öfkem yeniden alevlendi.

"Şu anda beni teselli etmeye mi çalışıyorsun? Yaptıklarından sonra mı?"

Odanın diğer ucuna fırladım, protein içeceğini aldım ve lavaboya döktüm. Sıvının akıp gitmesini izledi, sonra bana döndü, sinir bozucu bir şekilde sakın.

"Ne yaptım?" diye sordu, benim kaotik enerjime kapılmamayı başararak.

"Beni ponpon kız takımından attırdın."

O da başını salladı. "Demek biliyorsun? İyi. Oda arkadaşları arasında sır saklamak doğru değil."

Alaycı tavırları sinirlerimi bozdu. Benim öfkeli bakışlarıma gülme cüretini bile gösterdi.

"Her neyse, yasaklanmak çirkin bir kelime. Takımdaki tüm tecavüzcülere senin onların yemi olmayacağını açıkça belirttim."

"Tarih tecavüzcüleri mi?"

"Dün gece uyuşturulduğunu hatırlamıyor musun?"

Tezgahın üzerine yaslandı. İtirazımı yuttum ve hatırlayabildiğim şeyleri zihnimde canlandırmaya çalıştım. Kabul etmeliyim ki, birçok boşluk vardı. Warner'la içki içtiğimi çok belirsiz bir şekilde hatırlıyordum ve ondan önce Selena'nın güçlü kokteyli vardı. Belki de sadece sarhoştum? Bu mümkün.

"Hayır. Onun uyuşturucu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece davranışlarından ve ne kadar az içtiğini bildiğimden tahmin ediyorum," diye omuz silkti.

"Isabelle'in kuzenini dövdün mü?"

Yine omuz silkti. "Vurdumsa ne olmuş? Dürüst olmak gerekirse, onun arkadaşının kuzeni olduğunu bilmiyordum, ama bu onun bunu hak etmediğini değiştirmez. Bu tür riskleri almaya değmez. Kampüste saldırılarla ilgili dedikoduları duymadın mı?"

"Ne yani? Cezanı almaktan daha fazla beni önemsediyini mi düşünmem gerekiyor?" diye bağırdım, ama anlamsızdı. Kalbim orada değildi.

Bana göz kulak olmuştu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bana o korkunç mesajı hiç göndermedi ve bütün yaz boyunca beni görmezden gelmedi. Göğsüm ısındı ve kalbim hızla atmaya başladı. Beckett'e karşı içimde biriken kin hızla eriyip gidiyordu. Onun yerine, benim için en iyisini isteyen bu adama karşı korkunç, yumuşak bir duygu vardı. Benim ilk her şeyim.

Sonra tekrar konuştu ve her şeyi mahvetti.

"Senin o kadar güzel bir şekilde çiğnediğin kurallarımın bahsetmişken, sonuçlarını kendin gör." Oda tarafına doğru başını salladı.

Ne halt etmişti? Kapıyı açtım.

Her şey aynıydı... ama benim tarafımda, yatağımın olduğu yerde kocaman bir boşluk vardı. Yatağım yoktu. Onun tarafında ise hiçbir şey değişmemişti.

"Bu ne lan?" diye bağırdım kapıdan.

"Kurallarımı çiğnediğin için cezan." Arkamdan konuştu.

Ben irkildim. Odaya girip kendi tarafıma gittim. Başka bir şey daha farklıydı. Şifonyerin çekmecelerinden biri kısmen açıktı. Çekmeceyi tamamen açtım ve içine baktım. Bütün giysilerim gitmişti.

"Beckett... Bu kötü bir şaka olsa iyi olur, yoksa..."

"Yoksa ne olacak, Sindirella?" diye meydan okudu, kaslı göğsünün üzerine kollarını kavuşturup bana sırtarak.

Zihnimde derin bir nefes aldım ve sakin olmaya çalıştım. Beni çıldırtmak istiyordu, bu yüzden istediği tepkiyi vermek onun ekmeğine yağ sürmek olurdu.

"Peki ben neyle uyuyacağım?"

"Benim sorunum değil. Uslu durursan... kıyafetlerini tek tek geri alabilirsin."

"Ve bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Ben..." Kendimi ona karşı savunmasız bırakmak zorunda kaldığım için sözümü kesip utandım. "Yeni şeyler alacak param yok."

Beckett başını salladı, sözlerimi düşünür gibi dudağına dokundu ve sonra mükemmel, umursamaz bir zarafetle omuz silkti. "O zaman uslu bir kız olsan iyi olur."

Bana atmak için aldığım kitap kapının çerçevesine çarpmadan önce arkasını dönüp uzaklaştı.

Onları yenemiyorsan, onlara katıl. Beckett bu son zorbalıkla beni korkutabileceğini mi sanıyordu? Aslında şaka ona döndü, çünkü onun şiddet dolu şövalye rolünden sonra içimde uyanan hoşgörü duyguları, küçük intikam oyunumuzda kazanma ihtiyacının altında ezildi. Beş yıldır süren bir oyun.

Bu bir savaştı ve ben kazanmak için mükemmel bir fikrim vardı.

Beckett, ben yemek yiyip üstümü değiştirip masamda ders çalışmaya başladıktan sonra odaya geç geldi. İçeri girip yatağının kenarına oturdu ve

bana bakarak.

"Uyumak için bir şey buldun mu, Sindirella?"

"Hmm, evet, beni merak etme." Dikkatimi kitaplarıma verdim.

Bakışlarının sırtımda dolaştığını hissedebiliyordum.

"Ne giydin sen?" diye sordu bir süre sonra.

"Etrafta bulduğum bir şey." Bu yalandı, etrafta bulmamıştım. Beckett, Marcus'la video oyunu oynarken ve oturma odasında dikkatleri dağılmışken gidip ödünç istemiştim.

"Kalk," diye emretti ve iki uzun adımla odayı geçti.

"Meşgulüm." Ona bakmayı reddettim, işime bakarak. "İyi geceler." "İyi gecelermiş, hadi oradan," diye homurdandı. "Hemen kalk, yoksa seni kaldırıyorum." "Her zaman bu kadar otoriter." İç geçirdim ve ayağa kalktım. "Ne var?"

Bakışları giydiğim formaya kaydı. Üzerimde yeşil ve siyah Hellions forması ve başka hiçbir şey yoktu. Beckett, kumaşın üzerine basılı numarayı görünce gözlerini kısarak baktı. Odanın diğer ucunda otururken hem numarayı hem de ismi – Owens, Tyler'ın soyadı – rahatça görebilirdi.

"Neden Tyler'ın numarasını takıyorsun?"

"Çünkü uyuyacak başka bir şeyim yok... bunu bilmelisin." Ona şeker gibi tatlı bir gülümseme attım.

Güçlü çenesindeki bir kas, rahatsızlığını açıkça belli eden bir şekilde durmadan seğirdi. Her seğirmeyi zevkle izledim.

"Çıkar onu."

"Ne? Hayır."

"Çıkar. Yoksa ikiye yırtarım."

"Sakın yapma, yaparsan yarın Koç Eric'e neden yırtıldığını söylerim." Tehdidim, Beckett'in boynundaki damarları daha da belirgin hale getirdi.

Boynundaki damarları daha da belirgin hale getirdi. Koç'u kullanarak onu geri çekilmeye zorlamak harika bir fikirdi. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum.

"Çıkacak Evie, sen yap ya da ben yap." Beckett'in uyarısı yumuşaktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit ettim. "Görmek isterim..."

Cümlemi bitiremeden, kocaman elleri üzerime çöktü, beni kendine doğru çekti ve formayı yakaladı. Karşı koyarak ellerini çekip odanın diğer tarafına geçmeye çalıştım. Oturma odasına gidecektim; Marcus ve Cayden hala orada takılıyordu, orası güvenliydi. Kapıdan konuşmalarını duyabiliyordum.

Beckett, kapıya koşmaya çalışırken beni belimden kaldırdı ve döndürdü, ikimizi de yatağının üzerine attı. Nefesim ciğerlerimden bir anda çıktı. Kollarımı yanlarıma bastırdı, ben de onun güçlü tutuşundan kurtulmak için debelendim ve kıvrandım.

"Bunu şimdi çıkarıyorum ve bu kadar direnmezsen, sana giyecek başka bir şey vermeyi düşünebilirim," dedi, bir eliyle bileklerimi sabitleyip diğer eliyle formamı yukarı çekerek.

"Ne kadar cömertsin," dedim alaycı bir şekilde, yatakta yukarı doğru kıvrılmaya ve planımın ikinci kısmı için pozisyon almaya çalışarak.

"Deniyorum." Beckett'ın sesi eğlenceli geliyordu.

Burada ilk gecemde beni bağlamaktan zevk alan sapık, beni yatağa yatırmaktan da zevk alıyordu. Bu beni bu kadar tahrik etmemeliydi, ama işte buradaydık. Sert vücudunun benimkine bastırarak beni yere sabitlemesi, beni deli gibi ıslatıyordu.

Beckett tişörtü başımdan çekerken soğuk hava tenimi ürpertti. Altımda hiçbir şey yoktu. Sütyenle uyumak istememiştim, ayrıca Beckett zaten her şeyi görmüştü. O manzarayı görünce durakladı. Üzerimde duruyordu, ben dirseklerimin üzerine yaslanarak onu izliyordum, o da beni izliyordu. Karanlık bir arzu bakışlarında belirmişti ve bu beni şaşırtıcı bir şekilde güçlü hissettirdi. Onu etkilemişim. Bu dokunulmaz adam – zengin, güçlü, ünlü bir hokey oyuncusu – beni istiyordu. Hiç kimseyi istememiş gibi görünen bu adam... beni istiyordu.

"Ee? Başka bir şey giymemi hak ettim mi?" Onun incelemesini keserek sözünü kestim.

Yavaşça geri çekildi ve çekmecelerine dönerek başka bir forma çıkardı.

"Kaldır," diye talimat verdi.

Ben de itaat ettim ve kollarımı havaya kaldırdım.

Ellerimi kollara soktu ve formayı vücuduma indirdi. İpeksi pürüzsüz ve serin bir his verdi. Kollarımı indirdim, hala yatağının ortasında oturuyordum. Elini uzattı ve göğsümün üzerinde yazılı numarasını parmağıyla okşadı.

"Bu sana çok daha yakışmış, Tiny."

"Öyle mi?"

Beckett'in oturmasını umarak geri kaydurdım. Sanki büyülenmiş gibi, tam da istediğim gibi başucuna yaslandı. Isabelle'in rastgele, müstehcen numaralarla dolu çantası sonunda işe yaramıştı. Benimle gurur duyardı. Bir kelepçeyi başlığın tahta çubuğuna takmış, diğerini yastığın altına saklamıştım. Şimdi öne eğildim, bir elimi yastığın altına kaydurdım ve Beckett'in gözlerini kendiminkilere dikmeye çalıştım.

"Tyler'inkini ne yapayım?"

"Yak. Ben senin için yakarım," diye fısıldadı Beckett.

Dudaklarımı aşırı abartılı bir şekilde ıslattım, ama Beckett'in gözleri oraya kaydı, dikkati dağıldı.

"Benimkini sakla. Bundan sonra her gece onunla uyu. Bu bir rica değil."

"Ama uyuyacak bir yatağım yok," diye hatırlattım ona, yastığın altındaki açık kelepçeyi tutup yavaşça kendime doğru çekerek.

Eli başının arkasında, başlığın üst kısmını tutuyordu. Eğer kelepçeyi basamağa takıp, fark etmeden bileğine yeterince yaklaştırabilirsem, onu kilitlemek için mükemmel bir pozisyonda.

"Bir çaresine bakabiliriz... Ne de olsa, bu yatakta birlikte yattık," dedi, gözleri hala dudaklarıma odaklanmış halde.

Sözleri beni duraksattı. Dün geceki gibi birlikte yatabilmemiz için yatağımı mı attırmıştı? Ne düşüneceğimi bilemedim, ama dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. O piç kurusu hala tüm kıyafetlerimi bir yerde saklıyordu. Yarısını pencereden attığımı hala fark etmemişti.

"Yanımda uyumak mı istiyorsun?" diye yüksek sesle merak ettim, kelepçeyi olabildiğince sessizce basamaktan yukarı kaydurdım. Eğer şimdi başını çevirirse, görecekti ve her şey bitecekti. Eğer çevirmezse, bu küçük numarayı başarabilmem için çok küçük bir ihtimal vardı.

"Yanında, içinde... öyle bir şey," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

İçinde mi? Onun alçak, pis ses tonuyla söylediği bu tek kelime bile ayak parmaklarımı kıvırdı. Beckett'le yatmak, onun her gece içimde yatması fikri beynimi alt üst etti.

"Ya da yatağın geri almak için bana yalvarabilir ve ellerin ve dizlerin üzerinde sürünerek bana gelirsin..." diye devam etti.

Düşüncelerimi bulanıklaştıran şehvetten kendimi kurtarabildim. *Doğru*. Onun oyununu oynuyordum ve çok, çok yakındım.

Sertleşmişti, sikini önümde şortundan dışarı çıkarmıştı. Elimi onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. Dikkat dağıtma teknikleri söz konusu olduğunda, işe yaradığı kanıtlanmış olanlara bağlı kalmak en akıllıca yol gibi görünüyordu. Avuç içimi şişkinliğin üzerinde gezdirdim ve o boğazını yuttu. Gözlerindeki ateşli bakışlardan cesaret alarak, elimi şortunun içine soktum ve onu dışarı çıkardım. O kadar uzundu ki, şortu uzunluğunun yarısını örtse bile, hala çalışacak çok şey vardı. Öne eğildim ve ağzımı penisine yaklaştırdım. Bu noktada, oturma odasında bir volkan patlasa bile farkına varmayacağından emindim.

Penisinin ucunu yaladım, başındaki yarıktaki yapışkan bir sıvı birikmişti. "Doğru yapıyor muyum?"

"Mükemmel yapıyorsun, Cinderella," diye mırıldandı.

Onu biraz daha yaladım ve onunla oynarken penisi dilime çarptı. Penisini okşarken ve onun forması giyerken beni gören adam sanki büyülenmiş gibiydi.

"Senden asla bir şey istemeyeceğim," diye fısıldadım ve ona yaklaştım. Bir elim penisinde, diğer elim manşeti takmaya hazırdı.

"Ama sen bana yalvarabilirsin," diye fısıldadım, manşeti bileğine kapatırken.

Bir an bana baktı, sonra başını çevirip bileğine baktı.

"Nasıl buldun, Bay Kurallarına Uyan?" diye kışkırttım.

Beckett durumu değerlendirmek için bir saniye bekledi, sonra bana atıldı ve serbest eliyle beni yakaladı. Ondan uzaklaşmak için geri çekildim, yana düştüm ve ayak bileğimi saran elini tekmeledim.

"Bu oyunu oynamak istemezsin, Evie," diye uyardı Beckett.

Kıkırdadım. "Oh, evet, istiyorum. Bu oyunu oynamak istemiyorsun çünkü ben kazandım," diye güldüm.

Ayak bileğimi yakaladı ve beni yatağa çekti. Bir anda elini ayak bileğimden çekip uyluğuma kaydırды, sonra iki kalın parmağını içime soktu.

Nefesim kesildi, ani istila şok edici ve cehennem kadar sıcaktı. O parmaklarını içime sokup çıkarırken ben hareketsiz kaldım, vücudum hemen tepki verdi. Her şeyden dolayı cehennem kadar ıslaktım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Başparmağı klitorisimi buldu ve etrafında daireler çizdi, neredeyse yataktan zıplayacaktım. Çok iyi geliyordu. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

"Şimdi yapacağımız şey... sen benim elimi çözüp, bu yatakta sen çığlık atana kadar seni sikmeme izin vereceksin."

"Hmm, sanmıyorum," diye nefes nefese söyledim ve kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kaldırdım. Penisi hala yarı dışarıdaydı ve hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Elimi uzattım ve etli penisini sıkıca kavradım.

"Bence böyle bitirebilirsin, ben kelepçeleri çıkarmayacağım. Bu odaya beni böyle sıcak karşıladığın için bir gece böyle uyuman adil olur."

"Hâlâ kin mi tutuyorsun? Günler oldu Evie... Unut artık."

"Kin tutmanın kralı konuşuyor," diye nefes nefese söyledim. Bu şekilde çok çabuk boşalabilirdim. Parmakları beni içimden dışıma çeviriyordu ve boşalmam gerekiyordu.

"Hmm, öyle deyince," diye mırıldandı Beckett, düşünceli bir ses tonuyla. "İstedğin kadar kin tut, ama beni çözene kadar seni bitirmeyeceğim."

Parmakları çekildi ve ben ağlamak istedim. Çok yaklaşmıştım ve dokunuşları mükemmeldi, ama şimdi asılı kalmıştım. Boşalma ihtiyacı neredeyse acı vericiydi.

Onun penisini bıraktım ve yatağa geri süründüm, derin bir nefes aldım.

"Bunu iyi düşünmedin, Anderson," diye titrek bir kahkaha attım. Onun ulaşamayacağı yatağın ucuna geçtim. "Kendimi bitirmekte gayet yetenekliyim."

"Sakın yapma, Eve," diye uyardı Beckett, sesi erimiş demir gibi, ateş ve kükürtle doluydu.

"Durdur beni, yapabilirsen," diye alay ettim ve diz çöktüm. Elimi onun forması üzerinden bacaklarıma kaydırdım, sonra parmaklarımı uyluğumdan yukarı doğru, daha da yukarı, amıma doğru kaydırdım. Sırılsıklam olmuşum. Beckett'in kurallarını çiğnediğimi mükemmel bir şekilde görebilmesi için formayı yukarı çektim. Parmaklarımı ıslak kıvrımlarımın arasına kaydırdım ve içime soktum. Diğer elimi klitorisime götürdüm. Bu, kendimi orgazma ulaştırmak için denenmiş ve kanıtlanmış yöntemimdi ve Beckett'ten önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadığım için yıllardır bu konuda uzmandım.

Yine de, bunu başka birinin önünde, özellikle de açgözlü gri gözleri bana sabitlenmiş Beckett'in önünde yapmanın bambaşka bir şey olacağını biliyordum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Cinderella, biliyorsun, değil mi?" diye sordu Beckett, sesi alçak ve istekliydi. Sanki dünyada hiçbir şey onu benden uzaklaştıramazmış gibi beni izliyordu. Serbest elini penisine indirdi ve beni izlerken kendini okşadı.

"Işığın kapatır mısın, Beckett? İyi geceler."

Beckett

Elimi kelepçeden çıkarmak imkansızdı. Çok sıkı bağlamıştı ve bileklerim kalındı. Ancak başlığın kenarındaki çubuk çok sağlam değildi, en azından benim için. Neyse ki Evie'nin uykusu ağırdı. Beni sikip, güzel yanakları gül gibi kızarana kadar boşalarak yorgun düşmüş, gözleri buğulanmış ve ecstasy'nin şokuyla titriyordu. Nefes kesici bir manzaraydı. Kızım benim formamı giyerek kendini tatmin etmişti. O lanet şeyi çerçeveletecektim.

Ama şimdi, o küçük yaramazın oyunlarının bedelini ödeme zamanı gelmişti. Tabii, bunu ben başlatmışım, ama bitirecek olan da bendim.

Yatak kenarındaki çubuğu çekip çıkardım ve sesin onu uyandırıp uyandırmayacağını bekledim. Uyumaya devam etti. Çubuğu kelepçeden çıkardım ve anahtarları nereye koyduğunu bilmediğim için bileğimde sallanmaya bırakmak zorunda kaldım. Bununla zaman kaybetmek yerine, yatakta aşağı kayarak onu kendime çektim.

Siktir, benim formam ona çok yakışmıştı. Tam ona göreymiş. Ona çok yakışmıştı ve başka hiçbir kadının onu giymesini istemedim. O Eve'indi. Ben onu kafasından geçirir geçirmez, bir şekilde sahiplenmişti.

Ama şimdi, o formayı çıkarmam gerekiyordu. Belinde biriken battaniyeyi aşağı çektim ve formayı yukarı ittim. Altında çıplak kalmıştı. Bütün gece onu seyredebilirdim, ama havada onun amının tatlı kokusu vardı ve

kuyruğunda da kokusu vardı, çünkü kendini tatmin ettikten sonra hemen yatıp uykuya dalmıştı. Onları ağızımla seve seve temizlerdim, ama şu anda halletmemiz gereken bir iş vardı. Saatlerdir, yatakta boğuşmaya başladığımızdan beri acı verecek kadar sertleşmişim.

Çıplak tenimin onun tenine değmesini istediğim için kıyafetlerimi çıkardım. Hayatımda hiçbir şey onun kadar sıcak değildi. Şömine başında dumanlar yükselirken bile, Cinderella'mın teninin dokunuşu kadar beni ısıtamazdı. Dayanabileceğim tek dokunuş. İstedğim tek dokunuş.

Yatağa uzandım ve üzerimize battaniyeyi çektim, onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına yaslandım. Elimi onun amına doğru kaydardım. Hala ıslak ve yapış yapıştı. Parmaklarımı o karışıklığın içinde ileri geri gezdirdim ve klitorisine odaklandım. Nefesi kesildi ve uyurken bacaklarını daha da açtı.

Bu fırsatı değerlendirip parmağımı içine soktum. Amcığı beni sıkıca kavradı. Lanet olsun, hatırladığım kadar mükemmeldi. Yatağın aşağısına indim ve yüzümü açık bacaklarının arasına gömdüm, tatlılığını yalayarak yukarı doğru bir çizgi çizdim. İnledi, elleri saçlarıma düştü. Parmağımı içinde ileri geri hareket ettirirken klitorisini yaladım ve o da kalçalarını yüzüme doğru kaldırdı, dilimi olabildiğince sertçe sikti.

"Beckett?" diye sordu, sesi uykudan boğuktu.

"Hmmm?" Dilimi onun üzerinde gezdirmeye devam ettim, onu nefes nefese bıraktım. "Serbest mi oldun?"

"Tabii ki yaptım. Şimdi ödeşme zamanı," dedim ve dişlerimle klitorisini ısırdım, hassas sinir demetini ağızıma alıp dilimle tekrar tekrar ovuşturdum, ta ki altımda titremeye başlayana kadar.

"Ödeşme mi?" Sesi nefes nefese ve arzulu çıkıyordu. Bunu istiyordu. Beni, tüm karanlık, berbat halimle istiyordu. Benim tüm çirkin yanlarımı görmüş ve yine de beni isteyen tek kişi.

Oturdum ve o protesto etmek için yumuşak bir inilti çıkardı, ama sonra yumuşak ve seksi vücudunun üzerinde dolaşmaya başladım, kollarımı belinin iki yanına dayadım ve kalçalarımı onun kalçalarına gömdüm, sikim onun girişini yokladı. Bacakları kaydı

açıldı ve kalçalarını eğerek beni kendine çekti. Onun sorgusuz sualsiz hoş geldin tavrı beni kral gibi hissettirdi.

"Buna 'sadece ucu' denir," diye mırıldandım ve içinden biraz içeri girdim.

O çığlık attı. Sıkıydı ve ne kadar ıslak olmasına rağmen vücudu beni dışarı çıkarmak için mücadele ediyordu. Am kasları güçlüydü, ama bu kadını doldurup derinlerinde dinlenmek için olan irademden daha güçlü değildi. O kıvranırken onu içeri girip çıkarak gerginleştirdim.

"Sadece ucu ile boşalamazsın," diye uyardım onu. "Bu sadece benim için."

Nefes nefese, kendini yatağa doğru iterek sikime daha fazla saplanmak istedi. Ben gülerek onun hareketinden kaçındım ve sadece başını içinde tutmak için kalçalarımı indirdim.

Kulağına tısladım. "Bu intikam, Evie, unuttun mu?" Penisimin başıyla onu sık bir şekilde sikiyordum, çaresizce istediğim gibi sonuna kadar sokmamak için direniyordum.

Nefesi hızlanmıştı ve omuzlarıma tutunmuş, tırnakları derime batıyordu.

"Ama ben istiyorum ki..." diye başladı.

Onun isteksiz itirafı acımasız kalbimi mutlu etti.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Seni sertçe sikmemi mi? Boğmamı mı? Çığlık attırmamı mı?" Bunlar her zaman duyduğum standart isteklerdi. Benim gibi bir adamdan kimse şefkat beklemezdi.

Eve yutkundu ve ay ışığında boynunun hareket ettiğini görebiliyordum. O kadar kırılgan görünüyordu ki, kalbim parçalandı. Ona bir şey olabilirdi; o kadar küçük ve narindi ki. Bu düşünce beni endişeye boğdu.

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldadı ve diğer tüm düşünceleri kafamdan silip attı.

Onu incelemek için eğildim. Beni alay etmiyor ya da kışkırtmaya çalışmıyordu. Gözlerinden tüm şakacılık kaybolmuştu. Dürüsttü. O kararlı bakışlara zar zor karşılık verebildim.

Ben de seni istiyorum. Hayatımda istediğim tek kişi sensin.

Bu itiraflar karanlık ve kirli ruhumun derinliklerine işledi ve onları oradan çıkaramadım. Işığa dayanamadılar. Benim gibi bir adamın Eve gibi bir kadına hakkı yoktu. O çok nazik ve tatlıydı. Lanet olsun, çok saf ve temizdi. Ruhumdaki leke ona bulaşmadan onu bırakmalıyım.

Sonra ayağa kalktı ve beni öptü. Onun içine daha da girdim ve sıkı amcığı beni sımsıkı kavradı. Kolları beni sardı ve sanki beni asla bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Ona karşı koyamadım. Onun dokunuşunu istedim. Onun teslim olmasını istedim. Ama en çok da onu istedim. Onu o kadar çok istedim ki, başka hiçbir şey düşünemedim. Dünya yok olsa ya da etrafımız yanıp kül olsa, yine de onu isterdim.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kalçalarımı onun kalçalarına doğru ittim. Kulağıma inleyerek, kalçalarını benimkilere doğru esneterek, amını benim sikime sürtüyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" diye mırıldandım, çekilip tekrar içeri girdim. Her hareket omurgamda zevk kıvılcımları saçıyordu. Bu kadının içinde sertçe boşalacaktım ve beni hiçbir şey durduramazdı.

O başını salladı, dudakları yanağımda kaydı. Kulağımın hemen yanına bir öpücük kondurdu.

Yara izi.

Uzun bir an donakaldım, henüz sindiremediğim ve başa çıkamadığım duygular içimi kapladı. O gece yüzümden kesilen uzun çizgiyi öptü. Vücudu benimkine sarılmış, sikim onun içinde derinlere gömülü haldeyken, tatlı öpücüğü başka bir dünyaya, yeni ve keşfedilmemiş bir yere açılan bir kapı gibi geldi. Geçmişin önemi olmadığı bir yer. Tek önemli olanın gelecek ve kollarımdaki bu kadın olduğu bir yer.

Bununla başa çıkamazdım. Buna hazır değildim. Bunun yerine, benim için dünyam haline gelen bu kıza girmeye odaklandım. İnledi ve bana sarıldı, nefesi hızlandı.

ve bu iyi bir şeydi, çünkü ben de fazla dayanamayacaktım.

"Beck – Kendimi durduramıyorum... Yapamıyorum..."

"Kendini durdurma," diye sertçe emrettim, son bir umutla dayanmaya çalışarak. "Gel, tatlım."

Ve o da geldi. Etrafımda patladı, tüm vücudu gerildi ve kıvrıldı. Ben de onu takip etmeden önce üç kez daha ittim ve onu sıcaklığımla doldurdum. Sonsuza dek boşaldım, onun içinde nabız gibi atarak, sıkı amcığının duvarlarına fışkırarak.

Onu benim olarak

işaretledim. Sahipliğimi

ilan ettim.

Sıkıca bastırarak kaldım. Hayatımın en iyi orgazmından indiğimde sikim sadece yarı yarıya yumuşamıştı ve yanıma kayarak onu da yanıma çekerek içinde kaldım. Bacaklarından birini kalçama atarak kolumu yastık yaptım ve onu kendime yaklaştırdım.

Orada, dürüst karanlıkta, birbirimizi izledik. En samimi şekilde birbirimize bağlı olarak ne kadar süre birbirimize baktığımızı unuttum. Eve beni şimdi, her zaman gördüğü gibi görüyordu ve uzanıp beni içine almıştı. Benim kirli dokunuşumu kabul etmişti.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama o an, karanlıkta, belki de o bana öğretirse öğrenebileceğime ikna oldum. Dudaklarımdan dökülmek için can atan kelimeler hissettim. İçimi dolduran, ifade edilemeyecek kadar büyük duyguların yetersiz, kaba ve zayıf açıklamaları. Sonra esnedi ve bu çok sevimliydi. Büyü bozuldu ve o çaresiz itiraflar, şimdilik, kayboldu.

"Uyu, Evie," dedim ona sessizce.

Bana baktı. "Gidip temizlenmeliyim," diye mırıldandı ve genişçe esnedi.

Kafamı salladım. "Boş ver. Seninle işim bitmedi. Uzun bir gece olacak."

Sözümde durdum, çok uzun bir gece oldu.

O kadar uzun ki, bu sabah testislerim morarmıştı. Eve'nin durumu daha iyi miydi acaba? Bütün gece sikiştiği için tuhaf mı yürüyordu? Öyle olmasını umuyordum. Herkes onun evde iyi bakıldığını ve piyasadan çekildiğini bilmeliydi. Sikim tekrar sertleşecek kadar toparlandığında, onu içime girerek uyandırırdım. Birkaç kez orgazmın eşiğinde uyanmıştı ve her orgazmında orgazmları daha da güçleniyordu. Düzenli sikişle neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Onu o kadar çok spermle doldurmuştum ve dışarı çıkmasına izin vermemiştim ki, bu sabah sonunda onu kalkmasına izin verdiğimde, dökülen sperm çarşafı ve yatağı ıslatmıştı. Umurumda değildi. Bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Sömestr ilerledikçe durum daha da kötüleşecekti. Ayrıca hala doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Onu hamile bırakma düşüncesi beni çok tahrik ediyordu.

Artık, ölüm tehdidi olmadan birlikte yatıp sevişmek gibi, kendimizi tuttuğumuz sınırı aştığımıza göre, geri dönüş yoktu.

Eve'nin içinde uykuya dalacaktım ya da hiç uyumayacaktım.

O günün geri kalanında onu görmedim, ama onunla eve döneceğim düşüncesi bile ağrıyan sikimi sertleştirmeye yetmişti. Bu böyle devam ederse, her sabah elektrolitlerimi yenilemem gerekecekti, sadece hokey antrenmanından sonra değil.

Gerçekten yeni bir bağımlılığım vardı ve bu sefer vazgeçmeye niyetim yoktu.

Bu geceki maç Portland takımıyla idi. Kolay olmayacaktı ve Asher olmadan iyi durumda değildik.

Soyunma odası hazırlık yaparken sessizdi. Dün gece Eve'i yatakta becerirken bir haftalık enerji harcamamalıydım, ama pişman olamıyordum. Her seferinde yine yapardım.

Deplasman taraftarlarının takımları için büyük bir destekle gelmesi ve tribünlerden gelen tezahüratların kulakları sağır edecek kadar yüksek olması takımın moralini bozdu. Bu da benim moralimi hiç iyi yapmadı. Pozitifliğimin son çivisi, Koç Williams'ın soyunma odasının kapısından kafasını uzatması oldu.

"Beckett!" diye seslendi. "Babanın burada olduğunu haber vermek istedim."

Donakaldım, iyi ruh halimin tüm izleri buharlaştı.

"Sponsorlar için ayrılmış locada." Koç Williams, babam hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Annem öldükten sonraki yıllarda benden uzaklaştığımı görmüştü.

"Teşekkürler."

Koç uzun bir nefes verdi. "Boşuna kafana takma. Her zamanki gibi iyi oyna."

"Tamam." Ama çoktan kafama takılmıştı. Babamın beni oynarken izlemesinden nefret ediyordum. Her zaman yapıcı eleştiri kisvesi altında beni eleştirmeye hazırды. Sanki onun ne düşündüğü umurumda sanki. O anda maçtan sonra onu görmeye gitmemeye karar verdim. Ama kendimi buna ikna edemedim.

Spor salonunda, deplasman takımının taraftarları kan dökmek için gelmiş gibiydi, buz pistine çıktığımızda bizi yuhaladılar. Bu gece ortalıkta beni tedirgin eden şiddet dolu bir hava vardı. Babamın izlediğini bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Zor bir seyirci," dedi Chase, yanımda buzun etrafında

dolanarak. "Hadi canım," mırıldandım ve ısınmaya konsantre oldum.

"Bu gece buz dansı takımı sahneye çıkacak, değil mi?" Chase, ilgimi çekmeyen bir sohbet başlatmak için çaba gösterdi.

Lise hokeyinden farklı olarak, üniversite hokeyinin en kötü yanlarından biri Ice Girls'tü. Diğer sporlardaki ponpon kızlar gibi, Ice Girls de seyircileri coşturur, danslar ve tezahüratlar yaparlardı. Yine de, Ice Girls'ün işinin çok daha zor olduğunu kabul etmeliyim, çünkü her şeyi patenler üzerinde yapmaları ve molalarda buzları temizlemeleri gerekiyordu.

"Geliyorlar. Bakalım buradaki Hellions'ın kanını kaynatabilecekler mi?" Chase sırtarak yanımdan kaydı.

Buz dansı ekibi, bizim formalarımızla aynı renkteki kıyafetlerle pistte sıralandı. Hoparlörlerden berbat pop müzik çalmaya başladı ve müzik hemen sinir bozucu hale geldi. Kızlar yerlerini aldılar ve rutinlerine başlamak için beklediler.

O zaman onu gördüm.

Eve.

Arka sırada, sol tarafta, vücuduna yapışan siyah tayt ve üstüne giydiği küçük siyah-yeşil elbiseyle duruyordu. Göğsünde Hellions'un logosu vardı. Uzun saçları topuz yapılmıştı. Buzun ötesinde, tam bana bakarak sırttı ve sonra kısa rutini başladı. Akıcı bir zarafetle hareket ediyor, eğiliyor, dalgalanıyor ve çekici kalçalarını şık bir şekilde sallıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Eve harika bir patencydi. O ve kardeşi kışın Miller's Pond'da saatlerce vakit geçirirlerdi, buzla kaplı ve paten kaymak için uygun olduğunda.

Kıyafetinin arkasında bir oyuncunun adı yazıyordu. Ice Girls'ün "temsil ettiği" belirli bir oyuncu olması gelenektir. Eve'in Marcus vardı. Sırtında yazan adını görmek, boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Hemen onu ondan almak istedim. Meğer daha önce hiç bilmediğim bir tetikleyicim varmış: Eve'i benimki dışında başka birinin formasıyla görmek.

Kulaklarım kan basmıştı. Sanki oradaki herkesin gözleri ona dikilmişti. Buz dansı ekibine değil, özellikle Eve'e. Tabii ki öyle olacaktı. Başka nereye bakacaklardı ki? O kadar iyiydi.

Kısa şarkı bitti ve dansçılar son pozlarını aldılar. Gözlerim Eve'ye yapışmıştı ve sonunda o da benim yakıcı bakışlarımla karşılaştı.

Ve gülümsedi.

Küçük yaramaz, sanki bana karşı bir puan kazanmış gibi gülümsedi. Bu planı nasıl yapmıştı? O aptal futbolcu mu ona bu fikri vermişti? Bir dahaki sefere onun peşine düştüğümde, kamyonetle ona çarpıp, geri geri üzerinden geçecektim ve işini bitirecektim. Bazı insanlar yaşamak için fazla aptaldı.

Onun yönüne doğru kaymaya başladım. Gözleri gelip bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, ama tam o anda takım başlangıç pozisyonlarını alıyordu ve zil çaldı.

Onu sonra halledecektim. Bundan emin olacaktım.

Eve

THE HELLIONS, rakip takımın direnişine rağmen, ezici bir galibiyet elde etti. Beckett çılgına dönmüştü ve kimse onu geçemiyordu. Penaltı kutusuna girdiği sayı, onun için bile etkileyiciydi. Her zaman agresif bir oyuncu olmuştu ve ciddi hasar verebilecek bir fiziğe sahipti.

Beni dans ederken gördüğündeki ifadesini asla unutmayacağımı biliyordum. Dün gece oynadığımız maçta olduğu gibi, heyecan beklenti ve biraz da korkuyla karışmıştı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Çok hoşuma gidiyordu.

Tezahürat yaparken neredeyse sesim kısıldı. Beckett'a bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini kanıtlamak için Ice Girls'e katılmış olsam da, buz pistine geri dönüp oyunun içinde olmak eğlenceliydi. Asher taşınana ve o dünyayla doğrudan bir bağlantım kalmayana kadar, hokey dünyasının benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

Buzda dans etmek de eğlenceli bir meydan okumaydı. Şu ana kadar takımdaki kızlar arkadaş canlısıydı ve zamanla grubun bir parçası hissedebileceğimi umuyordum. Ancak, nihayet kabul edildiğimde, genç zihnimin hayal ettiği gibi HHU'ya aniden ait hissetmedim. Belki yakında o gün gelir. Beklenmedik bir şekilde bir yer açıldığında takıma katılmama yardım ettiği için Koç Eric'e minnettardım. Akşamki maç için neredeyse bütün günü bazı rutinleri öğrenerek geçirmiştim ve kaslarım ağrıyordu.

Kadınlar soyunma odasında üstümü değiştirdim ve takımın geri kalanına el sallayarak veda ettim. Onlar kampüs barında kutlama yapacaktı ama ben yorgundum ve eve gitmem gerekiyordu. Sabah dersim için ilk ödevimi teslim etmem gerekiyordu ve yatmadan önce bir kez daha kontrol etmem gerekiyordu.

Spor salonunun parlak ışıklarından ayrılıp, Hellions'ın yurtlarına doğru kıvrılan karanlık yürüyüş yollarından ilerledim. Kablosuz kulaklıklarımı takmış, müzik eşliğinde mırıldanıyordum ki, bir tanesi pil zayıf uyarısı vererek bip sesi çıkarmaya başladı. *Kahretsin*. Şarj etmeyi unutmuşum. Bu sinir bozucu şeyleri çıkarmak yerine, pil bitmesine rağmen takılı halde yoluma devam ettim.

O anda duydum. Ayak sesleri.

Hemen arkamda ayak sesleri.

İçimdeki tüm içgüdüler durmamı ve arkama bakmamamı söylüyordu ama merakım çok güçlüydü. Ayrıca, ya paranoyaklık yapıyorsam ve boşuna endişeleniyorsam? Cesaretimi toplayıp arkama döndüm ve arkama baktım.

Yol boştu. Adrenalin kanımda kaynıyordu. *Lanet olsun*. Gölgelere atlıyordum. İki kız başka bir yoldan geçerek yüksek sesle kıkırdadılar, bu da beni daha da rahatlattı.

Soğuk havada biraz titreyerek tekrar yürümeye başladım. Spor salonunda duş almıştım ve şimdi sadece yurda gitmek istiyordum. Orası her zaman sıcak ve kuruydu. Sonbahar yakında Maine'i kaplayacaktı ve geceler şimdiden soğumaya başlamıştı. Eşarp ve şapka takmaya başlamam gerekiyordu.

Bir dakika kadar yürüdükten sonra tekrar duydum. Ayak sesleri benimkilerin hemen ardından geliyordu. Dinlemiyor olsaydım, asla fark edemezdim.

Bir adım attım, ayağım çakıl taşlı yolda çıtırdadı ve bir saniye sonra başka bir ayak da aynısını yaptı. Omzuma baktım. Kimse yoktu. Kampüsün bu bölümünde birkaç ağaç vardı. Birbiriyle kesişen birçok yol ve saklanacak yüzlerce yer vardı.

Gölgelerde beni takip eden biri mi vardı? Neden? *Herald* manşeti zihnimde canlandı.

DOKUZ KIZ ÖLDÜRÜLDÜ. SIRADA SEN MİSİN?

Panik düşünceler zihnimde dolaşıyordu. Bir sonraki hareketimin çılgınca mı yoksa aşırı tepki mi olduğunu düşünmeye zamanım yoktu. Sadece harekete geçtim. Koşarak ileri atıldım ve ana kampüse giden karanlık yollarda sprint yapmaya başladım.

Karşıdan gelen büyük bir öğrenci grubunu geçtim ama koşturaya devam ettim. Kampüsün yapısı gereği, Hellions'ın yurdunu görebilmek için geçmem gereken karanlık ve dolambaçlı bir yol daha vardı.

Kaykaycı birdenbire ortaya çıktı. Bir saniye önce koşuyordum, bir saniye sonra ise yüzüstü düşmemek için çaresizce dönüyordum. Kaykaycı neredeyse tüm kaldırımın genişliğini kaplayarak yanımdan hızla geçti.

Dönerek, ivmemin etkisiyle ilerledim ve güçlü kollar beni belimden sarmadan önce, keskin bir çığlık atacak zaman bile bulamadım. Düşmedim.

"Bu vücuda daha dikkat etmelisin, Evie... Kime ait olduğunu unutma ve benim eşyalarımı çizmeyi sevmediğimi bil."

Beckett'in kulağıma fısıldayan sıcak sesi içimi rahatlattı. Onun göğsüne yaslanmış, güvendeydim. Aklıma birden bir düşünce geldi.

"Beni takip mi ediyordun?" Düşünebilmek için bir adım geri çekilip aramıza mesafe koydum.

O başını salladı ve arkamızdaki yolu izlemek için döndü. "Hayır, neden böyle düşünüyorsun?"

"Cidden, beni korkutmaya mı çalışıyordun? Söyle," diye titreyerek sordum. "Ice Girls yüzünden miydi?"

Beckett alaycı bir şekilde güldü. "Sen, arkamdan Ice Girls'e katıldığın ve Marcus'un numarasını giydiğin için seni korkutmak için evine kadar takip mi ettim sanıyorsun? Benim hayal gücüm çok daha iyidir."

Yüzüm kızardı, Beckett'in beni dans ederken izlerkenki öfkeli ifadesini hatırlayarak korkumdan bir an için uzaklaştım. O an çok tatmin edici olmuştu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Takımdan biri ayrıldı, ben de onun forması ve oyuncu numarasını aldım... ne olmuş yani?"

Beckett kısaca güldü ve bana yaklaştı, beni patikadan uzaklaştırıp yürüyüş yolunu çevreleyen karanlık ağaçların arasına itti. Elleri kalçalarımda kalarak beni geriye doğru yönlendirdi, ta ki bir ağaç bana değip tüm hareketimi durdurana kadar.

"Dün gece sana söyledim... benim numaramdan başka kimsenin numarasını giyemezsin."

"Sen beni cheerleader takımına girmeden önce attırdığın halde senin numaranı giymek ister miyim sanki?"

"Sana iyilik yapıyordum. Bana teşekkür etmelisin."

Alaycı bir şekilde gülerek, "Sana bir şey için teşekkür edeceğim gün, cehennemde kar yağar" dedim. "Neden ponpon kız olmak istiyorsun ki? Anlamıyorum." "Neden olmasın?"

"Senin seviyesinin altında."

Cevabı beni şaşırttı.

"Cheerleader olmak... ait olmak demek. Ben hep bunu istedim. Sen hiç dışlanmış olmadığın için anlayamazsın. Cheerleader olmak benim için sonunda uyum sağlamak, kabul görmek demek."

Bu kadar dürüst bir şey söylemeyi planlamamıştım, ama artık Beckett ile aramızdaki ilişki böyleydi. Birbirimize en çirkin, en dürüst yanlarımızı gösteriyorduk ve bunları gizlemeye çalışmıyorduk.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben kendimi rahatsız hissetmeye başladım. Ne kadar utanç verici veya saçma olursa olsun, ona her şeyi söyleyebileceğimi hisseden tek kişi ben miydim?

"Cevabımı geri alıyorum. Çünkü kıyafetler seksi ve futbolcularla yatmak istiyorum," diye esprili bir şekilde söyledim, o sessiz kalmaya devam edince.

"İlk cevabını daha çok beğendim. Sen buraya aitsin, Eve." Gerginmiş gibi uzun ve gürültülü bir nefes verdi ve itirafımla birlikte rahatlamış gibiydi. Saçımdan sarkan bir tutamı kulağımın arkasına koydu. Dün gece ve aramızdaki şaşırtıcı yakınlık aklıma geldi.

Beckett o zaman olduğu gibi bana bakıyordu. Sanki dünyada benimle birlikte olmak dışında başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi.

"Öyle mi?" Sesim sadece bir mırıltıydı.

O başını salladı. "Sen bana aitsin, her zaman öyle oldun. En başından beri. Koridorda mangalarını sıkıca tutarak, korkusuzca bana doğru adım attığın andan itibaren. O andan itibaren ve o andan itibaren her an... sen bana aitsin, Eve Martino."

Arkamdaki pürüzlü ağaç kabuğuna yaslanarak rahatlardım, utançtan değil, tamamen sıcaklık hissettim. Ne demek istiyordu? Sesinde beni heyecanlandıran bir sahiplenme vardı. Beckett ile aramda ne olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle *bir şey* vardı.

"İyi misin? Oyunda kafanı çok mu vurdun?" Onu azarlayarak, her zamanki dinamikimizin daha güvenli bir noktasına çekilmeye çalıştım.

Sorumu duymazdan geldi. "Biriyle yer değiştir de numaramı al. Ben senin ilgilendiğin oyuncuyum, sadece ben."

"Bunu yapamam!" "O

zaman ben yaparım."

Ona başımı salladım. "Ve Beckett Anderson her zaman istediğini alır, değil mi?"

"Bunu anlamaya başladığına sevindim, Cinderella," diye mırıldandı Beckett ve başparmağıyla yanağımın elmacık kemiğini okşadı.

"Beni takip etmediğine söz ver, tamam mı?"

Beckett bana kaşlarını çatdı. "Tabii ki takip etmedim. Ne oldu?"

"Biri arkamda, beni takip ediyordu, bilmiyorum. Kampüste bu kadar saldırı varken, çok korktum." Nefesimi bir anda dışarı verdim. "Eğer sen olsaydın, komik bir şaka olurdu."

komik bir şaka değil."

"Ben değildim." Boynunun arkasını ovuşturdu, bu hareketi onunla özdeşleştirmiştim, kasları gerilince kolundaki dövme hareket etti.

Yanımızdan geçen birkaç kız, fısıldayarak uzaklaşmadan önce bir saniye durup ona baktı. Tabii ki Beckett Anderson gittiği her yerde dikkat çekiyordu, özellikle de gölgelerde gizlenip bir kızı ağaca dayamışken.

"Gidip bir bakayım," dedi Beckett, az önce yürüdüğüm karanlık yolu gözetleyerek.

"Hayır, yapma. Beni eve götür," diye yalvardım. Paranoyak mı davranıyordum? Bu mümkün. Kampüs saldırıları, kampüsteki tüm kadınları tedirgin etmişti. Yine de, birinin hemen arkamda olduğunu yemin edebilirdim.

"Eve mi?" diye tekrarladı Beckett. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tamam, hadi eve gidelim."

Ölecek kadar terlemiş bir şekilde uyandım. Beckett'in forması nemli tenime yapışmış, göğüslerimin etrafında sıkışmıştı.

Aşırı ısınmamın sebebi bana sarılmıştı. 1,95 metrelik mükemmel bir defans oyuncusu. Beckett'in cildi bana değince yakıyordu. Hasta mıydı yoksa her zaman bu kadar sıcak mıydı?

Nerede olduğumuzu ve onun hala uyuduğunu fark eder etmez hareket etmeyi bıraktım. Perdelerin arasından ışık sızıyordu ama bu benim insan battaniyemi rahatsız etmemişti. Kaşık pozisyonundaydık. Sadece kaşık pozisyonunda değil, popom Beckett'in sabah ereksiyonuna sıkıca yaslanmıştı ve sol eli göğsümü okşuyordu. Diğer elim lanet olası bacaklarımın arasında sıkışmıştı. Uykumda kendime mi dokunuyordum?

Dün gece Beckett'e yatağımı geri alması gerektiğini ya da bir beyefendi gibi kanepede yatması gerektiğini söylemeye çalışmışım. O sadece sırtmış ve beni yatağa çekmişti. Artık böyle mi yaşayacaktık? Aynı küçük yatakta

aynı küçük yatakta mı? Bu delilikti. Biz çıkmıyorduk. Beni neredeyse hiç sevmiyordu. *Ama şimdi nedenini biliyorsunuz.*

Doğru. Ona üvey annesi ve onun manipölasyonlarından bahsetmem gerekiyordu. Belki umursamazdı. Belki de bunu, onun ailesiyle ilişkisini mahvettiğim bir başka yol olarak görürdü. Hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmekten korkuyordum.

Beckett uykusunda kıpırdadı, kalçalarını öyle bir şekilde esnetti ki, sertleşmiş penisinin her santimini kığımın arasına sürttü. Eli mememi sıktı ve başparmağı meme ucumu ileri geri okşadı. Titredim. Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu. Gömleğim yukarı sıyrılmıştı, dokunuşunu hiçbir kumaş engellemiyordu. Cildi cildime değiyordu. Bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Uykusunda mırıldandı, yüzü başımın arkasına bastırdı, sıcak nefesi boynumdan aşağı akarak vücudumdaki her tüyü diken diken etti. Yaptığı her hareketi omurgamda hissedebiliyordum.

Kalçalarını tekrar kaldırdı ve boğazından düşük bir inilti çıktı. Kendimi tam burada, onun kollarında, eliyle göğüslerimle oynarken hayal ettim. Temiz, erkeksi ve lezzetli kokusu, aklımı bulandırıyor. Bu kesinlikle yanlış olurdu. Öyle olmalıydı. Parmaklarımı seğirdi. Zaten pantolonumun içine girmişlerdi, sanki sapıklar gibi. En ufak bir hareketle klitorisim zonkladı. Bu yüzden rüya bu kadar güzeldi. Vücudum Beckett'in dokunuşuna, erkeksi kokusuna ve etrafta uçuşan feromonlara tepki veriyordu. Onu uyandırmam gerekmez mi?

Parmaklarım tekrar hareket etti, klitorisimi daireler çizerek ovuşturdu ve zevk omurgamdan yukarı yayıldı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, daha fazlasını istedim. Beckett'in eli tekrar mememi sıktı, başparmağı meme ucumu okşadı ve ben, uyanmasından korkarak hareketsiz kaldım. O uyumaya devam edince, parmaklarım okşamaya başladı. Sadece küçük seğirmeler, gerçekten hiçbir şey değildi. Kendime dokundum, dokundukça ıslandım, içimden bir sıcaklık yayıldı. O derin uykudayken kollarında boşalmak yasak bir şey gibi geldi.

Klitorisimi ovuşturdum, kendimi tırmanırken hissettim, ama hareket edemiyordum, ses çıkaramıyordum. Elimden geleni yapıyordum, ama kollarında biraz kıvranmaktan kendimi alamıyordum.

Alarm yanımda çalmaya başladı ve korkuyla yataktan yuvarlanmak üzereydim. Amım boşalmak için can atıyordu. Çok az kalmıştı.

"Alarmın seni engellemesine izin verme."

Beckett'ın derin gürültüsüne bağırdım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama kolu beni sıkıca kavradı, göğsüme yapıştı ve meme ucumu esir aldı.

"Başladığın işi bitir."

"Çok komik. Az önce rüya görmüş olmalısın. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Oh, yaptın. Bitir, Eve. Bitirmeden buradan gitmeyeceksin."

Elimi lanet olası külotumdan çekmeye çalışırken, eli benimkine değdi. Donakaldım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun duymadığını nasıl anlayamadım.

"Kendini tatmin et, yoksa ben yaparım." Parmakları benimkilerin üzerine bastırdı, elimi tekrar bacaklarımın arasına itti ve orada tuttu. "Bitir."

"Uyanık mıydın?"

"Tabii ki uyanıktım. Lanet olası memeni tutuyordum, Eve. O halde uyuyabilir miyim sanıyorsun?"

Parmaklarıma bastırdı ve ben sıçradım, klitorisime uygulanan baskı çok hoştu. Parmakları amıma dokunmak için sadece birkaç santim uzaktaydı. Parmaklarımı tereddütle hareket ettirdim, ıslak kıvrımlarımın içine daldım ve şişmiş klitorisimi buldum. Etrafında daireler çizdim ve bacaklarım titredi. Tam oradaydım.

"Senin beni düşünürken kendini tatmin etmeni izlemeyi seviyorum."

"Seni düşündüğümü kim söyledi?" diye ateşli bir şekilde itiraz ettim, ama utanmaz bir inilti sesimin ateşini söndürdü. Kimi kandırıyordum ki?

Daha hızlı ovuşturdum, hızla yükselerek. Eli meme uçlarımla arasında hareket etti, çekip yuvarlayarak onları ağrıtıyordu. Penisini sırtıma bastırıyordu ve ben utanmadan kıcımlı ona sürterek kendimi ona doğru eğdim. Sertliği beni tahrik ediyordu. Hayır, sadece sırtımdaki penis değildi, beni ne kadar çok istediği idi. *Benim yüzümden bu kadar sert olduğunu bilmek*

başımı döndüren bir duyguydu. Bir erkeği bu kadar etkileyebileceğimi hiç bilmiyordum, Beckett'i saymıyorum bile.

"Boşalacak mısın, tatlım?" Beckett şakaklarıma fısıldadı, samimi ve alçak bir sesle, içimi daha da ısıttı.

Başımı salladım, içimde yükselen zevke kendimi kaptırmıştım.

"Elinin üzerine boşalmak mı istiyorsun, yoksa seni öne çevirip içine girip sikmemi mi istiyorsun?"

Sonra kapıda keskin bir vuruş sesi duyuldu ve yaklaşan orgazmımı paramparça etti, tamamen mahvetti. Hayal kırıklığıyla bağırdım.

"Kim o lan?" Beckett hırladı ve yataktan çıktı.

Yatağa uzandım ve yanımdaki sağlam sıcaklığını hemen özledim.

Neredeyse çıplak olduğunu ya da boxerini şişiren kocaman ereksiyonunu umursamadan kapıyı sertçe açtı.

Marcus kapıda durmuş, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle. "Böldüğüm için üzgünüm ama misafiriniz var, o yüzden mümkün olduğunca çabuk giyin," dedi Marcus ve gözleri Beckett'in omzunun üzerinden bana kaydı. Üzerime battaniyeyi çekmiştim, sadece başım görünüyordu. "Eve, giyinmene gerek yok, olduğu gibi kal..."

"Ona bakma," diye emretti Beckett, sonra onu geri itti ve kapıyı yüzüne kapattı. "Siktir," diye mırıldandı, elini saçlarında gezdirerek.

"Ne? Kim o?"

Bana çok sinirli bir ifadeyle baktı. "Babam."

Beckett giyinirken ben geride kaldım. Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Neden giyinmiyorsun?"

"Burada kalmalıyım," diye başladım.

"Onu benimle birlikte görmeni istiyorum," diye sözümü kesti Beckett.

Onun isteğini nasıl yorumlayacağımı bilemeden ona baktım.

"Lütfen, Cinderella," diye devam etti.

Başımı salladım.

Hızla giyindim ve Beckett'in ardından yatak odasından çıktım. Soren'den en iyi zamanlarda bile çekinirdim, ama o sabah, yasak bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordum.

Sadece Soren Anderson değildi. Colette de oradaydı. Bana yalan söyleyen kadını görmek konusunda ne hissedeceğimi bilemeden durdum.

Cayden ve Marcus, Soren ve Colette ile havadan sudan konuşuyorlardı ve Beckett ortaya çıkar çıkmaz geri çekildiler.

"Maçtan sonra seni bekledim," diye suçladı Soren hemen. Beckett

babasına bakarken, ben de onun yanında garip bir şekilde duruyordum.

"Meşguldüm. Maçtan sonra meşgul olur, bunu bilirsin."

"Gelip beni görmeye çaba gösterebilirdin," diye Soren onu keskin bir şekilde susturdu.

Eyvah, bu çok rahatsız edici bir durumdu.

Colette, Beckett ile benim arasına bakarak, "Eve bize kahve ikram edebilir mi?" dedi. Ses tonu, bunu yapmadığım için ev sahibesi olarak görevimi ihmal ettiğimi ima ediyordu.

"Tabii ki." Hemen harekete geçtim.

Beckett uzanıp beni durdurdu. "O burada hizmetçi değil, Colette. Sana bir şey getirmek zorunda değil."

"Önemli değil! Zaten ben yapacaktım," diye geveledim ve Beckett'in elinden kolumu çekerek.

Beni bıraktı ama bundan memnun görünmüyordu. Oturma odasındaki gerginlikten kaçmak için bir bahane bulduğuma şükrederek mutfığa koştum.

Kahretsin, Beckett'in babasıyla yıllardır etkileşimde olduğunu görmemiştim. Tabii, o zamanlar da korkunçtu, ama aralarındaki ilişkiler daha da kötüleşmiş gibi görünüyordu. *Çünkü uyuşturucuyu buldun ve annene verdin.*

Hayır

İçimdeki fısıltıya karşı koymaya çalıştım. Beckett öyle devam edemezdi. Gerçek bir bağımlılığa sürüklenmişti ve şimdi ondan kurtuluyordu. Bu, onun nefretine ve bana yüklediği suçlamalara değmeliydi. Öyle olmalıydı.

Hızlıca kahve yaptım ve bir tepsiye krema, şeker ve boş fincanlar koydum. Soren ve Colette'in kahvelerini nasıl içtiklerini bilmiyordum. Ağır tepsiyi oturma odasına taşıdım ve sehpayaya koydum. Soren ve Beckett bir tür bakışma yarışması yapıyorlar gibiydi.

Kahveyi dökmeye başladım ve gergin konuşmayı dinlemekten kendimi alamadım.

"İyi oynuyorsun. Bu yaz sana çok iyi geldi."

Beckett acımasızca güldü. "Tabii, bütün yaz terleyip kan akıtmak ve acı çekmek gerçekten iyileştiriciydi. Teşekkürler baba."

Soren omuz silkti. "O karmaşaya kendini sen soktun. Şimdi de çıktın. Eğer duymaktan nefret edeceğini düşünmeseydim, seninle gurur duyduğumu söylerdim."

Beckett, çenesinin kasları seğirerek babasına uzun uzun baktı.

"Eminim bunu duyduğuna çok sevindi, hayatım," dedi Colette ve elini Soren'in koluna koydu. "Her erkek, yaşı ya da boyu ne olursa olsun... içlerinde küçük bir çocuk vardır ve ebeveynlerinin onayına ihtiyaç duyar. Ben de seninle gurur duyuyorum, Beck."

Beckett o kadar ani bir hareketle ayağa kalktı ki sandalye sert ahşap zemine sürtünerek gıcırdadı ve ben irkildim.

"Bunu yapamam," dedi Beckett basitçe. Topuklarını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Kapı arkasında sertçe kapandı ve ben geri dönmesini dileyerek kapıya bakakaldım. Daha önce durum gariptiyse, şimdi garip olmaktan öteye geçmişti.

Soren alnına elini koydu, sanki başı ağrıyormuş gibi gözlerinin arasını sıktı. Ben izin isteyip Beckett'in peşinden gitmeden önce Colette ayağa kalktı ve beyaz elbisesini düzeltti.

"Ben onunla konuşurum, merak etme."

Kapıdan çıkıp gitti ve beni Soren'le baş başa bıraktı.

"Beckett için özür dilerim. Öfkesini kontrol etmekte hiç iyi olmamıştır. İlerleme kaydettiğini sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki hiç ilerlememişti, sadece bir şeylerin etkisindeydi. Hayatın talepleriyle hep mücadele etti." Soren odaya bakındı. "Burası onun için doğru ortam mı acaba?"

"Burada çok iyi gidiyor. Öfke sorunları olduğunu fark etmedim." Soren bana inanamayan bir ifadeyle baktı.

"Ciddiyim. Bazı derslerimiz birlikte ve o her zaman orada. Asla dersleri kaçırmaz. Sıkı çalışıyor ve partilere de pek gitmiyor." Beckett'in onu savunmamı mı istiyordu? Muhtemelen hayır, ama babasının orada oturup onun hakkında kötü konuşmasına izin veremezdim. Yapamazdım.

Soren beni inceledi ve bu bakışları beni utandırdı. Sanki burada beklerken yatak odasında neler olduğunu anlayabiliyormuş gibi hissettim. Yanaklarım kızardı ve ayağa kalktım.

"Gidip onlara bakayım," dedim ve daireden kaçarcasına çıktım.

Beckett

Bir şeye vurmadan önce daireden fırladım. Ya da birine. Colette'in babamın yanında oturup benimle gurur duyduğunu söylerken görmek beni öfkeyle boğdu. O kadın tam bir şeytandı. Bir psikopat.

"Beckett!" Sesi kırbaç gibi çınladı. Peşimden gelmiş miydi?

Asansörden uzaklaşarak köşeyi döndüm. Onunla birlikte orada mahsur kalmayacaktım. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Bunun yerine acil çıkış merdivenlerine yöneldim. Kapıyı açarak merdiven boşluğuna girdim, tam o sırada Colette bana yetişti ve iskelet gibi eliyle kolumu yakaladı.

Kapı arkamızdan kapandı ve ben onun tutuşunu omuzlarımdan silkeledim. "Bana dokunma," diye bağırdım.

Elini bıraktı ve sırtıttı.

"Hâlâ çok alıngansın. Sakin ol Beckett, sadece babana biraz daha anlayışlı olmanı söylemeye geldim, yoksa seni eve taşınmaya zorlayacak ve seni gözünün önünde tutacak."

Kısa bir kahkaha attım. "Şimdi babamın tek istediğinin beni gözetlemek olması ne komik. Keşke daha önce yanımda olsaydı... ama o zaman sen genç bir çocuğu avlamak için fırsat bulamazdın, değil mi?"

Colette gözlerini devirdi. "Beck. Hayatına devam etmelisin. Geçmiş geçmişte kaldı ve onu unutamaman, onun senin için gerçekten önemli olduğunu düşündürüyor." Güldü. "Ne kadar gurur verici."

Kendimi durduramadan harekete geçtim. Onu yakaladım ve onu en üst basamağın kenarına çevirirken korkuyla çıkardığı ciyıklama sesini duyunca memnun oldum.

"Çirkin ağzından çıkanları duymaktan bıktım. Her seferinde, seni bu dünyadan yok ederek dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye karar vermeye bir adım daha yaklaşıyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Ona dokunmaktan nefret ediyordum, ama düşmek üzere olan onu tutmak, kendi çapında tatmin ediciydi.

Korku, zehirli bakışlarında belirmişti.

"Bunu trajik bir kaza gibi göstereceğim... O ayakkabılarla tökezleyip düşmek çok tehlikeli olur, özellikle merdivenlerde. Kimse karma'nın sonunda seni yakaladığını asla bilmeyecek."

"Beckett. Saçmalama. Kes şunu. Ben zarar görürsem şüpheli olmayacağını mı sanıyorsun? İlk şüpheli sen olursun."

"Peki, o zaman belki geçmişimiz ortaya çıkar ve herkes senin ne olduğunu öğrenir... bir istismarcı, reşit olmayan erkek çocukları seven hasta bir sapık."

Colette'in gözlerindeki korku dışında her şey yok olmuştu. Onu o kadar uzun süre nefret etmişim ki, onu korkmuş görmek bana güç verdi. Artık güçsüz, kafası karışık bir genç değildim. Ben bir erkeğim ve eğer onun bana dokunmasını istemiyorsam, onu durdurabilirdim. Bu güç beni sardı. Artık hapları yutup bütün gün sersemlemiş haldeyken olduğu gibi geçmişten kaçmıyordum. Yıllardır yaptığım gibi onu görmezden gelmiyordum.

Onunla yüzleşiyordum.

Colette yutkundu, damlaya ve sonra bana baktı. "Eğer her şey ortaya çıkarsa... o zaman herkes senin ne olduğunu öğrenecek. Bir kurban. Zayıf, acınası bir kurban... Hayatın boyunca böyle mi görülmek istiyorsun?"

Sözleri sinirime dokundu. Tabii ki kimsenin bilmesini istemiyordum. Babama söylemek için cesaretimi topladığım gece, en zor kısmı olan olanların utancını ve suçluluğunu kabul etmekte. En zor kısmı

, olanları öğrendiğinde beni farklı göreceğini bilmekti. Ama o beni hiç farklı görmemişti, çünkü bana hiç inanmamıştı.

Elim gevşedi ve onu itmeyi düşündüm. *Yap şunu.*

Colette tekrar konuştu. "Herkes seni kurban olarak görecektir. Bunun olması için ne yaptığını merak edecekler... bunu sen mi istedin, sonra fikrini mi değiştirdin diye." Yüzümdeki kararsızlığı açıkça görebiliyordu.

Yaptığı şey için acı çekmeli. Kanamalı. Koşmayı bıraktığımda bunu çok net bir şekilde anladım. Ama o haklı değil miydi? İnsanlar gerçeği öğrendiğinde onların bakışlarında göreceğim yargıya hazır mıyım?

"Sen bir tecavüzcüsün, Colette. Bir çocuk istismarcısısın. Herkes bilmeli."

"O zaman beni suçla, Beck, kendi geleceğini feda et... NHL'de #MeToo kurbanı pek yok, değil mi?"

Tırnakları elime batıyordu ve hayal kırıklığıyla homurdandım, onu geri çekip kenara ittim, yere düştü ama merdivenlerden aşağı düşmedi.

Midesi bulanıyordu, başı zonkluyordu ve avuç içleri terlemişti. Herkesin geçmişini öğreneceği düşüncesi bile panik atak geçirmesine neden oluyordu.

"Ne yaptığını merak edecekler... bunu sen mi istedin diye."

Alaycı ses kafamı doldurdu, başım döndü. Taze havaya ihtiyacım vardı, bu dar merdiven boşluğundan ve yerde yumuşakça gülen kadından uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Kapı aralıktı ve orada biri duruyordu, yüzü şoktan bembeyaz olmuştu.

Eve'di ve her şeyi duymuştu.

Koyu renk gözlerinde bir damla yaş birikti ve yanaklarından

süzüldü. Benim için bir damla yaş. Acıma. Dehşet. Şok.

Buna dayanamadım. Gözlerine bakamadım. Colette'in üzerinden atladım ve geriye bakmaya cesaret edemedim merdivenlerden aşağı indim.

Lastiklerin çığlığıyla kampüsten ayrıldım. Eve yurt binasından koşarak çıktı ve tam arabayı hareket ettirirken bana yetişti. O anda onunla konuşmam imkânsızdı. Yüzündeki ifadeye bakamazdım. Hızımı kesmedim ve onu kaldırımda bırakarak uzaklaştım.

şehirden çıktım, çok hızlı ve tehlikeli bir şekilde araba kullanıyordum. Bir pislik gibi davranıyordum.

Sen mahvoldun, Beckett. Kurtarılmayacak haldesin.

Nereye gideceğimi düşünmedim. Eve'in karanlık gözleri ve yanağından süzülen o lanet gözyaşı dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

şehirden çıkıp, Hade Limanı'nın dışındaki kayalık uçurumlar boyunca uzanan virajlı sahil yoluna girdim. Bu yolu sık sık kullanırdım, ama hiç bu hızda gitmemiştim. Ayağım gaz pedalına basılıydı, arabayı yarış yapar gibi gittikçe hızlandırıyordum. Adrenalin patlaması, sıcak bir banyoya girmiş gibi hissettiriyordu. Olmam gereken yer burasıydı. Kaderle kumar oynuyordum.

Araba virajları dönüyor, motor gürültüyle çalışıyor, lastikler çığlık atıyordu. Derin bir nefes aldım. Avuç içlerim o kadar terlemişti ki ellerim direksiyonda kayıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

İleride, bariyerin kırık olduğu bir yol vardı. Bir hafta önce trajik bir kazada biri oradan uçmuştu. Haberlerde görmüştim. Güvenlik rayındaki boşluğu izledim. Beni ağırıyordu.

Eğer oradan geçersen, Colette'i bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. İyiymiş gibi davranmak zorunda kalmayacaktım. Suçluluk ve utanç duymayacaktım, kendimi dünyanın en kötü, en zavallı insanı gibi hissetmeyecektim. Kirlı. Pis. Mahvolmuş. Kırık. Eve'in gözlerindeki acıma bakışlarını görmek zorunda kalmayacaktım. Benim için ağladığını görmek zorunda kalmayacaktım.

Bariyere gittikçe yaklaşıyordum, ayağım neredeyse yerle bir olmuştu.

"Sen yenilmez olmalısın Beck, benim gibi değil... Benim için yaşa Beckett. Benim için mutlu ol, benim güzel oğlum."

Bir mr önce annemin sesi, Miller's Pond'a ayaklarımızı daldırdığımız gün, hafızamda yankılandı. Thetis, oğlunu yenilmez yapıyordu. Onun her parçasını yenilmez hale getirmeyi başarmıştı, ama topuğu hariç... O, yenilebilir kalmıştı. Benim için ise, asla temizlenip güçlendirilemeyecek olan ruhumdu.

Neden devam etmeliydim? Aklım bir yüzle doldu. Evie, köşeleri kıvrılmış bir manga ile cesur bir on üç yaşındaki kız. Eve, oyunlarımızı izliyor ve kardeşini tezahürat ediyordu. Eve baloda, Eve mezuniyette. Eve eczanede, tehlikede. Eve, kollarımda.

Engel yaklaşıyordu. *Bunu yaparsan, onu bir daha asla göremezsin.* Mantığımın sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Annemin sesine çok benziyordu.

Eve'i bırakabilir miydim?

Ayağım frenlere bastı ve araba bariyere doğru savruldu. Çok geç olup olmadığını görmek için beklerken, içimden ruhumu parçalayan bir çığlık çıktı.

Bir şekilde, araba ön tekerlekleri yol ile uçurum arasındaki engebeli çimlerin kenarına değmeden durdu.

Yanmış lastik kokusu arabayı sardı.

Titrek bir nefes verdim, adrenalin vücudumu sarmıştı. Kapıyı itip dışarı çıktım. Önceki panik atak geri geliyordu ve zamanım dolmuştu.

Tuzlu hava ince geliyordu ve ciğerlerime yeterince hızlı çekemiyordum. Başım dönüyordu. Arabadan dışarı çıktım. Çimler spor ayakkabılarımın altında çıtırdadı ve uzaktan kuşlar cıvıldıyordu. Yaz sonunun solgun güneşi tenime vuruyordu, ama her şey çok uzak geliyordu.

Cehennemde kilitliydim. Cehennem içimde yaşıyordu ve geçmişi her düşündüğümde beni yutmakla tehdit ediyordu.

Annem öldüğünden beri ilk kez yalnız değildim. Birkaç haftadır Eve vardı. Mutluydum.

Elbette bu uzun sürmezdi. Benim gibi biri için asla sürmezdi. O bana eskisi gibi bakmayacaktı.

Yere çöktüm, sırtımı arabaya dayadım ve nefes almaya odaklandım.

Hayatımın sona erdiğini hissederken kalbimin hala atıyor olması ne garipti.

Gerçekten garip.

Eve

BECKETT TELEFONLARIMA CEVAP VERMİYORDU. Onu yetmiş defadan fazla aramış olmalıyım. Soren ve Colette gittikten sonra odada volta atıp durdum ve onu aradım, aradım. O kadar aceleyle gitmişti ki, kaza yapacağından çok korktum.

O gece, önceki gece onunla paylaştığım yatakta dönüp durdum. Kimse ondan haber almamıştı. Endişe beni hasta ediyordu. Gölgelelerin tavanda karanlık parmaklar çizdiğini izledim, uyku çok uzaktaydı ve ulaşamazdı.

Beckett ile üvey annesi arasında duyduğum konuşma sonsuza kadar hafızama kazındı. Beni derinden yaraladı. O kadar yürek parçalayıcı ve korkunçtu ki. Haftalardır içimi kaplayan duyguların saldırısından kendimi korumak için kalbimin önüne diktiğim son bariyerler de yıkılmıştı.

Beckett'ten nefret etmiyordum. Artık numara bile yapamıyordum. Hiç nefret etmemiştim. Onu hiç anlamamıştım. O zaman bile onu istemişim. O, aklımdan hiç çıkmayan, yakıcı gözlü çocuktü. Kardeşimin en iyi arkadaşı.

İlk aşkım.

Her şeyimin ilki.

Şimdi odamızda tek başıma yatarken, ona ne kadar derinden aşık olduğumu inkar edemezdim. Bir kıymık gibi içime işlemişti. Kan dolaşımına girmişti. Onu içimden çıkaramıyordum. Çıkarmak da istemiyordum.

Onu bulmalıyım. Ne olursa olsun onu bulmalıyım. Onu bulmak için cehennemin dibine gitmem gerekse bile.

Uyumaktan vazgeçip oturdum. Onu bulana kadar uyumayacaktım.

Karanlıkta hızla giyinip dışarı çıktım ve bir taksi çağırdım. Aslında param yoktu ama umurumda değildi. Sessiz gecede şehirden çıkıp Cliff Point'e giden virajlı yolda ilerledik.

Beckett'i nerede bulacağımı bilmiyordum, ama ailesinin nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Hayır. Colette'i ailesi olarak görmüyorum. O bir canavar.

Personel için ayrılmış yan kapıdan mülke girdim. Şifreyi biliyordum ve o saatte görevli güvenlik görevlisi yoktu. Dalgalar, kıyıdaki sivri kayalıklara çarparak aşağıya düşüyordu. Onun dışında her yer sessizdi.

Aynı şifreyi kullanarak anahtarsız girişten mutfaktan eve girdim. Colette kendini çok akıllı sanıyordu, ama yıllardır personel şifresini değiştirmede.

Mutfaktan geçip koridora süzıldüm. Soren'i görmeye çalışacaktım. Belki o oğlunun nereye gideceğini bilirdi. *Annesinin özel bir yeri var mıydı?* Geniş lobide yürürken merak ettim. Tasarımcının gerçeğini öğrendikten sonra, acımasız beyaz dekor artık daha da iğrenç geliyordu. Colette, kendini beyazla çevreleyerek bir şekilde temiz hissedebileceğini ve kötü bir avcı olmadığını düşünebileceğini mi sanıyordu? O lekesiz duvarlara kırmızı boya sıçratıp, her vazoyu dolduran masum beyaz çiçekleri ezip geçmek istedim.

Öfkeyle dolmuş bir şekilde Soren'in ofisine vardım ve kısa bir süre kapıyı çaldıktan sonra içeri girdim. Saat çok geç değildi, ondan biraz sonraydı. Yine de ofis sessiz ve karanlıktı, Anderson ailesinin reisinin çalışma odasında her zaman yanan şömine ateşi yoktu.

Belki üst kattaydı? Aşağıda durdum. Beckett'in babasının yatak odasına habersizce girmek delilik miydi? Evet, biraz. Şu anda umurumda mıydı

? Hayır. Silahı olmadığına emindim, o yüzden çok da risk almıyordum, sadece Soren'in benim hakkımda ne düşüneceği önemliydi.

Annenin işi ne olacak?

Bu beni duraksattı, ama endişem beni durdurmaya yetmedi. Beckett'in nerede olduğunu bulmalıydim. Onun yalnız kalmasını istemiyordum. Onun yalnız başına çöküşünü düşündüğümde içimde korkunç bir his uyandırıyor. Onu bulmalıydim. Bu riske değirdi. Yukarı çıktım.

Sağdan gelen yumuşak bir ses dikkatimi çekti. Colette ve Soren'in katına gelmişim. Beckett'i bir kat yukarıda, mümkün olduğunca ayrı tutuyorlardı. Colette'in giyinme odasının hemen dışında duruyordum. Evet, evin hanımı iki girişi olan bir giyinme odasına sahipti — biri yatak odasının içinde, diğeri ise hizmetçilerin kuru temizleme kıyafetlerini gizlice koymaları için koridorda.

Yumuşak ses tekrar duyuldu. Nefes kesilme sesi gibiydi. Tanrım, ya Soren ve karısı sevişiyorlarsa ve ben onları yakalarsam? Kapının yanında tereddüt ettim. Seslenmeliydim, ama cevap vermezlerdi. Soren benimle konuşmazsa Beckett'in yerini nasıl bulabilirdim?

Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve olabildiğince sessizce kapıyı açtım. Onları gördüğümde tüm umutsuz düşüncelerim uçup gitti.

Adam, giyinme odasının uzun cam kapılarından birine yaslanmıştı. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve kravatı boynunda gevşek duruyordu. Gözlükleri yana kaymıştı. Önünde diz çökmüş kadına bakarken yüzü saf şehvetle çarpılmıştı. Eli kadının sarı saçlarını sertçe kavramış, parmakları baskıdan beyazlamıştı. Colette, adamın acımasız hareketlerine ayak uydurmakta zorlanıyordu. Midem bulandıran bir şiddet havası vardı. Colette'in elleri adamın kalçalarını acımasızca kavırıyordu ve Colette mi yoksa sevgilisi mi daha sert davranıyordu belli değildi.

Bugün başıma gelen beklenmedik olaylardan dolayı uyuşmuş hissederken, önümdeki manzarada beni en çok şok eden şey adamdı.

O, yerel milyarder iş adamı Soren Anderson değildi. Colette'in kocası değildi.

Yine de tanıdık geliyordu.

Profesör Jefferies derin bir inilti çıkardı ve başı geriye düşerken gözleri kapandı. Çoktan bitirmiş miydi?

Tam olarak farkında olmadığım bir içgüdüyle cebime uzandım ve telefonumu çıkardım. Jefferies hala Colette'in boğazının yarısında iken birkaç fotoğrafını çektim, sonra onu ayağa kaldırıp öptüğünde birkaç tane daha çektim.

"Şimdi daha iyi misin?" Jefferies aniden konuştu.

Ben irkildim. *Kahretsin*. Burada yakalanabilirdim, ve burada bulunmamı nasıl açıklayacaktım? Neyse ki, o Colette ile konuşuyordu. Henüz görülmemiştim.

Kapının hemen yanında saklandım ve telefonumu güvenli bir yere koydum.

"Biraz... Martino kızı." Colette'in sesi acımasızdı. "Duymuş. Her şeyi duyduğuna eminim."

"Ne olmuş yani? Bu noktada onun sözüne karşı senin sözün var. Kendi babası bile ona inanmadı... O çocuğun yanında kimse yok ve hiç olmadı. Martino kızı mı? Onu dert etme. O kimse değil. Okulu bıraksa kimse fark etmez bile. Onun sözü senin sözüne karşı hiçbir değeri yok."

Korku ve acı göğsümü deldi, parmak uçlarında merdivenlerden aşağı indim. Daha fazla dinlemeye gerek yoktu. Otuz saniye öncesine kadar Jefferies'e saygı duyuyordum, bu yüzden benim hakkımdaki küçümseyici sözlerini duymak canımı yaktı, ama orada kalıp yakalanmak bana bir fayda sağlamazdı. Buradan bir an önce çıkıp Beckett'i başka bir şekilde bulmam gerekiyordu.

Ertesi akşam, The Dunes'da vardiyama gitme vaktim geldiğinde, Hade Harbor'ın her yerini Beckett'ı aramıştım ama onu bulamamıştım. Miller's Pond'u, buz pateni pistini, Asher ve Beckett'ın takıldığı her yeri defalarca kontrol etmiştim. Ondan hiçbir iz yoktu. Kasabadan mı gitmişti? Yaralı bir şekilde bir yerde yatıyor muydu?

Endişeden başım dönüyordu. Kırk sekiz saattir uyumamıştım ve neredeyse hiçbir şey yememiştim. Son gücümle ayakta duruyordum ve yakında bu durum beni yakalayacaktı. Yine de The Dunes'daki işimi kaybedemezdim, bu yüzden kendimi oraya sürükledim, Beckett'in orada kalma ihtimalinin en ufak bir ihtimali bile var mı diye merak ederek. O kulübün  yesi ydi ve özel country kulübün bir parçası olan otel, genellikle spa tatili yapan ev hanımları veya golf hafta sonu tatili yapan erkekler için ayrılmıştı.

Resepsiyondaki Sam'den Beckett'ı bilgisayarda aramasını isterken, uzun boylu birinin fuayeye girdiğini gördüm.

Soren.

Telefonla konuşmaya dalmış, beni görmedi. Brasserie'ye doğru yürüdü, ben de peşinden koştum.

Oraya vardığımda çoktan oturmuş ve başka biri ona servis yapıyordu. Mutfağa koştum ve Cassie'yi yakalayıp elinden sipariş fişini aldım.

"Masalarımızı değiştirebilir miyiz?"

"Ne? Neden?"

"Sadece Bay Anderson'a servis yapmak istiyorum," dedim aptalca.

Cassie gözlerini kısarak, "Bahşişimi çalmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır! Bahşiş umurumda değil. Sana veririm... neyse, umurumda değil."

Cassie beni s zd  ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neler oluyor, Eve? Aranızda bir şey varsa, bu uygun değil..."

"Hayır, hiçbir şey yok. O sadece oda arkadaşımın babası."

"Beckett Anderson senin oda arkadaşın mı? Erkek oda arkadaşı erkek arkadaş değil mi?"

"Tamam, evet, o benim erkek arkadaşım," diye patladım, sırf soru sormasın diye herhangi bir şey söyledim.

Kaşlarını kaldırdı, açıkça meraklanmıştı, ama bileti uzattı. "Tamam, ama bir ara bana tüm hikayeyi anlatacaksın - ve bahşişleri de."

"Tabii, neyse." Siparişı neredeyse elinden kapıp hazırlamak için koştum.

Birkaç dakika sonra, Soren'in içeceklerini ve atıştırmalıklarını bir tepsinin üzerine koyup ona doğru ilerliyordum. O, portakal bahçesindeki masalardan birinde oturuyordu. Etrafta kimse yoktu, bu yüzden kimse bizi duymadan konuşabilecektik.

Tepsiyi yere koyup üzerindeki her şeyi çıkardım, Soren ise beni görmezden geldi.

Ben doğrulduğumda başını sallayarak beni açıkça kovdu. Benim gitmediğimi fark edene kadar bekledim. Beni görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bayan Martino? Yardımcı olabilir miyim?"

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. "Beckett'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" Zihnimde parmaklarımı çaprazladım.

Soren bana kaşlarını çattı. "Beckett'in nerede olduğunu ben nereden bileyim? O çocuk benden kaçmak ve hayatı hakkında beni karanlıkta bırakmak için elinden geleni yapıyor."

Hayal kırıklığı beni sarstı. Elbette, bu çok uzak bir ihtimaldi, ama yine de başka bir çıkmaza girmek çok kötüydü.

"Neden? Sizinle iletişime geçmedi mi?" diye sordu Soren.

"Hayır. Dün sabahtan beri görmedim. Telefonuna cevap vermiyor, arkadaşlarıyla ya da Koç Williams'la konuşmadı. Onun için endişeleniyorum."

Soren sözlerimi düşündü ve önemsemedi. "Endişelenme. O böyle yapar. Sessizleşir. Aşırı dramatik davranır. Bu onun tarzı."

"Lütfen, kes şunu," dediğimi duydum. Jefferies'in daha önce söylediği sözler kafamda dönüp duruyordu. *Kendi babası bile ona inanmamıştı. O çocuğun yanında kimse yoktu.*

"Oğlunuzu gerçekten tanıımıyorsunuz, Bay Anderson."

Soren'in kaşları alnına yükseldi. "Anlamadım?"

"Söylediklerinizden onu tanıyamıyorum."

Soren beni uzun bir süre düşündü ve sonra öne doğru eğildi. "Bir şeyi netleştirelim, Bayan Martino. Beckett benim oğlum ve onu sizden daha iyi tanıyorum. İkiniz birlikte yaşıyorsunuz diye onun için önemli olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Beckett kim olduğunu biliyor... bir yalancı, bir tembel, umutsuz bir hayalperest... onun bu özelliklerini değiştiremezsiniz. İnanın bana, biliyorum."

"O yalancı değil," diye itiraz ettim.

Soren elini kaldırarak beni susturdu. "O bir yalancı. On yedi yaşındayken, sadece annesini özlediği için yalanlarıyla benim evliliğimi yıkmaya çalıştı. O bencil bir adam, Eve... Senden istediğini alıp seni terk edecek. Birlikte yaşarken dikkatli ol, çünkü Beckett kendisinden ve evleneceği ve çocukları olacağı kadından ne beklediğini çok iyi biliyor. Sen o kadın olmayacaksın Eve, o yüzden unut gitsin. O, altın avcılarını çok iyi sezen bir radar gibi."

Bu çirkin söze cevap verecek söz bulamadım. Sanki üniversite birinci sınıf öğrencisi olarak evliliği düşünüyormuşum gibi. Soren'in oğlunu görmezden gelebileceğini, ona inanmayarak güvenini yok edebileceğini ve sonra da ona nasıl yaşayacağını söyleyebileceğini düşünmesi beni daha da kızdırdı.

Dilim tutulmuştu. Öfke sözlerimi çalmıştı ve ben bir balık gibi ağzım açık kalmıştım. Telefonumdaki fotoğraflar bana bağıyor gibi geliyordu. Soren'e uygun bir eş seçmeye hakkı olmadığını kanıtlama dürtüsü, görmezden gelemeyecek kadar güçlüydü. Beni durduran tek şey Beckett'ti. Önce o öğrenmeli ve bu bilgiyle ne yapmak istediğine karar vermeli.

"Şimdi, hepsi bu kadar ise, işine dönmelisin." Soren geriye yaslandı, sanki çöpü çıkarmış gibi ceketini silkeledi.

Dönüp gitmek istedim. Bırakmalıydım. Soren'le tartışmanın bir faydası yoktu. Yetişkinlerle tartışmazdım, üstümde yetki sahibi olanlarla hiç tartışmazdım. Bu kadar uzun süre sakın bir hayat sürmemin sırrı buydu.

"Yanılıyorsun." Sözler ağzımdan çıkmadan önce patladı. "Az önce söylediğin her şey yanlış ve sen bunun farkında bile değilsin. Cehaletine çok güveniyorsun."

Soren, ona tokat atmışım gibi şok olmuştu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Kendime de çok şaşırmıştım.

"Oğlun yalancı değil. Tembel de değil. Dürüst, çalışkan ve çok çalışıyor. Arkadaşlarına iyi bakıyor ve karşılığında hiçbir şey istemiyor... Tek sorunu, en çok ihtiyaç duyduğu anda, yıllar önce senin tarafından terk edilmiş olması. Oğlunu hayal kırıklığına uğrattın, Bay Anderson... Onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattın ve onu yapayalnız bıraktın..."

"Beckett?"

Soren omzumun üzerinden bahçenin girişine bakıyordu. Beckett tam orada duruyordu. Onu tek parça halinde gördüğüm için rahatlamaktan ağlayabilirdim. Ama berbat görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı ve çenesinde sakal çıkmıştı. Hala dün giydiği kıyafetleri giyiyordu.

"Beck?" diye seslendim.

Gözleri bana sabitlenmişti. Gözlerindeki ifade dayanılmaz derecede üzgündü.

"Beckett? Bu kız neyden bahsediyor?" Soren ayağa kalktı. "Neden bana yalanlarla yaklaşıldığını açıkla," diye öfkeyle sordu.

Beckett gözlerini benden ayırdı ve bakışlarını babasına çevirdi. Gözlerindeki üzüntü sertleşti ve yerini öfke aldı. Topuklarını döndü ve yan kapıdan dışarı, karanlığa doğru yürüdü.

"Hayır!" diye bağırarak peşinden koştum. Onu yeni bulmuştum, lanet olsun. Onu bir daha kaçırmayacaktım. "Beckett! Beni burada bırakma!"

Park yerinde ona yetiştim. Arabasına doğru yürümeye devam etti. Beni burada bırakacaktı ve onu bir daha bulamayacaktım.

Arabasına ulaştı ve içine atladı, yüzü öfkeyle kaplıydı.

Düşünmeden onun peşinden koşmaya başladım. Arabayı hareket ettirmeden önce yolcu kapısına ulaştım. Arabaya atladım ve kapıyı çarptım. Bana bir an bakıp, ben emniyet kemerimi takarken durakladı.

"Bensiz gitmeyeceksin," dedim sert bir sesle.

"Benim gittiğim yere gitmek istemezsin." Sesi acı ve öfkeyle sertleşmişti.

"Evet, istiyorum. Nereye gittiğin umurumda değil, ben de gidiyorum."

Cevabım üzerine çenesi daha da sıkılaştı ve sonra, üniversite başlamadan önceki gün yatak odasında gördüğüm o çılgın, acımasız bakış gözlerine yerleşti.

"Peki. Ama bunu sen istediğini unutma," diye mırıldandı ve arabayı vitesle takıp park yerinden çıktı.

Yüksek bir gıcırta ve yanık lastik kokusu içini doldurdu. Country kulübünün bulunduğu tepeden çıkan virajlı, karanlık yola girdik ve sahil boyunca Hade Limanı'na doğru ilerledik.

Düz bir yola çıkar çıkmaz Beckett gaz pedalına hafifçe bastı. Araba yol boyunca hızla ilerledi.

"Biraz hızlı değil mi?"

"Sen gelmek istemiştin," diye hatırlattı bana. Kolları gergin, kasları kasılmış bir şekilde direksiyonu ustaca çevirerek arabayı yolda tutuyordu.

"Tamam, ama sonra eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Bunu en başından söylemeliydin," diye karşılık verdi Beckett. "Eve gitmek asla garantili değildir. Annem öldüğünden beri eve gitmedim."

Kalbim sıkıştı. Beckett kendini kaybediyordu. Derinlere bastırıldığı tüm o karanlık, çalkantılı duygular yüzeye çıkıyordu. İçinde patlamak üzereydi ve karanlığı tutmak için tek dayanağı bendim – ama ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Aniden sert bir dönüş yaptı ve bu hareketin etkisiyle emniyet kemeri takılı olmasına rağmen kapıya yapıştım.

"Durmamı ister misin?" diye kışkırttı. "Yeter mi şimdi? Colette'in zehirli sözlerini duyduktan sonra? Çirkin, iğrenç geçmişim... Benden bıktın mı?"

Onun sözleri boğazımda bir yumru oluşturdu. "Sen daha çocuktun," demek zorunda kaldım.

Karanlık bir kahkaha attı. "Demek her şeyi duydun." Gaz pedalına daha sert bastı ve araba ileriye fırladı.

Gözlerimi kapattım.

"Durmamı mı istiyorsun? Söyle, dururum." Ses tonunda, eğer söylersem, arabayı sürmeye devam edip bu ölüm yarışını tek başına sürdüreceğini hissettiren bir şey vardı.

"Benimle eve gelir misin?"

"Benim evim yok, Eve. Varmış gibi davranmaktan yoruldum."

"Yani beni bırakıp gideceksin ve bir kaza yapacaksın. Sabahleyin HHU'nun milyarder öğrencisi bir yere çarptı diye haberleri duyacağım, öyle mi?"

"Duvara mı?" Beckett başını salladı. "Hayır, o çok sıradan. Merak etme, sahil yolunda yerimi seçtim bile."

O kadar hızlı gidiyorduk ki bakamıyordum. Beckett'in bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Böyle bir şekilde ölümle burun buruna gelmek onun için ilk kez olmuyordu belli ki. Bu konuda tecrübeli biriydi. Onun böyle, kırık, öfkeli, yalnız ve her zaman yalnız bir şekilde hayatını tehlikeye attığını düşünmek kalbimi acıtıyordu.

"O zaman ben de seninle geliyorum. Gitmiyorum." Sesim birden sakinleşti.

Elimi onun elinin üzerine, vites kolunun üzerine koydum. Araba manuel vitesliydi ve en yüksek viteste idi.

"Benim hakkımda bildiğin her şeyi düşünene kadar... Gerçekte kim olduğumu anlayana kadar, değil mi?" Sesi kendinden nefretle doluydu.

Elini arkadan sıkıca tuttum ve başımı salladım. "Hepsini duydum. Gitmiyorum. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Yaz boyunca böyle hissetmiyordun. Benim hakkımda fikrini yine değiştirirsin, biraz zaman ver."

"Fikrimi hiç değiştirmedim! Tedavi için gittiğini sandığımda sana mesaj attım. Colette'in verdiği numaraya mesaj attım ve sen cevap verdin... kalbimi kırdın."

Bana bir anlık baktı, kendini nefretinden bir anlık karışıklık belirdi.

"Bütün yaz boyunca senin için endişelendim. Telefonuma yapışıp cevap bekledim, sonra cevap geldi ve çok kötüydü. Canımı yaktı."

"Bana hiç mesaj atmadın, Eve," diye dizeledi.

Hızla başımı salladım. "Biliyorum. Colette'in yaptığını yeni anladım. Bütün yaz boyunca benim sana ulaşmamı bekledin ve ben senin benden nefret ettiğini sandım. O bizimle oynadı, Beck."

Acı bir kahkaha attı. "Tabii ki yaptı. Hayatım boyunca benimle oynadı... ama ona sorarsan, sana benim hoşuma gittiğini, benim yaptığımı söyler."

Tam o sırada, yolda kaygan bir bölüme geldik ve araba bir anlığına kaydı, tekerlekler yol tutuşunu kaybetti. Beckett'e sarıldım, gözlerimi kapattım, göğsümü korku doldurdu.

"Siktir," diye küfretti Beckett, kaymaya başlayan arabayı döndürerek kuru bir yola tutundu.

Tekerlekler tekrar yol tuttu ve kontrolü yeniden ele geçirerek ileriye doğru fırladık.

Gözümden bir damla yaş süzölüp yanağıma düştü. Göremiyordum. Gözlerimi açacak kadar cesur değildim, ama arabanın yavaşladığını hissettim. Bir yere giriyordu.

Durduğumuzda, korkunç yolculuğun ardından o kadar garip hissettim ki dizlerim titriyordu. Beckett arabadan indi ve uzaklaştı. Ben de emniyet kemerimi çözdüm ve onun peşinden koştum. Arabadan çıkar çıkmaz deniz sesi kulaklarımı doldurdu. Limanın yukarısındaki yollardan birindeydik. Bir bariyer vardı ve onun ötesinde bir uçurum ve Cliff Point'e kadar uzanan aynı kayalıklar.

Beckett ufukta karanlık bir siluet olarak görünüyordu. "Senin suçun değil, Beck."

Sözlerim kulaklarına çarpmadı sanki. Ona yaklaştım ve koluna dokunmak için uzandım. O kadar uzak ve benden kopuktu ki, en ince ipliklerle dünyaya bağlıymış gibi görünüyordu.

"Senin suçun değil," diye tekrarladım.

"Yapma." Tek kelimeyle, sert bir cevap. En azından bir cevap vermişti.

"Senin suçun değil," diye tekrarladım. Onun yaşadığı duyguların girdabını aşacaksa, bütün gece boyunca bunu tekrarlar, "Beckett, sen daha çocuktun. Senin suçun değil."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun, Eve."

"Senin suçun olmadığını biliyorum. Hayatındaki yetişkinler seni yüzüstü bıraktı. Lanet olası üvey annen ve baban da. Yaptığı şey çok kötüydü, Beckett. Sen sadece bir çocuktun. O hapiste olmalı."

Boş bir kahkaha attı. "Tabii. Sanki bu mümkünmüş gibi. Yıllarını itibarını inşa etmekle geçirdi... Ben ise sadece öfkeli, yıkık bir milyarderin oğluyum. Beceriksiz. Uyuşturucu bağımlısı."

"Hayır, değilsin. Sen, onun ya da başkalarının düşündüğü gibi biri değilsin. Sen kim olduğunu biliyorsun... Ben kim olduğunu biliyorum —"

"Hayır, bilmiyorsun," diye sözünü kesti. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Yaklaşıp kollarımı tuttu, beni yerinde tuttu. "İçimde ne hissettiğimi anlayamazsın... Seninle karşılaştırıldığında, Cinderella, ben kirliyim, pislik içindeyim... mahvolmuşum."

Sözleri beni geri çekilmeye zorladı, zehirle doluydu.

"Biz hiç birbirimize benzemiyoruz. Beni anlamaya çalışma, bunu yapamazsın. Ben her zaman öfkeliyim, kin ve acı dolu biriyim. Sen paralı insanları kıskandığın için suçluluk duyuyorsun, ama kıskandığım kişi sensin," diye mırıldandı.

"Sevgi dolu bir anne ve Asher gibi bir ikiz. Sevgiyle büyümüş, korunmuş... Evie, seni hep kıskandım ve senin saf imajını mahvetme, masumiyetini benim

lanet ahlaksızlığımla lekeleme fırsatı bulduğumda, bunu yaptım. Beni kendime indirmeden, benden olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmalısın."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni uzaklaştırmaya çalışıyordu ve ben buna izin vermeyecektim. Ona ulaşmanın zorluğundan duyduğum hayal kırıklığı ve son bir gündür iletişim kuramamanın verdiği stres bir anda patladı ve dışa vurdu.

Benden uzaklaşmaya çalıştığında kolunu tuttum.

"Hiç sinirlenmediğimi mi sanıyorsun? Hiç yanlış anlaşılmadığımı ya da bu lanet dünyadan nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Fakir olmayı, sadaka almayı seviyorum sanıyor musun? Lisede her gün ponpon kızlar tarafından aşağı görülmeyi seviyordum sanıyor musun? Her zaman yeteneksiz olan? Ortalama olan? Ait olmayan? Ya da daha kötüsü, güzel olan? Güzel, fakir ve yararlanılmaya hazır? Country kulübündeki erkeklerin bana asılmasını ve aşağılamasını seviyorum sanıyor musun?"

Beckett'in çenesinde bir kas seğirdi. "Kimdi? İsimlerini söyle," diye sormadan edemedi.

Bu, öfkesini bir anlığına dağıttı ve ben de o anı fırsat bilip beni tutan ellerini çekip ona doğru eğildim. Yüzünü avuçlarımla kavradım ve o, sanki kafasına silah dayamışım gibi aniden donakaldı. Parmaklarım yara izini izledi. Bizi birbirimize bağlayan iz.

"Senin suçun değil, Beck. Çocuklar korunmalı, suçlanmamalı. Hiçbiri senin suçun değildi."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve orada yılların acısı vardı. "O kimseye dokunmadı. Sadece ben vardım... Bende ne vardı da bunu yaptı?"

Konuşma tarzından, bunu kendine milyonlarca kez, hatta daha fazla kez söylediğini anlayabiliyordum.

"Hiçbir şey. O senin üzerinde gücü ve erişimi vardı, hepsi bu. Evlendiği herhangi birinin oğluna da aynı şey olurdu. Bu senin hatan değildi ve sen bunun olması için hiçbir şey yapmadın. Sen bunu istemedin, bunu hak etmedin. Onun ne söylediği ya da yaptığı, o anda nasıl hissettiğin, iyi ya da kötü ya da başka herhangi bir şey önemli değil... Senin suçun değildi. Yaptığın hiçbir şey yanlış değildi."

Konuşmamı bitirmeden beni öptü. Beni göğsüne çekip kollarıyla sardı ve sertçe öptü. Çaresizlik ve ihtiyaçla dolu acımasız bir öpücüktü. O duyguları her santimetresinde hissettim, kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım.

Beni kaldırdı ve arabayı altına alacak şekilde döndürdü. Beckett'te daha önce hiç görmediğim bir vahşilik vardı. Tamamen geri dönmemişti. Arada bir yerdeydi. Onu sıkıca kendime bastırdım, vücudumu ona olabildiğince yaklaştırdım, sert dokunuşlarını ve çaresiz ihtiyacını kabul ettim. Ben de ona ihtiyacım vardı.

Bir an sonra geri çekildi, alnını alnıma yasladı, nefesleri aramızda sertçe hırıltıyla çıkıyordu.

"Senin suçun değıl, Beck. Kendini affet... lütfen."

Eğilip beni tekrar öptü. Öfkesi yumuşamıyordu. Aksine, sıcak, erimiş bir aciliyet vardı. Aynı açlık içimde de büyüyordu.

"Sana dokunmaya layık değılim, Evie. Ellerim temiz değıl..."

"Kirli değıller. Sen kirli değılsin. Vücudun kirli, mahvolmuş, bozulmuş ya da o tür saçmalıklar değıl... Onunki öyle. Seninki mükemmel. Benim için mükemmel." Yüzünü tekrar avuçladım ve gözleri ilk tanıştığımız günkü gibi bana delici bir şekilde baktı. "Bana sürekli bana ait olduğumu, vücudumun senin olduğunu söylüyorsun. Bu iki taraflı bir şey. Senin vücudun benim... ve kimse benim eşyalarım hakkında böyle saçma şeyler söylemez. Sen mükemmelsin, olduğun gibi."

Bana uzun bir süre baktı, sonra beni tekrar kaldırdı, tek eliyle arabanın arkasını açtı ve beni arka koltuğun kenarına oturttu. Koltuğa doğıru geriye doğıru ittim, gözlerimi ondan ayırmadım. Tüm vücudum koltuğa oturduğunda, dirseklerimin üzerine yaslandım ve dudaklarımı ıslattım.

"Sen kırılmadın, Beck, ve hiç kırılmadın. Kendini affetmelisin, lütfen." Elimi ona uzattım, bana gelmesini arzulayarak. "Lütfen," diye tekrarladım. Ama artık sadece kendini affetmesini istemiyordum, içimde yanan ateşi söndürmesine yardım etmesini istiyordum. Sadece onun için hissettiğim bir ateş.

Arabanın hemen dışında duran Beck, kollarını kapı çerçevesine dayamış, gergin bir haldeydi. Bakışları, beni hafızasına kazımaya çalışır gibi üzerimde dolaşıyordu.

"Lütfen."

Lütfen benimle ol. Lütfen beni içeri al. Lütfen kendini benim gördüğüm gibi gör.

Ne istediğimi tam olarak bilmiyordum, ama Beckett biliyordu, çünkü hareket etti. Aramızdaki atmosfer gerginlikle doluydu. Önceki duygular, en derin ve karanlık sırlarımız gün yüzüne çıkmış, her duyumu yoğunlaştırmıştı. Her nefes elektrik gibiydi, vücudunun bana her dokunuşu bir şoktu. Tüm güvensizliğim, çirkin ve utanç verici bir şekilde ortaya dökülmüştü. Bu acınası bir durum olmalıydı, değil mi? Ama öyle hissetmiyordum. Hiç de öyle hissetmiyordum. Aksine, üzerimden bir yük kalkmıştı ve hayatımda ilk kez biri tüm acı verici zayıflıklarımı beni görüyor ve kabul ediyordu. O beni yine de istiyordu.

Güçlü kollarıyla üzerimde dolaşıyordu ve ben başımın belada olduğunu biliyordum. Artık çok geçti. Beckett'e aşık olmuştum ve geri dönüş yoktu. Ellerimi kollarında gezdirerek kaslarının hatlarını tadını çıkardım. Vücudu, gören herkese gücünün kanıtıydı, ama sadece ben içini görebiliyordum. Şeytanların saklandığı yeri.

Vücudunu benimkine yaklaştırdı ve ben de bacaklarımı açarak kalçalarını içime aldım. Dudakları tekrar dudaklarıma değdi ve ben kendimi öpücüğünde kaybettim. Elleri yüzümü kavradı, yanaklarımı okşadı, saçlarımı geriye çekti. Dokunuşlarıyla sarhoş olmuş gibi hissettim, başım dönüyordu, dengemi kaybetmemek için ona tutunuyordum.

Öfke gitmişti, ama aciliyet gitmemişti. Ona daha yakın ihtiyacım vardı ve bana bastırışından, onun da aynı şeyi hissettiği belliydi. Penisi amıma sürtünüyordu ve aramızda o kadar çok giysi olması çok sinir bozucuydu. Elimi kemerine indirdim ve çekmeye başladım, tam olarak ne istediğimi kelimelere dökemiyordum. Beckett durakladı, dudakları dudaklarıma hafifçe değdi. Eli saçlarıma dolanmış, başımın arkasını okşayarak beni kendine yaklaştırıyordu. Diğer eli parmaklarımı kemerinden çekip yerine geçti.

Bir sıcaklık dalgası beni sardı. Kemerinin açılma sesi sinirlerimde heyecan dalgaları yarattı. Kot pantolonunu ve boxerını aşağı çekti ama tamamen çıkarmadı. Zaman yoktu. O anda birbirimize yaklaşılmazsak ikimiz de ölecekmişiz gibi hissettik.

Hala işten giydiğim lanet olası kalem eteğim üzerimdeydi ve Beckett onu kolayca belime kadar sıyırdı. Ayrıca külotlu çorap da giymiştim. Gerçek bir keyif kaçırıcı. Kalçalarımı kaldırıp onları tekmelemeye hazırlandığımda, yüksek bir yırtılma sesi duyuldu. Tek eliyle pantolonumu ortasından yırtmış, sarkık parçaları uyluklarımın etrafında asılı kalmıştı. Sonra parmakları üzerime geldi, külotuma girip içime daldı. Çığlık attım; kalın parmaklarının ani girişi hem çok fazlaydı hem de yetersizdi.

Külotum da çoraplar gibi ikiye yırtıldı.

Kalçalarımı kaldırıp, parmaklarını çıkarmak için bir yandan diğer yana hareket ettim. Geri çekildi ve tam olarak ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu bilerek bana baktı. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve yüz hatlarını seçebiliyordum. Ciddi ve yoğun görünüyordu; öfkesi gitmişti ama ateşi hala duruyordu.

Parmaklarını benden çekti ve ıslaklığımı penisine sürdü. Kalçalarımı kaldırdım ve o da başını kıvrımlarıma getirdi, keskin olmayan ucunu yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı sürttü.

Kimse beni onun gibi istememişti.

Cevap olarak onu öptüm ve o içime girdi. Kalçalarımı daha da yaklaştırdım ve o içimde sallanarak ıslaklığımın onu yavaşça kaplamasına izin verdi, her seferinde daha derine giriyordu.

Aciliyet hala oradaydı. Onu içimde ve etrafımda istiyordum. Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bu ısrarcı ihtiyaç daha da yoğunlaştı. Onun beni siktiğini hissetme ihtiyacı. Onun ağırlığıyla yere yapışmak. Kalbimin onun kalbine değmesi.

Hızını artırdı, kalçaları benimkilere çarpıyordu. Sert ve vahşiydi, sahiplenme gibiydi. Başka türlü tarif edilemezdi. Bu sefer bir şey farklıydı. Daha fazlası vardı.

"Cinderella, dayanamıyorum. Boşalacağım ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Çok darsın. Çok tatlısın. Her şeyin fazlasısın."

Aniden hareket etmeyi bıraktı ve oturdu, penisi içimden kaydı. Ben de onu takip ettim. Koltuğa yaslandı, penisi uzun ve ıslaktı, karnına doğru gerilmişti.

karnına doğru gerilmişti.

"Gel ve beni sür, tatlım. Benimle birlikte boşal." Beni kucağına yönlendirdi.

İçime girdi. Kendimi çok dolu hissettim. Sallandım, zevk ve hafif bir acı içimi sardı.

"Siktir, benimle dolduğunda çok güzelsin." Sesi kısılmıştı. "Bence seni mümkün olduğunca sık böyle tutmalıyız."

Eli aramızda dolaştı ve klitorisimi buldu. Ben sallanırken onu okşadı ve acı kayboldu, geriye sadece zevk kaldı. Eşi benzeri olmayan bir zevk.

Düzensiz bir şekilde yükselip alçaldım. Hareketlerim pürüzlüydü, ama Beckett beni sadece teşvik etti. Daha önce hiç üstte olmamıştım.

"Doğru yapıyor muyum?" diye merak ettim ve dengemi sağlamak için elimi arabanın tavanına dayadım.

"Harika yapıyorsun. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. İstediyini al Evie. Ne iyi geliyorsa yap, ben buradayım... ve sen gelene kadar durmayacağım."

Parmağı klitorisimde ve penisi içimde hareket ederken, ayak parmaklarımı kıvırtan her yere ulaşırken, çok uzun sürmedi.

Bir sıcaklık dalgası beni sardı, boşalmadan önceki tek uyarıydı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onun ağzıyla ya da parmaklarıyla boşaldığımda ya da onun üstümde seks yaptığımızda hissettiğim gibi değildi. Bu farklıydı. İçimde derinlerdeki ağır bir dalga, dışarıya doğru yayıldı ve beni alıp götürdü.

Çılgılık attım, kıvrandım ve onun üzerine bastırdım. O da içime girdi, hemen ardından sert bir homurtuyla boşaldı. Ani bir sıcaklık beni doldurdu. İçime boşalıyordu ve her zamanki gibi pis ve sıcak hissettim. Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti ve hissettiği her şeyi, iyi ve kötü her şeyi ve aradaki her şeyi gördüm. Ben de onun beni görmesine izin verdim. Artık aramızda hiçbir şey saklı kalmamıştı. Hayatımın en dürüst anıydı. Yanaklarını avuçladım ve o b i r an için gözlerini kapattı, sanki o basit dokunuşun tadını çıkarıyor gibiydi.

Basit dokunuşun tadını çıkarıyor gibiydi. Başparmağımla yara izini okşadım ve öylece oturduk. Ne kadar süre kaldığımızı bilmiyordum. İçimdeki her şey durmuştu. Mutluydum.

Sonunda beni göğsüne çekip sarıldı, penisi içimde ağır ve sıcaktı, beni yapış yapış ve ıslak hale getirdi.

Elini saçlarımın arasında gezdirdi, nefesim sakinleşene ve vücudum erimiş kaslar ve tatminle dolu bir su birikintisine dönüşene kadar beni tuttu.

"Demek kıskanç kız ve yalnız çocuk birbirlerine aitmiş," diye düşündü Beckett.

Başımı geriye eğip ona baktım.

"Bana ait olduğumu söyledin," diye mırıldandım, dünyanın çökmeden önceki gece söylediğim sözleri. "Şey, bil ki sen de bana aitsin."

Beckett'in dudakları gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Güzelliği göz kamaştırıcıydı. "Tabii ki öylesin. Ve biz birbirimize aidiz. Artık her şey değişti," dedi hafif bir sesle.

Göğsüne başımı yaslayarak onayladım. Evet, her şey değişmişti.

Eve

Beckett'le olanlardan sonra Jefferies için ekonomi projesinde çalışmak, yapmak istediğim en son şeydi.

Farklı bir insan gibi hissediyordum, ama hiç olmadığım kadar kendim gibiydim. Onu seviyordum. Henüz ona söylememiş olsam da bunu inkar edemezdim. Aslında söylemeye gerek duymuyordum; dün gece ona göstermiştim.

Buz dansı provasından gelmiştim, çok eğlenceliydi. Yeni ekibimle dans etmek, gülmek ve ağır şeyleri hiç düşünmemek harika bir duyguydu. Beckett'e atanan dansçı gelip, Marcus'a aşık olduğu için benimle yer değiştirmek istediğinde özellikle çok hoşuma gitmişti. Hayatımda kolay giden bir şey olması rahatlatıcıydı.

Şimdi Isabelle ve ben kütüphaneye gidiyorduk, Beckett de daha sonra orada bizimle buluşacaktı.

"Sadece on kez yapmışsan seks bağımlısı olabilir misin?" diye sordum Isabelle'e.

Cevabını düşündü. "Bir şeye bağımlı olmak için onu çok kez yapman gerekmez bence. Bir kez denedikten sonra eroine bağımlı olabileceğini okumuştum."

"Gerçekten mi? Çok korkutucu," diye mırıldandım ve başparmağımı ısırdım.

O güldü. "Sadece kazara eroin kullanma. Ve seni seks sisine sürükleyen Beckett, değil mi?"

"Seks sisine mi? Bu tam da uygun bir isim," diye mırıldandım ve dirseğimle ona hafifçe dokundum. "Her şeye bir kelimen var."

"Ben gazeteciyim – yani, bir gün olmak istiyorum, tabii yazım denetimi görevinden kurtulabilirsem."

"Ulaşırsın."

"Evet, ama o zaman yaşlanmış ve saçlarım ağarmış olur muyum, asıl soru o," diye mırıldandı Isabelle. Binanın girişinde durdu. "Neden gece buraya geri geliyorsun?"

"Beckett'le yakında teslim etmemiz gereken bir projemiz var ve daha başlamadık bile."

"Sevişmekle mi meşgul? Uzatma iste."

Ona karanlık bir bakış attım. "Profesör pek sevdiğim biri değil. Ondan iyilik istemek istemiyorum."

"Yakışıklı mı?" diye sordu Isabelle.

"Ne? Hayır. Yani, çirkin falan değil ama... tüylerimi diken diken ediyor."

"Biraz abarttın! Muhtemelen Beckett Anderson ve seksin etkisi. Anladım. Ben de başka erkeklere bakamazdım. Çok yakışıklı ve kötü olanlarda bir şey var... Anlıyorum."

"O kötü değil, gerçekten."

Isabelle kaşlarını kaldırdı.

"Şey, bana karşı kötü değil – artık," diye ekledim.

O güldü. "Aşk gerçekten kör. Seni mutlu eden neyse, Eve, bana açıklamak zorunda değilsin. Eğer Beckett'in çok büyük penisiyse, sorun yok."

"Sana büyük olduğunu hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu. Kimse o kadar büyük bir penise sahip olmadan o kadar büyük bir enerji yayamaz. Bu imkansız."

"Tamam, bu konuşma ıgırından çıkıyor." Isabelle'in omuzlarını tutup şakacı bir şekilde salladım. "Kontrolünü kaybettin! Topla kendini."

"Değil mi? Kendime gelmeliyim. 'Çalışmanın' tadını çıkar. Yarın görüşürüz." Bana, kitapların arasında sevişip hiç çalışmayacağımızı çok iyi bildiğini gösteren parlak bir gülümseme attı.

"Görüşürüz," dedim omzumdan bakarak ve içeri girdim.

Üçüncü katta çantamı ve ceketimi yere bıraktım, kahve makinesi ve yazıcının yanında iyi bir yer buldum ve atkıımı çözdüm.

"Bayan Martino," diye bir ses arkamdan geldi.

Sessiz bir ıglık attım. Hızla döndüm ve yanaklarım hemen kızardı. Profesör Jefferies yazıcının yanında duruyordu.

"Oh, merhaba Profesör," diyebildim. Onu görmek bile beni önceki geceye, Colette'in soyunma odasındaki sahneye ve telefonumdaki fotoğraflara geri götürdü. Hala Beckett'e söylememiştim. Henüz doğru zaman gelmemişti, ama gelir gelmez söyleyecektim.

"Bu kader olmalı, çünkü az önce bana yardım edecek sağlıklı bir genç öğrenci olmadığı için hayıflanıyordum."

Jefferies'e bakarak, bu sözünü açıklaması için bekledim.

"Bazı kitapları matbaaya taşımak için yardımına ihtiyacım var, sakıncası yoksa."

"Tabii, olur." Başka seçeneğim yoktu. Jefferies'in ardından kitapları almak için kitaplık raflarının arasına girdim.

"Projen nasıl gidiyor? Bay Anderson'ın çalışması kolay biri olmadığını biliyorum."

Jefferies'in sorusu, dönem başında bana partnerimi değiştirmemi teklif ettiğini hatırlattı.

"Sorun yok. Birlikte iyi çalışıyoruz," diye yanıtladım, net bir cevap vermekten kaçınarak.

Jefferies kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Beckett'in kimseyle iyi çalışmadığını sanıyordum."

"Bunu Colette Anderson'dan mı duydunuz? Kaynağınızı sorgulamalısınız, Profesör," diye mırıldandım, durup bir saniye düşünmeden.

Jefferies bana bir bakış attı. *Kahretsin*. Bunu gerçekten yüksek sesle söylemişim. "Colette Anderson kim?" diye sordu Jefferies, şaşkınmış gibi davranarak.

"Beckett'in üvey annesi. Kocasıyla birlikte üniversiteye büyük bağışlar yaptıkları için tanışmış olabileceğinizi düşündüm," dedim ve yüzümdeki paniği görmemesi için masum bir gülümsemeyle ona baktım.

Bir an sonra başını salladı. "Tabii ki. Ne yazık ki, hayır, Anderson'larla tanışma şerefine nail olamadım."

"Ama Beckett'ı ortağımız olarak almayı son konuştuğumuzda, Colette'i tanıdığını söylemiştin." Sözler ağzımdan düşünmeden çıktı. Sonra pişman oldum. Harika Eve, onun yalancı olduğunu yüzüne söylemiş oldun.

Jefferies uzun bir süre baktı. "Karışıklık var galiba. Andersonları tanımıyorum."

"Oh, tamam. Benim hatam." *O zaman neden daha önce partnerimi değiştirmemi teklif ettin?* Jefferies'in yalanları ıslak mendil kadar şeffaftı ama bunu yüzüne vurmak bana bir fayda sağlamazdı.

"Güzel görünüyorsun," dedi Profesör Jefferies birdenbire.

Kıyafetime bir göz attım ve aniden kendimi bilinçli hissettim. "Buz dansı provasından geldim. Değişecek vaktim olmadı."

Kıyafetimi baştan aşağı süzdü. Ellerim ve yüzüm dışında hiçbir yerim görünmüyordu. Müstehcen bir şey yoktu. Ama yüzündeki ifade, kütüphaneye giymek için uygun olmadığını düşündürdü.

Neden ki? Dar olduğu için mi? Bu bir spor kıyafeti.

Sessizce kitapları taşıdık. Son yığını yazıcının yanındaki masaya koydum ve doğrulup arkamı döndüm. Nefesim kesildi. Profesör Jefferies tam arkamdaydı.

"Özür dilerim." Beni geçip arkamdaki masaya bir kitap koydu.

"Önemli değil, sanırım işimiz bitti," dedim ve kenara çekildim. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu kadar. Beni kurtardın. Teşekkür etmek için bir şeyler içmeye gidelim."

Çok fazla geri çekilmemeye çalıştım. "Oh, hayır, hiç sorun değil. Teşekkür etmenize gerek yok."

"Israr ediyorum," dedi Profesör Jefferies ve çantamı koyduğum masaya kadar peşimden geldi. Oraya oturmayacaktım. Çalıştığı yazıcıya çok yakındı.

"Olmaz, olmaz. Özel muamele için falan yapmadım."

"Biliyorum. Bu yüzden teklif etmiyorum. Hadi ama Eve. Artık büyüdün, bir profesörle içki içmekten çekinmene gerek yok. Herkes yapar. Yetişkinler böyle yapar."

Bu da ne demek şimdi?

"Sorun değil, gerçekten. Yapacak işim var. Bu fotokopi işini yapacak bir asistanın olmamasına şaşırdım," diye ekledim, Jefferies bana bakakaldığında. Reddedilmeye alışık olmayan bir adamdı, belli ki. Bu onu çok şaşırtmıştı.

"Henüz bu iş için uygun birini bulamadım," dedi kısa bir şekilde ve başını yana eğdi. "Öyleyse, dersin bittikten sonra bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Size çok kibarca ilgilenmediğini söylemeye çalışıyor, Profesör."

Beckett.

Derin sesi beni sardı, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlattı.

Profesör Jefferies irkildi ve konuşanın kim olduğunu görmek için arkasını döndü. Beckett asansörlerin yanındaki duvardan ayrıldı ve bize doğru yaklaştı. Jefferies'in üzerinde yükseliyordu.

"Gerçek şu ki, onun ciddi bir erkek arkadaşı

var." "Öyle mi?" Jefferies bana baktı.

"Kim?"

"Ben," diye hemen Beckett cevapladı.

"Bilmiyordum," diye devam etti Jefferies. İkimize de değerlendirci bir bakış attı.

"Bilsen ne olurdu? O zaman otuzlu yaşlarındaki bir öğretmenin on dokuz yaşındaki öğrencisini kendisiyle içki içmeye zorlaması birdenbire uygun hale mi gelirdi?" Beckett'in ses tonu, gerçek zenginlerin gençlik güveniyle doluydu. Jefferies'in onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Onun sorusu üzerine sessizlik çöktü. Gerginlik havayı doldurdu, nefes almakta zorlanıyordum.

"Sorun yok. Sadece bir yanlış anlaşılma, hepsi bu," diye mırıldandım, durumu yatıştırmaya çalışarak. O bizim profesörümüzdü ve onu hiç sevmesem de, dersinden kalmak istemiyordum. Beckett'e ince bir bakış attım, sadece gözlerimle bunu anlatmaya çalışarak.

"Evet, öyle olmalı," dedi Beckett yavaşça. "Benim hatam."

Profesör Jefferies bizi izliyordu, gözlerinde şüpheli bir bakış vardı.

"Peki, hepsi bu kadar mı? İşe dönmemiz gerek," dedim ve Beckett'in elini tuttum. O da hemen parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

"Ben diyebilirim bunun hepsi söyledim söyledim, Profesör?"
Beckett'in ses deli edici bir kibirle doluydu.

Profesör Jefferies geri adım attı ve elini uzatarak önce bizim geçmemizi işaret etti.

Bir kat yukarı çıktık, Jefferies tüm yol boyunca gözlerini bizden ayırmadı.

"O herif iğrenç bir adam," diye mırıldandı Beckett, duyulmayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Evet, onda kesinlikle bir şeyler var." Ona Colette ve profesörden bahsetmem gerekiyordu. Artık Beckett'in üvey annesinden nefret ettiğini biliyordum, ona söylememek için hiçbir neden yoktu.

İssız dördüncü kattaki yeni bir masaya otururken, nasıl başlayacağımı düşünüyordum. O sırada Beckett'in telefonu yüksek sesle çaldı. Neyse ki, etrafta rahatsız edecek başka öğrenci yoktu. Arayanı kontrol ederken dudakları kıvrıldı.

"Ağabeyin. Martino'lar beni çok seviyor... Ailenin onursal üyesi oldum bile." Bana sıırttı.

"Evet, onun kız kardeşiyle yattığını söyleme. Asher seni yumruklamak için buraya gelebilir."

Beckett sadece kaşlarını kaldırdı ve telefonu açarak konuşmak için biraz uzaklaştı.

Asher'a nasıl söyleyecektik? Bu düşünce boğazımda rahatsız edici bir şekilde takıldı. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. Ama bunun için endişelenmeyecektim. Kardeşim aşırı koruyucuydu, ama Beckett'i seviyordu. Bizim için mutlu olurdu, değil mi?

Dudaklarımı ısırarak, Asher'ın gülümseyip en iyi arkadaşının elini sıkacağı gibi olasılığı düşük bir ihtimali düşünerek, bir kitap aramaya gittim. Neyse ki Sosyal Bilimler de dördüncü kattaydı ve Profesör Creepy'nin çalıştığı yere inmek zorunda kalmayacağımı görünce rahatladım.

"Sanırım bu katta başka kimse yok."

Beckett'in beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasıyla korkuyla çığlık atmak üzereydim, ama geri çekilip kitap raflarına yaslandım ve kalbimin çarpıntısını bastırmak için elimi göğsüme bastırdım.

"Telefonda olduğunu sanmıştım," diye suçladım.

Beckett kitap rafının ucundan dönüp bana yaklaştı. "Uzun bir konuşma değildi. Şükran Günü için eve geleceğini biliyor musun? Ona söylemeliyiz, Cinderella. Bunu saklayamam. Yapamam."

Yan yana duruyorduk, sırtlarımız kitaplara yaslanmış. Beckett ile aramızdaki gelişmeyi büyütmemeye kararlı olmama rağmen, içimde endişe dolup taşıyordu. Asher'ın tepkisinin yeni ilişkimizi bozmasına izin vermeyecektim. İkimizin de üzülecek bir şeyi yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştık.

Asher'ın bu haberi duyduğunda yüzünün alacağı hali hayal ederken, Beckett kitaplıktan uzaklaştı ve bana döndü. Beni olduğum yerde tutmak için vücudunu kullanarak beni sıkıştırdı. Elleri kalçalarımın kondu ve ben korkuyla sıçradım.

"Endişelenme Evie. Kardeşine ben söylerim. Her şey yoluna girecek," dedi sessizce.

Beckett eğildi ve başımı yana doğru iterek boynumu ortaya çıkardı. Dudakları kulağımdan köprücük kemiğime kadar bir yol çizdi ve geri döndü. Kulak mememi ağzına aldı ve ısırıldı.

İçimde bir zevk patladı, dokunuşuyla içimde bir ıslaklık dalgası yayıldı. "Çok nazıksın, ama seni canlı seviyorum. Ona söylemeliyim," diye yumuşak bir sesle tartıştım.

"Benim için ateşe atlamaya hazır olmanı takdir ediyorum, ama bu benim işim. Ben en iyi arkadaşını, seni korumamı ve benim gibi kötü haberlerden uzak tutmamı isteyen kişi benim... Bu benim görevim. Endişelenmeni istemiyorum. Her şeyi halledeceğim." Her kelimesinde dudakları tenime değiyordu.

Uylukları benim uyluklarımın arasına sıkıştı. Boy farkımız sayesinde bacağı iç uyluklarımın arasına tam oturdu, amımın hemen üzerine.

"O kıyafetle nasıl görüldüğünün farkında mısın?"

Boğazımı uzun, sıcak bir çizgi halinde yaladı, beni yakıp kavurdu. Aynı zamanda uyluğunu yavaşça ve kasıtlı olarak amıma doğru hareket ettiriyordu. Klitorisimi tam doğru şekilde ovuşturan bir hareketle kaydırıyordu.

Omuzlarını sıktım ve titredim.

"Bu seni ıslatıyor mu?" diye sert bir fısıltıyla sordu. "Söyle, yoksa kendim kontrol ederim."

"Halka açık bir yerdeyiz, yapamayız..."

"Söyle, Tiny, yoksa kendim kontrol edeceğim. Nerede olduğumuz umurunda değil. Sen benimsin, nereye gidersek gidelim... Bu inanılmaz vücut bana ait ve istediğim zaman dokunacağım. Söyle, duymak istiyorum," diye mırıldandı.

Kaslı uyluğuna bastırdım. "Biliyorsun ki öyle," diye mırıldandım isteksizce.

"Tabii ki biliyorum, ama bunu senden duymak istiyorum. Bunun seni ıslattığını söyle. Seni ıslattığımı söyle."

"Sen beni ıslatıyorsun," diye tekrarlardım. Bunu itiraf etmek, onun durmasının dehşetinden çok daha az korkunçtu.

Gözlerim kapandı, ağzı köprücük kemiğimi yalarken, yumuşak dudaklarını üzerinde gezdirip üniformamın üstünü çekerek. O kadar iyi hissettiriyordu ki beynimi ele geçiriyordu. İnledim ve Beckett'in eli ağzımı sıkıca kapattı, sesi içeride hapsetti.

"Beş dakika sonra değil, şu anda kovulmak istemiyorsan çok ses çıkarma." Bacağını bana daha sert bastırdı. "İstiyorsan o kadar vaktin var Evie. Kovulmadan önce bacağıma bin, beni lanet bir kütüphane sandalyesi gibi kullan."

Elinin arkasında nefes nefese kaldım. Daha fazlasını istiyordum. Tam burada boşalmak istiyordum. Seksin etkisi gerçektir. Bunun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Bu adam içimde bir şeyi uyandırmıştı ve şimdi daha fazlasını istiyordum. Beni susturmak için kullandığı parmaklarını yaladım ve o sarsıldı. Kendi kendine küfrederek alnını alnıma dayadı.

"Bu adil değil, Evie," diye mırıldandı.

Ben de onun parmağını ağzıma tamamen alıp emerek karşılık verdim ve o derin bir inilti çıkardı. Parmağını ısırdım ve o parmağını benden çekti.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı Beckett.

"Daha fazla. Daha fazla istiyorum, lütfen daha fazla ver," diye mırıldandım, Beckett'in ne düşündüğünü umursamadan.

O sırtıttı. "Çok güzel istedin, iyi kız. İyi kızlar istediklerini alırlar."

Ağzımda olan eli karnıma kaydđ ve üniformamın bel kısmının altına girerek aşağı doğru ilerledi.

Acımasızca külotumun altına daldı ve kıvrımlarımın arasından geçti.

"İşte buradasın, Sindirella. İpek gibi hissediyorsun, sık beni," parmağıyla yarıklarımı yukarı aşağı okşarken, klitorisimi buldu ve sertçe nefes verdi.

Yüksek sesle çığlık attım.

"Şşş, Tiny. Seni boşaltmam için bana zaman vermelisin," diye mırıldandı Beckett, parmaklarıyla beni yavaşça okşarken.

Parmakları sihirli gibiydi. Klitorisimi tam da sevdiğim gibi okşuyordu. Bu kadar kısa sürede vücudumu keman gibi çalmasını öğrenmişti. Hızlı öğreniyordu ve dikkatle izliyordu. Bu beni daha da tahrik etti. Artık omuzlarına tutunmuş, utanç duymadan onun elini sikiyordum. Artık geri dönüş yoktu.

"Aman Tanrım, ben... ben..."

"Affedersiniz! Kütüphane içinde olmaz!" diye keskin bir ses duyuldu.

Durmak zorunda kalmanın hayal kırıklığı düşüncelerimi bulandırdı ve protesto etmek için inledim.

"Siktir," diye güldü Beckett. "Yakalandık galiba."

"Çok az kaldı," diye mırıldandım, görüşüm sadece Beckett'e daraldı, duyularım onun dokunuşuna odaklandı ve sadece ona. Başka hiçbir şey yoktu.

"İkiniz de hemen buradan çıkın. Hadi ama çocuklar, bu hiç hoş değil." Kütüphaneci, kırklı yaşlarında, muhtemelen yüksek lisans öğrencisi olan hippie tipli bir adamdı.

Beckett'in eli hareket etmeyi bırakmamıştı, bu yüzden ben hala boşalmanın eşiğindeydim ve yakalandığımızı umursamıyordum.

Beckett çenemi tutup yüzümü kendine doğru çekti ve gözlerime baktı. "Eğer bu kadar yaklaştıysan, gel. Ama boşalırken bana bak, anladın mı? Gözlerini benden ayırma."

Onun derin, sahiplenici sözleri beni doruğa çıkardı.

Çığlık attım, eline karşı kasılmaya başladım. Yüzüm, boşalmanın dayanılmaz güzellikteki acısıyla gerildi.

"Tamam, siz çıkın buradan." Kütüphaneci bize ulaşmıştı.

Beckett'in geniş sırtı beni gizliyordu, ama yine de yapmamamız gereken bir şey yaptığımız oldukça belliydi.

Beckett benden gözlerini ayırmadı. "Çekil lan, dostum, işini kaybetmek istemiyorsan." Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltarak, "Kimse benim kızımı böyle göremez, sadece ben görebilirim," dedi.

Kütüphaneci birkaç metre ötede durdu ve tiksintiyle içini çekip arkasını döndü. "Kampüs güvenliğini çağırıyorum."

"Devam et, yap şunu. Beckett Anderson'ın selamını söyle."

Kütüphaneci, bu ismi açıkça tanıdığı için tereddüt etti. Ben, beni altüst eden zevk dalgasından çıkarken, mırıldanarak uzaklaştı.

"Sen çok kötü bir etkisin," diye iç geçirdim.

Elini yavaşça üniformamdan çıkardı. Az önce yaptığımız şeye ve üstelik yakalandığımıza inanamıyordum. Utanç ve utanç duymam gerekirdi, ama pişmanlık duyan hiçbir yanımı bulamıyordum.

Beckett sırtıttı. "Biliyorum." Suçlamadan hiç rahatsız olmamış gibi, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi konuşuyordu. Sonra beni okşadığı elini aldı ve parlak parmaklarını ağzına sokup temizleyerek yaladı.

Beckett

Ertesi sabah Eve'i yatakta uyurken bırakıp, önceden hazırladığım çantayı aldım. Dün kütüphanede onunla buluşmadan önce ne yapmam gerektiğine karar vermiştim. Ona söylemedim çünkü beni durdurmasını istemedim.

Bunu kardeşine söylemek benim sorumluluğumdu ve ben bu sorumluluğu üstlenmiştim. Bu, telefonda söylenecek bir şey değildi.

"Selam Asher, Colorado nasıl? Bu arada, kız kardeşine aşık oldum."

Hayır. Böyle yapmayacaktım. Asher ile olan ilişkim bundan daha fazlasını hak ediyordu. Eve ile olan ilişkim dünyayı hak ediyordu. Bu, başıma gelen en güzel şeydi ve bunu mahvetme riskini göze alamazdım.

Dün gece, yatakta, Eve'i kollarımda uykuya dalarken, her yerim onun dokunuşlarıyla kaplı, kokusu başımda yankılanırken, başını kalbimin üzerine koydu ve asla unutmayacağımı bildiğim bir şey söyledi.

"O kadın yüzünden berbat bir hayatın olabilir ya da ona rağmen harika bir hayatın olabilir."

Hatırlayabildiğimden çok uzun bir süredir ilk kez, o harika hayatı istedim ve onu onunla istedim. Bir kez olsun deneyecektim çünkü onsuz yaşayamayacağım bir şey vardı. Nefes almaktan daha çok ihtiyacım olan biri.

Akşamüstü Denver'a indim. Dağ havası çok serindi ve üstüme bir şeyler giydiğim için memnun oldum. Havaalanının dışındaki bir taksiye atladım ve Asher'ın üniversitesine doğru yola çıktım.

Bu akşam maç vardı. İkinci devre başlarken oraya vardım ve onu izledim. Her zamanki gibi çok iyiydi ve yeni takım arkadaşlarıyla yan yana oynarken onu izlerken içimde bir kıskançlık hissettim. Bir şeylerin eksik olduğunu düşünmeden edemedim, ama belki de bu sadece benim hayal gücümdü. Asher'ın HHU'da olması bir hayalin gerçekleşmesi olurdu, ama geri dönmeye karar vereceği umudum çok uzak görünüyordu.

Bu gece kızgın görünüyordu. Nedenini merak ettim. Yakında öğrenecektim. Maçtan sonra onu beklemek için buz pistinin dışındaki merdivenlere oturdum. Kalabalık dağılınca, oyuncuların çıkması biraz zaman aldı.

Soyunma odasından gelen düşük bir ıslık sesi kulağıma çarptı ve tanıdık olmayan bir ses beni çağırdı. "Anderson, değil mi?"

Kim olduğunu görmek için döndüm. Bir grup oyuncu gördüm, sonra karanlık bir silüet bana çarptı ve yumruk çeneme indi. Dilimde acı hissettim, sertçe ısırıldım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım ve güçlü eller beni tutarken kendimi iterek ayağa kalktım.

"O benim lafım." Asher'ın öfkeli yüzü görüş alanımı kapladı ve yumruğu tekrar yüzüme çarptı, ardından dizini yan tarafıma indirdi.

Soğuk, nemli merdivenlere düştüm.

Asher'ın birkaç takım arkadaşı şok içinde izliyordu. Biri öne çıkıp Asher tekrar bana saldırmak için hamle yaptığında kolundan tuttu.

"Dostum, ne oluyor?"

Ash öfkeyle ondan uzaklaştı ve bana tekrar tekme attı. Sırt üstü düştüm, kaburgalarım acıyla çığlık attı.

"Dur!" Takım arkadaşları endişeli seslerle bağırdı.

"Hayır, bu pislik kanayana kadar durmayacağım," diye homurdandı Asher ve endişeli arkadaşlarına omzunun üzerinden baktı. "Siz gidin. Anderson'la baş başa kalmam lazım."

Bir iki mırıldanma dışında, arkadaşları uzaklaştı. "Kalk," diye emretti Asher.

Bunu yapmak için acele etmedim. Yanım ağrıyordu ve çenem zonkluyordu. Birkaç dişim sallanıyordu ama bu yeni bir şey değildi. Ağız koruyucu takmama rağmen hokeyde hala oluyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordum.

Asher'ın elleri yumruk haline gelmişti, parmak eklemleri yırtılmıştı. Sanki kafamı koparmak istermiş gibi bana öfkeyle baktı. "Marcus bu sabah aradı. İkinizin ilişkisi herkesin malumu olduğu için benim zaten bildiğimi düşündü."

Beni yakamdan tutup bir kez yumrukladı, sonra bir kez daha.

"Sen... Ona güvenmiştim." Beni tekrar vurdu ve kan yüzüne sıçradı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzgün müsün? Tek söyleyeceğin bu mu? Üzgün müsün? Ona göz kulak olmanı, kimseye bir şey yapmamalarını söylemiştim... Onun ne kadar masum olduğunu biliyordun. *Öyleydi*. Onu kullandın."

Bana tekrar vurdu ve bu sefer yumruğuna yaslandım. Dayak yemek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Hak etmiştim.

"Ondan faydalanmadım. O da beni istiyordu, Ash. Beni geri istiyor," dedim ona.

Sözlerim onu daha da öfkелendirdi. Yine bana vurdu. Gerçeği söylediğim için cezalandırıyordu.

"Karşı koy, pislik," diye bağırdı Asher.

Pervazlara yaslanıp nefes almaya çalıştım. Kafamı salladım ve yere uzun bir kan izi bıraktım.

"Karşı koy, yoksa seni hastaneye yatırırım, Beckett!" Asher bağırdı. "Yatırın beni. Umurumda değil, sana vurmayacağım."

"Bu beni durdurmaz, merhamet beklemeye kalkma."

Beni karnıma yumrukladı ve ben nefes alamadan bir dizimin üzerine çöktüm. "Merhameti hak etmiyorsun."

"İstemiyorum. Sana vurmayacağım, Ash, hiçbir sebeple."

Asher önümde volta atıyordu, öfkeli nefesi soğuk gece havasında beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyordu, elleri yanlarında sıkılıp açılıyordu.

"İşte olacaklar. Onun evini tamir edeceksin, çünkü ikimiz de biliyoruz ki bunu hemen halledebilirdin ama yapmadın, ve sonra bir daha onunla asla konuşmayacaksın. Sen ve ben? Bizim de işimiz bitti."

Ağzımdan bir yudum kan fışkırdı. "Hayır."

Asher durdu. "Ne dedin sen?" "Hayır

dedim. Bunu yapamam."

Önüme çömeldi. "Sen deli misin? Bu gece ölmek mi istiyorsun?"

Bükülmüş bir kahkaha çıktı ağzımdan. "Komik bir şekilde, hayır – yok, ve bu yıllardır bu soruya ilk kez dürüstçe cevap veriyorum."

"Sen ne halt ediyorsun?"

"Onu sevdiğim için özür dilemeyeceğim. Asla özür dilemeyeceğim ve bir an bile pişman olmayacağım."

Asher geri çekildi, öfkesi her yerinden fışkırıyordu. "Hala yalan mı söylüyorsun? Kız kardeşimi sevdiğini bir daha söyle, sana meydan okuyorum."

Gözlerimin içine baktım, yaralı kaşımdan akan kanı görmezden gelerek gözlerimi kırptım. "Onu seviyorum. Sadece onu seveceğim ve onu severek öleceğim."

Asher uzun bir süre bana baktı, sonra birden öne atıldı, beni kaldırıp merdivenin yanındaki metal korkuluğa bastırdı ve ön kolunu boğazıma dayadı. Sertçe bastırdı, nefes alamadım.

"Sen bir psikopatsın, biliyor musun? Şimdi bile hala devam ediyorsun... Bu saçmalık yeter artık, Beckett. Babanın flört kurallarını biliyorum. Eve ile gerçek bir ilişkin olamayacağını biliyorum. Onu rahatsız etmeyi bırak, yoksa seni gerçekten öldürürüm."

Gözlerimin önünde lekeler dans ederken beni bıraktı.

Başım dönerek öne doğru yığıldım. "Hayır." Sessizce söylediğim kelime, sessiz geceyi parçaladı. "Hayır mı? *Hayır* mı?" Asher inanamadan tekrarladı. "Gerçekten ölmek istiyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Gerçekten istemiyorum. Yaşamak istiyorum ve onunla yaşamak istiyorum. Bununla bir sorunun varsa, beni gerçekten öldürmen gerek, çünkü beni ondan uzak tutmanın tek yolu bu."

Asher dehşetle ve hayranlıkla bana baktı.

"Onunla evleneceğim, çocuklarım olacak ve ona hayatta istediği her şeyi vereceğim. Beni durdurmak için beni öldürmen gerekecek."

"Eve ile evlenmek istiyorsun," diye alay etti Asher. "Bana bir mola ver."

"Eve ile sadece evlenmek istemiyorum, Eve ile evleneceğim. Kimse beni durduramaz. O benim." Derin ve sakın bir nefes aldım, şişmiş burnumdan hava almaya çalıştım. "Biz birbirimize aitiz."

"Aynı odada birkaç hafta uyuduktan sonra bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Asher öfkeyle sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Daha uzun süredir devam ediyor. Fiziksel olarak, yazın başından beri... Duygusal olarak mı? Hiçbir fikrim yok. Belki on üç yaşımızdan beri."

Asher, sanki daha önce hiç tanışmadığım bir yabancıymışım gibi bana baktı. Bir süre sonra konuştu. "Ne oldu sana dostum?"

Kısa bir kahkaha attım. "O yaptı. Hayat yaptı... Bir sürü boktan şey oldu, ama artık bunların hiçbiri eskisi gibi önemli değil, çünkü Eve var. Onu seviyorum, Asher, ve

hayatımın geri kalanını onu mutlu etmek için geçireceğim."

"Sen delirdin. Bu ayrıntılı bir şaka mı? Marcus'la birlikte mi yapıyorsunuz bunu?" Asher kanlı elini yüzüne sürdü. Parmak eklemleri kanıyordu. "Bir içki içmem lazım."

Ağrılar göğsümü ve yüzümü delerken, doğruldum. "Hadi gidip bir tane alalım o zaman."

Ertesi sabah, Maine'e dönmek için uçağa bindim. Yorgundum, çenemi hareket ettirdiğimde uğursuz bir ses çıkıyordu, ama aylardır, hatta yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

Asher'la her şey yolundaydı ve en iyisi, Denver'da mutlu olmadığını ve eve dönmek istediğini itiraf etmesiydi.

"Eve dönmek istiyorsan, bunu hallederim. Kısa sürede takıma geri dönersin."

"Gerçekten mi?" Asher'ın koyu renkli gözleri, geldiğimden beri ilk kez gülümsemeyle kırıştı. "Sanırım artık başka seçeneğim yok. Kız kardeşimi mahvetmediğinden emin olmak için yanında olmalıyım."

Gülerek kadehimi onun kadehine çarptım. "Şerefe." "Ciddiyim,

Beckett. Batırma."

Havaalanına dönerken, el yapımı takılar satan küçük bir kuyumcu dükkanı buldum. Etrafı elmaslarla çevrili, güzel bir tek taş akuamarin yüzük vardı. Eve'in zeytin rengi teninde parlayacaktı. Kuyumcu konuşmaya başladığında yüzüğü inceliyordum.

"Zevkin çok iyi. Biz buna Sindirella yüzüğü diyoruz. Rengi o ikonik mavi elbiseyi hatırlatıyor," diye devam etti adam.

Yüzüğü bir o yana bir bu yana çevirip, ışığı yansıtışını hayranlıkla izledim. Sindirella yüzüğü. Küçük gözleminin satışın gerçekleşmesini sağladığından haberi yoktu. Bu, Eve'in yüzüğüydü.

Havaalanından çıkıp arabama doğru yürüdüğümde hava çoktan kararmıştı. Oradan Hade Limanı'na arabayla bir saatten fazla yol vardı ve Eve'i göreceğimi düşünerek heyecanım her kilometre ile artıyordu. Chickadee Diner'a vardığımda heyecandan yanıyordum.

Kardeşinin rızasını almıştım, ya da ona yakın bir şey, parmağına takmak için sabırsızlandığım bir yüzük vardı ve şimdi, onu tek başına görmek ve yüzüğü parmağına takmak istiyordum. Şimdi evlenmek istese de, üniversiteyi bitirene kadar beklemek istese de umurumda değildi. Herkes onun nişanlı olduğunu bildiği sürece, bekleyebilirdim.

Lokantanın uzun pencerelerinin hemen önüne park etmiştim ve içeriyi görebiliyordum. Camın üst kısmı buzluysa, ama Eve'in vücudu hareket ediyordu ve birinin masasına tabak koymak için eğildiğinde yüzünü görebiliyordum.

Onu izlerken kafam düşüncelerle doldu. Artık burada çalışmasını, az bahşişler ve ona sarkıntılık eden pislikler için kendini paralamasını istemiyordum. Çalışmasını istemiyordum, nokta. Üniversitenin tadını çıkarmasını, derslerine çalışmasını, buz kız dansını yapmasını ve eve bana dönmesini istiyordum. Cimrilik yapmasını, para biriktirmesini ve yorgun düşmesini istemiyordum. Bundan sonra ona ben bakacaktım.

Eve'in bağımsızlığını sevmiş olabileceği düşüncesi bir an aklımdan geçti. Onun bunu söylediğini hayal edebiliyordum. Yine de, gece geç saatlerde otobüsle gelip gitmesine izin veremezdim. Her seferinde onu arabayla götürmeme izin vereceğini sanmıyordum. Ona bir araba almaya karar verdim. Bu bir başlangıçtı.

Diğer sorun ise Melly Martino, Eve'in annesiydi. Artık bizim için temizlik yapamayacağı belliydi. Yaşlanıyordu ve Eve onun için endişeleniyordu. Melly'nin şehrin güzel bir yerinde, bahçesi ve güneşlenme odası olan bir yerde emekliye ayrılma zamanı gelmişti.

Düşüncelerim, kapıdan çıkarken Eve'in çalışırken kışına uzanıp tokat atan bir pislik tarafından kesildi.

Bir saniye içinde arabamdan atladım.

Chickadee Diner'ın otoparkının arkasında, çalışanların park etmesi için bakımsız bir alan vardı. Kırık camlar ve büyümüş ağaçlar nedeniyle kimse orayı kullanmıyordu.

Adam kapıdan çıkarken anahtarlarını ararken onu yakaladım ve oraya sürükledim.

"Hey! Seni serseri, ne yapıyorsun lan?" Adam direndi.

Onu bıraktım ve dengede kalmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. Dik durdu ve bana baktı. Gözleri sinirli bir şekilde etrafta dolaşarak tanık bulmaya çalışıyordu.

"Boşuna uğraşma. Yalnızız. Burada kimse bizi rahatsız edemez." "Öyle mi? Neyi rahatsız edecekler? Ne istiyorsun?"

"Ben sana soracaktım, Bok kafalı. Sana Bok kafalı diyebilir miyim?" "Siktir git. Adım Ray."

"Bence Bok Kafalı sana daha çok yakışıyor, ama tamam. Ray, tüm garsonlara mı dokunuyorsun, yoksa sadece birine mi?"

"Dokunmak mı? Dokunmadım ki," diye başladı.

Öne eğildim ve yumuşak karnına bir yumruk indirdim.

"Bana her yalan söylediğinde, bunu bulursun. Bir sonraki sözlerini dikkatli seç."

"Yanlış adama denk geldin, neden bahsettiğini bilmiyorum," diye savunmaya geçti Ray. Küçük, kaypak gözleri hâlâ sağa sola bakınıyordu.

"Bence tam olarak kimden bahsettiğimi biliyorsun. Eve." "O ne alaka?"

"Bütün garsonların kışını mı elliyorsun, yoksa sadece onun mu?"

Ray omuz silkti. "Bu sadece aramızda bir şaka. Uzun zamandır tanışıyoruz. Yıllardır buraya geliyorum."

"Sence o bunu komik buluyor mu?"

Ray omuz silkti. "Şakayı kaldıramıyorsa benim sorunum değil. Benden uzak dur yoksa polisi çağırırım."

"Polisler benim ailemin. Bütün garsonların kışına dokundun mu, sadece onun mu?" Dişlerimi sıkarak, her saniye daha da sinirlenerek sordum. Bu domuzun istediği kadına dokunup, onları rahatsız ve savunmasız hissettirip, özgür iradelerini elinden alabildiğini düşünmek... Bu, içimdeki en şiddetli kısmı tetikledi ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye ısrar

etti Ray. "Seni gördüm."

"Yanlış gördün!"

"Sana inanmıyorum, Ray." Yumruğum çenesine isabet etti. Asher'in dayakları yüzünden kaburgalarım ağrıyordu, ama yaralarım dahil, en kötü günümde bile Ray gibi bir adamı alt edebilirdim.

"Seni gördüm. Onu korkuttun. Ona tecavüz ettin. Bunun bedelini ödemelisin."

O ayağa kalkarken ben onun elini tuttum. Onu duvara doğru sertçe ittim ve bileğini kilitledim. Yavaşça, kemikleri elimde ezilene kadar kilidi sıkılaştırdım.

Ray'in yüzü kızarıyordu. Serbest eliyle çaresizce koluma tırmanmaya çalışıyordu. O adama hiç acımadım. Eve'i üzmüştü. Başına gelenlerin hepsini ve daha fazlasını hak etmişti.

"Ona bir daha dokunursan, benimle uğraşırın. Bir daha başka bir garsona dokunursan, benimle uğraşırın... Bu lokantaya bir daha gelirse, ölürsün."

Bileği kırıldı ve diğer elini ağzına tıkayarak çılgınlığını bastırdı.

Onu bıraktım ve dizlerinin üzerine çöküp nefes almaya çalışırken onu izledim.

Birkaç adım geri çekildim. "Onu sokakta görürsen, arkanı dön ve başka yöne yürü. Anladın mı?"

Ray bana baktı. "Neden onun gibi küçük bir fahişeyi umursuyorsun ki? Onlar bir kuruşa on tane var..."

Gerisini duymadım. Diğer elini yakaladım ve o kadar sert çevirdim ki, ses silah sesi gibiydi.

Bazı insanlar uyarıları dinlemeyecek kadar aptaldı. Ray gibi, iyi bir ders almaları gerekiyordu. Ona bu dersi vermekten mutluluk duyuyordum.

On dakika sonra, Ray'i kırık bilekleriyle ağlayarak lokantanın arkasında bırakıp arabama döndüm. Yüzüğü ve telefonumu bırakmışım. Eve'i eve götürme vakti yaklaşıyordu.

Lokantanın penceresinden içeri baktım ve donakaldım.

Beyazlar giymiş bir kadın, bir masada oturuyordu. Sarışın saçları ve pençe gibi tırnakları, öne eğilip yüzü görünmeden onu ele veriyordu. Gülümseliyordu, ama karşısındaki kişiyle dikkatle konuşuyordu. Çantasından büyük, sarı bir zarf çıkardı. Zarf şişmişti ve içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Para. Birine rüşvet veriyordu.

Colette, izlendiklerinden habersiz yemek arkadaşına gülümsedi ve ben kusma isteğiyle mücadele ederek arabama sendeledim.

Ancak kalbimi boşaltan, Colette'in Chickadee Diner'da oturmuş hali değildi.

Onun karşısında oturan ve kalın zarfı sakince kabul eden kadının görüntüsüydü.

Eve.

Eve

Ray'in kıcıma tokat atması ve elimi ocakta yakması, Colette lokantaya girip benim masama oturana kadar bugün başıma gelebilecek en kötü şeyler olduğunu düşünüyordum.

Eve, küçümseyerek etrafa bakındı ve gözlerimi yakaladı, bana gelmem için işaret etti. Arkaya saklandım ve telefonumu kayda almadan önce cebime attım.

Sonra şimdiye kadar tanıştığım en kötü kadını selamlamak için

dışarı çıktım. "Ne alırsınız?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Birkaç dakikanı." "Çalışıyorum."

"O zaman menüdeki en pahalı şeyi sipariş et, istersen tüm menüyü... Bu bana beş dakika hak eder mi?"

Oturdum, ona menünün tamamını ödetmeye niyetliydim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Geçen gece Beck ile aramızdaki talihsiz konuşmayı duyduğunu biliyorum. Kafana aptalca fikirler girmeden önce bunu konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Oh, ama var. Anlamalısın, Beckett'in uzun bir yalan ve manipölasyon geçmişı var. Babasıyla evlendiğim ilk günden itibaren beni hayatından çıkarmak için bir yol bulmayı planladı. Duyduğun şeyler, bunu başarmak için kurduğu planın bir parçası."

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım. "O konuşmanın hepsi yalan mıydı? Beckett'e hiç böyle bir şey söylemedin. Üvey oğlunu reşit olmadan gerçekten istismar etmişsin gibi geldi."

"Oyun oynuyordum, canım. Beck dengesiz biridir. Birlikteydik, ama o başlattı ve sonra da geri dönüp kurban rolü yapabileceğini sandı. Sakın ona kanma. Birlikte olduğumuz zamanlar, beceriksiz hayatının en parlak dönemleriydi ve başka bir şey söylerse, yalancı demektir. Vücudun tepkisi yalan söylemez..."

"O bir çocuktı. Vücudun tepkisi önemli değil... O bir çocuktı ve sen bir suçlusun."

Colette alaycı bir şekilde güldü. "Deneyimsizliğin ortaya çıkıyor, Eve. Ne dediğini bilmiyorsun. Çocukça suçlamalarını bana yapma. Sıkıcı."

Ona baktım. Bağırarak, öfkelenmek ve itiraz etmek istedim, ama Colette'in pes edip Beckett'e kötü davrandığını itiraf etme ihtimali ne kadardı? İmkansızdı. Ama bu, ona bir şey yükleyemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Belki de hayatını mahvedecek bir şey.

"Seni içeri girerken gördüğümde, Profesör Jefferies ve Soren Anderson'ın arkasından yaptığınız ilişki hakkında konuşmak için geldiğini sandım."

Colette bana bir an hareketsizce baktı. Nasıl tepki vereceğine karar veriyordu. Soğukkanlıydı, tüyler ürpertici derecede.

"Neden Soren'in arkasından olduğunu düşünüyorsun? Senin asla anlayamayacağın bir şey var, üst sınıflar arasında tuhaf bir kaçamak hiçbir şey değildir."

Beni blöf yaptığından emindim.

"Bak, tüm mesainizi almak istemiyorum. Sadece bunu vermek için geldim," dedi ve çantasından bir zarf çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

masanın üzerine.

"Sessiz kalmam için mi para veriyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sen konuşmaya değer hiçbir şey bilmiyorsun. Anderson'ların işine karıştığın için sana ödeme yapıyorum. Paranın sıkıntısı olduğunu biliyorum. Annen yaşlı ve sonsuza kadar temizlik yapamaz, ama ben ona istediği sürece Cliff Point'teki işini garanti ediyorum. Geleceğini planlamaya başlamalısın, Eve."

"İstemiyorum."

"O zaman tüm lokantaya bahşış olarak bırakacağım," dedi Colette ve parayı elime sıkıştırdı.

Sessiz kalmaya niyetim yoktu, o halde neden parayı alıp Colette'i ihbar etmemeliydim? Ona karşı hiçbir yükümlülüğüm yoktu, para olsun ya da olmasın. Üstelik para, onun suçluluğunun bir kanıtıydı.

Zarfı aldım. "Gerçekten tüm menüyü yemek istemiyorsun, değil mi?"

"Buradan bir şey yer miyim sanıyorsun?" Ses tonu kuru bir küçümsemeyle doluydu.

Menünün tamamını not defterime yazdım ve fişi masaya attım. "Kasada ödeyebilirsin." Ayağa kalktım.

Elini elime doladı, derime batırdı. "Yani, birbirimizi anladık, Eve?"

Başımı salladım ve uzun bir sessizlikten sonra, tatmin olmuş gibi elimi bıraktı. Kötü ruhları uzaklaştırmak için kendimi haç işareti yapma dürtüsüne direnerek ondan uzaklaştım.

Evet, Colette. Seni çok iyi anlıyorum ve herkesin de anlamasını sağlayacağım.

Eve geç saatte eve döndüm ve daireye girdim. Oturma odasında Lily'yi görmek hoş bir sürpriz oldu. Cayden'la konuşuyordu ve

ciddi görünüyordu.

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?" Onun yanındaki yerde sırt çantamı fark ettim. "Bu ne?" diye sordum, paltomu askıya asarken.

Lily zorlukla yutkundu ve ayağa kalktı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden direkt söyleyeceğim... Beckett eve öfkeyle geldi. Giysilerini bu çantaya tıktırdı." Yerdeki birkaç kutuyu işaret etti. "Geri kalanlar da orada."

"Ne yapmaya?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Bilmiyorum. Ne bana ne de kimseye konuşmadı... Artık onunla kalamayacağını söyledi. Odanın kapısını kilitleyip gitti."

"Ne? Ne?" Cep telefonumu cebimden çıkardım ve onu aradım. "Yolda bir şey olmuş olmalı."

"Nereye gitti?"

"New York'ta yara izini tedavi eden doktorla bir tür sağlık kontrolü için." Beckett'ı aradım. Cevap yoktu.

"Oraya gittiğinden emin misin? Doktorun oraya gitmiş gibi değil, dayak yemiş gibi görünüyordu. Kardeşini arasan?" Lily, kapı açılırken önerdi.

Beckett içeri girdi ve içimi rahatlık kapladı, ama hemen ardından endişe duydu. Gerçekten dayak yemişti. Bir gözü morarmış, burnu şişmişti. Çenesinde morluklar vardı. Gözleri bana takıldı, sonra hemen başka yere kaydı.

"İyi, geldin. Belki Eve'e neler olduğunu açıklayabilir ve bizi tahminde bırakmazsın," diye homurdandı Cayden. Lily'yi üzen hiçbir şeyi sevmezdi.

"Sana daha önce söyledim. Martino buradan gitti. Lily'nin yanında kalabilir." Beckett, odamıza doğru ilerlerken hala gözlerimden kaçıyordu.

"Beckett! Ne oluyor? Yüzüne ne oldu?" Onu takip ettim, uzandım ve kolunu çektim.

Anında dondu. "Şu anda bana dokunma. Dayanamıyorum."

Geri çekildim. Karnımda bir korku oluşmaya başladı. Colette'i lokantada görmüş müydü? Onun arkasında onunla konuştuğumu ya da rüşvet aldığımı mı düşünüyordu? Jefferies'ten ona hala bahsetmemiştim. Henüz uygun bir zaman olmamıştı.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" diye Lily'ye sordum, Beckett'la yalnız konuşmam gerekiyordu.

"Hayır. Gitme. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok," dedi Beckett.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama ne söyleyebilirdim ki? Cayden ve Lily'nin önünde onun tüm sırlarını döküp dökemezdim. Şu anda çok sinir bozucu davranıyor olabilir, ama bu benim asla aşmayacağım bir sınırdı.

"Lütfen, benimle yalnız konuş ve açıklamama izin ver," diye

başladım. Ama Beckett çoktan arkasını dönüp odamıza girmişti.

Elimi uzattım ve kapının kapanmasını engelledim. "Beck, beni dışlama."

"Seni dışlıyorum mu, Sindirella? Seni hiç içeri almadım ki. Sen hep dışarıdaydın. Dışarıda, diğerleri gibi değildin... ait olmayan biriydin." Alaycı bir şekilde güldü, gözlerindeki acı bana doğru parlıyordu. "Babamın hiçbir konuda haklı olacağını hiç düşünmemiştim... ama senin gibi kadınlar konusunda beni uyarmıştı."

"Benim gibi kadınlar mı?"

"Zengin bir adamı, onu sevdiğine inandırmak için yalan söyleyen ve manipüle eden kadınlar... altın avcıları. Bunun bir oyun olduğunu anlamalıydım. Başka ne olabilirdi ki? Ben ne olduğumu biliyorum... bunu hiçbir şey değiştiremez ve artık senin ne olduğunu da biliyorum. Oh, ve bana Beck deme."

Sözleri beni şaşkına çevirdi ve kolum kapıdan düştü. Kapıyı yüzüme kapattı, gözleri tüm bu süre boyunca benimkilere dikilmişti ve kilit içten çevrildi, beni dışarıda bıraktı.

Birkaç dakika kapıya baktım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Hadi, benim eve gidelim," dedi Lily bir süre sonra. Cayden kutuları almış, Lily de sırt çantamı almıştı.

"Tamam, olur," dedim sessizce. Şu anda burada yapabileceğim başka bir Şey yoktu. Her Şeyi yanlış yapmıŐtım ve o da çok kötü tepki vermişti. KonuŐmama izin vermeden beni itmiŐti. Kalbimi bıçakla keser gibi acıtıyordu.

Bu sadece bir yanlış anlaŐılmaydı, ama bu acıyı azaltmıyordu. İlk gözyaşları düşmeden Lily'nin beni uzaklaŐtırmasına izin verdim.

Ertesi gün, cuma derslerimi iptal edip eve gidip incinmiş kalbimi sarmaya başladım. Evime, annemin evine. Gece boyunca Beckett'ı yüzlerce kez aradım. Mesajla açıklamak istemiyordum ama bana başka seçenek bırakmıyordu. Colette ve Jefferies'in çektiğim fotoğraflarını ona gönderdim ve onun hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalıştığımı açıkladım.

Cevap yoktu. Hatta mesajlarım okunmuŐ bile görünmüyordu.

Bir altın avcısı. Bana altın avcısı dediğine inanamıyordum. Beni daha iyi tanıdığını düşünerek kendimi kandırmıŐtım.

"Seni hiç içime almadım. Sen hep dışarıdaydın. Dışarıda, diğerleri gibi değildin... ait olmayan biri."

Gvensizliğimi alıp yüzüme vurmuştu. Belki de benim ona aynısını yaptığımı ve bunu ilk benim yaptığımı düşünüyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Her Şey karıŐıktı. Tek bildiğim, beni dinlememesi kalbimi kırıyordu.

Otobüse binip Hade Limanı'na gittim, evimden birkaç blok ötede indim ve yürümeye başladım. DıŐarısı sessizdi. Her köşede yapraklar yığılmıştı ve sert bir rüzgar onları savuruyordu. Başımı eğip eve doğru hızla yürüdüm. Bu yolu binlerce kez yürümüŐtüm, ama bugün, başımın zonklaması yüzünden attığım her adımı fark ediyordum. Bütün gece ağlamak baş ağrısına neden olumuŐ, kim bilebilirdi?

O kadar kötüydü ki, her adımında kafamda bir çarpma sesi duyuyordum. Yürümeye devam ettim. Yaz boyunca biriktirip aldığım yeni spor ayakkabılarımı giymiŐtım. Lanet olası bağcıkları sürekli çözülüyordu. Bu kadar çok istediğim bir Şeyin hayal kırıklığına uğraması çok normaldi. Tıpkı hayatım boyunca

tüm hayatım boyunca ponpon kızlar gibi bir takıma ait olmak için çaresizce çabalamıştım ve şimdi Ice Girls takımındaydım ve eğlenceliydi, ama günümün en önemli olayı değildi. Takımda olmak, spor ayakkabılara sahip olmak, bunların hiçbiri kendime olan bakışımı değıştirmedi. Artık HHU'ya sihirli bir şekilde ait değildim. Hala bazen kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Sorun takıma girmek değildi. Sorun ben ve güvensizliğimdi, ve bunlar ortadan kalkmış değildi. Beckett ve elde etmek üzere olduğum şey hakkında endişelenmek, bu duyguları önemsiz ve değersiz kılıyordu. O benim gerçek aidiyetimdi, kendimi evimde hissettiğim kişiydi ve o benden vazgeçmişti. Kafamdaki acımasız çarpıntılar dinmek bilmiyordu. Kelimenin tam anlamıyla duyabiliyordum.

Güm. Güm. Ah. Ah.

Ayakkabımın bağcığını bağlamak için durdum ve ayağa kalktığımda, zihnim Beckett'teyken, çarpıntı sesinin kesildiğini fark ettim.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun. İlerledim ve ses hemen tekrar başladı.

Kafamdan gelmiyordu. Arkamdan geliyordu.

Yine durdum ve arkama döndüm.

Bu semt, küçük sokaklar, yan yollar, harap bahçeler ve terk edilmiş, bakımsız arsalarla dolu bir labirent gibiydi. Arkamdaki kaldırımda kimse yoktu. Daha doğrusu, arkamdaki kaldırımda *görebildiğim* kimse yoktu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Biri beni takip mi ediyordu?

Bir süre caddeyi inceledim ve sonra yolun karşısındaki köşeyi bir grup çocuk döndüğünde irkildim. Yüksek sesle gülüyor ve konuşuyorlardı ve bana hiç dikkat etmediler. Kendimi aptal gibi hissederek rahatlardım. Paranoya, kalbimin kırılmasından dolayı göğsümün çöküyor gibi hissetmenin bir başka belirtisi miydi?

Neyse, eve vardım. Anahtarlarımı çıkardım ve kapıyı açtım. "Merhaba?" diye bağırdım, ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa gittim.

"*Mi vida*, ne güzel sürpriz!" Annem bana sıcak bir gülümsemeyle döndü ve kollarını açarak bana sarıldı.

Onun sıcak kucaklamasına kendimi bıraktım. O gün ilk kez baş ağrım hafıfledi.

"Seni özledim," itiraf ettim. Bunu söyleyene kadar farkında değildim. Tabii, Asher gibi Colorado'da değildim, ama bu hafta annemi hiç görmediğim ilk haftaydı. Kasabadan hiç ayrılmamış olmama rağmen evimi özlemiştim.

"Ben de seni özledim. Hadi, ellerini yıka. *Obleas* yapıyorum, sen de *arequipe*'yi hallet."

"Kapıdan girer girmez beni işe mi koyuyorsun?" diye takıldım ve lavaboya doğru yürüdüm.

"Tabii ki. Artık üniversite öğrencisisin, değil mi? Hayat tatil gibi, değil mi?"

"Kesinlikle değil."

Annem tezgahta meşgul, dolaplardan malzemeleri çıkarıyordu. "Bu hafta restoran nasıl gitti?"

"İyi. Her zamanki gibi."

"Peki ya golf kulübü?"

Omuz silktim. Dunes, nedense aklıma Soren ve Colette'i getirdi. Her zamanki gibi algısı keskin olan annem, isteksizliğimi fark etti.

Hâlâ arkamda olduğunu hissettim. "Orayı

seviyor musun?" "Tabii, maaşı iyi."

Sessizdi ve endişeli olduğunu görmek için yüzüne bakmam gerekmedi. Annemin en büyük kabusu, çocuklarının onun izinden gidip, fiziksel emekle dolu zor bir hayat sürmesiydi.

"O tür yerlerde müşteriler... zor olabilir," diye başladı annem. "Kardeşin sorunlar yaşadı, ama o erkek. Sen farklısın."

"O tür yerlerde çalışmak senin için zor oldu mu?" Anneme döndüm, neden daha önce bunu sormadığımı merak ettim. The Dunes'daki erkeklerin ahlaksız, yırtıcı tavırlarını bizzat görmüştüm. Çalıştığı lüks tesislerde de başına böyle bir şey gelmiş miydi?

Bana sıkı bir gülümsemeyele başını salladı. O ifadeyi iyi tanıyordum. Bana gerçeğin tamamını söylemediğinde yaptığı bir ifadeydi.

"The Dunes'a gidenler bizim gibi değil, *mija*. Onlar farklı bir dünyada yaşıyor ve onlar için farklı kurallar geçerli. Bunu asla unutma... Biz oraya bakabiliriz, ama asla giremeyiz."

Sözleri beni duraksattı. Çok gerçekçiydi. O, Beckett ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Çılgına dönerdi.

"Babam da öyle miydi? O dünyadan mıydı?" diye merak ettim.

Annem onun hakkında hiç konuşmazdı. Bu, evimizde yasak bir konuydu. Asher kadar beni rahatsız etmemişti. Yine de merak ediyordum.

Annem omuz silkti. "Bu önemli değil. Önemli olan, zenginlerin başını belaya sokan şeylerden kendini uzak tutmayı bilmen."

"Onlarla başa çıkabilirim. Orada asla yalnız kalmıyorum, genellikle altı kişilik bir ekibiz. Benim için endişelenme. Beni her zaman kolladığımı biliyorsun." Koluna hafifçe vurdum. "Bu benim için iyi bir şey."

Uzun süre sessiz kaldı. "Eğer emin isen."

"Eminim. Üzülme. Her şey yolunda."

Bana inanmış gibi görünmüyordu, ama yine de beni r a h a t bıraktı.

"*Tamam.*"

Telefonu tezgahın üzerinde titredi, hızlıca ellerini yıkadı ve telefonu açtı.

"Bayan Linton?" Konuşmak için uzaklaştı.

Ben masadaki yemeğe devam ettim.

Birkaç dakika sonra geri döndü, her zamanki neşeli yüzü solgun ve bitkindi.

"Ne oldu?"

Annem zorlukla yutkundu. "Cliff Point'te artık bana ihtiyaçları yok. Beni işten çıkarıyorlar."

"Ne?" İçimi korku kapladı, ardından öfke geldi. Bu Colette'in işi olmalıydı. O kaltak.

"Görünüşe göre Beckett, odasında gizlice dolaştığımı düşünüyor. Bayan Linton'a o ilaçları anlattıktan sonra, bunu inkar edemem. Neden beni kovmak için bu kadar beklediler acaba?" Annem mutfak masasına çöktü. Sanki pillerini almışlar gibi görünüyordu.

"Eminim bununla ilgisi yoktur," dedim, yanına oturup sırtını okşayarak.

"Öyle. Bayan Linton öyle dedi."

Durakladım. "Bayan Linton bunun Beckett yüzünden olduğunu mu söyledi?"

Annem başını salladı. "Yazın olanları düşününce, benim yanımda rahatsız oluyor. Anlayabiliyorum." Dudaklarını ısırды. "O geliri nasıl telafi edeceğim?"

"Merak etme, bir yolunu buluruz. The Dunes'daki bahşışleri sana verebilirim, çok iyiler."

"Hayır, senin paranı alamam. Okul için lazım."

"Hayır, şu anda yok. Zaten geçici bir şey, başka bir iş bulana kadar. Merak etme. Her şey yoluna girecek." Masada oturmuş, annemi teselli ederken, ne kadar üzgün olduğumu saklamaya çalışıyordum.

Onu sakinleştirmeyi başardım ve gözyaşlarıma boğulmadan tuvalete yetiştim. Beckett gerçekten her zaman tehdit ettiği gibi annemi işten attırmış mıydı? Nasıl yapabilirdi? Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, başım zonkluyordu ve daha önceki baş ağrım iki katına çıkmıştı.

Sonunda, aramızdaki farkları asla aşamayacaktık. O her zaman umursamayan, aşağıdakilerin hayatını anlamayan kalpsiz zengin çocuk olarak kalacaktı.

onun altındaki insanların hayatının nasıl olduğunu anlamayan duygusuz zengin çocuk olarak kalacaktı. Elbette, onun da kendi sorunları ve gerçekten korkunç bir geçmişi vardı, ama bu, bir yanlış anlaşılma yüzünden öfkeyle saldırap hayatımı paramparça etmesini mazur göstermezdi.

Bilmeliydim. Sonunda kardeşim haklıydı. Ben çok safmışım. Aşırı korunmuş ve kollanmış, erkekleri hiç anlamayan bir kızdım. Kalbimin kırılacağından endişelenmişti ve tahmin edilebileceği gibi, ilk öpüştüğüm erkek tarafından kırıldı. Hayatımda sevdiğim tek erkek.

Her zaman böyle bitecekti.

Milyarderin oğlu ve temizlikçinin kızı. Hangi dünyada bu mutlu sonla biter ki?

Uzun süre kendime acıyarak boğulduktan sonra, annemin beni aramaya geleceğinden endişelendim, bu yüzden kalkıp yüzümü yıkadım. Biraz şişmişti ama çok kötü değildi. Aynadaki yansımama baktım.

Hepsi bu mu? Şimdiden pes mi ediyorsun?

Eskiden Beckett'le kavga etmekten beslenen içimdeki ses yükseldi. Onu duymak beni mutlu etti. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Annemin işini geri alamayabilirdim, ama belki de o berbat uçurumdaki evden uzaklaşması onun için daha iyiydi.

Ancak yapabileceğim şey, Colette Anderson'ın hayatını mahvetmektir. Bu kadın bunu fazlasıyla hak etmişti. Böylece adımı da temize çıkarabilirdim. Beckett'in ve benim farklı dünyalardan geldiğimizi, asla yürümeyeceğini kabul edebilirdim, ama benim tarafımı dinlemeden benden ayrılmasını kabul edemezdim.

Fazla bir şeyim yoktu, ama onurum ve dürüstlüğümden vardı.

Ben söylemesem bile, o benim tarafımı duyacaktı.

Beckett

HHU kütüphanesi önünde takılan bir adamdan hapları aldım. Üniversite öğrencilerine uygun tipik bir hap menüsü vardı.

Eve gittikten ve diğerleri yatmaya gittikten sonra, dairede sessizlik çöktü ve kafamdaki acı verici sessizliği yansıtıyordu.

Eve'nin kokusunun sinmiş yatağa uzandım ve hapların olduğu küçük poşete baktım. Onları almak, hayatımdaki daha iyi her şeye kapı kapatmak gibi geliyordu.

Onun kapısını kapatmak gibi.

Hayatımda istediğim tek şey. Benim için önemli olan tek kişi. Belki de bu yüzden, onları alamadım. Çekmeceye attım. Uyuşturucuyla işim bitmişti. İşe yaramazlardı.

Yatağa uzandım ve tavana baktım. Kalbim kırılmış ve hırpalanmıştı, acı veren bir ritimle atıyordu. Telefonumu daha önce kapatmışım. Eve aramaya devam ederse cevap vereceğimi biliyordum ve şu anda bunun için çok dağınıktım. Kafamın içinde *bir ses, onların buluşmasının iyi bir nedeni olabileceğini* fısıldadı. Ya da belki sadece paranı istiyordu. *Hayır, onu daha iyi tanıyorsun. Ama belki de senin geçmişinden korkmuştur. Belki senden iğreniyordur. Belki de seni düzeltilemeyecek kadar kırık olduğunu düşünüyor.*

Eve'e sert çıktığım için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara itmeye çalıştım. Colette ile görüşmesini istemediğimi, arkamdan onunla buluşup kirli sus payını alıp benden sakladığını bilmiyor olamazdı.

onun kirli sus payını alıp benden sakladığını bilmiyor olamazdı. Öfke, göğsümdeki kasvetli boşluğu doldurdu. İşte, şimdi çok daha iyi hissediyordum. Kendimi hayal kırıklığına ve öfkeye kaptırmak, eve dönmek gibiydi. Bu benim doğal halimdi. Ait olduğum yer burasıydı. Yalnız ve dünyaya öfkeli.

Başka bir şey olabileceğimi düşünmek bir hataydı.

Kapının çalınmasıyla uyandım. Marcus'tu. Yüzü kapalı bir maske gibiydi ve başını ön kapıya doğru çevirdi. "Eve'i biri geldi."

"O burada değil."

"Ona öyle söyle." Marcus uzaklaştı.

Bana kızgın olduğu belliydi. Anladım. Ben de kendime kızgındım.

Yurt görevlilerinden biri kapıda duruyordu. Yaklaştığımda bana hızlıca gülümsedi.

"Eve Martino'yu arıyordum?"

"Burada değil. Mesajını bana bırak, ben iletirim," dedim, istemeden de olsa ters bir tavırla.

"Sadece, eski yurduna bir yer açıldığını haber vermek için geldim. Konut Ofisi'nden Lisa aradı ve durumu anlattı. Yemin ederim, her yıl buradaki insanların konaklamalarını mahvediyorlar. Neyse, Lisa Eve'e haber verilmesini ısrarla istedi. Açıkçası, burada bir kızın kaldığını bile bilmiyordum."

"O odaya ihtiyacı yok. Zaten bir odası var." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

RA bana şaşkın şaşkın baktı. "Anlamadım?"

"Burada, yedinci dairede bir Martino odası var. Başka odaya ihtiyacı yok."

"Evet, ama burası Hellions'ın yurdu, biliyorsunuz, o Hellion değil." RA terlemeye başladı.

Omuz silktim. "Benim sorunum değil. Bununla ilgili sorunu olanları bana gönderin. Dean Eastwood dahil, kendim konuşurum. Aksi takdirde, odayı başkasına verin, anladınız mı? Eve Martino burada kalıyor."

Kapıyı yüzüne kapattım ve ona yaslanarak burnumun köprüsünü sıkıca sıktım. Uykusuzluktan başım ağrıyordu.

Marcus mutfaktan beni izliyordu. "Eve'nin burada kalması için ısrar ettin mi? Dün bütün eşyalarını toplayıp odasından kovduğun sen mi?"

"Evet."

"Yani... onun taşınmasını istiyorsun, istemiyorsun?"

Hayır

"Bilmiyorum, Bailey. Beni rahat bırak," diye mırıldandım.

Bana gözlerini devirdi, buzdolabının kapısını çarparak kapattı ve uzaklaştı.

"Memnuniyetle."

Öğle yemeğinden hemen önce babam aniden aradı ve benimle görüşmek istediğini söyledi. Telefonum hala kapalı olduğu için Cayden'ı aramış ve o da kapımı çalmış ve telefonu bana vermişti, gözlerinde önceki geceye dair sessiz bir yargı vardı. Onun bakışlarına zar zor karşılık verebildim. Cayden ve ben yakındık, çünkü lise son sınıfın sonlarında birkaç ay Cliff Point'teki havuz evinde kalmıştı ve ayrıca Ice Gods onun sorunlu eski üvey babasını yenmesine yardım etmişti. En azından yardım etmeye çalışmıştık. Bunun sonuçları, hayatımızın geri kalanında hepimizi birbirine bağlayacak bir sır olarak kalacaktı. Yakındık ve bu yüzden onun onaylamadığını hissedebiliyordum. Bu, adıma yazılacak bir başka puan daha demekti.

Sen mahvoldun, Beck. Kurtarılamazsın. Kimse seni istemez.

Cliff Point'e gitmedim, bunun yerine babam beni kulübe davet etti. Oraya giderken yol boyunca Eve'in çalışıp çalışmadığını merak ettim. Orada olmasını istiyordum ama aynı zamanda korkuyordum. Öfkem alev alev yanıyordu ama hızla sönüyordu.

Onu şimdiden özlemiştim.

The Dunes'a girdim ve onu görmedim, ama sonra babam görüşmemiz için özel bir yemek odası istemişti, bu hiç ona göre bir şey değildi. Genelde benimle yalnız kalmaktan kaçınırdı.

İçeride beni bekliyordu. İçimi bir gerginlik kapladı. Dün gece uyuşturucu aldığımı bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi? Henüz kullanmamıştım, ama bu basit gerçek bile Soren'in beni hokey takımından attırması için yeterli olurdu, bundan emindim. Bir ders vermek isteyecekti.

Kapıyı açtığımda bana içeri girip oturmamı

işaret etti. "Beckett, gel otur. Lütfen."

Kapının eşiğinde durdum. Beni etkileyen "lütfen" kelimesiydi. Bu, onun karakterine hiç uymayan bir kelimeydi, Soren'in bedeninin ele geçirildiğinden şüphelenmeye başladım.

Karşısına oturdum ve en kötüsüne hazırlandım. Garip bir şekilde, sakinim. Eve'in ihaneti kalbimi göğsümden söküp almıştı. Artık hiçbir şey beni incitemezdi. Dokunulmazdım.

"Neden seni buraya çağırdığımı merak

ediyorsundur." Sadece başımı salladım.

Soren ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. O da benim kadar şaşırılmış gibiydi. Garip bir iç çekiş duyuldu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," itiraf etti.

"Neler oluyor?"

"Colette'den boşanıyorum. Avukatımı aradım bile," dedi Soren aniden.

Ne? Ona bakakaldım.

"Görünüşe göre uzun süredir bir ilişkisi var. Gerçeği ve onun ne kadar iyi bir yalancı olduğunu anladığımda, bana başka neler söylediğini sorgulamak zorunda kaldım." Soren'in gözleri benimkilerle kararlı bir şekilde buluştu.

"O, sandığım kişi değilmiş. Körmüşüm. Tek söyleyebileceğim, annen öldükten sonra kaybolmuş ve yalnız kalmıştım... Yalnızlığa dayanamıyordum."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ben de yalnızdım."

Soren başını salladı. "Biliyorum, birbirimize destek olmalıydık... ama sana her baktığımda onu görüyordum. Senin baban olacak kadar güçlü değildim Beckett ve başarısız oldum. Annen benim için utanırdı."

Ellerim yumruk oldu. Tüm vücudum adrenalinle doldu. Bu konuşmayla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, ama oluyordu. Sonunda oluyordu.

Soren gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim, oğlum."

Bu sözler yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Bana uzun bir süre baktıktan sonra telefonuna uzandı. Telefonu bana uzattı.

"Bu, Colette'in evlilik sözleşmesinin yürürlüğe girmesini sağlayacak, uygunsuz bir durumda yakalanmış hali. Hiçbir şey alamayacak."

Telefonu aldım ve ekrana baktım. Colette'ti, bir erkekle birlikte. İkisi de aynı yaşta göründükleri için rahatladım. Arayan Profesör Jefferies'ti. Geçen gece kütüphanede Eve'e asılan iğrenç adam. Tiksinti hissettim. Colette kendine denk birini bulmuş gibi görünüyordu.

"Geri kalanına gelince... Sana inanıyorum. O zaman sana inanmalıydım, ama böyle yanlış bir karar verdiğim düşüncesine dayanamadım. Eğer ceza davası açmak istersen, senin yanında olacağım."

Telefonu bıraktım ve babama bakakaldım. Söylediklerini sindiremedim.

"Senin yanında olmalıydım."

Soren masanın üzerinden uzandı ve bir an için elimi tutacağını sandım. Bir toplantıda ne kadar ilerleme kaydedebileceğini düşünerek durakladı ve yerine telefonu geri aldı.

"O zaman senin yanında değildim, ama şimdi buradayım. Ne yapmak istersen yapalım. Senin yanında olacağım."

"Neden şimdi bana inanıyorsun?"

Soren telefonuyla oynadı. Bir ses kaydı başladı. Colette'in sesi kolayca anlaşılıyordu. "... ve Beck'e gelince, seni kandırmasına izin verme. Birlikte olduğumuz zamanlar, beceriksiz ve başarısız hayatının en parlak dönemleriydi ve başka bir şey söylerse, yalan söylüyor demektir. Vücudun tepkisi yalan söylemez..."

"O daha çocuktu. Vücudun tepkisi önemli değil... O daha çocuktu, sen ise bir suçlusun."

Eve. Diğer ses. Benim tatlı, cesur Sindirella'm, benim için kötü üvey annemi alt ediyor.

"Colette'in dahil olduğu kanıtı bulduğunda, sonunda oğluna inanabileceksin," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Her şey çok fazlaydı ve Eve'e karşı ne kadar düşüncesiz davrandığımı fark ettiğimde, buradan çıkıp onunla konuşmam gerektiğini anladım.

"Daha ne söyleyebilirim ki, Beckett? Kendimden utanıyorum."

Sandalyeyi geri ittim. Artık daha fazla dinleyemiyordum. Her şey çok fazlaydı.

"Gitmeliyim, Eve'i görmeliyim."

Ben çıkarken babam yarı ayağa kalktı. "Sen ve Martino kızı... Aranızda bir şey mi var? Ciddi bir şey mi?"

Odanın kapısında durdum. "Neden? Yerel kızlarla çıkmama kuralını hatırlatmak mı istiyorsun, yoksa temizlikçinin kızıyla uğraşmamam için beni uyarmak mı?"

Soren yavaşça başını salladı. "Hayır. O kıza karşı hiçbir şey söylemeyeceğim. Söyleyemem."

Başımı salladım. "Haklısın. Söyleyemezsin. Yakında o senin gelinin olacak. Bu gerçeğe alışsan iyi olur."

Dışarı çıktım ve yol boyunca babamın umutsuz bakışlarını üzerimde hissettim.

Odanın kapısından çıkmadan önce derin bir nefes aldım. "Colette gittikten sonra Cliff Point'e gelirim. O zaman görüşürüz." Arkanı dönmedim. Umut dolu bakışlarına bakamazdım. Aramızdaki sorunlar henüz çözülmemişti, ama o bana doğru ilk adımı atmıştı ve ben onu yüzüstü bırakamazdım.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Lily, bana kızgın olduğunu anlıyorum, ama sadece Eve'in nerede olduğunu bilmek istiyorum... Onunla konuşmak istiyorum." Hızla kendimi kaybetmeme rağmen, sakın kalmak için elimden geleni yaptım.

Lily odasının kapısında durmuş, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, gözlerini kısmıştı. "Konuşma zamanı geçti bence. Artık çok geç." Kapıyı kapatmak için hamle yaptı.

Onu durdurmak için ayağımı kapının arasına soktum.

"Geçmedi... Eve benim için bir şey yaptı... Özel bir şey, cesur bir şey. Bunu yaptı çünkü henüz çok geç değil. Ben ve o söz konusu olduğunda, asla çok geç olmaz."

Lily gözlerini devirdi. "Bana büyük laflar etmek ve iddialı açıklamalar yapmak kolay."

"Eve'ye yapmak istiyorum, ama telefonlarıma cevap vermiyor."

"Onu suçlayamam. Ben onun yerinde olsam, bir daha seninle asla konuşmazdım."

"Ama sen çok daha kötüsünü yaşıdıktan sonra erkek arkadaşını geri aldın," diye işaret ettim.

"Bence 'çok daha kötüsü' ifadesi tartışılabilir," diye Cayden, Lily'nin odasından seslendi.

Harika, Eve'i nerede bulabileceğimi asla söylemeyecekti.

"Kendimi kaybettim ve aşırı tepki verdim. Eski alışkanlıklarıma geri döndüm ve onu uzaklaştırdım, bu yanlıştı ama affedilemez bir şey değil... Eve beni affedecek ve sen de beni oyaladığın için kendini berbat hissedeceksin."

"Sanmıyorum." Lily gülümsedi ve kapıyı kapatmaya başladı. "Görüşürüz, Beckett."

"Cade, yardım et," diye arkadaşşıma yalvardım.

"Benim kararım değil, dostum," diye cevap geldi aralıktan, sonra Lily kapıyı kapattı.

Harika. Hiçbir ipucum yoktu. Babamla konuştuktan sonra Eve'i aramaya başladım. İş yerlerinde ya da Lily'nin evinde değildi. Kütüphaneyi kontrol ettim ve hatta Ice Girls takımından birini buldum.

Anahtarlarımı alıp arabayla dolaşarak onu aramaya devam etmek için Hellions'ın yurduna geri döndüm.

Koridorda Chase'le karşılaştım.

"Eve'i görmedin, değil mi?" Hellions'ın en yeni üyesine sordum. Sırıttı.

"Onu şimdiden kaybettin, değil mi? Tahmin etmiştim."

"Neyi tahmin ettim?" diye sordum, öfke içimi yakıyordu.

"Hemen batıracağını. O senin için fazla iyi Anderson, bunu gören herkes biliyor."

Bu kesinlikle doğruydu.

"Her neyse. Onu görürsen beni ara." Ben uzaklaştım.

"Yok, sanmıyorum," diye seslendi Chase. "Onun yerine ona bir yükseltme teklif edebilirim."

Hızla döndüm ve saniyeler içinde üzerine atladım. "Ne dedin sen lan?"

"Eve Martino gibi tatlı, iyi bir kızı hak etmediğini ve benimle tartışmaya gerek olmadığını söyledim, çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

"Tabii, biliyoruz, ama önemli bir şeyi unutuyorsun... O beni geri istiyor ve Eve istediğini alır."

Chase'den uzaklaştım ve kulaklarımda onun sözleri yankılanırken binadan çıktım. Eve gibi tatlı, iyi bir kız. O iyi bir kızdı. Çalışkan, nazik, şefkatli... İyi kızlar yaralarını nerede sarar?

Eve.

Martino ailesinin evinin aklıma ilk gelen yer olmamasına inanamıyordum. Eve ve annesi çok yakındı. Tabii ki oraya gidecekti. Onun sığınağı. Aklıma gelmemişti çünkü rahatlamaya ihtiyacım olduğunda gideceğim son yer evimdi.

On beş dakika sonra, rekor bir hızla şehrin diğer ucuna geçip kapının zilini çalıyor buldum kendimi.

Kimse kapıyı açmayınca, Eve'in açmasını umarak yumruğumla kapıyı yumrukladım. Melly Martino'ya ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama bir şeyler düşündüm.

Merhaba Bayan Martino, kızınızla evlenmeye geldim... tek sorun, benden nefret ediyor olabilir.

Bu muhtemelen pek iyi gitmezdi. Neyse ki, kapı açılmadan önce bu endişeden kurtuldum. Eve'in sevimli yüzü, sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak, hayır, özür dilemek. Her şeyi mahvettim, Tiny."

"Bana öyle deme." Eve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesini bana doğru kaldırdı. "Artık gerçeği biliyorsun."

Başımı salladım, ona dokunmamak için kendimi zorladım. Hoş karşılanmayacaktı ve bunu hak etmiyordum, ama bu beni istemekten alıkoymadı.

"Babam boşanma davası açtı. Yakında Colette hayatımdan çıkacak... senin yüzünden."

Eve bana baktı ve kalbimi dolduran sevgiyi tutamadım.

"Teşekkür ederim. Aşırı tepki verdiğimi ve seni incittiğimi biliyorum... Her şeyi mahvettim, ama sen hala..." Sözlerimi kesip nefes aldım. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

"Aşırı tepki mi? Bana açıklamama izin vermedin. Beni dışladın. Bana sırtını döndün... ve bana özel olarak itiraf ettiğim şeyleri bana karşı kullandın."

"Biliyorum. Haklısın. Mazeretim yok."

Gözlerinde yaşlar parıldayarak öne çıktı. "Zamanla hepsini affedebilirdim... çünkü beni onunla görmek, arkandan iş çevirdiğimi düşünmek ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum... Anlıyorum, Beckett."

Anladı mı? Elbette anlamıştı, çünkü benim Evie'm bir melekti ve ben bir canavardım.

"Ama sonra uzun süre tehdit ettikten sonra annemi işinden ettin. Bunun bize ne yapacağını bilerek..."

"Ne? Anneni işinden hiç kovmadım," diye sözünü kestim.

Eve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii. Sen tabii öyle dersin."

"Söylemedim. Asla söylemedim. Bütün yaz boyunca benden uzak durduğün için senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile, bunu asla yapmazdım. Sadece seni yanımda tutmak, beni memnun etmek için zorlamak... seni elde edebilmek için yaptım."

"Ne romantik," diye mırıldandı Eve, gözünden bir damla yaşı silerek.

Ona dokunmamak için verdiğim savaşı kaybettim, ama o ellerimi itti.

"Colette yapmış olmalı. Babama gittiğin için sana çok kızacaktır. Senin yaptığını bilecektir. Ayrıca, bizim ilişkimizi mahvetmenin, sadece anneni kovdurmaktan daha iyi bir intikam olacağını anlayacak kadar manipülatif biridir."

Gözlerini devirdi, yanakları öfke ve incinmeden kızardı. "Şimdi bana dokunma diyen benim, Beckett."

"Evie..."

O kadar kızgındı ki, titriyordu. Ona uzanıp onu kucaklamak, merhamet gösterene kadar yüzlerce kez özür dilemek için onu uzaklara götürmek istedim. Diz çöküp yalvarmak, yakarmak istedim. Yüzük hala cebimdeydi. Sindirella yüzüğü. Şimdi ona vermeli miydim? Ona ne kadar ciddi olduğumu göstermeli miydim? Tek bildiğim, ona üzgün olduğumu göstermem gerektiği idi. Onu affettirmeliydim.

"Hayır! Hayır *Evie*," öfkeli sesiyle paniğimi kesip attı. "Anneni

işten attırmadım, lütfen bana inan."

Sözlerimi bir an düşündü ve sonra bana acımasız bir gülümseme attı. "Sana şüpheyi yer bırakayım mı?" Bir adım geri çekildi ve kapıyı tuttu. "Tıpkı senin bana yaptığın gibi. Hayatın güzel olsun, Anderson."

Ve bununla birlikte kapıyı yüzüme çarptı.

Eve

HAFTA SONU SESSİZ GEÇTİ ve Lily'nin ailesinin evinde onunla çok vakit geçirdim. Eski rutinlerimize dönmek çok rahatlatıcıydı, ayrıca dikkatim dağınık olduğu için telefonuma takıntılı bir şekilde bakmıyordum.

Bunun yerine, pazartesi günü erken kalktım ve otobüse binip derslerden önce kahve dükkânına uğradım. HHU bu saatte sessizdi. Kampüste yaşayan çoğu öğrenci son dakikada kalkıp derslere koşuştururdu. Benim artık o lüksüm yoktu.

Sipariş vermek üzereydim ki biri bana seslendi.

"O yulaf sütü ve ekstra shot vanilyalı latte alacak, ben de Americano alacağım."

Gözlerimi baristadan ayırmadım ve yanımda duran heybetli varlığa bakma isteğine direndim. "Hayır, aslında ben bir cappuccino alacağım ve onun ne istediği umurumda değil. Biz birlikte değiliz."

Barista ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, kararsızdı.

"Kappucino'nuzun üzerine çikolata tozu ister misiniz?"

"Evet, o çikolatayı çok sever," diye Beckett yine araya girdi.

"Hayır, teşekkürler. Hayatımdan zehirli şeyleri çıkarmaya çalışıyorum." Barista paniklemiş görünüyordu. "Bence zehirli değil."

"Benim için zehirli."

Barista hesabı hesapladı ve kart okuyucuyu uzattı. Beckett ödeme yapmaya kalkıştığında elini itekledim.

Tezgahın ucunda bekleyerek, baristayı tedirgin edecek kadar yoğun bir şekilde kahvenin hazırlanışını izledim, ama arkamda duvara yaslanmış 1.95 boyundaki pisliğe dönüp bakmaya cesaret edemedim. Gözlerinin ensemde olduğunu hissedebiliyordum ve bu beni terletmişti. Öfkeydi. Öyle olmalıydı.

"Bayan Anderson?"

Bayan Anderson mı? O da kimdi? Beckett kahveyi almaya hiç niyetli değildi ve bekleyen tek iki kişi bizdik.

"Senin, Tiny," dedi, ağzı birdenbire kulağıma yaklaştı. Ben irkildim.

"Siparişimin adını mı değiştirdin? Çok olgunca." Bardağı aldım ve yanındaki ismi okudum. *Bayan Eve Anderson.*

"Ne diyebilirim ki, geleceği görebiliyorum. Bu bir yetenek."

Dönüp ona sert bir bakış attım. "Ciddi misin sen? Kafana bir hokey diski çarpmış olabilir, hatırlatayım... Biz ayrıldık. Senden nefret ediyorum. Hayatımın geri kalanında seni bir daha görmek istemiyorum. Tamam mı?"

Beckett içkisini aldı ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Ne?"

Karşı çıkamazsın. Kabul etmelisin."

"Ama kabul etmiyorum." Sesi ölçülü ve sakindi, ama son derece sinir bozucuydu. Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve fincanı çevirerek adını görebilmemi sağladı.

Bay Beckett Martino.

"Sen delisin," diye bağırdım.

O sadece omuz silkti. "Senin için mi? Evet, kesin."

"Benden uzak dur, Anderson," diye uyardım ve kahve dükkanından olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım.

Bütün gün derslerden sonra buz dansı antrenmanım vardı. Ağır bir kalple buz pistine gittim. Bırakmalı mıyım? Orada Beckett'i sürekli göreceğimden eminim.

Buz pistine varır varmaz endişem gerçek oldu. Takımın geri kalanıyla birlikte buzda antrenman yapıyordu. Sadece antrenman kıyafetiyle nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

İçeri girer girmez dikleşti ve beni izlemeye başladı. Aramızdaki mesafeye rağmen, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Mümkün olduğunca onun yönüne bakmamaya çalıştım. Ben pistte tur atarken, gözlerini benden kaçırarak benimle aynı hızda ilerledi.

"Anderson! Antrenmana dön!" Koç Williams'ın düdüğü tekrar tekrar çaldı.

Beckett her ısıltı görmezden geldi ve ben kadınlar soyunma odasına doğru arka tarafa doğru yürürken, tüm pistte benimle aynı hızda koştu.

On beş dakika sonra, erkeklerin antrenmanı bitirip buz pistinden ayrıldıklarını görünce rahatladım.

Beckett oturmuş, patenlerinin bağcıklarını çözüyordu. Ben pistte kaymaya hazırlanırken o eldivenlerini çıkarmıştı ve ellerinin bandajlarla kaplı olduğunu fark ettim. Yüzüne baktım. Gözleri zaten benim üzerimdeydi. Merakımı bastırarak hızla başka yere baktım. Kiminle kavga ettiğini umursamıyordum. *Umursamıyordum.*

Takımın geri kalanıyla birlikte buz pistine çıktığımda Beckett ayrılmadı. O ve Marcus tribüne tırmandılar ve izlemeye başladılar.

Kızlar, Buz Tanrısı'nın ilgisini çeken şanslı kişinin kim olabileceğini tahmin etmek için heyecanla fısıldaşıyorlardı.

"Tanrı yardım etsin, zavallı kız," diye mırıldandım kendi kendime esnerken.

Böyle hisseden tek kişi ben olduğum belliydi, çünkü kaptan, iki kişilik seyirciye karşı rutinlerimizi çalışmamızı istedi ve onlardan flörtöz bir şekilde geri bildirim almamızı istedi. Onu ya da diğer dansçıları suçlayamazdım. Onlar yakışıklı hokey oyuncularıydı. Beckett ayrıca milyarder olduğu da biliniyordu ve takım, o yakışıklı gülümsemenin ve çekici gözlerin altında ne saklı olduğunu bilmiyordu.

Antrenman boyunca Beckett'i görmezden geldim, ama bu çabam beni yorgun düşürdü. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra binadan çıktığımda, onu dışarıda kamyonetine yaslanmış halde buldum. Kampüse oyuncaklarını getirmek için özel izin almıştı ve kamyonet, onun sürdüğünü gördüğüm üçüncü lüks araçtı. Onun için bir kural, diğerleri için başka bir kural.

"Yere bırakayım mı?"

Onu kasten görmezden gelip otobüs durağına doğru yürümeye başladım.

Bir süre sonra kamyoneti yanımda yavaşça ilerledi. Durup camına vurdum.

Eğilip yolcu kapısını açtı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ve bana doğru yaklaştı. "Ne? Seni duyamıyorum."

"Sen bir sapıksın!" diye bağırdım.

Kafasını salladı ve bana yaklaşmamı işaret etti. "İçeri gir de anlat." "Sen imkansızsın."

Ondan uzaklaşıp otobüs durağına doğru yürümeye devam ettim. O psikopat, otobüs gelene kadar durağın hemen önünde bekledi, sonra da eve kadar otobüsün arkasında takip etti.

Otobüsten indiğimde çok sinirlenmişim. Eve doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Beckett sokağın aşağısına park etti ve uzaktan yürüyerek peşimden geldi.

Sokağıma vardığımda ona "Polisi arayacağım" diye uyardım.

"Sen çağır. Bu mahallede polis çoktur. Lanet olası sokak lambaları nerede?" Etrafına bakındı, sinirli görünüyordu.

"Polis, düşük vergi ödeyen mahallelerde insanların karanlıkta eve yürümek zorunda kalmasını pek umursamıyor. Çok zahmetli."

"O zaman sen ve annen buradan bir an önce taşınırsanız iyi olur. Ben de bunun için çalışıyorum."

"Sakın bir şey yapma. Beni altın avcısı sanmanı istemem, unuttun mu?" Onun sözlerini ona geri fırlattım, ama düşündüğüm kadar tatmin edici olmadı. Sadece utanmış görünüyordu ve o ifadeyi görmekten nefret ediyordum.

"Senin altın avcısı olduğunu düşünmediğimi biliyorsun, Eve. Tanıdığım en çalışkan insansın."

"Biliyorum. Beni incitmek için söyledin, güvensizliğimle oynuyorsun, bu daha da kötü," dedim sessizce.

Orada, çıkmaz bir durumda

durduk. "Beni içeri davet et," dedi.

Ben inatla başımı salladım. "Annem içeride ve seni görmek istemez."

"Onu kovdurmadım, Evie. İnan bana. Asla yapmam." "Her neyse. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Gerçekten gitmemi istiyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

Hayır. Kalbimi dinlemeyerek başımı salladım.

Beckett isteksizce dönüp gitmek için adım attı. İçimdeki hasta ve çarpık bir parça onun gitmesini görmekten çok üzüldü.

İki adım attıktan sonra dönüp bana doğru yürüdü. Beni kendine çekti ve sertçe öptü. Birkaç saniye ona karşılık verdim, sonra onu itip uzaklaştırdım. Göğsüne itmek, çelik bir kapıya

elik bir kapıya vurmak gibiydi. İsteksizce geri çekildi ama hala bana sıkı sıkı sarılıyordu.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum, seni incittiğimi biliyorum... Her şeyi mahvettim. Bir hata yaptım. Gerçek şu ki, seni ağılattığım için kendimden, senin benden nefret edebileceğinden daha çok nefret ediyorum. Benim yüzümden döktüğün her bir gözyaşını asla unutmayacağım. Hepsini, tek tek ödeyeceğim. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu bizim için son değil, Eve."

Eğilip alınma bir öpücük kondurdu. "Bu sadece başlangıç. Beni cezalandır, yalvart, sürün. Beni beklet. Beni görmezden gelerek işkence et. Hepsini kabul ederim. Hak ettim."

Yutkundum. Gözleri her zamanki gibi benimkilere bakıyordu. Beckett'ın sadece bana gösterdiği o yakıcı dürüst bakış.

"Ama beni affetmeye hazır olduğunda, ben burada olacağım. Haftaya ya da gelecek yıl olsun, bekleyeceğim. On yıl sonra bile bekleyeceğim, çünkü sen benim için tek sensin, Eve Martino. Oyun bitti. Seni her zaman bekleyeceğim. Biz birbirimize *aitiz*."

Bu güzel ve acı verici duygulara karşılık verecek sözlerim yoktu. Konuşamıyordum. Kalbim titriyordu, onun kollarına atılmamı, ona tokat atmamı, bir daha asla böyle bir pislik olmaması için yalvarmamı söylüyordu, ama yaralı gururum ve güvensizliğim beni engelliyordu.

Beckett yavaşça başını salladı, sessizliğimi kabul etti ve beni bıraktı. Aniden üşüdüm.

"İçeri gir ve kapıları kilitle. Senin güvende olduğunu bilmeden

uyuyamam." Ondan gözlerimi ayırarak arka döndüm ve dediğini yaptım.

Eve

Beckett'in beni almaya gelmemesi için evden çok erken çıktıktan sonra, ertesi günü zorlukla geçirdim. Her sabah ve her akşam, sanki kişisel şoförüm gibi gelip gidiyordu. Ona acı çektirme kararlılığım çoktan sarsılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onu özlemiştim. Ne kadar saçma, ama yine de inkar edilemez bir gerçek.

Derslerim hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve Chickadee'ye çift vardiya için otobüse bindiğimde yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Bugün Hade Harbor'da yerel bir tatil günüydü, Fall Fest adında yıllık bir gelenek. Adı pek orijinal olmasa da gelenek oldukça hoştu. Efsaneye göre, çok eskiden, Hade Harbor ilk kurulduğunda, yerliler çılgın kostümler giyip hasatın sonunu kutlarmış.

Sonbahar ekinoksu tamamen pagan bir bayramdı ve her yıl Hade Harbor bu bayrama katılırdı, ancak insanların artık neyi kutladıklarını bile bilmediklerinden emindim. Yıllar içinde, korkuluk ve çiftçi kostümlerinden oluşan geleneksel kostümler, her şeyin serbest olduğu erken bir Cadılar Bayramı türüne dönüşmüştü. Bugün, kampüsün her yerinde öğrenciler kostümlerini giymişti. Yalnızca öğle yemeği saatine kadar on zombi korkuluğu görmüştüm.

Lokantada, kasaba halkı biraz daha sakin görünüyordu, ancak bir masada iskelet kostümleri giymiş bir grup üniversite öğrencisi vardı.

Dikkatim dağınık ve yorgun bir şekilde işime dalmıştım. Beckett bu gece ne yapıyordu? Kampüste bu kostüm giyip çılgınca eğlenmek için

kullanarak çılgınca eğlenmek için bir sürü parti vardı. Ben hiçbirine gitmeyecektim. Isabelle beni onunla kalıp bir niversite partisine gitmeye ikna etmeye çalışmıştı, ama ben kurtulmuştum. şu anda kalabalık ve içki içmeyi kaldıramazdım. Muhtemelen ağlardım.

Bunun yerine çalışıp kendime acımaya başladım. Dün gece Beckett ile geçirdiğim anlar zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu.

İkimiz de bunun bizim için son olmadığını biliyoruz, Eve. Bu sadece başlangıç.

Kendime dürüst olursam, bu duyguların gerçek olmasını istiyordum. Çok istiyordum.

Duygusal bir anımda, konuşkan iş arkadaşımın aşçı ile yaptığı konuşma, zihnimin sisini dağıttı.

"Hayır, yani saldırıya uğradı... Hastanede. Kampüsün içinde, kütüphanenin yakınında."

Kütüphanenin yakınında mı? Hellions'ın yurtları oraya

yakındı. Konuşmaya kulak misafiri oldum.

Aş Eddie, ağır tavasını yere vurdu. "Biri bu adamı yakalayıp dersini vermeli. Kaç kız oldu şimdi?"

"On kadar. Çok korkutucu. Polis kim olduğunu bilmiyor ve kampüsü güvenliği berbat. Adam şapka ve maske takıyormuş, bu yüzden kurbanların hiçbiri yüzünü görmemiş."

nden gelen yüksek *bir ses* dikkatimi çekti. Müdürüm, arka taraftan bir garson çağırmak için küçük zili çalıyordu. Aceleyle oraya gittim.

"Martino, beş numaralı masa," dedi Gary ve alan telefonu açtı.

Sipariş defterimi alıp beş numaralı masaya doğru yürüdüm, kulaklarımda kampüsü saldırıları hakkındaki haberler çınlıyordu.

"The Chickadee'ye hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?"

diye sordum. "Hade Harbor'ın en yağlı ton balıklı sandviinden

lütfen."

Başımı kaldırıp Profesör Jefferies'in gözlerine baktım. Harika, tam da bu günün ihtiyaı olan şey.

"İyi akşamlar, Bayan Martino. Sonbahar Festivali kutlu olsun."

"Teşekkürler. Ton balıklı sandviçle birlikte bir içecek alır mısınız?" Bu adama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Beni bir an inceledikten sonra, "Sadece kahve, teşekkürler, sade," dedi. "Hemen geliyor." Siparişi not defterinden koparıp ayrılmak için harekete geçtim.

"Eve?" Jefferies'in sesi beni durdurdu. "Hadimi aşmak istemem ama son zamanlarda dikkatiniz dağınık gibi görünüyor ve geçen gün dersime gelmediğinizi fark ettim. Her şey yolunda mı? Bay Anderson da gelmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, senin yaşında ilişkiler dramlarla dolu olabilir. Hayatta önemli olan şeyleri unutma. İlişkilerin hayat memat meselesi gibi gelebileceğini biliyorum, ama sonunda bunların hiçbirinin önemi kalmaz."

"Bu çok yalnız bir bakış açısı gibi geliyor."

"Eh, ben hayatım boyunca bekar kaldım, belki de bu yargımı etkiliyor." Onun cesur iddiasına neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum.

"Seni bırakayım. Bu gece kendine dikkat et, Eve. Dışarı çok karışık."

Saldırılarla ilgili konuşma aklıma geldi. Profesöre baktım.

"Sonuçta Sonbahar Festivali," diye ekledi.

"Tabii, elbette. Dikkatli olacağım. Her zaman öyleyim."

İşten biraz erken çıktım ve yola koyuldum. Beckett'tan kaçmak için bir fırsat daha. Düşündüğüm kadar rahatlamamıştım. Açıkçası, otoparkta beni bekleyen arabasını görmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Gary beni erken eve gönderdiği için işten onun gelmeden önce çıkmak, Beckett'la aramızdaki küçük savaşta bir puan kazanmış gibi hissettirdi.

Savaş mı? Gerçekçi ol, Eve. Her zamanki gibi sadece oyun oynuyorsunuz, ona direnme gücün tükenene kadar puan topluyorsunuz. Bu da artık her an olabilir.

Beckett'i ne kadar özlediğimi inkar etmek imkansızdı. Çok özliyordum. Yurtları ve odamızı özliyordum. Kollarının beni sardığını ve tenimde kokusunu özliyordum. *Onu* özliyordum. O olmadan kendimi eksik hissediyordum.

Serin gece havasına çıkıp ceketimin fermuarını çektim. Sonbahar gerçekten gelmişti ve yakında Hade Harbor, Maine tarzı turuncu ve altın rengi bir alevle kaplanacaktı. En sevdiğim mevsimdi. Beckett olmadan geçireceğim düşüncesi, heyecanımın çoğunu yok etti. Bir şekilde, sadece birkaç hafta içinde, kendini hayatımın iç dokusuna dokumuştı. Onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Ve çıkarmak da istemiyordum.

Lokantaya geri dönüp onun gelmesini beklemeyi düşündüm, sanki yeni çıkmışım gibi davranacaktım. *Bu kadar acınası olma. En ufak bir şüphe duyduğunda seni terk etti. Sana altın avcısı dedi!*

Doğru. Tartışmalarda hep pes eden taraf bendim. Her zaman ilk geri adım atan, ilk özür dileyen ya da durumu düzeltmeye çalışan bendim. Bu sefer öyle olmayacaktı. Uzun vadede Beckett'e kızgın kalamayabilirim, ama beni acımasızca uzaklaştırıp en zayıf noktamdaki vurmuş olduğu için biraz daha ter atabilirdi.

Otobüs durağına doğru yürümeye başladım.

"Eve?" Bir ses beni içime kapanmış halimden çıkardı.

Lokantanın otoparkının ortasına gelmiştim. Profesör Jefferies koyu mavi arabasına yaslanmış, bana dostça gülümsüyordu.

"Kampüse dönmek için araba lazım mı?"

"Hâlâ burada mısınız?" diye yüksek sesle merak ettim. Bir saat önce ayrılmıştı.

O da başını salladı. "Main Street'e bir işim vardı. Arabamı buraya bıraktım. Tam zamanında geldin, seni bırakabilirim. Ben de kampüse dönüyorum."

"İşe dönmek için geç olmadı mı?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evim hemen orada." "Ah, tamam."

Ona baktım, o da bana baktı. Keşke Beckett burada olsaydı. "Ee, seni bırakayım mı?"

"Aslında gerek yok. Otobüse bineceğim," dedim, yanaklarım kızardı. Kendimi çok kaba hissettim, Jefferies'e güvenmiyor ve onu sevmiyor olsam da, o hala öğretmenimdi. Hayatım boyunca yaptığım part-time işlerden kaynaklanan otoriteye karşı içgüdüsel saygım, üzerimde baskı yaratıyordu.

"Seni bırakabilirken neden otobüse biniyorsun? Aynı yere gidiyoruz," dedi Jefferies, beni tamamen mantıksız biri gibi göstererek.

Bana doğru bir adım attı. Gece bu saatte otopark bomboştu ve biz lokantanın devasa ön penceresinin biraz yan tarafında duruyorduk. İçeriden kimse bizi göremezdi.

"Bana güvenmiyorsan başka. Öyle mi, Eve? Güvenmiyor musun bana, kendini bana emanet edemiyor musun?"

"Ne? Tabii ki güveniyorum. Sadece alışkanlıklarım var ve otobüste rahatlıyorum. Ayrıca sana zahmet vermek istemiyorum."

"Şu anda bu garip konuşmayı yapmak zorunda bırakarak bana zahmet veriyorsun," diye tersledi Jefferies.

Ses tonuna şaşırdım. Kampüse götürmem için sinirleniyordu.

Kaç.

O sesin nereden geldiğini bilmiyordum, ama onu görmezden gelemezdim. Jefferies beni engellemeden önce, lokantaya ve güvenli bir yere doğru iki adım attım. İlk seslendiğinde olduğundan daha yakındı.

"Eve? Ne oluyor?" diye sordu Jefferies sakın bir sesle. "Hiçbir şey, sadece otobüse binmek istiyorum."

Omzumun üzerinden baktı. "Acele etsen iyi olur. Otobüs gelmiyor mu?"

Omzumun üzerinden yola bakmak için döndüm. Belki de aşırı tepki veriyordum ve ortamı garip hale getiriyordum? O artık normal görünüyordu. Yolun sonunda bir otobüs belirdi, farları Chickadee'nin otoparkına henüz ulaşmamıştı. Bu benim otobüsüm olmalıydı. Bu saatte Hade Harbor'da çok fazla otobüs yoktu.

"Gördüm," dedim, sesimde rahatlama vardı.

Jefferies'e dönüp veda etmek için arkamı döndüm. Sonuçta, bu adamdan nefret ediyordum, ama dersinden kalmak istemiyordum. Döndüğüm anda irkildim. Jefferies, ben başka yöne bakarken aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Bana sertçe çarptı ve eliyle ağzımı kapattı.

Tatlı, eter gibi bir koku burnumu ve ağzımı doldurdu, dilim deli gibi kaşınıyordu. Hemen başım döndü. Nefes almamaya çalıştım ama çok geçti. Panik içinde, endişeli nefesler aldım ve ilaç vücuduma yayıldı, bilincimin kenarlarında karanlık dalgalar oluşturdu. Karşı koymaya çalıştım. Dikkat çekmeye çalıştım. Açık alandaydık. Mutlaka biri görmüş olmalıydı! Mutlaka biri otoparka gelirdi. Mutlaka...

Kavga ettik ama o benden daha güçlüydü, ben yarı baygın haldeyken bile. Ona karşı itip kaçmaya çalıştım ama o beni saçımdan tutup geri çekti. Düştüm, bacağım acı içinde büküldü ve ayakkabım ayağımdan çıktı. Önemli değildi. Beni kollarımdan tutup arabasına doğru sürükledi. Sürüklerken bulanık bakışlarım bacaklarıma kilitlenmişti. Kalan spor ayakkabım, bütün yaz boyunca biriktirip aldığım çiftin biriydi. Jefferies beni karanlık otoparkta arabasına tıkarırken, otobüsün durağa geldiğinin sesi uzaktan geldi. Bir an bana baktı ve yanağımla okşadı.

"Merak etme, Eve. Çok eğleneceğiz." Sonra kapıyı

kapattı ve dünya yok oldu.

Beckett

BAŞARDIM. Eve'in annesi Melly için mükemmel bir ev bulmuştum. İki çocuğu da aynı anda kalabilecek kadar büyüktü, ama onlar yokken yalnız hissedeceği kadar da büyük değildi. Güzel bir bahçesi ve deniz manzarası vardı. Şehrin en güzel ve en güvenli mahallelerinden birindeydi. O gece geç saatlerde evin tapusunu imzaladım ve Eve'i eve götürmek için The Chickadee'ye koştum. Eve yolculuktan şikayet etti ve her zamanki gibi benden kaçmaya çalıştı, ama akşamları daha az şikayet etti. Sonuçta kampüste bir tecavüzcü vardı ve bazen çok geç saatlere kadar okulda kalıyordu, tek başına eve gitmesi tehlikeliydi.

Park yerine girdiğimde telefonum çaldı, ekranda Asher'ın adı yanıp sönüyordu. Cevap verdim.

"Selam, kaburgaların nasıl, iyileşiyor

mu?" "Berbat. Çok sert yumruk

atıyorsun."

"Hak ettin," diye mırıldandı Asher ve bir saniye durakladı. "Koç Eric bugün beni arayıp eve gelmemi söyledi."

"Öyle mi?" diye sordum, sesim masumdu.

Asher yemin etti. "Senin bir şeyler başarabileceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk başarabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Benimle bir ilgisi yok. Hellions'ın sana ihtiyacı var ve Koç Eric bunu biliyor. Seni çok özledik. Ice Gods sensiz aynı değil."

"Yani, aslında size bir iyilik mi yapıyorum?" diye sordu Asher.

Göğsümdeki gerginliği gevşeten bir kahkaha attım. Yavaş yavaş normale dönüyorduk. Asher eve dönecek ve Hellions buz pistinde yeniden hakimiyet kuracaktı. Eve beni affedecek ve eve dönecekti, ben de ikimiz hayatta olduğumuz sürece her gün onu şımartacaktım ve babamla yeniden bir ilişkimiz olabilecekti. Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Neşeli ruh halimin ardından hemen gerginlik geldi.

Hayatımda yeterince kez öğrendim ki, işler yolunda gidiyorsa, kaçınılmaz olarak daha kötü bir dönüş bekliyordu.

Bu karamsarlığı kafamdan atmaya çalıştım. Kötü şeyler benim yüzümden olmuyordu. Her şeyin bok olması için bir neden yoktu. Olumlu sözler kafamda uyumsuz ve yanlış geliyordu, kötü şansa ve boktan şeylere mıknaş olduğuma gerçekten inandığımı doğruluyordu. Eve'in onaylayacağını düşündüğüm için bir terapistte gitmeye başlamıştım. Sadece bir kez görüşmüştük, ama o, benim ne kadar berbat bir durumda olduğumu hemen anlamıştı.

Asher'la konuşmayı bitirip telefonumu cebime koyarak lokantaya girdim, Eve'i görecektim olmanın heyecanı, endişemi dindirebilen tek şeydi.

"Oh! Erken çıktı. Çoktan gitti." İş arkadaşı bana neşeli bir gülümsemeyle cevap verdi.

Hayal kırıklığıyla otoparka geri döndüm. Çoktan gitmiş mi? Cep telefonumu çıkardım ve onu aradım. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Telefonunu da kapatmıştı. Tekrar denedim ve sonra Lily'yi aradım.

"Öğleden beri onunla konuşmadım. Neden?"

"Sadece kontrol ediyorum. Onu almam gerekiyordu ama gitmiş."

"Belki bugün yeterince pislikle uğraştı ve otobüse binmeye karar verdi," dedi Lily, her zamanki tatlı sesiyle acımasızca.

Tabii ki, Eve'in en iyi arkadaşı, Eve'in eşyalarını ona verip odadan kovduğum o geceden beri beni bir numaralı düşmanı ilan etmişti. Davranışından utanıyordum. Bir korkak gibi davranmıştım.

Lily başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve ben arabama doğru yürüdüm. Park yerinin yarısını geçmiştim ki onu gördüm. Orası karanlıktı ve geçen bir araba lokantanın otopark girişinde U dönüşü yapıp farlarını yere tutmasaydı asla fark etmezdi.

Beyaz bir ışık gözümü çekti. Ona doğru gittim, nesneye ulaştığımda karnımda güçlü bir korku hissettim.

Tanımladığımda şok oldum. Onu aldım ve korkum paniğe dönüştü. O, Cinderella'nın spor ayakkabısıydı.

The Chickadee'ye geri koştum ve çılgınca endişem tüm gözleri üzerime çevirdi. Eve'in iş arkadaşı Laura yanıma geldi.

"Ne oldu?"

"Bunu otoparkta buldum. İşe giderken bunları giymiş miydi?" Düşen spor ayakkabısını gösterdim.

Laura'nın yüzü soldu. "Sanırım öyle." Elini ağzına kapattı. "Kampüs saldırılarıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun? Az önce onlardan bahsediyorduk."

"Onun vardiyası sırasında garip veya farklı bir şey oldu mu? Hangi müşteriler vardı? Eve ile aynı anda çıkan biri var mıydı?"

"Bilmiyorum! Sonbahar Festivali için giyinip süslenmiş birçok insan gelip gitti... birçok düzenli müşteri vardı. Profesörlerinden biri geldi, yakışıklı biriydi, tüvit ceket ve dirsek yamaları vardı. Ama o bütün yıl boyunca geliyordu ve ondan çok önce çıkmıştı."

"Profesör Jefferies mi?" diye sordum.

Laura çaresizce başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. "Adını bilmiyorum."

"Tamam, sorun değil. Merak etme, onu bulacağım," diye ağlayan iş arkadaşımı sakinleştirip binadan fırladım.

Bu lanet kasabayı yerle bir etmek zorunda kalsam bile onu bulacağım.

Kamyonetime geri döndüm ve spor ayakkabıyı yolcu koltuğuna attım. Telefonumu çıkararak bir sonraki hamlemi düşündüm. Polisi arayabilirdim, ama kayıp ihbarı için henüz çok erkendi. Yine de yardım etmelerini isteyebilir ve adımı verebilirdim. Denemeye değerdı. Ama yine de, Fall Fest vardı ve kasabanın her yerinde sokak partileri ve etkinlikler olduğunu biliyordum. Polisler bu gece çok meşgul olacaktı. Jefferies'in adresini bulmaları saatler sürebilirdi.

Ama bunu bilmesi gereken bir kişi vardı.

Dünyanın en kötü insanına ulaşmak zorunda kalmanın tiksintisini bastırarak Colette'in numarasını çevirdim.

Telefon çaldı, çaldı, ama cevap yoktu. Lanet olası kaltak aramalarımı görmezden geliyordu. Arabamı çalıştırıp emniyet kemerimi taktım, sonra Chickadee otoparkından çıktım. Beni görerek görmezden gelmeyi ne kadar sevdiğini görecektik.

Rekor sürede Cliff Point'e vardım. Sammy ve onun yasadışı yarışlarında geçirdiğim onca zaman boyunca hiç bu kadar hızlı sürmemiştim.

Köşeyi döndüğümde, devasa kapı açılırken evi gördüm. Beyaz bir SUV çıktı ve farlarını sürücüyü aydınlattı. Colette. Babam ona evden eşyalarını toplaması için birkaç gün süre vermişti. Genelde dışarı çıkarken şoförünü kullanırdı. Kimsenin bilmesini istemediği bir yere gidiyor olmalıydı.

Zamanında yetişip çıkmasını engelleyemeyeceğimi bildiğimden kornaya bastım. Dönüp beni gördü, arabamı açıkça tanıdı. Kasabadan uzaklaşmak için karanlık ve virajlı sahil yoluna girdi. Birkaç hafta önce bariyerin üzerinden atlamayı düşündüğüm yoldu.

Gaza bastım ve peşinden gittim. Karanlıkta, dağların etrafında virajlar ve dönüşler yaparak yarıştık. İyi bir sürücü değildi, ama saat henüz erkendi ve karşıdan gelen birkaç araba vardı, bu yüzden onu geçmem imkansızdı.

Birkaç dakika boyunca onun arkasında, hemen arkasında sıkışıp kaldım. Ne zaman önünden geçmeye çalışsam, beni engellemek için çılgınca direksiyonu kırıyordu. Sürüşü düzensizdi. Colette her şeyini kaybediyordu ve çaresiz bir kadındı. Konuştuktan sonra daha da çaresiz hale gelecekti. Jefferies'in Eve'i nereye götürdüğünü bulana kadar onu rahat bırakmayacaktım. Gerekirse vücudundaki her kemiği kırardım. Sırf zevk için bile yapabilirdim. Daha ucuz bir terapi yöntemi.

Yolun uzun bir düzlüğüne geldik ve o beni engelleyemeden hızlandım ve onunla paralel olarak yanaştım. Yan camlardan onu göremiyordum; camlar çok koyu renkti. Bunun yerine önüne geçtim ve onu geçtim, hemen yavaşladım, böylece o da yavaşlamak zorunda kaldı. Yolumuza devam ettik. Birkaç araba bizi geçti, bu da onun bir şey yapmasını imkansız hale getirdi. Yavaşlamaya devam ettim. Başka bir düz yola saptık. Bu yol tanıdıktı. Bu, korkuluğu kırık olan yolun bir bölümüdür.

Colette aniden fırladı ve beni geçmeye çalıştı. Onu engelledim, sonra uzaktan diğer taraftan farlar belirdi. Colette kenara çekmedi. Her iki şeridi de kapatıyordu. Geri çekilmekten başka seçeneğim yoktu. Karşı şeritteki masum insanları tehlikeye atmıyordum. Beyaz SUV'si önüme geçti ve diğer arabalar korna çalarak geçtikten sonra tekrar doğru şeride girdi.

Düz yolun yarısına gelmiştik. Tekrar onun önüne geçmem gerekiyordu. Gaz pedalına bastım ve yön değiştirdim. Colette önümde çılgınca yön değiştirdi, beni engelleme ihtiyacı ihtiyatından daha ağır bastı.

Arabasının kontrolünü kaybettiği anı gördüm.

Araba kaymaya başladı, yolun bir tarafını çevreleyen sivri uçlu kayalıklardan düşen çakılların üzerinde kayıyordu.

Dönmeyi engellemek için aşırı düzeltme yaptı ve durumu daha da kötüleştirdi. Ben sert bir şekilde fren yaptım ve beyaz SUV devrilip yuvarlanırken geriye düştüm. Yüksek

Metal sesleri havayı doldurdu ve arabanın yuvarlanıp kırık bariyere gittikçe yaklaştığını izledim.

En arka kısmı kalan güvenlik rayının ucuna çarptı ve ivmeyi durdurdu, ancak arabanın ön kısmı uçuşuma doğru savruldu. Aşağıda ne olduğunu biliyordum. Kısa bir süre önce o ölümle göz göze gelmişim. Enkazın yanındaki acil şeride saptım. Araba tıslıyor ve gıcırdıyordu. Arabamdan çıkar çıkmaz Colette'in yardım çığlıklarını duyabiliyordum.

Enkazın yanından sürücü koltuğuna doğru gittim. Arabanın kenardan en çok sarkan kısmı orasıydı. Colette emniyet kemeriyle boğuşuyordu, yüzü kanlar içindeydi, beyaz elbisesi kırmızı bir kabusa dönmüştü. Gözleri bana sabitlenmişti.

"Beckett! Yardım et. Düşmeden beni çıkar," diye bağırdı.

Durumu inceledim. Araba yeterince sağlam görünüyordu, ama aşağıdaki çökmekte olan uçuşumun ne durumda olduğunu bilemezsiniz.

"Beckett, lütfen! Beni öldüremezsin. Vicdanınla yaşayamazsın. Sen katil değilsin, Beckett."

"Profesör Jefferies nerede yaşıyor ve Eve'i neden kaçırdı?"

Colette'den histerik bir kahkaha patladı. "Hayatım tehlikedeysen bana küçük kız arkadaşını mı soruyorsun?"

"Daha iyi bir zaman düşünemiyorum. Söyle, seni kurtarmayı düşüneceğim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Açıkça. Şimdi konuş. Fazla vaktin yok," diye işaret ettim.

Colette odaklanmaya çalıştı. "Kampüsün yakınında yaşıyor... River Street, beş numara!" Arabanın tüm yapısı öne doğru kayarken çığlık atarak sözünü kesti.

"Düşmek istemiyorsan kıpırdama," diye sertçe emrettim.

Koltukta kıvranıyordu ve her öne eğildiğinde, araba uçuşumun üzerinde sallanıyordu.

"River Street, beş numara mı? Onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Bilmiyorum! Beni buradan çıkarın, düşünebileyim!" diye bağırdı bana.

Hurda yığını tehlikeli bir şekilde hareketsizdi, sanki sert bir rüzgar dengesi bozabilirmiş gibi. Colette'e baktım. Bu canavarın hayatını gerçekten kurtarmak istiyor muydum?

Kurtarılmayı hak etmiyordu.

"Beck! Lütfen!" Çılgın gözleri benimkilere kilitlendi ve kararımı verdiğimi anladı.

Bunu yapan takma adıydı.

"Keşke yardım edebilseydim, Colette... ama biliyorsun, bana dokunamazsın ve bir daha asla dokunmayacaksın," dedim sessizce ve kararlı bir şekilde geri çekildim. "Ve bana Beck deme. Son kez söylüyorum."

Gözleri büyüdü; onu kurtarmayacağımı anladı. Kendi başıydı.

Kapıya atıldı ve bu hareketin değişmesi bardağı taşıran son damla oldu. Beyaz SUV öne kayd, yan tarafı metal korkuluğa sürtünerek çılgılık attı ve sonra uçuşunun kenarından kayboldu. Bir an sessizlik oldu, sadece aşağıda kayalara çarpan dalgaların sesi ve ardından gürültülü bir metal sesi duyuldu.

Eve

Yavaşça uyandım, pamukla doldurulmuş bir rüyadan uyanır gibi. Ağzım kurumuştı ve gözlerim kaşınıyordu. Sanki vücudumun nemli olan her yeri doldurulmuş gibiydi, sanki bir oyuncak bebek gibiydim.

Etrafımı tanımaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptım, sonra önceki olaylar bir anda zihnime geri geldi.

Nefes aldığımda, ağzımın etrafında sesi boğan bir şey olduğunu fark ettim. Vücudum hala rüya gibi hissediyordu ve benden çok uzakta süzülüyordu. Ellerimi ve bacaklarımı bile hissedemiyordum. Aşağı baktım ve loş ışıktaki vücudumun kabataslak şeklini seçebildim. Kirli bir zeminde duran bir sandalyeye bağlanmışım. Odaya giren tek ışık, baş hizasının üzerinde, duvarın üst kısmında uzun, dar pencerelerden geliyordu. Pencerelerin tarzından, buranın bir bodrum katı olduğunu tahmin ettim. Camdan dışarıyı göremiyordum. Dışarıyı tamamen karanlıktı, sadece lekeli camlardan az miktarda ay ışığı sızıyordu.

"Sonunda uyandın mı, Uyuyan Güzel?"

Jefferies'in sesi, kalan uyuşukluğumu dağıttı ve korku, damarlarıma adrenalin pompaladı. Karanlıkta, bir manyak gibi oturmuş, yavaşça kendime gelmemi izliyordu.

Başını salladı ve sırtıttı. "Ama senin lakabın bu değil, değil mi? Sen Sindirella'sın. Milyarder ve Sindirella... İkiniz harika bir PR hikayesi olurdunuz. Büyük, güçlü bir hokey oyuncusu, sokaktan topladığı göçmen kızı evlendirir.

sokaklardan alıp evlenir. NHL'ye girince, Amerika'nın yeni sevgilileri olabilirdiniz. Ne yazık ki bu asla olmayacak."

Ona baktım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Benden ne istediğini bilmiyordum. Bana zarar mı verecekti? Öldürecek miydi? Neden? Colette yüzünden mi? Kafam sorularla dolmuştu.

Jefferies'in görmezden gelinmekten hoşlanmadığı belliydi, çünkü ayağa kalktı ve bantı sertçe çekerek ağzımdan kopardı. *Ah!* Sanırım gelecek ay, hatta bir daha asla dudaklarımın ağda yapmam gerekmeyecek.

Jefferies eğlenerek gülümserken, ben yanmış dudaklarımı ovuşturdum.

"Kusura bakma. Seni buraya getirirken uyanırsan bağırırsın diye yapmam gerekiyordu."

"Neredeyim?" diye sorabildim.

"Benim evimde. Rahatla, her şeyi ben hallederim. Harika bir ev sahibiyim."

"Neden buradayım?"

Jefferies içini çekti. "Bunu şimdiye kadar anlamışsındır, Eve. Sen çok zeki bir kızsın."

"Colette ile olan ilişkin yüzünden." "Bingo... ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir kısmı."

Devam etmesini bekledim. Ayağa kalktı ve öğretirken yaptığı gibi önümde volta atmaya başladı. Piç kurusu, dinleyicisini esir almış olmaktan zevk alıyordu.

"Colette bana Soren'le olanları ve ona fotoğrafları verdiğini anlattığında, işlerin bu noktaya geleceğini anlamıştım. Üvey kız kardeşim biraz kindar biridir."

Aklım durdu. "Üvey kız kardeşin mi? Colette senin üvey kız kardeşin mi?"

Jefferies başını salladı. "Evet, babam Colette beş yaşındayken annemi hamile bıraktı. Ama annemi hemen terk etmedi. Hayır, yıllarca sürüncemede bıraktı. Sonunda birlikte yaşamaya başladığımızda o yirmi, ben on beş yaşındaydık."

"Ve şimdi onunla bir ilişkin var..." aptalca bir şekilde işaret ettim.

"Hayır. Beni terk eden, kocasıyla yatan o. Bizim ilişkimiz, onun hayatındaki herkesten önce başladı, ama bunu kimse bilmiyor. Soren'in bir erkek kardeşi olduğunu bile bilmiyor."

Midem bulandı ve bunu bastırmak için çaba sarf ettim. "Yani sen onun ilkiydin."

Jefferies bu söz üzerine gözlerini kısarak bana baktı. "Onun için önemli olan tek kişi bendim."

Buna cevap veremedim. Jefferies bir kabus yaşamış ve kendisi de bir kabusa dönüşmüştü. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

"O da eğleniyor, ben de. Soren, o para için evlendi ve yıllardır ikimizi de çok rahat bir hayat sürmemizi sağladı. Ama sen ve Beckett Anderson her şeyi mahvettiniz. Karışmak, casusluk yapmak, gizlice dolaşmak, konuşmak... Eminim Soren'e gidip bize dair her şeyi anlatarak oynadığın küçük oyundan gurur duyuyordun. Beckett'in hayatını daha iyi hale getirebileceğini düşündün, değil mi?" Uzun adımlarla bana doğru geldi, sonra çömeldi ve yüzüme yaklaştı. "Ve başardın... ama düşündüğün gibi değil. Beckett sadece üvey annesini değil, küçük kız arkadaşını da kaybedecek."

Kemerinden uzun, kötü görünümlü bir bıçak çekti ve ucunu yüzümde gezdirdi. "Neden bu evde olduğun konusunda ise, oyunlarımı aceleye getirip kesintiye uğrama riskini almaktan bıktım. Kampüs devriyeleri ve iyi niyetli lanet olası oyunbozanlar, 'üniversiteli kızları avlayan bir avcı' arıyor..." Son kelimeleri parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi, bu kelimeleri son zamanlarda kampüsün her yerine asılan ve kız öğrencileri tehlikeye karşı uyarmak için *Herald* gazetesinde yayınlanan manşetten almıştı.

"Kampüste kızlara saldıran sensin," diye mırıldandım. Tabii ki, beni yakaladığı anda şüphelenmiştim, ama onaylayarak başını sallaması gerçekten korkutucuydu.

"Sana söyledim, ben kendi eğlencemi yaşıyorum, Colette de kendininkini."

"Neden şimdi işleri tırmandırıyorsun? Yakalanacağın belli iken nasıl Hade Harbor'da kalabiliyorsun?"

Tereddüt etti, karanlık bir köşeye bakarak daldı düşüncelere. "Çünkü eskiden yeterli olan artık yetmiyor. Sınıfta su şişesine uyuşturucu koyup, onu eve kadar takip edip uyurken onu becermek ve sonra onu bir kabus gördüğünü düşünerek bırakmak... Artık bu yetmiyor. Bağımlılığın özelliği budur. Erkek arkadaşın da sana bunu söyleyebilir. Her zaman daha fazlasını istersin." Yaklaşıp cildimi kokladı. "Daha önce kimseyi öldürmedim."

Bu korkunç söze cevap veremedi, kapı zili çaldı.

Jefferies kaşlarını çattı ve yukarı baktı, sonra ayağa kalktı ve bıçağını kemerine geri soktu. "Lanet olası Sonbahar Festivali. Merak etme, hemen dönerim Eve, sonra başlayabiliriz."

O, çürümüş ahşap merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolana kadar paniğimi bastırdım, sonra derin nefesler aldım. Hiperventilasyon yapıyordum. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa bayılacaktım. Panik halindeki ciğerlerime küflü bodrum havasını çekiyordum. Beni ağlatmak isteyen sadece durum değildi. Kafamda ortaya çıkan bir dizi gerçek vardı.

Hayatım boyunca ait olmak istemiştim, kendi hayatımın eksik olduğunu düşünüyordum. Şimdi, bu bodrumdan asla çıkamayabileceğimin çok gerçek bir olasılığıyla karşı karşıya kaldığımda, bu ne kadar aptalca geliyordu. Kimse beni aramıyordu. Annem Lily'de kaldığımı sanıyordu. Lily ise çalıştığımı ve sonra annemin evine gittiğimi sanıyordu. Akşam için planlarım belirsizdi. Kampüste kadın öğrencileri uyaran broşürlerde yazan en bariz hataları yapmışım.

Hayatımda hiçbir şey eksik değildi. Annem, Asher, Lily ve ailesi vardı. Bir bakıma Buz Tanrılarım vardı ve Beckett vardı. Ait olduğum adam.

Aramızdaki bu anlamsız çekişmeyi bırakıp içeri girip onu bekleseydim, her şey farklı olurdu. Küçük bir öfkenin doğru olanın önüne geçmesine izin verdim. Bana altın avcısı demişti. Ne olmuş yani? Ben ona yıllar boyunca çok daha kötüsünü söylemişim. Öyle olmadığımı biliyordum ve Beckett de öyle olmadığımı bildiğini itiraf etmişti. Önemli olan da buydu.

Seviliyordum. Bir yere aidiyet *hissedi*yordum, sadece bunu görecekt kadar kördüm. Ama artık görebiliyordum. Gerçekten görebiliyordum.

Beckett'e kendim hakkında fark ettiğim şeyi yüzüne söyleme şansım olsaydı, beni hiçbir şey durduramazdı.

Ama önce, bir daha asla yapamayacak hale gelmeden buradan çıkmam gerekiyordu.

Jefferies birkaç dakika sonra merdivenlerden aşağı indi. Sonbahar Festivali ziyaretçilerini kovmak hiç de uzun sürmemişti. Küçük çocukları olan çoğu aile, yerel festivali mini bir Cadılar Bayramı olarak görüyor ve çocuklarıyla kapı kapı dolaşıyordu. Tek fark, ikramların hasat temalı olması gerektiği, örneğin şekerli elma ve patlamış mısır gibi. Jefferies'in ailelere ne dağıttığını hiç bilmiyordum.

"Bu lanet olası kasaba, sevimli gelenekleri ve şımarık orta sınıf üstünlüğüyle. Dayanamıyorum artık. O aptallar, bu lüks cehennemde ipleri kimin elinde tuttuğunu bilmiyorlar."

"Neden bahsediyorsun?"

Jefferies, sanki orada olduğumu unutmuş gibi başını bana doğru çevirdi. Adam ders vermekten hoşlanıyordu. Belki doğru davranırsam, bana Hade Harbor'ın tarihini anlatmasını sağlayabilirdim ve zaman kazanabilirdim. Denemeye değirdi. Adam kendi sesini duymayı seviyordu.

"Hade Harbor'da gerçek güç Soren Anderson gibi zengin pisliklerde değil. Ailemin kökleri kuruculara kadar uzanıyor. Biz aynı değiliz. Sen anlayamazsın. *In tenebris prosperamus*."

Latince cümle, bir kıymık gibi zihnime saplandı ve merakımı uyandırdı, ama şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu. Jefferies'in dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Deneyin," diye itiraz ettim.

Jefferies'in dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, ben de öyle yapmayı planlıyorum. Neden başlamıyoruz?"

Kemerinden bıçağı tekrar çekti ve dikkatini dağıtmak için söylediğim sözler dudaklarımda kaldı.

Bıçakla yaklaşp bıçağı yanağıma dayadı. Gözleri benimkilere dikildi. Orada korku görmek istiyordu. Sapıkça bir şekilde, ona bir saniye bile korku göstermeye kararlıydim. Onun hastalıklı eğlencesini ne pahasına olursa olsun mahvedecektim.

Bıçağı boğazımdan, köprücük kemiğimden ve göğüs kemiğimden aşağıya, garson üniformamın en üst düğmesine kadar indirdi. 1950'lerin sevimli pin-up tarzında, hala gerçek düğmeleri olan bir üniformaydı. Bıçağı ilk düğmenin altına soktu ve kesti. Düğme karanlıkta bir yere düştü.

"Bir tane gitti..." dedi Jefferies yumuşak bir sesle.

Onu duymazdan gelmeye çalıştım. Şu anda karşı koyamazdım. Ellerim ve ayaklarım çok iyi bağlanmıştı. O yukarı çıktığında elimden geldiğince sertçe denemiştım. Tek seçeneğim, beni kesip serbest bırakana kadar beklemektı. Bana tecavüz edecekti, en azından bacaklarımı serbest bırakmak zorunda kalacaktı. Beklemeliydim.

Nefesimi kontrol etmeye odaklandım. O bir düğmeyi daha keserken nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Gömlek göğsümün etrafında gevşedi ve beyaz dantelle kaplı göğüslerimin üst kısmı ortaya çıktı.

"Şimdi ilginçleşiyor, değil mi Eve?" dedi Jefferies.

Yüzüne odaklandım, onu ilk kez gerçekten gördüm. Sınıftaki bazı kızlar onu yakışıklı buluyordu, ama ben hiç öyle düşünmemiştim. Şimdi onu yakından gördüğümde, haklı olduğumu anladım. Sakalı düzgündü, dişleri düzgündü, ama gözleri çirkindi. Gözleri, yaralı ruhunu ortaya çıkarıyordu ve daha çirkin bir şey görmemişim. Bu onu iğrenç yapıyordu.

"Hadi Eve. Bir şey söylemezsen eğlenceli olmuyor," diye kışkırttı ve bıçağı göğsümün eğimine bastırdı. "Senden ses çıkarmayı başarabilir miyim, bir deneyim mi?"

Tam o sırada, kapının zili yine boğuk bir şekilde çaldı.

"Orospu çocuğı!" Jefferies öfkeyle ayağı kalktı ve saçlarını geriye attı. Uzun bir süre bana baktı. "Siktir et. Açmıyorum."

Kapı zili tekrar çaldı ve sert bir vuruş sesi duyuldu.

"Seni bulamazlarsa arkaya bakarlar belki," dedim ve gözlerimi pencereleere çevirdim.

Jefferies somurtarak döndü ve yukarı çıktı. Yine bodrumda yalnız kaldığımda titreyerek nefes verdim. *Siktir*. Ne yapacaktım? Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Beckett'i beklemeliydim. Beni eve bırakmasına izin vermeliydim. O gece özrünü kabul etmeliydim, gururlanmamalıydim. Onu affetmek istemiştim, ama lanet olası gururum buna engel olmuştu. Her şeyi hep zor yoldan yapmam gerekiyordu.

Sessiz bir tıkırtı, hıçkırarak ağlamaya başlamamı engelledi. Jefferies çoktan dönmüş müydü?

Gözyaşlarımı bastırdım ve tıkırtıların geldiği yeri görmek için elimden geldiğince döndüm.

Kalbim boğazıma kadar çıktı. Pencerede, pencerenin yanında çömelmiş ve içeriye bakan karanlık bir gölge vardı. Camın üzerine korkunç beyaz bir maske bastırılmıştı. Neredeyse çılgılık atacaktım ama kendimi tuttum. Karanlık şekil camı iterek açmaya çalışıyordu. İşe yaramayacağını anlayınca ayağa kalktı.

Hayır! Gitme!

Ama gitmiyorlardı. Bunun yerine, karanlık bir malzemeye sarılmış bir yumruk cama çarptı ve boğuk bir ses çıkardı. Bir kez, sonra bir kez daha ve cam içe doğru düştü, toprak zemine çarparak yumuşak bir ses çıkardı.

Kol deliğın içine girip kalan camları temizledi ve zar zor geçilebilecek bir boşluk açtı. Bir sonraki anda, karanlık şekil kendini açık pencere çerçevesinden aşağı indirdi ve bir elini pencere pervazına dayayarak tüm vücut ağırlığını destekledi.

O kadar güçlü tek bir kişi tanıyordum.

Kalbimde umut yeşerdi ve iri, uzun boylu adam yere düşerken gözlerimi ondan ayıramadım. Düzünce, haklı olduğumu anladım. Gözlerim kapalıyken bile Beckett'i tanıyabilirdim.

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü, beyaz hokey maskesi kostümü artık korkutucu değildi ve bana uzandı.

Maskeyi yukarı itti ve yanıma yere çöktü. "Evie, Tanrım, iyi misin? Canımı acıttı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Yani, henüz değil. Fall Fest'teki çocuklar sürekli onu engelliyor."

"Evet, şu anda orada oldukça ısrarcı olanlar var." Kol ve bacaklarımı sandalyeden çözmeye başladı.

"Kim?"

"Marcus ve Cayden. Onu oyalamaya çalışıyorlar."

Bodrum penceresine baktım. "Oradan çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Merak etme, oradan çıkmayacağız. Ön kapıdan çıkacağız. Sayıca üstünüz, Cinderella."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

Ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarım o kadar uyuşmuştu ki neredeyse düşüyordum. Beckett hemen beni yakaladı ve göğsüne çekerek kollarıyla sardı. Derin bir nefes alırken göğsü genişledi.

"Bir saniyeye ihtiyacım var, Tiny. Senin iyi olduğunu anlamak için bir saniye."

Göğsüne başımı salladım. Benim de bir dakikaya ihtiyacım vardı. Artık yalnız olmadığımı anlamak için bir dakikaya. Beckett beni bulmuştu. Beni aramış ve bulmuştu.

Göğüslerimizi birbirine bastırarak ne kadar süre orada durduğumuzu bilmiyordum. Söylemek istediğim şeyler içimde taşıyordu ama o an uygun bir zaman değildi. O anda kendime söz verdim, buradan çıktığımızda aptalca bir kavga ve yanlış anlaşılma yüzünden daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Hayat çok kısa ve öngörülemezdi.

"Gidelim. Onu sonsuza kadar oyalamazlar."

Beckett elimi tuttu ve yavaşça yukarı çıktık. Merdivenler gıcırdayordu ama bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Yukarıda, Beckett beni arkasına itti ve karanlık koridora ilk adımını attı. Sessizlik hakimdi, sadece evin önünden gelen yumuşak sesler duyuluyordu. Beckett maskesini aşağı indirdi. Jason kostümü giymişti ve hokey sopasını taşıyordu. Arka tarafta bodruma açılan bir pencere olmasaydı, kapıyı çalmak için kullandığı bir maske olduğunu düşündüm. Onun arkasına geçtim ve seslerin geldiği ön kapıya doğru yürüdük.

Yolda mutfaktan geçmek zorunda kaldık. Kahve makinesinin kırmızı ışığı dışında karanlıktı ve taze kahvenin kokusu, aşırı miktarda çamaşır suyu kokusuyla karışarak midemi bulandırdı. Kim mutfağında bu kadar çamaşır suyu kullanır ki? Bir şey mi sterilize ediyordu? Başım dönüyordu. Ayrıca, taze demlenmiş kahve de gözümünden kaçmadı. Profesör Jefferies geç saatlere kadar çalışmayı planlıyor ve enerji toplamaya ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu. Sonuçta, bodrumunda bir kızı tecavüz edip öldürmek yorucu bir işti.

Koridorda bir virajı döndükten sonra ön kapıyı görebiliyordum. Dışarıda iki zombi hokey oyuncusu daha durmuş, kapının eşiğinde sabırsız görünüyordu Jefferies ile sohbet ediyorlardı.

"Eğer hepsi bu kadar ise, sizi göndereyim," dedi ve geri adım atarak kapıyı kapatmaya çalıştı.

Cayden'in ayağı kapıyı kapatmasını engelledi.

"Tabii, Profesör. Arkadaşlarımızı da alıp gideceğiz," dedi.

Jefferies şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Hangi arkadaşlarınız?" "Biz," diye homurdandı Beckett.

Jefferies dönüp bizi gördü. Jefferies yakalandığını fark edince zaman bir an için yavaşladı. Aniden öne atıldı ve Marcus'un ona ulaşmaya çalışmasını engelledi. Gözleri koridorun ortasındaki bir kapıya odaklanmış halde bize doğru koştu. Bizi atlatacak mıydı?

Beckett onu durdurmak için harekete geçti. Jefferies, Beckett'in ulaşabileceği mesafeye gelene kadar bekledi, sonra kapıdan uzaklaşarak savunmacıya çarptı ve onu duvara doğru itti. Durdular.

"Dikkatli olun! Bıçağı var!" diye bağırdım, zihnim korkuyla dolmuştu.

Salon sert nefes alma sesleriyle doluydu. Beckett aşağıya bakarak Jefferies'in gözlerine dikti. İkisi orada hareketsiz bir şekilde kilitlenmişlerdi.

Gözlerim Jefferies'in kolunun izini takip etti. Bir kolu duvara dayalıydı, ama Beckett'i nasıl tutuyordu? Onun ne kadar güçlü olduğunu bizzat biliyordum.

Sonra gördüm. Kırmızı sıvı yere damlıyordu. Jefferies, kemerindeki bıçakla Beckett'i bıçaklamıştı. Sevdığım adamın vücuduna bıçağı saplamıştı.

Düşünmedim. Sadece harekete geçtim.

Mutfağa koştum ve görebildiğim tek silahı aldım, sonra salona geri koştum. Cayden ve Marcus hala ne olduğunu anlamamışlardı. Jefferies açıkça sayıca azdı. Her şey bitmişti. Beckett'in yaralandığını bilmiyorlardı.

Yaklaştıkça, fısıltıyla konuşmalarının sonunu duyabildim.

"...sen gerçekten bana ve ona karşı kazanabileceğini mi sandın?" Jefferies deli gibi sıırıyordu. Yakalandığı için artık normalmiş gibi davranmayı bırakmıştı.

"Sen sadece aptal bir çocuksun. Colette ve benim neler yaşadığımızı bilmiyorsun. Bizim gibi bir geçmişin iki insanı nasıl birbirine bağlayıp güçlendirebileceğini, bizim gibi bir kanın insanı nasıl güçlü yapabileceğini bilmiyorsun."

Beckett, küçük adama dikkatle bakarak güldü. "Kan ya da güç umurumda değil... Benim umurumda olan şey özgürlük, yakında sahip olamayacağın bir şey. Ve bil diye söylüyorum, sen ve o diye bir şey yok dostum... O öldü. Onun ölümünü kendi gözlerimle gördüm... Ve çok eğleneliydi."

"Yalancı!" diye bağırdı Jefferies.

Ona ulaştım. Beckett beni gördü ve başını çevirerek sertçe salladı, maskesi yerine düştü.

Jefferies'in kafasının yan tarafına kahve fincanıyla vurdum. Çarpmanın etkisiyle cam kafatasına parçalandı ve sıcak sıvı yüzüne ve boynuna sıçradı. Yanık kokusu havayı doldurdu. Beckett hokey maskesi ve kalın yastıklarıyla korunuyordu.

Jefferies ığlık attı ve geriye sendeledi. Beckett'ten uzaklaşır uzaklaşmaz Marcus ve Cayden zerine atladılar, onu sertçe yere tekmelediler ve silahını aldılar.

Beckett kollarıyla beni sardı ve kendine çekti. "İyi misin?"

"Ne? *Sen* iyi misin? Seni bıakladı." Ondan uzaklaştım ve kan olup olmadığını kontrol ettim.

Hokey formasının sağ alt köşesinde kırmızı bir leke vardı. "Bu mu? nemli değil."

"Hiçbir şey! Kanaman var!"

Beckett sadece güldü ve bıçak yarasını tamamen önemsemedi.

"Ambulans ağırmalısın."

"Hayır, gerek yok. Sadece buna ihtiyaım var," diye mırıldandı ve beni göğsüne çekerek yüzünü boynumla omzumun arasındaki boşluğa yerleştirdi. Cildime derin bir nefes aldı. "İhtiyacım olan şey bu."

"Sen delisin," diye mırıldandım ama yine de elimden geldiğince ona sarıldım.

"Seni hastaneye götürmeliyiz. Yaralanmışsın."

"Beni merak etme. Sen gvendeysen... bana hiçbir şey yapamazlar." Eli saçlarımı okşadı. "Benim Achilles topuğum sensin... sen gvendeysen, ben kurşun geirmezim." Eli saçlarımı okşadı. "Styx'te yıkandım, hatırladın mı? Sen yanımda olduğun sürece yenilmezim."

Beckett

BİR AY SONRA

Midtown'daki lüks bir butikte kadife şezlongda oturmuş Eve'in çıkmasını bekliyordum. Hellions maçı için New York'taydık ve küçük Cinderella'mı bir gün erken gelmeye ikna etmişim. Peri anne rolünü oynamak istiyordum ve kız arkadaşımı ikna etmek neredeyse imkansız olsa da bunu yapmaya kararlıydım.

Sonunda onu lokantadaki işinden ayrılmaya ikna etmişim. Maaşı berbat ve sürekli yorgundu. The Dunes'daki işinden ayrılmayı kesin olarak reddetmişti. Evie bağımsızlığını seviyordu. Onunla vakit geçirmek için vardiyaları sırasında müşteri olarak yetinmek ve ona tepeden bakmaya cüret eden zengin yaşlı adamlara dik dik bakmak zorundaydım. Bildiğim kadarıyla, babam Eve Martino'nun oğluyla çıktığını duyurduğundan beri böyle bir şey olmamıştı. Babamın dalkavuk arkadaşları, yakın zamanda dul kalan Soren Anderson'a karşı gelmeye cesaret edemezdi.

Melly Martino ile tanıştığımda babam da oradaydı ve ona Hade Harbor'da satın aldığım evin tapusunu verdi.

İlk başta reddetmişti. Elbette reddetmişti, çünkü elma ağacından uzağa düşmez ve Martino kadınları güçlü, bağımsız ve son derece gururludur.

Eve ve Asher'ın yıllar boyunca defalarca hayatımı kurtardığını anlattım. Kafamdaki korkunç düşüncelere rağmen yaşamaya devam etmem için bir neden vermişlerdi.

Babam araya girene kadar hala reddetmeye niyetliydi.

"Bana oğlumu geri verdiniz, Bayan Martino... bunu sizin için yapmamıza izin verin."

Soren'in gözlerindeki samimiyeti görmüş olmalıydı, çünkü o sözlerden sonra kabul etti. Bu jest karşısında biraz şaşkın, şaşkın ve inanamayan bir ifadeyle anahtarları ve tapuyu aldı. Bunun sadece başlangıç olduğunu bilmiyordu. Eve ve ben evlendiğimizde, Martino ailesinden hiç kimse bir daha hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaktı. Bunu sağlamak benim görevim olacaktı.

Soyunma odasının ağır zümrüt rengi perdesi kıpırdadı ve Eve'in yüzü aralıkta belirdi.

"Çık da bakayım," diye şakacı bir şekilde istedim. Onun sadece birkaç adım ötede, kıyafetlerini çıkardığını düşünmek beni tahrik etti. Penisim kotumun fermuarını bastırıyordu ve bizi rahatsız edecek kimsenin olmamasına sevindim.

"Bu..."

"Şu anda 'çok fazla' dersen, seni dizimin üstüne yatırırım," diye uyardım, bu fikri şimdiden zevkle hayal ederek.

Eve bana öfkeyle baktı. "Evet! Çok fazla," diye başladı ve ben uzanıp onu perdenin arkasından çekince çığlık attı. Dizlerimin üzerine düştü, bir an hareket edemeyecek kadar şaşkındı, sonra kıvranmaya başladı.

"Biri görecekt!"

"Hayır, görmezler. Herkesi gönderdim," diye mırıldandım ve eteğini uyluklarına kadar çekerek Fransız danteli ile kaplı mükemmel, yuvarlak kalçalarının manzarasının tadını çıkardım.

"Herkesi nasıl gönderdin?"

"Zor değil. Mağazadaki her şeyi senin bedeninde aldım... Bu sana en az bir saatlik mahremiyet sağlar," diye sııttım.

O dönüp oturdu, koyu renk gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beckett," diye başladı. "Evie."

"Beni şımartmayı bırakmalısın," diye mırıldandı.

"Ah, Sindirella, daha yeni başladım."

Sadece yüzeysel bir yaraydı, ama yine de koçun kolunu bükerek New York Empire Blades'e karşı oynamama izin vermesi için uğraşmam gerekti.

Buzun üzerine yeni bir adam olarak çıktım. Isınırken, Ice Girls'ün Maine taraftarlarını coşturmasını izledim. Eve'in kıyafetinin arkasında, tam olması gereken yere benim numaram dikilmişti. Artık tek ihtiyacım olan, parmağında o Cinderella yüzüğüydü, böylece herkes kalbimde zaten bildiğim şeyi öğrenebilirdi.

Eve Martino benimdi ve kimse aramıza giremezdi.

Buzun üzerinde daireler çizerek seyircilerin dikkatini çekip el salladım. Asher, Koç Williams'ın arkasında oturuyordu ve ikisi takımların ısınmasını izlerken sohbet ediyorlardı. Tahminim doğru çıkmıştı, Koç Asher'ın Hade Harbor'a geri dönmesine çok sevinmişti. Ancak Asher sezonun geri kalanında oynayamayacaktı. Bu benim için sorun değildi. Yeni sağ kanat oyuncusu Chase, sonunda fena değilmiş. Onun ve Tyler'ın takım arkadaşlarım olmasına alışmaya başlamıştım.

Buz pistini gören locaya baktım. Babam oradaydı. Son zamanlarda daha sık konuşuyorduk ve bu akşam beni izlemeye gelmişti. Yavaş da olsa ilerliyordu.

Maç başladı ve kendimi Eve'den uzak tutmaya zorladım. Konsantre olmam gerekiyordu. Elbette bu sezon kazanamayacaktık, ama bu savaşımadan pes edeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Kazanacak daha çok sezon vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, hepsini iple çekiyordum. Umut bağımlılık yapıyordu ve ben bağımlı olmuştum. Sonsuz gecenin içinden sızan bir ışık. Bu, kendim için hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Blades'in forveti kaleye doğru ilerliyordu. Onu durdurmak için araya girdim ve onu yolundan saptırdım, puck aramızdan geçip Cayden'in yoluna doğru fırladı. O da ters yönde buzun üzerinde hızla ilerledi. Kontrol etmeme gerek yoktu

Yeşil-siyahlı taraftarların tezahüratı bunu doğrulamaya yetmişti.

Oyun devam etti, puck Chase'deydi ve ben onu tahtaya çarpmaması için güçlü bir kanadı engelledim ve darbeyi kendim aldım. Nefesim kesildi ve yanım ağrıyordu. Kendimi toparladım. Jefferies'in küçük bıçağı, koruyucumu zar zor geçmişti. Bu beni durduramazdı.

Chase golü attı ve Hellions, maçın ilk beş dakikasında iki gol öne geçti.

"İşte bunu diyordum!" Chase Williams koçun koltuğundan bağırdı ve Asher'a yumruklarını çarpıştırdı.

Dört Ice Gods'un tekrar aynı sahada olması çok iyi hissettiriyordu. Artık okulu ve buz pistini biz yönetecektik. Sabırsızlanıyordum.

Her anında orada olacaktım, kız arkadaşım yanımda. Daha sonra ceza kutusuna gönderildiğimde gözlerimi ondan ayıramadım.

"Demek böyle olacak?" Chase bana bakıyordu.

İkimiz de aynı anda yedek kulübesindeydik. O kirli oynamayı severdi ve ben de bu özelliğini takdir ederdim. Ben de öyle yapardım.

"Ne gibi?" diye merak ettim.

"Sen ve o. Sikişmekten daha fazlası mı?"

Ona bir bakış attım ki, gülmekten kendini alamadı. "Onun hakkında bir kez daha '*sikişmek*' kelimesini kullanırsan, yemin ederim bu stadyumdan çıkamazsın. Belki bir daha yürüyemezsin bile."

Chase yine güldü ve ellerini kaldırdı. "O kadar ötesinde olduğunu bilmiyordum... Yani o senin kız arkadaşın mı?"

Kız arkadaş mı? Eve'in benim için ifade ettiği her şeyi ifade edecek bir kelime yoktu. Ruh ikizi, karanlıkta bir ışık, yaşamak için bir neden gibi şeyleri ne diyebilirsin ki?

"O benim, nokta. Bugün, yarın ve ondan sonraki her gün. Nefes aldığım sürece asla ayrılmayacağız. Bu sana yeterince açık mı?"

Chase bana gözlerini kırptı ve sonra sırtıttı. "Kahretsin, dostum. On dokuz yaşında olmasaydın, o kızla evleneceğini söylediğini sanırdım."

"Oh, söyledim."

Sonra ceza zamanlayıcısı bana başını salladı ve ben tekrar buzun üzerine çıktım.

Maçtan sonra, kapıda imza almak için bekleyen birkaç hayran vardı.

"Beckett!" Marcus bana seslendi ve eliyle beni çağırdı.

O ve Cayden küçük bir çocuğun formasına imza atmışlar ve beni bekliyorlardı. Onların yönüne doğru kayarak gittim. Çocuk, Hellions oyuncusuna hayran hayran bakıyordu.

Elini çocuğun ince omzuna koydu. Elinde derin dövmeleler vardı. Bakışlarım deri kolunu takip ederek çocuğun arkasında koruyucu bir şekilde duran adama kaydı.

Onların hemen önünde durdum, yüzümden tanıyormuş olduğumu belli etmemeye çalıştım ama başaramadım. Çocuğun arkasında duran adamı tanıyordum. Onu asla unutmuyacaktım. Cayden'in eski üvey babasıyla olan sorunlarından kurtulduğu karanlık bir gecede tanışmıştık.

Adını bile hatırlıyordum. Nikolai.

Unutulacak türden bir adam değildi.

"Senin de imzanı alabilir miyim? Bütün Buz Tanrılarımızın imzasını istiyorum," dedi çocuk, bana gülümseyerek, arkasında duran en tehlikeli adamın kim olduğunu bilmeden. "Baba, kalemi alabilir miyim?"

"*Kaneechna*, Leo. Al." Nikolai ona kalıcı bir kalem uzattı. Çocuk

heyecanla kıvranırken formaya imzamızı attık.

"Seni tekrar görmek güzel, Beckett Anderson," dedi Nikolai, derin sesinde Rus aksanı duyuluyordu.

"Seni de görmek güzel," dedim ve Cayden'a baktım.

O ve Marcus, adamı her an patlayabilecek bir bomba gibi izliyorlardı.

"Oğlum Hellions'ın büyük bir hayranı. Asher Martino'nun takıma geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyor."

"Biz New York'ta yaşamıyoruz, sizin gibi Hade Harbor'da yaşıyoruz! Annem eskiden sizin resim öğretmeninizdi. Bu yıl tüm maçlara gideceğiz!" Leo konuşmaya devam etti, sonra sıra boyunca ileride bariyerin üzerine eğilmiş, bazı hayranlarla konuşan Tyler'ı gördü. "Hemen dönerim!" diyerek koşarak uzaklaştı.

Babası onu izledi. "Sen ve arkadaşlarının geçenlerde kasabada çöp topladığınızı duydum," dedi, sohbet ediyormuş gibi. Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Başımı salladım. Profesör Jefferies'ten bahsediyor olmalıydı.

Nikolai onaylayarak başını salladı. "Aferin. Kurbanların ücretsiz avukatlara ihtiyacı olursa, iyi birini tanıyorum." Cebinden minimalist bir kartvizit çıkardı. Kartın bir yüzünde sadece bir isim, diğer yüzünde ise bir cep telefonu numarası yazıyordu.

Ronan Black, Avukat.

"Hade Harbor'ı aile dostu bir yer olarak korumalıyız. Burası çocuk yetiştirmek için güzel bir yer. Kimsenin bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim."

Nikolai'nin sözlerini açıkça bir tehdit olarak algıladım.

"Şimdi, oğlumu amcasının evine götürmeliyim, yoksa o forma daha fazla kirlenmeden." Geri adım attı ve bize bir kez daha baktı. "İyi oynayın çocuklar. Sizi izleyeceğim."

Eve

MAÇTAN SONRA, kızlara Hellions'un oteldeki after party'de buluşacağımıza söz verdim. Duş için sıranın sonuna geldim ve saçımı kurutana kadar soyunma odasında tek başıma kalmıştım.

Giysilerimi yavaşça değiştirdim. Biraz kısa olan koyu kırmızı bir süveter elbise giydim ve üşümek için üzerine rahat bir krem rengi örgü külotlu çorap giydim. Botlarımı, ceketimi ve şapkamı taktıktan sonra hazırdım. Sırt çantamı omzuma attım ve patenlerimi bağcıklarından tuttum.

Soyunma odasının dışında kimse yoktu. Herkes partiye gitmek için can atıyordu. Kış tatili öncesi son maçtı ve herkesin morali yüksekti.

Loş ışıklı koridorlardan geçerek buz pistine çıktım. Kenardan dolaşırken, Zamboni'nin işini bitirdiğini ve ışıkların çoğunun kapatıldığını fark ettim. Bakım personeli bile buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Gün boyu yoğun kar yağmıştı ve uzaklarda oturanların hava daha da kötüleşmeden eve gitmek istemeleri gayet mantıklıydı. Buz pistinde hava sıcaktı, bir saat önce buraya sıkışmış olan tüm insanların enerjisi ve ıssısı hâlâ hissediliyordu. Karın güzelliğinden emin olmama rağmen, dışarı çıkmak istemiyordum. New York şehri, beyazla kaplıydı.

Tribün merdivenlerinin en altına varmıştım ki, o sesi duydum. Birinin paten kayarken çıkardığı yumuşak ses.

Buz pistini görmek için arkamı döndüm.

Yeni yenilenmiş buzun üzerinde kayan bir siluet vardı. O hareket tarzını her yerde tanırdım.

Dönüp pistin yönüne doğru yürüdüm.

Baştan aşağı siyah giyinmişti ve hızlı yaklaşışında beni heyecanlandıran yırtıcı bir zarafet vardı. Hâlâ tanıdığım en tehlikeli adamdı ve bu unvanını asla kaybetmeyeceğini düşünüyordum. Güçlü, zengin ve istediği şeyi elde etmek için sonuna kadar giden Beckett Anderson'a, bir şeye kafasını taktığında karşı çıkabilecek çok az kişi vardı.

"Merhaba, Tiny."

"Hâlâ burada olman gerekiyor mu?"

"Bu kıyafetle bu kadar sevimli g r nmen gerekiyor mu?" Beni baştan aşağı süzerek açıkça niyetini belli etti.

Her yerim yanıyordu.

"Partiye gitmemiz gerek," diye hatırlattım. "Orada buluşacağımızı sanıyordum."

"Seni karlı, yabancı bir şehirde tek başına yürümeye bırakacağımı mı sandın?" Buzdan indi ve patenlerini kalın tabanlı botlarla değiştirdi. İşini bitirip doğrulduğunda, gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Az önce yaptığın o seksi dans gösterisinden sonra, yarattığın sorunu halletmeden seni partiye bırakacağımı mı sandın?" diye sordu.

Heyecanla sinirlerim gerildi. "Ne sorunu?"

"Senin kardeşinin ve babamın önünde dans ederken, en iyi halimi göstermeye çalışırken, hayatımda gördüğüm en sert sakin benim olması sorunu."

Onun siyah kot pantolonuna bakmadan edemedim. Uzaktan bile sakinin sert hatlarını görebiliyordum. Beckett'in sikini

ve bu kadar sertken, lanet olası bir çadır direği gibiydi. "Ama bu bir saat önceydi," diye alay ettim.

"Aynen öyle. Bu noktada neredeyse tıbbi bir acil durum," diye homurdandı ve bana doğru bir adım attı.

"Bana bu senin sorunun gibi geldi," dedim, sıcak yüzümde bir gülümseme yayıldı.

O güldü. "Ben bunu *senin* problemin yapıyorum. Sen o küçük üniformayla dans etmek için ilk kez buz pistine çıktığından beri seni buz pistinde sikmek için can atıyorum. Sonunda burayı kendimize ayırdığımıza göre, bu gece o gece."

"Öyle mi?" Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Beckett beni hafifçe eğlenerek izledi.

"Önce beni yakalaman lazım." Bunun üzerine, topuklarımı döndürdüm ve koşmaya başladım.

O da peşimden koştu, ağır botlarının sesleri arkamdaki merdivenlere çarpıyordu. Tribünlerden birinden aşağı indim ve diğer ucundaki merdivenlerden aşağı koştum. Beckett peşimden geldi. Kovalamacanın heyecanıla heyecanlı bir kahkaha attım. Aramızda her zaman fazlasıyla rekabet vardı, ama böyle bir oyun bunu zirveye çıkardı.

Pistin kenarında koştum ve Beckett yönünü değiştirerek önümü kesti. Geri döndüm ve kendi ayaklarıma takılıp neredeyse düşüyordum. Yaklaştığını hissedince, buzun üzerine çıkmaya karar verdim.

Tüm ağırlığımı yere verdiğim anda neredeyse kayıyordum. Biraz kayarak, dengemi sağlamak için kollarımı sallayarak, kapıda beliren Beckett'ten uzaklaştım. O, benim yaşadığım denge sorunlarının hiçbirini yaşamadan buzun üzerine çıktı. Topuklu bot giymemesi kesinlikle onun lehineydi.

"Vazgeçiyor musun,

ufaklık?" "Asla."

"Yakalandın galiba." Sırıttı. "Tam istediğin gibi."

Kendinden emin adımlarla bana doğru yürüdü. Daha hızlı hareket etmeye çalıştım ve neredeyse düşüyordum, kahkaham boş pistte yankılandı.

"Düşüp kendini incitirsen, mutlu olmam, Sindirella. O popo benim ve sadece ben onu morartabilirim."

"Hayal kur, Anderson." O yaklaşırken geri çekildim.

Beklenmedik bir anda üzerime atıldı ve kolumu yakaladı, beni kendine doğru çekti.

"Yakaladım," diye mırıldandı, kolunu belime dolayarak beni sert göğsüne sıkıştırdı. Beni tutuyordu, bu yüzden artık düşme tehlikesi yoktu.

"Şimdi soru şu, seninle ne yapacağım?" "Beni partiye götürecek misin?"

"Bu retorik bir soruydu, Evie. Seninle ve bana verdiğin bu sorunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

Elimi aramızdan çekip kot pantolonunun üzerinden onu avuçladım. "Ne, bu sorun mu?"

Bir homurtuyla belinden eğildi ve beni omzuna attı. "Hey!" diye itiraz ettim ve onun sıkı tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Buzun üzerinde yürüyerek oyuncuların bankına doğru gitti.

"Hey, hiçbir şey," diye homurdandı ve süveter elbisenin içinden hissedilecek kadar sertçe kıcıma vurdu. "Kaderin belli oldu."

Donmuş yüzeyden indiğimizde, beni bankın önündeki minderlerin üzerine indirdi. Vücudumun kıvrımları onun aletine sürtünerek yavaşça aşağı kaydım. Beni sertçe öptü, sahiplenme dolu bir hareketle çenemi kavradı ve tam da istediğim şeyi verdi. Bu adama ait olma hissi.

Nefesim kesilip ona doğru sallanmaya başladığımda, alt dudağımı ısırды ve çekildi, gözleri açgözlüydü.

"Arkanı dön ve tutun," diye sertçe talimat verdi ve beni döndürmeye yardım etti.

Ne yapmaya çalıştığını merak edecek zamanım bile olmadı. Bankın önündeki korkuluğa tutundum, o da beni eğip elbiseyi yukarı çekti.

"Beck!" Kalbim heyecandan deli gibi atıyordu.

Tek bir hareketle taytımı ve külotumu aşağı çekti. Dizlerimin hemen üstüne bırakarak bacaklarımı hareket edemeyecek şekilde sıkıştırdı.

"Biri gelebilir," diye mırıldandım.

Arkamda eğilmiş, sıcak nefesi kıçımı okşuyordu. Parmakları her iki yanaklarıma gömüldü, onları ayırdı ve kıçımın tüm uzunluğuna baktı. Ona ve buz pistinden geçebilecek herkese tamamen açık durumdaydım. Açığa çıkmanın ve yakalanma ihtimalinin verdiği heyecanla ıslanmam çok utanç vericiydi.

"Cesaret edemezler," diye fısıldadı, dilini kıç deliğinden klitorisime kadar yaladı ve girişime ulaştığında içime girdi.

Titredim, dayanamayacak kadar tahrik olmuşum.

"Çok ıslaksın Evie. Takip edilip sikilmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Sadece senin tarafından," diye mırıldandım.

Parmağını yarık boyunca aşağı doğru okşadı. Dili büzülmüş deliğimin etrafında daireler çiziyordu, parmakları içime bastırıyordu, ıslaklık iç bacaklarımdan aşağı akıyordu. Garip ama inanılmaz bir duyguydu.

"Aferin kızım. Sadece benim tarafımdan, bugün, yarın ve sonsuza kadar."

Sonra ayağa kalktı ve kemerinin tokası çıkarken çıkardığı ses beni daha da ateşledi.

"Sıkı tutun," diye uyardı ve sikini yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı sürttü.

Yarıkma tükürdü, sikinin içeri gireceği yere sıçrayan sıcak ıslaklık dizlerimi titretti. Sonra içeri girmeye başladı. Benim

Kızlık deliğim onu almakta çok daha iyi hale gelmişti, ama yine de bazen beni ikiye bölüp paralayacakmış gibi hissediyordum.

"Siktir," diye tısladı ve içime derinlemesine girdi. Amım onu sıkıca kavradı, onun büyüklüğünü kabul etmekte zorlanıyordu. "Aferin Evie, bana alış."

Parmağıyla kık deliğimi okşadı, narin dokunuşu beni inlemeye ve ona doğru itmeye zorladı, daha fazla ıslaklık onu kapladı, her şey sanki yağa batırılmış gibi kayıyor ve kayıyordu.

"O mükemmel amcığına al beni ve eldiven gibi sıkı sıkı sar, ufaklık." Diğer eli saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekti, tam da sevdiğim gibi. "Benim mükemmel, küçük uslu kızım." Sözlerini itişleriyle senkronize etti. "Aşkım. Tek aşkım."

Boşalacaktım, tutamıyordum. Aı mükemmeldi, yakalanma heyecanı, üstelik bir saat önce tüm ekibin oturduğu yerde beni sikiyor olması... Her şey çok fazlaydı. Artık bu bankaya her baktığımda, bu mükemmel sahiplenmeyi düşünecektim.

O boşalıırken ben de boşaldım. Sıcak sıvı içime fişkırdı, beni doldurdu ve beni doruğa çıkardı. Beckett, içimde zonklayan sikini sürtünerek doğru yerleri okşadı ve ben patladığımda onun adını haykırdım.

Zevk kasılmaları dinip, sikini ıslak bir şekilde - bitmiş, ama neredeyse hiç klmemiş - amımdan çıkardığında, o kaygan ıslaklık hissi de onu takip etti. Spermi damlıyordu.

Beckett tısladı ve klotumu tutup nemli uyluklarımdan yukarı çekti. Islak parmağını boynumun her iki yanına koydu ve kulaklarımla hemen arkasına kendi özünü sildi.

"Bu, parti için parfümün." Klotumu kalçama oturtunca, içimden damlayan sperm bacaklarımla arasına sıkıca yerleşerek amıma sürtündü. Ardından taytımı da kıkıma kadar yukarı çekip elbisesini düzeltti.

Karınalanan amım ve onun menisiyle dolu klotum dışında, tekrar mükemmel bir şekilde giyinmiştim.

Ceketimi düzeltti ve şapkamı yerine taktı. "Gidelim, Sindirella. Seni baloya götürme zamanı."

Parti, takımın kaldığı otelin Marcus'un odasında yapılıyordu. Kapıdan girer girmez Isabelle yanıma koştu. Hafta sonu ailesini ziyaret etmek için New York'a gitmişti ve Hellions'ın deplasman galibiyetini kutlamak için bu fırsatı kaçırmamıştı.

"Sanırım sonunda hokeyin cazibesini anlamaya başlıyorum," dedi ve Chase ile Tyler'a bakmak için dönerek, onlar çoktan gömleklerini çıkarmış ve bazı Ice Girls ile striptiz pokeri oynamaya dalmışlardı.

Isabelle, Beckett'e gülümseyerek baktı. "İyi akşamlar, Bay Anderson. Bu akşam röportaj yapmaya ne dersiniz?"

Beckett sadece güldü. "Bu gece olmaz, as. Birazdan görüşürüz, Tiny. Ash'i bulmam lazım." Alnıma bir öpücük kondurdu ve kalabalığın içine daldı.

Ceketimi ve atkıyı çıkarıp kapının yanındaki yığının üzerine attım.

"O gece tam olarak ne olduğunu bilmek istemem o kadar da kötü bir şey mi?" Isabelle dudaklarını bükmüştü.

"Sana anlattığım gibi oldu."

"Ama Beckett'in üvey annesinin kazası? Soren Anderson tarafından terk edildikten sadece birkaç gün sonra... Üstelik Colette Anderson, Profesör Jefferies'in akrabasıydı. Bu hikayenin bir devamı var, hissedebiliyorum!"

"Bir şeyler içelim mi?" Konuyu değiştirmeye çalıştım.

Isabelle gözlerini devirdi. "Peki. Sarhoş olalım da ağzın gevşesin de bana her şeyi anlat."

"Anlatacak bir şey yok," diye ısrar ettim ve içkilerin hazırlandığı yatak odasına doğru yürüdüm. "Burası parti mekanı olarak uygun mu biliyorum."

“Evet, biraz kalabalık. Özellikle de bazı ponpon kızlar gelmiş. Onlar neden New York'ta ki? Bu partinin hokey oyuncularını, Ice Girls ve onların takılmacı arkadaşları için olduğunu bilmiyorlar mı?”

"Güzel," dedi arkamızdan alaycı bir ses.

İçimden iç geçirdim. Tabii ki Selena olacaktı. Kız kötü bir kuruş gibiydi. Sürekli ortaya çıkıyordu.

Selena içeri girip Isabelle'i içkilerden uzaklaştırarak kendi içkisini aldı. "Marcus davet etti, bilmen gerekirse."

"Vay canına, onun daha iyi zevki olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Isabelle ve bir yudum bira içti.

Bize doğru gelen beyaz sarı bir saç tutamı gördüm.

"Marcus Bailey'nin zevki mi? Bu iyiydi." Winter'ın buz gibi sesi, estetik zevkine çok yakışıyordu. Soğukluğuna rağmen onu seviyordum. Tezgaha yaslandı ve bana nadiren gördüğüm bir gülümseme attı. "Eve, güzel performanstı. Amigo takımı kaçırdı."

"Evet, kuzenim sayesinde," diye mırıldandı Isabelle yanımda.

Ona Warner ve Beckett ile ilgili her şeyi ve o geceki üniversite partisinde olanları anlatmıştım. Kuzenini kimin dövdüğünü bildiğim halde onun merak etmesine izin vermek yanlış gelmişti. Beni şaşırtan ve rahatlatan bir şekilde, o benim tarafımı tutmuştu. Warner ile zaten zayıf bir ilişkisi vardı ve o gece olanları öğrendikten sonra ondan daha da nefret etmeye başlamıştı. Warner, içkime uyuşturucu koymak dışında her şeyi itiraf etmişti.

"Teşekkürler, eğleneliydi."

Winter içkisini almak için uzandı ve gümüş bileziği ışığı yansıttı.

Isabelle ona hayran hayran baktı. Kız mücevherleri çok severdi. "Çok güzel! Nereden aldın?"

Winter, bileziği daha önce hiç görmemiş gibi bileğine baktı. "Aile yadigarı."

"Güzel," diye tekrarladı Isabelle ve parmağıyla bileziğin yüzeyini okşadı.
"Üzerinde ne yazıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Winter ilgisizce. "Latince bir şey."

"Kardeşin burada mı? Yakında Hellions'a katılacağını duydum," diye araya girdi Selena, bir an olsun sohbetin merkezinde olmamaktan bıkmış gibi. İlgiyle partidekilere bakındı.

"Hmm, evet, öyle. Ama bu sana ilgi duyacağı anlamına gelmez," diye tersledim. Ne diyebilirdim ki? O benim en kötü yanımı ortaya çıkarıyordu.

Winter'ın soluk pembe dudakları kıvrıldı, ama eliyle sakladı. Selena'ya neden katlandığını hiç anlamıyordum.

"Asher demişken, gidip onu bulacağım, hemen dönerim," dedim Isabelle'e ve Winter'a el sallayarak veda ettim.

Kalabalığın arasından geçtim. Oda çok büyük değildi, bu yüzden Ash'i bulmak çok uzun sürmedi.

Diğer Buz Tanrılarla birlikte, kalabalığın dışında balkonda duruyordu. Kapıdan geçip onlara katılmak üzereydim ki, adım duydum.

"Eve'e uyuşturucu verenin o olduğundan emin misin?"

"Adamım, eminim. Araştırdım, kontrol ettim... Selena'ydı." Marcus bira şişesini çevirerek New York manzarasına baktı.

"Selena neden Eve'e ilaç versin ki? Ona kötü bir şey olmasını mı istiyor? O kız..." dedi Ash. Beck manzaraya dalgın dalgın bakarak sadece dinliyordu.

"Bilmiyorum. Jefferies'e bir iyilik mi? Bir şeye karışmış gibi görünüyor ama ne olduğunu bilmiyorum." Marcus gergindi, omuzlarının sert çizgisinden anlaşılıyordu. "Her neyse, şimdi endişelenmene gerek yok, Beckett Eve'e bir şey olmasına izin vermez."

Kapıyı tamamen açıp dışarı çıkmak üzereydim ki, arkamdan bir çift kol beni sardı.

"Burada mısın?" Lily bana sarıldı.

Hala Profesör Jefferies'in başına gelenlerden kurtulamamıştı. Ona tüm gerçeği anlatmışım ve o günden beri yanımdan ayrılmamıştı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. "Tabii."

O gece Beckett, beni penthouse süitine yükseltme sürprizi yaptı. Manzara inanılmazdı. Hayatımda sadece bir kez New York'a gitmişim ve şimdi yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde durmuş, etrafımdaki ışıkların parıltısıyla gözlerim kamaşıyordu.

"Bu muhteşem," diye mırıldandım ve burnumu cama dayadım.

"Sen muhteşemsin," diye fısıldadı Beckett, kollarını belime dolayarak kulağıma öpücük kondurdu.

"Partide Selen ve Jefferies hakkında ne konuşuyordunuz?"

"O adamın adını bana söyleme. Onu polise teslim etmek yerine geri dönüp öldürmek istiyorum."

Jefferies diğer kızlara yapılan saldırılarda masum olduğunu iddia ettiği için bu hassas bir konuydu. Beni evinde tuttuğu için sorumluluk alıyordu ve o bile, aramızda en çok yaralanan kişi olmasına rağmen, avukatı bunu kavga sırasında olan bir olay olarak göstermeye çalışıyordu. Sanki ben profesörüne aşık bir öğrenciymişim gibi, neden geldiğimi bilmediğini iddia etme cüretini göstermişti. Adamın adının anılması bile Beckett'i öfkeliendiriyordu.

Ünlü avukat kurbanlarla çalışmaya başladığında bir şeyler bulabileceklerini umuyordum.

"Yeni kıyafetlerinden bazılarını denemek ister misin? Bana defile yapar mısın?"

"Hepsini alamam," diye ısrar ettim, o boynumu öperken.

"Beğenmedin mi?"

"Ne? Tabii ki beğendim... Mesele o değil. Çok fazla." Beckett'in elleri kalçalarımda kayarken ve beni sert vücuduna çekip dururken hiçbir şeye konsantre olmak zordu.

"Bana göre değil. Randevudaydık. Randevuna küçük bir hediye almak tamamen normal."

Buna gülmekten patladım. "Sadece sen randevuna alabileceğin bir şeyi, örneğin benzin istasyonundan alınmış bir buket çiçek, bir gardırop dolusu tasarımcı kıyafetiyle karşılaştırabilirsin. Sen tamamen delisin ve gerçeklik kavramından yoksunsun ve..." Beckett'in parmakları bacaklarımın arasına ulaşip düşüncelerimi çalarken sözlerim kesildi.

"Ve sen beni seviyorsun," diye benim için

cümlemi tamamladı. "Ve ben de seni

seviyorum," diye tekrarladım.

Elini külotumun önüne kaydırды, bir parmağıyla kumaşı kenara çekti.

"Kıyafetleri giymeye devam edeceksin."

"Düşüneceğim."

"Onları ve sana verdiğim her şeyi saklayacaksın. Hayatımı değiştirdin, Eve. Benim de seninkini değiştirmem gerek."

Kalın parmakları kıvrımlarımın arasından kayarken bir iniltiyi bastırdım. Daha önce sevişmekten hala ıslaktım, ama tekrar yapmaya hazırdım, sırtımda kalınlaşan penisinin hissinden onun da hazır olduğu belliydi. "Gerçekten daha önce yapmadığını mı düşünüyorsun? Ben hiç ait olamayan bir kızım..."

"Bu doğru değil," diye kesip sözümü kesti. "Asla unutma... sen buraya aitsin. Bana aitsin ve her zaman aittin. En başından beri. Bana aitsin ve biz birbirimize aitiz. Hikayenin sonu."

Saçımı sıkıca kavradı ve dudaklarıma ulaşabilmek için başımı çevirdi, beni sertçe öptü. Başım onun sıkı tutuşunda hapsolmuş, parmakları içimde nazikçe sikiyordu, bu adam tarafından ezilmiş hissettim. Ele geçirilmiş. Sevilmiş. Sonunda ait olduğum yere. Tam da olmam gereken yere.

“Şimdi, bekle, ufaklık, seni bu cama dayayıp sikeceğim, böylece tüm dünya görebilsin.”

Epilog

EVE

MILLER'S POND Aralık ayında donmuş ve buz pateni yapmak için mükemmeldi. Asher'la küçükken beri oraya giderdik. Bana paten kaymayı öğrettiği yerd.

Bugün orası insanlarla doluydu. Sanki tüm mahallenin çocukları sırayla buzda kayıyor, düşüyor, gülüyor, genel olarak çok sevimliydiler. Lily ve Isabelle ile kayıyorduk. Isabelle'e kaymayı öğretiyorduk ve o ana kadar buzda bir geyik yavrusu gibi, ayaklarını yere basmaya çalışıyor ama durmadan düşüyordu.

Bitirdiğimizde yorgun ama mutluydum. Önceki gün HHU'yu sarsan davayla ilgili bir haber almıştık. Profesör Jefferies mahkemeye çıkmayacaktı. Kurbanları ücretsiz olarak temsil etmeyi teklif eden korkutucu avukat Ronan Black, Jefferies'in gece hücresinde kendini asmış olduğunu haber vermek için aramıştı. Black bu konuda hiç üzgün görünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de üzülmemiştim. Bazen karma gerçekten işliyordu. Ya da Karma ya da Ronan Black Esq. görüldüğünden daha tehlikeliydi, ki bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Göletten uzaklaşırken kar yağmaya başladı. Lily hepimizi kampüse geri götürüyordu. Tepeyi tırmanıp otoparka vardığımızda, tanıdık bir araba beni bekliyordu.

"Yurtta görüşürüz," dedi Isabelle gülümseyerek.

Onlara el salladım ve rölantide duran arabaya gittim.

İçeride ısıtıcı sonuna kadar açıktı ve gölde geçirdiğimiz saatlerin ardından sıcak hava ve ısıtmalı koltuklar çok keyifli geldi. Beckett, oturur oturmaz beni kendine çekti.

"Beni almaya gelmene gerek yoktu." "Seni özledim."

"Seni bu sabah gördüm," diye hafifçe itiraz ettim.

"Aynen, saatler önce." Beckett arabayı çalıştırdı ve şehre doğru yola çıktı.

"Terapi nasıldı?" diye sordum.

Omuz silkti. "İyi, sanırım. Ama terapistim, Jefferies'in başına gelenlere bu kadar sevindiğim için beni kana susamış bir katil sanabilir."

Omuz silktim. "Öyleyse, bu durumda biz iyi bir çiftiz."

Beckett güldü, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi, elimi öptü ve diğer eliyle direksiyonu tuttu.

"Açıkçası, iyi gitti. Ona penthouse'dan bahsettim. Bana hak verdi. Sadece iyi bir yatırımdır."

Gözlerimi devirdim. İnanılmaz. Beckett'e, mezun olduktan sonra işletme okuluna gidip daha fazla okumak istediğimi söylemiştim. Soren New York'u önermişti. Beckett'in babası benimle şirket hakkında konuşmaktan hoşlanıyor gibiydi. Soren sayıları severdi ve şirketinin yaptığı türden yatırımlar beni çok ilgilendiriyordu. Beckett'in canını sıkacak kadar bazen saatlerce konuşurduk. Beckett, benim hayallerime karşılık olarak bana Central Park manzaralı bir çatı katı daire satın alarak erken bir Noel hediyesi verdi. Adam deliydi... ama ben onun abartılı tavırlarını gizlice seviyordum. Küçük şeyler yapmazdı. Nasıl yapılacağını bilmezdi.

"Peki, New York dışındaki bir takım tarafından keşfedilirsen... ayrı mı yaşayacağız?"

"Kesinlikle hayır. Hatta bunun bir seçenek bile olmaması için sana bir şey aldım. Torpido gözüne bak."

Merakla açtım. Ondan ne bekleyeceğimi hiç bilemezdim. O anda bile, küçük kadife yüzük kutusu ağzımı açık bıraktı.

"Bu ne?" Beckett arabayı kenara çekip bana döndüğü anda kutuyu açtım. "Bu bir yüzük."

"Birincisi." Kutuyu benden aldı ve parlak mavi taşlı ince yüzüğü çıkardı. Ben şoktan donmuş haldeyken yüzüğü parmağıma taktı.

Yüzüğün parmağımda olduğunu görünce onaylayarak başını salladı. "Bunu haftalardır yanımda taşıyordum. Mezuniyetten sonra ayrı yaşayacağımızdan şüphe duyarsan, aşağıya bak ve bunun asla olmayacağını hatırla. Seni benden ayırmayacağım... Asla."

"Bana evlenme teklif mi ediyorsun?" diye cıvıldadım.

Beckett güldü. "Seni yol kenarına çekip, 15 karatlık bir yüzükle evlenme teklif edeceğimi mi sandın? Seni milyonlarca farklı şekilde şımartmayı planlıyorum. Sana evlenme teklif edeceğim ve sen de evet diyeceksin... ama o zamana kadar bunu, kime ait olduğunu hatırlatması için bir hatıra olarak düşün." Elimi dudaklarına götürdü ve bir şövalyenin sadakat yemini eder gibi elimin içini öptü.

"Peki... mezun olduktan sonra, uzak bir takım tarafından keşfedilirsen ne olacak?" diye merak ettim. Hokeyin Beckett için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Hayalindeki takım yerine beni mi seçecekti?

Omuz silkti. "O zaman belki de patenlerimi asarım. Babamın Anderson yatırım şirketini devralıp onu emekliye ayırırsın, ben de evde kalırım... beş çocuğumuzla birlikte."

"Beş mi?" diye ciyakladım ve ona dehşetle

baktım. "Altı mı?"

Sessizce ona baktım ve o güldü.

"Benim için endişelenme, Cinderella. New York'ta oynasam, evde kendi Hellions takımımızı kurup yetiştirsek ya da seninle ve Soren'le aile

işinde çalışırsam... bir şey her zaman doğru olacak: Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Bir ara karşılıklı bağımlılık hakkında konuşmalıyız," dedim.

Beckett sadece güldü. "Bağımlılık de, takıntı de... Ben buna aşk diyorum. Sen bana aitsin," diye başladı.

"Ve *sen de bana* aitsin," diye hatırlattım.

Gülümsedi. "Tabii ki, ben de seninim. Ve biz birbirimize aidiz, Cinderella, ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

Eve ve Beckett'ı daha fazla okumak istiyorsanız, web siteme gidip [silinmiş sahneyi](#) okuyun!

Daha fazla Ice Gods mı istiyorsunuz? [Bad Intentions](#) ile başlayan Hellions of Hade Harbor serisine göz atın.

[Twisted Deeds](#) - Asher ve Winter'ın hikayesinin özel ön izlemesini okumak için devam edin.

Hade Harbor'ın Bratva kötü çocuğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, [Malevolent King](#)'de Nikolai Chernov'un hikayesine göz atın.

Twisted Deeds Ön İzleme

ASHER

Havuz evinden çıktım. Oyun uzayıp gidiyordu ve kimse çıktığımı fark etmedi. Motosikletimi park ettiğim evin önüne gittim, motosiklete bindim, kaskımı takıp yola çıktım. Birkaç bira içmiştim, bu yüzden dikkatli ve güvenli sürmeye özen gösterecektim.

Beckett'in evinden kasabaya giden virajlı sahil yolunda ilerlerken, yolun kenarında yürüyen birini gördüm.

Hemen yavaşladım. Bu yolda yürümek tehlikeliydi. Kaldırım yoktu, sokak lambaları yoktu, her köşe kördü. Farlarım silüetin üzerine düştü ve Winter'ın sırtını hemen tanıdım.

Ne oluyor lan?

Onun önüne geçtim, sonra kenara çekip durdum. Beni görünce adımlarını durdurdu, sonra bana doğru yürümeye devam etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yürüyorum. Görünüşün ve hokeyinle geçiniyorsun, değil mi Asher?"

"Neden bu yolda aptal gibi yürüyorsun? Tehlikeli."

O, kesik kesik bir kahkaha attı. "İnan bana, kırsalda eve yürümek tehlikeli değildir. Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

Bir adım yana doğru attı.

"Arkaya bin. Seni bırakayım," diye emrettim.

Kafasını salladı. "Yok, gerek yok."

Yola çıktı ve yanımdan geçti.

O, gerçekten tanıştığım en sinir bozucu insandı.

"Ciddiyim, Buz Kraliçesi. Eve gidip yarın polislerin seni bu yoldan kazıdığını öğrenmek istemiyorum. Motora bin, beş dakikada şehirde oluruz."

Winter içini çekti. "Beni kurtarmaya çalışma, Asher. Boşuna. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, sabrım taşıyordu. Motordan indim, ayağını tekmeledim ve uzaklaşan sırtına doğru yürüdüm. Kollarımı beline doladım ve onu havaya kaldırarak motosikletime doğru taşıdım. Kollarımda boşuna mücadele etti.

"Çekil üstümden!"

"Bisikletime bindiğinde bırakırım."

"Hayır, hemen bırak beni," diye şiddetle kıvrandı ve neredeyse tutuşumu kaybediyordum. Sonunda onu bisikletime bindirmeyi başardım. Onu yere indirirken benimle mücadele etti ve sonra onu koltukta sıkıştırarak iki kolumu da onun beline doladım.

"Bak. Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Kolay yol, sen bisiklete bin, ben seni eve götürürüm... bir daha birbirimizle konuşmayız."

"Zor yolla ne olacak?"

"Zor yolla, ellerini belime bağlayıp seni orada oturturum. Eve kadar yol boyunca ağlar, yalvarır ve şikayet edersin, sonra da seni ön bahçede bağlı halde bırakırım, baban bulsun."

"Çok komik," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Mizah anlayışım la tanınmam. Ben çok ciddiym, majesteleri. Karar verin."

O, öfkeyle nefes alıp, aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgalara bakarak gözlerini kaçırdı.

Bu an, onu yakından ve kişisel olarak inceleyebilmem için bir fırsat verdi. Her zamanki gibi muhteşemdi, hatta daha da güzeldi, çünkü o kadar yakındım ki, karamel rengi kirpiklerinin uçlarını ve burnunun köprüsündeki hafif çillerini bile görebiliyordum.

"Neden ölürsem umurunda ki Martino? Az önce sana vibratöründen daha değersiz olduğunu söyledim," diye karşılık verdi, gök mavisi gözlerini bana dikerek.

Omuz silktim. "Savunmacı tavırları tanırım. Babam ve parası hakkında söylediğim bir şey seni kızdırdı, buz kraliçesi?"

Saçlarını savurdu ve bana öfkeyle baktı. "Bana öyle deme ve hayır, babam ya da parası hakkında hiçbir şey beni rahatsız etmedi... senin sahip olmadığın iki şey," dedi ve dudaklarını kıvrarak, ya bir gülümseme ya da bir buruşturma ile cümlesini bitirdi.

O anda, öfkenin beni ele geçirebileceği bir anda, narin boynunda nabzının hızla attığını ve akıllı çenesinin kraliyet mensupları gibi yukarı doğru kalkmış olduğunu fark ettim. Öfkem, kötü niyetli bir eğlenceye dönüştü. Karanlık bir kahkaha attım.

"Sen tam bir veletsin, Winter. Kimse sana bunu söylemedi mi?" diye düşündüm.

Gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

"Sana velet dedim, majesteleri. Kendini beğenmiş, soğuk, kibirli ve çok kaba. Dikkat et, bir yerlerde biri sana güneşin kışından doğmadığını gösterip seni yerin dibine sokmasın."

"Yerime mi?" Winter bana kaşlarını kaldırdı, gözlerinden öfke fışkırıyordu. Böyle çok güzeldi. HHH'deki en uzak, dokunulmaz kızı kızdırmayı başarmıştım ve öfkesi çok güzeldi. Dudaklarını yaladı, istem dışı bir hareket gözlerimi ona çekti. Dudakları klasik bir tablo kadar güzeldi, tam bir yay şeklinde, ay ışığında parlıyordu.

Tadı nasıldı acaba?

Davetsiz bir düşünce zihnimden geçip vücuduma yayıldı. Beynimin mantıklı kısmında, sertleştiğimi fark ettim. Winter'ı motosikletime sıkıştırıp, ona daha önce hiç söylemediğim tüm düşüncelerimi söylemek özgürleştiriciydi ve onun şımarık tepkisi beni tahrik etti.

"Evet, senin lanet evinde," diye bağırdım ve kulağına yaklaşırken ısırmasın diye çenesini tuttum. "Dizlerinin üzerine çök... emekleyerek, çıplak ve alçakgönüllü, şımarık tavırların geçene kadar..."

Yutkundu ve etrafımızdaki sessizlik o kadar yoğundu ki, duyabiliyordum. Konuştuğunda sesi çok alçaktı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sonra... gerçekte kim olduğunu öğreneceksin, çünkü bu kötü kız, buz kraliçesi tavırları? Artık eskidi," dedim ve geri çekilip bir adım geri atarak serin hava alıp kafamı boşaltmak için nefes aldım.

Birbirimize uzun bir süre baktık, sonra Winter gözlerini kaçırdı.

Winter ve Asher'ın hikayesinin devamını [Twisted Deeds](#)'te okuyun.

Twisted Deeds Tanıtımı

Ona Buz Kraliçesi derler.

Winter De Laurie. Adı da, doğası da soğuk.

O her zaman şımarık bir velet, babasının küçük prensesiydi, ben ise yanlış yoldan gelmiş bir adamdım. Her zaman benim ondan aşağı olduğumu açıkça belli etti.

İlk görüşte nefret oldu.

Ama yardıma ihtiyacı olduğunda, rahat, lüks hayatında kimseye sığınamaz.

Ellerini kirletmekten korkmayan bir erkeğe ihtiyacı var.

Bana geliyor.

Yardım edeceğim, ama bir bedeli var.

Buz kraliçesinden nefret etsem de, onun masum prenses imajını kirletmekten çekinmeyeceğimi düşünmeye başladım.

Kraliyet ailesi bile düşebilir ve ben bu kadını tamamen mahvetmeyi planlıyorum.

*Kurallara asla uymayan ve Hade Harbor ile içindeki herkese hükmeden hokey oyuncularını **Ice Gods** ile tanışın. Dark Delights, sahiplenici bir hokey oyuncusu Ice God ve onun takıntısının nesnesi olan akıllı ve ağzı bozuk kızın yer aldığı bağımsız bir zorba romantizm romanıdır.*

Acknowledgments

Bu kitabı mümkün kılan herkese teşekkür etmek istiyorum. Muhteşem kapak tasarımcım Angela, editörlerim Emmy ve Lauren ve alfa okuyucum Katarina'ya. Sizler olmasaydınız, Beckett ve Eve bugünkü hallerinde olamazlardı.

Bu kitabı çıkarmak zor oldu, ama ekibim bana çok destek oldu ve kıskanç kız ile yalnız erkek için anlatmak istediğim hikayeyi ortaya çıkarmama yardımcı oldu.

Ayrıca, usta pazarlamacı, eşim, ailem ve Madrid 20 kitaplarımın kadınlarına destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

About the Author

Kedilere, kahveye ve deliliğin tam sınırında olan anti kahramanlara takıntılıyım.

En kirli kabuslarındaki alfa erkeklerle karanlık ve kirli aşk romanları yazıyorum.

Sadece GÜVENLİ hikayeler yazarım, kahramanımın gözünde başka bir kadına yer yoktur, kahramanım kahramanın kokusunu bir kez aldıktan sonra, hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun, her zaman bir mutlu son vardır... HEA garantisi xx

Kitaplarımı, silinmiş sahneleri, karakter profillerini ve daha fazlasını milakane.com adresinde bulabilirsiniz.

Also by Mila Kane

MAFIA

Vicious Vengeance Duet

[Kötü Varis](#)

[Vahşi Taht](#)

Kaos'tan Yapılmış İkili

[Kötü Niyetli Kral Kaçak](#)

[Kraliçe](#)

Yıkım Ayini İkili

Eser Kafesin Kralı

Kalenin Kraliçesi

Orijinal Günah

Serisi Kutsal

Olmayan Yeminler

Acımasız Miras

ZORBA

Hades Limanı'nın Şeytanları

[Kötü Niyetler](#)

[Karanlık](#)

[Zevkler Çarpık](#)

[Eylemler](#) Kötü

Sonlar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

